

Cosm. LeMay

~~J. E. B. C. H.~~

~~Vol. 10~~

Cal. E. H. - C. H. nos. 327

Pellechet

2030

N° 324
~~...~~

~~o Antonio de Monte... dono des...~~
~~...~~

Fezar au bon he. 22 1/2 cito a 5 dias de março
a ben brado da era de 1578 anos

fig. un... 18

INSTITVTIONES GRAECAE
GRAMMATICES.

Licentia

N° 153

Cusf...

G. E. B. C. 4

INSTITUTION
OF

Columba: J. P.

Aldus Manutius Romanus Ioanni Francisco
Pico Mirandulæ. S. D.

Cogitanti mihi iādiu Ioannes Franciscæ Pice, aliquē
ex libris nostræ cura impressis in tuo nomine publica
re, tū ut ostenderem te, quē puerū olim ob egregiā indo
lem diligebam, nunc uirum & doctū, & sanctis ornatū
moribus amari à nobis, coliq; ac obseruari plurimum,
tū q̄ Picus meus tibi patruus fuerit, ille ille inq̄ Picus,
quem ob singularem doctrinam phœnicē omnes uno
ore appellabant, uisum est ab istis optimis in græcam
linguam introductionibus incipere. Nam cum scirem
te græcas literas discendi percupidum, idēmq; accipe
rem ab Alexandro Sarcio bononiensi, integerrimo ui
ro, ac optimo (ut aiunt) amici amico, & tui q̄ studio sis
simo, hunc optimum fore librum existimaui, ubi fa
cile, ac breui, quod cupis, queas efficere. In eo enī de no
mine, & uerbo, & cæteris orationis partibus sic copiose
tractatur, ut nihil quod necessarium græce discere inci
pientibus uideretur, prætermiserit. Urbanus meus
diui Francisci sacerdos optimus, ac itegerrimus, qui ad
cōmunem omnium, & latinorum maxime utilitatem
istas institutiones meo rogatu, ac impulsu potius, com
posuit. Accipe igitur munusculū nostrum, qua fronte
cuncta literatorum soles, non qđ te dignū sit,
sed quia tu humanissimus.

Vale.

a ii

Ⓒ Literæ maiusculæ

A. B. Γ. Δ. Ε. Ζ. Η. Θ. Ι. Κ. Λ. Μ. Ν.
Ξ. Ο. Π. Ρ. Σ. Τ. Υ. Φ. Χ. Ψ. Ω.

Ⓒ Diphthongi propriæ.

ΑΙ. ΑΥ. ΕΙ. ΕΥ. ΟΙ. ΟΥ.

ε . αφ . ι . εφ . ι . υ

Ⓒ Diphthongi impropriæ.

Αι. Ηι. Ωι. Υι. Ωυ. Ηυ.

α . ι . ο . ι . οφ . ιφ

Ⓒ Pater noster.

Πα' τερ ἡμῶν, ὁ ἐν οὐρανοῖς ἀγαθὸς ὢν, ἰλάσθητι
ἡ βασιλείαν σου, γινώθητι τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.
τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἡμεῖς σήμερον ἕσθω ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν
τὰ ὀφειλόμενά ταῦτά, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίμεθα τοῖς ὀφειλέταις ἡ-
μῶν, καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥύσαι ἡμᾶς ἀ-
πὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμήν.

Ⓒ Ave Maria.

Χαῖρε κεχαρισμένη Μαρία ὁ κύνειος μετὰ σὺ δόλοχμίρη σὺ
ἐργασίη. Ὁ δόλοχμίρος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Ὅτι σωτήρα
ἐπέβασεν ἡ σὺ χῶν ἡμῶν. Ἄμήν.

Fratris Vrbanī bellunenſis ordinis minorum
inſtitutiones grammatīcā.

Ρ Α Μ Μ Α Τ Α Quæ latine literæ
dicuntur ſunt quatuor & uiginti α. β.
γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο.
π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ. & in duas
diuiduntur partes εἰς φωνήεντα καὶ εἰς
σύμφωνα. hoc eſt in uocales & cōſonan
tes. Vocales ſūt ſeptē α. ε. η. ι. υ. ο. ω

Cōſonātes uero decē & ſeptē β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ.
σ. τ. φ. χ. ψ. Vocales trifariā diuiduntur εἰς μεταβολικά καὶ
ἀμετάβολα hoc ē imutabiles, & ἰ imutabiles εἰς μακρὰ
καὶ βραχέα. ἢ δίχρονα. λόγας breues & ἀκίπτες εἰς προτελικὰ
ἢ ὑποτελικὰ. hoc ē præpoſitiuas & ſubiunctiuas. Muta
biles ſunt α. ε. ο. quæ ſic appellatæ ſunt quia in uerborū
ptis mutantur. hoc eſt ᾶ & ῆ in ἡ. ὠμικρον in ὠμέγα. ut
ἀλοῦα. ᾶ. ῆ. ἡλιον. ἐδίλω ἠθελον. ὀφείλω ὠφελον. Immuta
biles uero ſunt ἦ. ἱ. ῥ. ὠ. quæ cum in ptis non muten
tur hoc ſortitæ ſunt nomen. ut ἠκω ἠκον. ἰξάω ἰξάον. ὑ
βρίζω ὑβρίζον. ὠθω ὠθον. Vocales naturæ longæ duæ ἡ & ὠμέγα
ἢ ῥ. Naturæ breues duæ ἔψιλον & ὀμικρον. Ancipi
teſtes ᾶ ἱ ῥ quæ apud poetas modo producuntur.
modo corripuntur. ut ᾶρες ᾶρις βροτολοιῖ. nam ᾶ pri
mo loco producta eſt, ſecundo correpta, quoniam da
ctylus eſt ᾶρις ᾶ. & ſic de aliis. Præpoſitiuæ uocales ſunt
ᾶ. ῆ. ἦ. ο. ὠ. Subiunctiuæ uero ἱ & ῥ. Præpoſitiuæ
enim dictæ ſunt, quoniam ſubiunctiuis præpoſitæ di

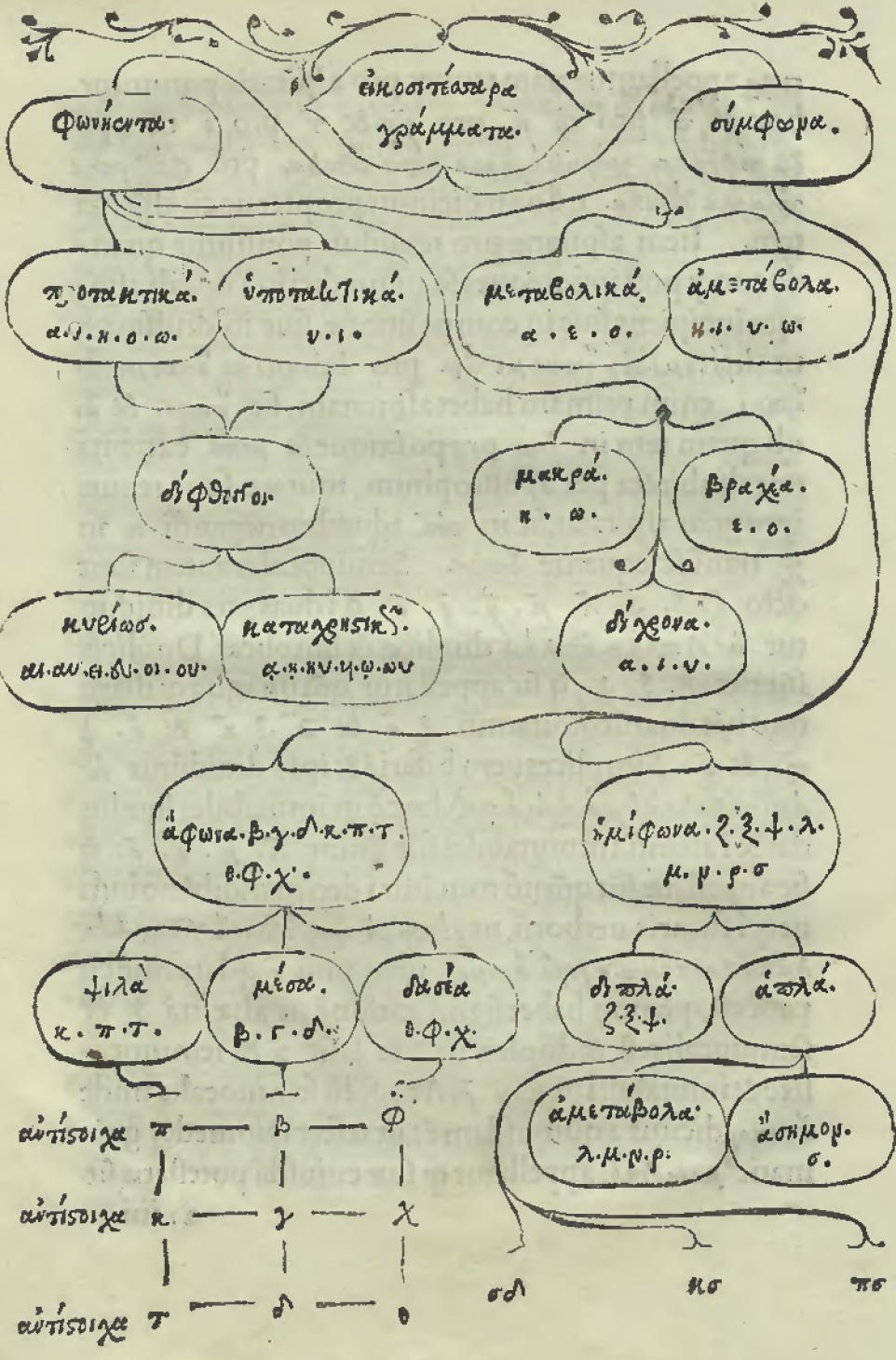
*ἠωλόγα
εὐκτερες*

α λ α β β α β β. γ γ γ. δ Δ δ. ε ε ε. ζ ζ ζ. η η η.
θ θ θ. ι ι ι. κ κ κ. λ λ λ. μ μ μ. ν ν ν. ξ ξ ξ. ο ο ο.
π π π. ρ ρ ρ. σ σ σ. τ τ τ. υ υ υ. φ φ φ. χ χ χ.
ψ ψ ψ. ω ω ω. Ω Ω Ω.

phthōgos faciūt Subiūctiua uero, qm̄ p̄positiuis i cōsti-
 tutione diphthōgorū supponūtur. ex α enī & ι fit di-
 phthōgos. αι. Et ex ι & ι fit ε & sic de aliis. υ autē & ι fit
 subiūctiua nōnunq̄ tñ p̄ponit̄ ἰώτα ut ἰὸς μῦα ἀρκυια.
 diphthōgorū quæ ex dictis uocalibus constituunt̄ alia
 p̄pria alia ἰpropria. Propria sūt sex αῖ. αῦ. εῖ. δῦ. σῖ. οῦ. &
 hæ δὲ φωνοὶ dicūtur hoc ē benefonæ. Impropria itē sex,
 quinq; cōmunes ᾱ. η̄. η̄ν. ῖ. ῖ. & una ionum pro-
 pria ου. ut ὠν τὸσ pro αὐτὸσ. quarum tres sūt κακὸφωνοὶ ἰ.
 malefonæ hoc est ῖν. ων. ῖ. tres uero ἀφωνοὶ. id est a-
 fonæ ᾱ. scilicet η̄ & ῖ. *ἘΣυμφώνων δὲ τὰ μὲν ἀφω-
 να. τὰ δὲ ἡμίφωνα* hoc est consonantium autem aliqua
 mutæ aliqua semiuocales. Mutæ sunt nouem β̄. γ̄.
 δ̄. λ̄. π̄. τ̄. θ̄. φ̄. χ̄. Quæ in quadrati figurā di-
 spositæ duobus modis possunt considerari. uno modo
 ex eis tres, carent aspiratione & hæ ψιλὰ hoc est tenues
 literæ nuncupantur κ̄. π̄. τ̄ tres plenam eam possi-
 dent & hæ δασέα. hoc est crasse dicuntur. θ̄. φ̄. χ̄.
 tres neq; profus carent aspiratione neque eam plenam
 possident, & hæ μέσα hoc est mediæ habentur β̄. γ̄.
 δ̄. Et sic earum tres habentur ordines. unus medius
 hoc est β̄. γ̄. δ̄. Alter leuis π̄ κ̄. τ̄. Et tertius
 dexter φ̄. χ̄. θ̄. ita φ̄ β̄ media sit inter π̄ & φ̄.
 γ̄ inter κ̄ & χ̄. δ̄ inter τ̄ & θ̄. Alio modo
 quatenus inuicem pro se ponuntur, & ita tres alii fiunt
 earum ordines transuersi. Primus π̄. β̄. φ̄. Secun-
 dus κ̄. τ̄. χ̄. Tertius τ̄. δ̄. θ̄. & hoc modo ἀντι-

σπιχε appellantur nam tenues pro aspiratis ponuntur.
 hoc est π pro φ η pro χ & τ pro θ ut φρα
 ζω πφρακα. χείρωι έχαρκα. θείνω πέδαλια. pro φέφρακα
 χέχαρκα θέδακα. qđ non dicimus propter uocis asperita
 tem. Item aspiratæ pro tenuibus ponuntur quan
 docunq; post ipsas tenues sequitur dictio a uocali aspi
 rata incipiens siue in compositione, siue in diuisione,
 ut *ίφίσμημι* ούχ' *όπως* μεθ' *ών*. pro *ίπίσημι* τή *όπως* μετ' *ών*
ίσημι enim primam habet aspiratam, sic *όπως*. & *ών*
 ob quam rem in *ίω* præpositione & *μετ'* extrema
 uocali abiecta per apostrophum, mutatæ sunt tenues
 íproprias aspiratas, sic in *ούκ* aduerbio negandi κ in
 χ̄ transit sequente *όπως*. Semiuocales autem sunt
 octo ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ. q̄ i duas ptes diuidun
 tur *είσ* *δι* *πλά* & *ά* *πλά*. i. duplices & simplices. Duplices
 sūt tres ζ. ξ. ψ. q̄ sic appellātur qm̄ unaquæq; illarū
 uim hēt duarū cōsonantiū ζ σ & λ κ & σ. ψ
 π. & σ. Simples uero bifariæ & ipsæ diuidūtur *είσ*
ά *μετά* *βολα* & *ή* *γρά* *ή* *είσ* *άσημ* hoc ē in imutabiles siue liq
 das & i asemū. Immutabiles sūt q̄tuor λ. μ. ν. ρ. q̄
 sic appellatæ sūt qm̄ nō mutātur i declinatiōib' noium
 neq; i futuris uerborū, ut *ρέσω* *ρέσορος*. *έλληρ* *έλληρος*. *ψάλλ*
λω *ψάλλω*. *κρίνω*. *κρίνω*. *άσημορ* uero unū σ qđ ita nuncu
 pat̄ est, qm̄ non habet significationē ut alia. nā ζ &
 semiuocalis est, & duplex ut ζ & ψ. sic λ & semiuoca
 lis ē & imutabilis ut μ. ν. ρ. At σ. solū semiuocalis. unde
άσημορ dicitur a quibusdam ēt ut refert Diomedes grā
 matic⁹ *μοναδικόν* appellatur q̄ suæ cuiusdā potestatis sit.

⊕ Συλλαβὴ ἔστι συνελθούσ' τινὰ λήχιστον δύο γραμματέων. hoc
 ē syllaba ē cōcursio ad minimum duarū literarū. Vel
 sic συλλαβὴ ἔστι σύλληψις συμφώνων μετὰ φωνήεντος ἢ φωνήεν-
 των. hoc ē syllaba ē cōprehensio cōsonantiū cum uoca-
 li siue uocalibus. Vel sic συλλαβὴ ἔστι συμπλοκὴ συνειρηνα-
 τῶν ἄλλοις ὑφ' ἑα τόνον. ὡς πνεῦμα ἀδιασπῆτος ἐπιμαρτυρεῖ.
 Syllaba ē cōnexio elemētōrū ad iuicē sub uno tono &
 uno spū indistanter ducta. Dicitur autē συλλαβὴ παρὰ τὸ
 συλλαμβάνειν τὰ γράμματα. abusive uero & solæ uocales
 syllabæ dicuntur, ut ἄω τὸ πνέω. Spiro.

⊕ Syllabarū aliæ longæ. Aliæ breues. Aliæ cōmunes lon-
 gæ, aut natura sunt, aut positione fiunt. Sed hæ quæ
 natura sunt, modis tribus ordinantur. Aut quādo per
 longa elementa enuntiātur, ut ἦρωσ' aut quādo habēt an-
 cipitem aliquam per extensionem assumptā, ut ἄρησ'.
 Aut quando habent diphthongū, ut αἶας. **⊕** Positione
 lōga fit syllaba modis quinque. Vno cum correpta uoca-
 lis in duas desinat cōsonantes, ut ἄλο δάμαρς. Altero si
 desinat in duplicem literam ut ἄραφ. κόραξ. Tertio cum
 in comprehensione duæ inferuntur consonantes ita ta-
 men, q̄ non sit muta cum liquida, ut νέστωρ. ἐκτωρ. Quar-
 to si sequens a duplici incipiat, ut ἄξω ἐψω. Quinto si
 desinat in unam consonantem, & sequens item a con-
 sonante incipiat ut ἔρωρ. ἔρκος.

⊕ Breues sunt quæ correptam uocalem habent, & non
 desinunt in duas consonantes, uel in aliud quod possit

pro duabus consonantibus, ut *λόπος βρέφος*. Vel cum aliquam habent ancipitem per correptionem assumptam, ut *ἄρης* *ἰλιάδος* *ἄρης* *ἄρης* *βροτολοῦν* *μῆτις* *Φόνε* *τειχεσι* *πλήτε*. nam *ἄ* primo loco longa est. Secundo uero breuis quod poetica licetia factum est cum *ἄ* sit *δίχορον*. Communis syllaba est longa in breuem, uel contra certis obseruationibus uersa.

¶ Communium syllabarum modi sunt tres. Primus est cum locum breuis, longa occupat finita parte orationis, uocali sequente, siue diphthongo, nec ulla interposita consonante *ἰλιάδος* *τ*. *οὐπμοι* *ἀτίη* *ἰασί* *θεοί* *νύμοι* *ἀπιοι* *ἰσίν*. Secundus cum breui uocali, siue ancipiti correptæ, duæ inferuntur consonantes quarum prior sit muta, sequens uero liquida *ἰλιάδος* *τ* *πέτροκλέμοι* *δειλή* *πλάστου* *κίχαι* *ομίνε* *θυμῶ*. hoc est patroclemihi miseræ plurimum gratificate animo. Tertius cum dictio præcedens desinat in uocalem breuem seu puram seu cum aliqua consonante, & sequens incipiat a uocali nõ quauis tamen sed *ἰώπε* tantummodo. Sic enim inuenio traditum a quibusdam quod etiam Priscianus uidetur sensisse, ubi de diphthongis loquitur sed aduertendum eum locum deprauatum esse. *ἰλιάδος*. *ζ*. *οἱ* *δὲ* *μέ* *γα* *ἰά* *χου* *τες* *ἐ* *πί* *σ* *ρα* *μο* *ν* *ἦ* *ς* *ἄ* *χ* *αῖ* *ων*. Et in eodẽ. *νέ* *σ* *ρα* *δ* *ὄ* *κ* *ἔ* *λα* *θε* *ν* *ἰ* *α* *χ* *ῶ* *π* *ῶ* *ν* *τα* *π* *ε* *ρ* *ἔ* *μ* *ω* *σ* *ς*. *ἦ* *μέ* *γα* enim extremã habet productã, sequente *ῖ* quæ alioqui breuis est. sic & *ἔλαθε* *ν*. Sunt tamen qui simpliciter dicunt sic *ἰ* *π* *ῖ* *ρ* *ἰ* *ζ* *ῆ* *ς*

ἐχθὰ πὸ Φωνήεντος ἀρχομένη. hoc est & sequentem habe
 ata uocali incipientem, nec ullam faciunt de ἰώ τε
 mentionem secundū quos eēt illud Hesiodi ἐν ἔργοισι.
 ῥήϊ δ' ὄρον γὰρ ἔπος εἰπεῖν. βόε δὲ καὶ ἄμαζαν. &
 Τῶρ, πρόθεσι μελίττω ἐχέμεν οἰκίηα θέσται.
 Quāquam id πένθημι μερῆ καὶ ἐφθνημι μερῆ δαμύς.
 ut apud nostros.

Oīa uincit amor & nos cedamus a mori. &
 Ostentans artem pariter arcūmq; sonantem.

¶ De dictione.

Ἐξίς ἔστι μέρος ἐλάχιστον τοῦ συντακτικοῦ λόγου διαιρητι
 κῶν id est dictio est minima pars cōpositae oratio
 nis diuisibilis.

¶ De oratione.

Ὄρος ἔστι λέξεων συνθεσις διάνοιαν αὐτοτελή δηλοῦσα.
 hoc est. Oratio est dictionum compositio senten
 tiā perfectam significans. Dicitur autem παρὰ τὸ λέγω
 quod est dico. Nam nomina deriuata a uerbis habenti
 bus ε̄ in penultima loco ε̄ habent ο̄ ut φέρω φό
 ρος. φέρω φόρος. τρέχω πρόχος. Sicigitur λέγω λόγος. cu
 ius octo sunt partes ὄρομα ῥήμα. μετοχή ἄρθρον. αὐτονομία
 μία. πρόθεσις. ἐπίρρημα, συνθεσις. Horum declinabiles
 sunt quinque. Indeclinabiles tres πρόθεσις ἐπίρρημα συν
 θεσις.

¶ De nomine.

Νομα ἔστι μέρος λόγου πῶσιμιόν. σῶμα ἢ πρᾶγμα ση
 μαῖνον κοινῶς. ἢ ἰδίως λεγόμενον id est Nomen est
 pars orationis causalis corpus uel rem significans com
 muniter siue proprie dictum corpus ut λίθος. rem ut

παύσεια communiter dictum, ut ἀνθρωπίνης. proprie ut
 πλάτων. Nam apud grammaticos id dicitur corpus
 quod tactu aut uisu percipitur. Res uero quod sola mente
 comprehendi potest. Dicitur autem ὄρομα παρὰ τὸ νῆ-
 μα τὸ μετέλω diuido. ὁ πῶς. νεμένηκα ὁ μέσος παρακείμε-
 νος νῆνομα abiecto νῆ augmento ac præposito ὁ ὄνο-
 μα. Cui accidunt quinque. γένος. εἶδος. σχῆμα. ἀρι-
 θμός. πῶσις. idest genus. species. figura. numerus
 & casus.

Γένος. Genera quinque. ἀρσενικόν. θηλυκόν. οὐδέτερον.
 κωμόν. ἐπίκονον. hoc est masculinum. foemininum. neu-
 trū. cōmune promiscuū ἀρσενικόν cui nominatiuo casu
 numeri singularis præponitur articulare ὁ ut ὁ θεός. θη-
 λυκόν cui nominatiuo singulari. præponitur articula-
 re ἡ ut ἡ ἀρετή. οὐδέτερον cui præponitur articulare
 τὸ ut τὸ ξύλον τὸ ὕδωρ. κωμόν cui nominatiuo singulari
 præponuntur duo articularia ut ὁ καὶ ἡ ἀνθρωπώτος. ἐπίκο-
 νον quod latine promiscuum dicitur, est quod aut spe-
 cie masculini generis declinatur & simul significat eē
 foemininum genus, ut ὁ σφουδός. hic passer aut declina-
 tur specie foeminini generis, ac etiam. masculinum ge-
 nus significat, ut ἡ χλιδών hæc hirundo, & sic sub uno
 genere utrunq; intelligitur. Nam inter commune &
 epicœnum hoc interest, quod commune est ubi uisu se-
 cernimus sexum, ut κύνων canis. Epicœnum est e con-
 trario ubi uisu non secernimus sexum ut κόραξ cor-
 uus.

¶ Ἐἶδη. δύο. Spēs duæ πρώτων καὶ παραγωγῶν primiti-
 ua & deriuatiua, primitiua ut οὐρανός γῆ. Deriuatiua ut
 οὐράνιος & γῆσιος. Deriuatiuorū αὐτῶν septē sunt spēs. ποιῶ
 ῥημιῶν. κλητικῶν. συνηρητικῶν. ὑπερθετικῶν. ὑποθετικῶν. πα-
 ρώντων καὶ ῥηματικῶν. De quibus post nominū declinati-
 ones dicetur.

¶ Σχήματα τρία. Figuræ tres ἀπλοῦ σὺνθετοῦ παρασύνθε-
 τον. simplex. cōposita, & decōposita. Simplex quæ secun-
 dū seipsam simpliciter dicitur, ut ἵππος. Cōposita quæ
 duabus cōponitur dictionibus, ut φίλιππος. Decōpo-
 sita quæ a compositis deriuatur, ut Φιλιππίδης. ¶ Figu-
 ra cōposita quatuor fit modis. Aut enim fit ex duo-
 bus perfectis ut χεῖρσφος. ex χεῖρ datiuo casu, & σφος.
 Aut ex duobus corruptis ut σφοκλῆς ex σφος & κλῆς.
 Aut ex perfecto & corrupto, ut περικλῆς ex περι præpo-
 sitione & κλῆς. Aut ex corrupto & perfecto ut φιλιδῆμος
 ex φίλος & δῆμος.

¶ Ἀριθμοί. i. numeri sunt tres ἐπίθετος. ἀριθμῶν. πληθυντικῶν.
 Singularis. dualis & pluralis. singularis ut ὁ ἄνθρωπος. du-
 alis ut τὸ ἄνθρωπον. pluralis ut οἱ ἄνθρωποι.

¶ Πτώσεις. casus quinque ὀρθή. γηικῆ. δοτικῆ. αἰτιατικῆ.
 καὶ κλητικῆ. Nominatiuus. genitiuus. datiuus. accusatiuus. uo-
 catiuus. ὀρθὴ δὲ πῶσις. idest rectus casus sic appellatus, quæ
 recte substantiam rei significat. Dicitur autem ὀρθή
 καὶ ὀνομαστικῆ. ὀρθήα quidem, quoniam σωῶνται est ὀρθή
 τῷ ὀρθῷ. ὀνομαστικῆ δὲ idest nominatiuus quæ uolentes no-
 minare res τῇ ὀρθῇ. hoc est recto iurimur. Reliqui au-

tem quatuor casus *πλάγαι* idest obliqui uocantur, quia ex obliquo significant ea quæ sunt, aut fiunt circa substantiam. Volentes enim solem, uel hominem, uel equum uel quid uiseorum quæ sūt, siue definire, siue describere, uel nominare, dicimus homo. equus. Si quid autē de his dicere uolumus obliquis utimur.

¶ De accentibus.

Προσωδία ἔστι τίνος φωνῆς ἐγγραμμάτων. hoc est accentus est tonus uocis literatae. ἄλλως προσωδία ἔστι σημεῖον τι ἐγγραφοῖ δι᾽ ὃ ἐπιτίθεται ἢ ὑπὸς τῶν φωνῶν προφορὰ χροῦν καὶ πνευμάτων καὶ διαφορά τοῦ σημασιολογίου τῶν λέξεων hoc est. Accentus est signum quoddam scriptum per quod cognoscitur integra uocum prolatio temporum & spirituum & differentia significati dictionum. Dicitur autem προσωδία παρὰ τὸ πρὸς αὐτῶν ἀδερῆμας τῆς φωνῆς. Sicut apud latinos. Accentus dictus est ab accantando quod sit quasi quidam cuiusque syllabæ cantus. Sunt autem decem. ὀξεῖα. βαρεῖα περισπωμένη μακρά. βραχεῖα. βασιλῆα. ψιλή. ἀπόστροφος. ὑπερ καὶ ὑπερδιαστολή idest Acutus. grauis circumflexus. longa linea breuis linea. aspiratio. leuigatio siue siccitas. auersio. subunio siue coniunctio. & distinctio ὀξεῖα. est nota a sinistra parte ascendens in dexteram, ita βαρεῖα est nota a summo in dextrā partem descendens ita qua syllaba deprimatur ac deponitur. Circumflexus est nota ex acuto

& graui facta, ita γ qua acuitur, & deprimitur syllaba.
μακρά nota a sinistra in dextram partem equaliter du-
 cta ita — quæ est signum productæ uocalis, ut *ἀνέστη*
οὐκ ἐπιμύθοισι ἐνί producta est, iccirco supra se characte-
 rem habet τῆς μακρᾶς. βραχέα. Nota iacens similiter
 supra correptam sed panda & contractio quasi sursum
 spectans quæ est signū correptæ uocalis, ut *ἀριστῆριον*
βροτολογίη nam α secundo loco correpta existens, su-
 pra se habet characterē τῆς βραχέας his enim duobus
 accētibus in ambiguis dichronis hoc est α $\bar{\alpha}$ $\bar{\alpha}$ uete-
 res utebantur, ut in quibusdam codicibus adhuc uide-
 re licet.

⊕ Δασεία ad summam uocalem aspiratam ponitur
 in principio dictionis, & hac notatur figura α quæ est
 leua pars circuli, ut *ἡμέρα ὥρα*.

⊕ Υλι etiam ad summam uocalem leuigatam ponitur
 quæ in principio dictionis leui spiritu enuntianda sit,
 & hac notatur figura α quæ est dextera pars circuli aspi-
 rationis notæ opposita, ut *ἄστυς ἀνὴρ*. Veteres tamen di-
 uidentes H uocalém, leua quidem parte pro aspiratio-
 nis nota utebantur, ut *ἄστυς*. Dextra uero pro leui, ut
ἄστυς. Vbi aduertendum est quod omnis dictio a uocali in-
 cipiens uela diphthongo aut *δασεία* signatur aut α
 α non etiam Incipiens a consonante, nisi a ρ inci-
 piat. quæ semper aspiratur ut *ῥοπή ῥιπή*. excipitur *ῥα*
ῥος ῥαεία & *ῥαείος* sed de his cum alius in præteritis.

Ⓒ Ἀπόστροφος est item extra pars circuli ad sūmam cō-
 sonantem apposita, sed in fine dictionis, quæ fit ita
 hac nota ostendimus parti orationis deesse ultimā uo-
 calem ut ἄρ' οὐτως pro ἄρα οὐτως. qđ quatuor accidit uo-
 calibus duabus breuibus ē. f. & ὀ. ut φέρε' εἰπεῖ pro φέρε εἰ-
 πε. τὸν τῆμόρ pro τὸν τοῖμόν. Et duabus ancipitibus, hoc ē
 ᾱ & ῑ si correptæ fuerint, ut παρῆμῶν pro παρὰ ἡμῶν ἐφῆ
 μῖν pro ἐπὶ ἡμῖν. hoc item & duabus euenit diphthon-
 gis αῖ uidelicet & οῖ cum pro breuibus habeantur
 ut βούλομεγῶ. pro βούλομαι ἐγώ. οἴμῳς ἀχθαμαι pro οἶμοι ὡς
 Hoc autē apud retores ornatus gratia fit apud poetas &
 ornatus & metri. **Ⓒ Ὑφέν** nota qua utimur cum duas di-
 ctiones cōiungimus quæ natura diuisæ sūt ē nanq; ὕφέν
 subiecta uirgula uersui circumflexa ita ut ὁπῶς αἰῶ.

Ⓒ Ὑποδασολη est dextra pars circuli ad imā literā in fine
 dictionis applicata, qua nota male coherētia discernun-
 tur, ut ὁ, π. γ. τε. ἐστὶ γούς. **Ⓒ** Exigit hic locus ut de accēti-
 bus aliquid insup dicā definitionēq; Quam Georgius
 ὀχιροβόσκος Herodiani alexandrini Apollonii ueteris
 grāmatici filii asserit esse, in medium affere. quæ huius-
 modi est.

Ⓒ Ἦροσσι, διαξέπια τῆς ἐγγραμμάτων φωνῆς ὕμους κατὰ
 ἤ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκ φερομένης μετὰ τὸς ἤ σιωπῆ
 ζουμῆρων περὶ μίαν συλλαβῶν. ἢ τοῖ κατὰ συνῆθειαν διαλέκτου
 ὁμολογῶν μῆνης. ἢ τοῖ κατὰ ἤ ἀναλοπτικὸν ὄραν καὶ λόγον. hoc ē
 (ut uerbū uerbo reddam) accētus ē quædā extēsis uocis
 literate sanæ secundū enūtiationem dictionis, prolatae
 cum aliquo

cū aliq̄ eorū q̄ sunt cōiuncta circa unā syll. siue secūdu
cōsuetudinē linguæ certæ, siue secūdu definitionē, q̄
secūdu proportionē existat & rationem. ¶ Dīctus
est aut̄ accētus ab eo q̄ accinit & cōgruit dictioni subie-
ctæ. sūt aut̄ accentus decē p̄ nūeri p̄fectionē, ex quibus
septē, qui sunt a litteris proprie uocantur accētus. Tres
aut̄ ultimi abusiue qui a litteris nō fiunt. ex . A diuiso ī
duas partes fit acutus & grauis ex . Θ. tres fiunt circūfle-
xus ex superiori semicirculo. breuis ex inferiori. longus
at̄ ex linea media. ex . Η diuiso duo fiūt spirit⁹, ac pars si-
nistra est densus. Dextra aut̄ tenuis. Tres aut̄ alii ultimi
nō fiunt ex litteris. Diuiduntur uero oēs in q̄tuor *ἔστι τὸ
ῥοῦς. ῥέονος πνδύματα ἢ πᾶθι* . i. tonos tēpora, spūs & passi-
ones. Toni sunt tres, acutus, grauis & circūflexus. qui
extendūt uoces ad similitudinē currentiū. tot. n. sunt et̄
uiæ uel accliuēs uel decliuēs aut̄ curuæ. & acutus qui-
dē acuens uocē, assimilatur uiæ rectæ & sursum ferenti,
Grauis aut̄ deprimēs, & secūdu æqualitatē dīctus, cōpa-
ratur uiæ decliui. At circūflexus, q̄ medius ē circūfle-
ctit. horū. duo p̄prii sunt toni acutus & circūflexus. nā
grauis syllabicus ton⁹ dī iacēs sup̄ syllabis quæ nō hēt
p̄priū tonū. & acutus q̄ dē, & grauis, toni simplices. circū-
flexus aut̄ cōpositus, q̄a ex acuto & graui fit. Sed acutus
& circūflex⁹ toni dīctiōnū dicūtur grauis syllabarum.
Oīs uero dīctio siue monosyl. siue polysyl. unū horū su-
scipit uel in ultima uel in penultima uel in ante penul-
tima. & unus quisq; tonus sortitus ē propriū locum.

Ⓒ Acutus tres, ultimā uidelicet syllabā penultimā & antepenultimā. In ultima ponitur acutus quā id quod suscipitur ē cū, sit longū absq; synæresi uel breue ut *καλὸς σφῶρος ἀνὴρ*. talia enī p se posita acuiuntur. in cōsequētia aut̄ grauatur, ut *καλὸς ἀνδρῶπος*. σφῶρος ἀνὴρ *λω̄. οἷς. n.* dictio acutū in fine suscipiens p se acuitur, in consequētia aut̄ acutus in grauē mutatur. Itē acutus ponit̄ in penultima quādo id quod suscipit natura sit longum uel positione, & finalis sit lōga. Longa. n. ante longā nō inflectitur. si non inflectitur, acuitur necessario. Nam grauis ultimum solum sortitus est locum, longa ante longam grauatur aut acuitur in penultima. Itē supra longā positione circūflexus nō ponitur, Sed acut⁹ ēt quādo suscipiēs accētū sit breue & ultima syll breuis aut longa. ut *λόγος. πόρος. λίβης. ἔρω* nā sup breui inflexus nō ponitur sed acutus. Itē in antepenultia acutus solus siue longū siue breue sit suscipiēs & finalis sit breuis ut *ἡμίτριος* *ὀλοσφῶρος*. lōga uero existente finali, dictio nō pōt acui in antepenultia *κοινῶς. ἀπικῶς* uero pōt ut *λίξεως*. Ante duas syll. circūflexus nō ponitur, sed acutus ex necessitate. Id circo habēs *ὀξῆαν* in ultima syll. *ὀξύτρον* appellatur. ἢ penultima *παροξύτονον* siue *βαρύτρονον*. in antepenultia *προπαροξύτονον* uel *βαρύτρονον. ὀξύτονον*. n. dicitur quod ultia syl. acuat̄ *παροξύτρονον* φ penultia *προπαροξύτονον* φ ppenultima. *βαρύτρονον* uero φ ultia grauatur a quo oīs accētū ratio pendet. Ponitur aut̄ accentus quū opus sit sup uocalibus & diphthōgis. **Ⓒ** Grauis accentus unū

tantū possidet locū, extremā. s. syllabā. Ponitur nanq;
 super, ipsum grauens & per se ut ἄρ τῶ τοῖς, & ἐν τῇ σὺν
 πείᾳ hoc est in cōseqētia. est. n. σὺν πείᾳ σὺν ἀρπαγῇ ἢ λέ-
 ξειν καὶ σὺν ἐκφύνησις ut τὸν μὲν πείᾳ ἄρ ἀρχοῦτα ubi qua-
 tuor dictiones oēs accentū graue habēt, quū se inuicem
 sequantur, & simul alia aliā trahat. nec inter eas spūs su-
 spensio fiat aliqua. & n. in aliis syllabis nunq̄ signatur
 grauis accētus, & si quælibet syllaba præter illā quæ a-
 cuitur aut circūflectitur graui accētū enuntietur. tot. n.
 sūt accētus graues ī unaquaq; dictiōe quot sunt syllabæ,
 illa excepta quæ propriū hēt. ut ἀγαθὸ μέρος. σα propriū
 hēt accētū, cæteræ uero tā præcedētes q̄ sequētes graue.
 ¶ Circunflexus uero circunflectens dictionē duo loca
 occupauit. ultimā. s. syllabā & penultimā. ponitur aut ī
 polysyllabis sup̄ ultima. cum ex synæresi longa sit. ut
 ναυσικὰ ἀ ναυσικᾶ. Omnis. n. synæresis ex acuto & graui ī-
 flexum accentum facit. Etiam sup̄ simpliciter longā ut
 πρῆς. omnis. n. genitiuus & dtūs extremā productā ha-
 bens accentū suscipientem inflectitur ut πρῆς πρῆς καλῶ
 καλῶ. quēadmodū ntūs & actūs acuitur πρῆς πρῆς κα-
 λῶς. καλῶς. Etia & diphthongus finalis habēs ὄψιλον si su-
 scipit tonū circūflectitur. ὄψιλον οὐδὲ μοῦ. præter adnota-
 ta uidelicet ἰδδύ. ἰού. καὶ οὐ. ponitur etiam supra penulti-
 mā quū longa sit & ultima breuis, ut μέγα. γέγα. μοῦσα.
 omnis. n. natura longa ante finalē breuē inflectitur eti-
 am cum ex synæresi penultima longa fuerit. σοῦς ται
 σοῦς ται omnis nanq; synæresis, ex acuto & graui circun-

flexū facit, Idcirco habēs circūflexum in extrema syll.
 ποιῶ· appellatur ut ποιῶ· habēs uero in penulti-
 ma προποιῶμενοι ut ποιῶμαι. ¶ Χρόνοι δὲ ἰ. tria duo
 sunt μακρὰ καὶ βραχέα. sequitur. n. uocales tempus unū
 aut duo. breuis uocalis unū tēpus habet. longa duo. His
 nanq; signis suis notis utebātur antiq; in ambiguis di-
 chronis ut supra adnotauimus oñdētes quæ earū lōgæ
 eēt & quæ breues. ¶ Πνδματα aut hoc ē sps duo σα-
 σεία, καὶ ψιλῆ quæ ad sūmam uocalē siue diphthongū. ἰ
 p̄ncipio dictiōis ponūtur. aspiratur. & ῥ quū in p̄nci-
 pio dictionis ponitur. ut ῥώμη. ¶ Πάθη tria ἀπόστροφος
 ὑφῆρ καὶ ὑποδιαστολή. hæ tres notæ non propriæ appellan-
 tur accēt^o quū a literis factæ nō sint. sed πᾶθη hoc ē passi-
 ones. qđ circa dictiōes patiētes uersentur. nec sup uoca-
 libus ponūtur sicuti alii accētus. Nā ἀπόστροφος dictio-
 nis defectū ἰdicans sup extrema cōsonante locatur ὑφῆρ
 uero & ὑποδιαστολή dictionibus supponūtur. alter quidē
 ut duas dictiones cōiungat, quæ natura diuisæ sunt, al-
 ter uero ut male cohærétes discernat.

¶ Regulæ generales.

Mnis nominatiuus & accusatiuus & uocatiuus
 sine synæresi acuitur καλὴ καλήρ. ὦ καλί. τὰ καλὰ
 ὦ καλά. αἱ καλαί. τὸς καλάς. ὦ καλαί.

¶ Genitiuus autem & datiuus super se habens tonum
 circumflectitur καλῆς. καλή. καλοῦ. καλῶ. καλαῖν. καλοῖν.
 καλῶρ. καλαῖς. καλοῖς. ultima longa existente non acui-
 tur ante penultima sed penultima μεγάλου. μεγάλας

attici

Attici uero regulam transgrediuntur. idcirco. *Ὁ μὲν λέω. τῶ
 μὲν λέω dicunt. & ὁ ἰὸ λέω. τῶ ἰὸ λέω.* **¶** Omnis dictio
 circumflexa natura longa est, non positione. **¶** Ois
 dictio acuta in consequentia, sopit acutum in grauem.
 excipitur. *πῆ. πνός.* **¶** Ois dictio nec inflexa, nec acuta, gra-
 uatur. **¶** Acutus & grauis concurrentes circumflexum faci-
 unt. *βοῶ. βῶ.* nisi quid impediatur. **¶** Ois longa natura
 ante breuem finalem, & in eadem existens parte, & sup-
 se tonum habens inflectitur. *μοῦσαι.* **¶** Ois synæresis ex
 acuto & graui circumflexum accētum facit. Longa an-
 te longam non inflectitur. sed grauatur, aut acuitur. **¶** Su-
 pra positione longam non ponitur circumflexus, nec su-
 pra breuem. sed grauis aut acutus. *λόσος. λίβης. ἀφίρος.*
¶ Ante duas syllabas circumflexus non ponitur, sed acutus
ψῶδος. ψῶδος. σῶμα σῶματος **¶** De articulo.

¶ *Ῥ* Ῥθρον ἐστὶ λόγον πτωτικὸν μέρθ προτασόμενον ὀνόμα
π. hoc est articulus est orationis casualis per prepositi-
 uam nominibus **¶** Diuiditur autem in prepositiuum ut. *ὁ.*
ἡ. τῶ. hic. hæc. hoc. et subiunctiuum siue subordinatiuum
 quod relatiuum latini appellant. ut *ὁς. ἡ. ὁ.* qui. quæ. quod.
 proprietate tamen articulus dicitur prepositiuus. **¶** Ac-
 cidunt autem articulo genus. numerus. casus. **¶** Articuli
 prepositiuui genere masculino declinantur sic.

¶ Ntō. *ὁ.* Gtō. *τῶ.* Dtō. *τῶ.* accētū circumflexo, ac *ἰδ*
τε subscripto. Accusatiuo. *ῶν.* **¶** *δυνά.* Ntō & actō.
πῶ. accētū acuto solū. Gtō & Dtō. *τῶν.* **¶** *πληθωπι-*
υά. **¶** Ntō *ὁ.* Gtō. *ῶν.* Dtō. *πῶς.* Accusatiuo. *ῶν.*

¶ Genere foeminino.

¶ Ἐνικά. Ἡ. πῆς. τῆ. τῶ. ¶ Διικά. τῆ. τῶν. ¶ Πληρωτικά. αἰ. ῥ. τῶς. τῶς. ¶ Genere neutro.

¶ Ἐνικά. Τό. τῶ. τῶ. τῶ. ¶ Διικά. τῶ. τῶν. ¶ Πληρωτικά. τῶ. ῥ. τῶς. τῶ.

¶ Articuli subiunctiui genere masculino.

¶ Ἐνικά. Ὁς. ῥ. ῥ. ὄν. ¶ Διικά. ὄ. ὄν. ¶ Πληρωτικά. αἰ. ὄν. αἰς. ὄς.

¶ Genere foeminino.

¶ Ἐνικά. Ἡ. ῆς. ῆ. ῶ. ¶ Διικά. αἰ. ἄν. ¶ Πληρωτικά. αἰ. ἄν. αἰς. ἄς.

¶ Genere neutro.

¶ Ἐνικά. Ὁ. οὔ. ῥ. ὄ. ¶ Διικά. ὄ. ὄν. ¶ Πληρωτικά. αἰ. ὄν. αἰς. ὄ.

¶ Vocatiuo casu articuli omnino carent. S. uero articulus non é, sed aduerbiū uocandi. qđ omnibus generibus ac numeris cōmune é

¶ De diuisione nominum.

¶ Nominum aliqua parisyllaba sunt, ut αἰρέας. αἰρέου.

aliqua imparisyllaba, ut αἰς. αἰαντος.

¶ Quæ sunt parisyllaba quadrifaria declinatur. ¶ Quæ imparisyllaba uno modo tantū. Vnde quinque fiunt declinationes. Prima. Secunda. Tertia. Quarta parisyllabæ, & Quinta imparisyllaba. & hæ quinque simplices dicuntur.

De primâ declinatione parisyllaborum.

Πrima igitur declinatio é parisyllaborū nominū masculinorū in *ας* desinentiū, ut ὁ αἰρέας.

Et in *ας* masculinorū ac cōmuniū ut ὄχεύοις. ὁ αἰλῆς. quorū *γῆς* in *ον* desinit. datiuus in *α* uel in *η* diphthongos improprias secundum uocales nominatiui. acusatiuus in *ν* cum uocali nominatiui.

¶ Ἐνικά. Ὁ αἰρέας. τῶν αἰρέων. τῶ αἰρέα. τοῖ αἰρέων. ὃ αἰρέα.

ῥῆς ὠ αἰνείας. Ἐ Δὴ κἀ. τῶ αἰνεία. ῥῖν αἰνεῖσθαι. ὠ αἰνεία. Ἐ πλῆ
θοντικὰ. οἱ αἰνεῖται. ῥ αἰνεῖται. ῥῖς αἰνεῖται. ῥῆς αἰνείας. ὠ αἰνεία.

Ἐ Ὁ χέυσης. τῶ χέυσου. τῷ χέυσθαι. ῥῶ χέυσθαι. ὠ χέυση. Ἐ ὠ χέυ
σης. Ἐ Δὴ κἀ. τῶ χέυσαι. τῖν χέυσαι. ὠ χέυσαι. Ἐ Π ληθοντικὰ.
οἱ χέυσαι. ῥῶ χέυσθαι. τῖς χέυσαι. τῶς χέυσης. ὠ χέυσαι.

Ἐ Ὁ ἠ λησῆς. τῶ ἠ τῆς λησῆς. τῷ ἠ τῆ λησῆ ῥῶν ἠ τῆ λησῆς.
ὠ λησαί. Ἐ τῖν ἠ τῖν λησαί. ὠ λησαί. Ὁ ἠ αἱ λησαί. ῥῶ
λησῶν. ῥῖς ἠ τῖς λησαίς. τῖς ἠ τῖς λησαίς. ὠ λησαί.

Ἐ Hoc in loco aduertendum est omnem datiuum sin
gularem in ἠ. ἠ. ἠ. φανούμενον, hoc est prolatum desinere
ut τῶ ἀλάσθαι. τῶ πατρῶ. aut in ἠ. ἀνεκφώνητον. ἠ. non platū
sicuti ē in diphthongis. τῶ ἀρχῆται. τῆ ἀρετῆ. τῶ λόγῳ.
Sic enim ueteres præpositiuis uocalibus ἠῶτα adscribe
re solebāt in diphthogis tam propriis, quam impropri
is, nunc uero in tribus ἠ. propriis hoc est, ἠ. ἠ. ἠ. usus ob
tinuit ut ἠῶτα subscribat, ut clarior sit lectio. Ἐ Excipi
untur nomina ἠ. ἠ. desinentia. quæ per abiectionem ἠ.
declinatur ut ὀκαμῖς. τῶ καμῖ. τῷ καμῖ. ὀκλαυσοῖς. τῶ κλαυσῖ.
τῶ κλαυσῖ. Ὁ ἀπφῖς. τῶ ἀπφῖ. τῶ ἀπφῖ. Ὁ θρονῖς. τῶ θρονῖ.
τῶ θρονῖ. et similia. quorū datiuus ὄνινο respuit ἠῶτα,
quonia nulla iuenitur dictio quæ ἠ. ἠ. diphthogum de
sinat. Ἐ Quin et æoles datiuus ἠ. ἠ. desinentibus ἠῶτα non
adscribūt. Ἐ Amplius οἱς dtūs pluralis. aut ἠ. ἠῶτα platū
desinit, ut ῥῖς ἀλάσθαι. τῖς ζωαίξῖ. aut ἠ. ἠ. platū ut ῥῖς λόγῳ.
τῖς μερέλεως. Ἐ Datiuus uero dualis cū semp ἠ. diphthō
gū siue ppriā siue ἠ. propriā desinat, ἠῶτα ἠ. platū semp
habet, ut ῥῖν αἰνεῖται. ῥῖν ἀλάσθαι. τῖν μερέλεως.

¶ Hoc est annotadū ē noīa parisyllaba ī ης defīnētia face
re utūm in η, ut ὁ χερσὺς ὡ χερσὺσι. annotat' ὁ λάγυς ὡ λάγυα
ὁ πυραΐχμης ὡ πυραΐχμα. καὶ ὁ μεταΐχμης ὡ μεταΐχμα.

¶ Defīnētia uero in τῆς Parisyllaba in ā correptū fa-
ciunt . ut ὁ τοξότης ὡ τοξότα. ὁ ἰππιλάτης. ὡ ἰππιλάται.
excipiuntur. ὁ αἰήτης, ὡ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης, ὡ καλλιπέτη. ὁ
αἰρρέτης, ὡ αἰραρέτη. ὁ Εὐλοθεροίτης, ὡ Εὐλοθεροίτη. ¶ Etiam
in ης poetica ut ὁ κωώπης ὡ κωώπα. ἰλιάδης α. πρὶν ἀρῶν
ῥαυοὶ ῥαυέλεφ, σί τε κωώπα. ¶ Etiā noīna gentilia ī ης defī
nētia ī ā faciūt neutrū, ut ὁ σκῦθης ὡ σκῦθα. ὡ πέρσης, ὡ πέρ
σα. ¶ Si uero eadē fuerint ppria ī η faciūt uocatiuū ut
ὁ πέρση. Ἡσίοδος ἐν ἔρσις. ἐργαζόμην τε. Γέρον ἔργα. ¶ Etiam
cōposita a φέω. πωλω. μεφά. ut ὁ παιδοφίβης ὡ παιδοφίβα.
ὁ βιβλιοπώλης ὡ βιβλιοπώλα. ὁ γωμέτρης ὡ γωμέφρος.

¶ Variā declinatio fm uaria idiomata.

¶ Ὁ αἰνείας κοινῶς. καὶ αἰρέτης ἰωνικῶς. τῶ αἰνείου κοινῶς κατ
τιλῶς. καὶ αἰνεία δωρικῶς. Nā doresī huiusmodi noīnibus
abiecto ε faciūt uocatiuū. καὶ αἰνείας αἰολικῶς. βοιωτικῶς. καὶ
αἰνείω ἰωνικῶς. καὶ αἰρέτω κατὰ συνηοπήν. Ἐφ' αἰνεία κοινῶς.
καὶ αἰνεί ἰωνικῶς. τὸν αἰρέταν κοινῶς. καὶ αἰρέτω, καὶ αἰνεία ἰω
ρικῶς. ὡ αἰνεία κοινῶς. καὶ αἰνείας ἀπικῶς. ¶ Δυνικῶς.

¶ Τὸ αἰνεία. τῶν αἰνείων. ὡ αἰνεία. ¶ Πωλιωτικῶς.

¶ Ὁ αἰνέαι. φαίνων κοινῶς. αἰρέων δωρικῶς. φαίνων αἰολι
κῶς. βοιωτικῶς. φαίνων ἰωνικῶς. τῶν αἰρέων. ὡ αἰρέαι.

¶ Ὁ χερσὺς κοινῶς. ὡ χερσὺς δωρικῶς, ἢ in ā. productum
mutato. τῶ χερσὺν κοινῶς. καὶ ἀπικῶς. καὶ χερσα δωρικῶς.
καὶ χερσαο αἰολικῶς. καὶ βοιωτικῶς. καὶ χερσῶ ἰωνικῶς. καὶ χερ

σω ποικιλῶς. τῶν χεῦσα κοιῶς καὶ χεῦσα δεικῶς. τὸν χεῦσα
 κοιῶς. καὶ χεῦσα ἰωρικῶς καὶ χεῦσα δεικῶς. ὡ χεῦσα κοιῶς,
 ἢ ὡ χεῦσης ἄηικῶς. ¶ Διὰ τὸ χεῦσα. τὸν χεῦσαι. ὡ χεῦσαι.
 ¶ Πληθυσίαι, οἱ χεῦσαι. τῶν χεῦσαι κοιῶς. ἢ χεῦσαι δεικῶς.
 ἢ χεῦσαι αἰολικῶς ἢ βοιωτικῶς. ἢ χεῦσαι ἰωρικῶς. τῶν χεῦ
 σαι κοιῶς ἢ χεῦσης. ἢ χεῦσαι ἰωνικῶς. τῶν χεῦσαι. ὡ χεῦσαι.
 ¶ Hic sciri uelim inueniri nomina quorum nomina-
 tiuus communiter in $\bar{\alpha}$ s. aut in $\bar{\eta}$ s. desinens apud poe-
 tas $\bar{\alpha}$. correptum ad similitudinē uocatiui desinit ἰοφ
 αἰολικῶς. βοιωτικῶς. ἢ θεσσαλικῶς. ut ὁ ἀρχὴται ἀντι τοῦ ὁ ἀρχήταις
 ὁ θυῖσαι ἀντι τοῦ ὁ θυῖσαις. sunt tamen qui uelint hic ἀντι τοῦ
 σαι esse. hoc est uocatiuū pronominatiuo. quorū senten-
 tiam priscianus noster affirmat, qui ubi de constructio-
 ne scribit, sic inquit. ¶ Atticis quoque mos est nomi-
 natiuos pro uocatiuis proferre. homerus, ἠέλιος ὁς πᾶν
 τῆφορᾶς, ἢ πᾶν τῆπακῶδες. Quem secutus Virgilius in ix.
 Corniger hesperidū fluius regnator aquarum. flui-
 us p fluuie dixit. Macedones autē, et thessali e cōtrario,
 uocatiuos pro ntis solebant proferre, homerus μηπίτη
 ζῶδ. hic uctūs, p ntō μηπίτη pro μηπέτης. Vnderōani
 frequentissime huiuscemodi noīa, & maxie appellatiua
 p uocatiuū græcū et p ntō suo pferūt Sophista. Cytha-
 rista. Persius tñ idubitāter p ntō posuit censorē ue tuū
 uel quod trabeate salutas, trabeate dixit pro trabeatus.
 ¶ Etiam annotandū ē iones ī nōinib⁹ desinetibus ī $\bar{\alpha}$ s
 nisi dorica sint, uertere $\bar{\alpha}$. ī $\bar{\eta}$. ac dicere ὁ ἑρμείως ἀντι τοῦ ἑρ-
 μέως. τῶ ἑρμείω ἀντι τοῦ ἑρμείου. ¶ Nam gōs in οῦ. a no-

minibus $\bar{\alpha}\sigma$. siue $\bar{\iota}\eta\varsigma$. desinentibus iones. $\delta\gamma\acute{\alpha}\tau\omega\epsilon\bar{\omega}$.
 enunciāt $\alpha\acute{\iota}\nu\epsilon\acute{\iota}\alpha\varsigma\ \alpha\acute{\iota}\nu\epsilon\acute{\iota}\varsigma\ \alpha\acute{\iota}\rho\epsilon\acute{\iota}\omega\ \acute{\omicron}\rho\acute{\epsilon}\iota\sigma\eta\varsigma\ \acute{\omicron}\rho\acute{\epsilon}\iota\sigma\omicron\upsilon\ \acute{\omicron}\rho\acute{\epsilon}\iota\sigma\omega$. accentu
 acuto in antepenultima. quāquam extrema sit natu-
 ra longa. quoniam genitiui $\delta\gamma\acute{\alpha}\tau\omega\epsilon\bar{\omega}$ ἰωρικῶς, si a com-
 munitibus genitiuis barytonis sint, acuiunt ante penulti-
 mam. nisi syncopam patiantur. ut $\epsilon\theta\acute{\omicron}\rho\acute{\epsilon}\iota\omicron\upsilon\ \beta\omicron\rho\acute{\rho}\acute{\epsilon}\iota\omega$. καὶ συγ-
 κοπῆ $\epsilon\theta\acute{\omicron}\rho\acute{\epsilon}\iota\omega$. ἐρμείου ἐρμείω ἐρμείω. ἰλιάδος ὄ. ἥρης ἐρμείω τε καὶ
 ὑφαίστιο ἀμάλ τοσ. $\tau\epsilon\sigma\sigma\acute{\epsilon}\rho\mu\epsilon\acute{\iota}\omega$. ὄρ ἐρμείω. ἰλιάδος. ὦ. ἀλλούχ
 ἐρμείω ἐριούριον ὕπνος ἰμαρπῆε. καὶ ἐρμεία. Sicut, $\zeta\acute{\epsilon}\rho\zeta\acute{\iota}\omega$.
 $\zeta\acute{\epsilon}\rho\zeta\acute{\epsilon}\alpha$. dissoluunt enī η in $\epsilon\alpha$. & abiciunt ν . Nam ἀπο-
 ελαττικόν ἐστι $\tau\epsilon\sigma\sigma\acute{\epsilon}\nu$. hoc est abiectiuum. nisi sita declinati-
 one, ut $\mu\omicron\upsilon\sigma\alpha\ \mu\omicron\upsilon\sigma\alpha\iota$. & $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha\ \acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha\iota$ & similia. ¶ Nec
 hoc prætereundum est omnem datiuum pluralē in σ
 desinentem $\lambda\omicron\iota\omega\varsigma$, assumere $\bar{\iota}$ κατὰ προσημασιῶν ἔσθ
 $\acute{\alpha}\tau\eta\iota\lambda\acute{\omega}\ \delta\omega\epsilon\tau\eta\acute{\omega}$, καὶ ἰωνιῶ, ut $\acute{\alpha}\tau\rho\acute{\epsilon}\delta\alpha\iota\sigma\ \acute{\alpha}\tau\rho\acute{\epsilon}\delta\alpha\iota\sigma\iota$. $\mu\omicron\upsilon\sigma\alpha\iota\varsigma$,
 $\mu\omicron\upsilon\sigma\alpha\iota\varsigma$. $\lambda\omicron\gamma\omicron\iota\varsigma$, $\lambda\omicron\gamma\omicron\iota\varsigma$. ¶ At iones $\bar{\iota}$ iis, quæ habent $\alpha\bar{\iota}$ di-
 phthongum siue in σ desinant, siue in $\bar{\iota}$ κατὰ προσημα-
 σισμὸν etiam α in η uertere consueuerunt. & sic ex diph-
 thongo propria, fit impropria, ut $\acute{\alpha}\tau\rho\acute{\epsilon}\delta\alpha\iota\sigma\ \acute{\alpha}\tau\rho\acute{\epsilon}\delta\alpha\iota\sigma$
 καὶ $\acute{\alpha}\tau\rho\acute{\epsilon}\delta\alpha\iota\sigma\iota$. $\pi\alpha\lambda\alpha\mu\alpha\iota\varsigma\ \pi\alpha\lambda\alpha\mu\alpha\iota\varsigma$ ω $\pi\alpha\lambda\alpha\mu\alpha\iota\varsigma$. Nam si-
 cut atticorum ē proprium uertere ϵ in η $\phi\lambda\epsilon\iota\ \delta\epsilon\phi\theta\acute{\omicron}\gamma\omicron\upsilon$,
 ut $\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota\upsilon\ \eta\ \delta\epsilon\iota\upsilon$. sic ionicorum mutare α in η $\phi\lambda\alpha\iota\ \delta\epsilon\phi\theta\acute{\omicron}\gamma\omicron\upsilon$. οὐ-
 πὼς ὀ τεχνικός.

De secūda declinatione parisyllaborū
 Ecunda ē parisyllaborū nominum in α siue
 in η desinentium generis tantum fœminini.
 quorū genitiuus $\bar{\iota}\alpha\varsigma$ siue in $\eta\varsigma$ desinit dētūs in
 α aut $\bar{\iota}$ η . accusatiuus uero $\bar{\iota}\eta$ cum uocali nominatiui.

Ἡ μαῖα. τῆς μαίας. τῆ μαία. τῶ μαίαν. ὠ μαία. Ἐ Δίκα τὰ
μαῖα. τῶν μαίαιρ. ὦ μαία. Ἐ Γλιωπηκὰ αἰ μαίαι. ἤ μαίων.
ταῖς μαίαις. τῶς μαίας. ὦ μαίαι.

Ἡ μουσα. τῆς μουσῆς. τῆ μουση. τῶ μουσαν. ὠ μουσα. Ἐ Δί-
κὰ τὰ μουσα. τῶν μουσαιν. ὠ μουσα. Ἐ Γλιωπηκὰ αἰ μουσαι.
ἤ μουσῶν. ταῖς μουσαις. τῶς μουσαισ. ὠ μουσαι.

Ἡ πμῖ. τῆς πμῆς. τῆ πμη. τῶ πμῖν. ὠ πμη. Ἐ Δίκα τὰ
πμῖ. τῶν πμῖν. ὠ πμῖ. Ἐ Γλιωπηκὰ αἰ πμῖ. ἤ πμῶν.
ταῖς πμῖς. τῶς πμῖς. ὠ πμῖ.

Ἐ In hac declinatiōe aduertendum ἔξυνοκαλιβυς, quaf-
dam appetere ἄ finalem, quasdam ἢ et quasdam utrūq̃.
ἔ. quidem & ἱ appetunt ἄ ut ῥέα. Ἐλία. ὦ uero & ὠμέγα
appetunt ἢ ut δύη. ζωή. ἄ uero, et ὀμικρον utrunque, ut ναυ-
σικῆα & δαράη. χεῶα & ἀνοή. Ἐ Eodem modo ex cō-
sonātibus aliqua appetunt ἄ sicut sunt ζ. ζ. Ϛ. σ̄ sim-
plex, ac duplex. et duo χ. ut φύζα. δόζα. δῖφα. μουσα. θῖ-
λασα. δῖκελα. excipitur ἔλλη nomē propriū mulieris, &
πέλλη nomē urbis aliqua ὠ ἢ. ut β̄ et γ̄. & simplex λ̄,
siue perse, siue in complexione alterius consonantis et
μ̄. π̄. τ̄. φ̄. χ̄. ut θῖβη. σῖγη. αὐλή. excipitur πῶυλα. et
ἀνάπανλα. ὀμίχλη. κίχλη. ζῶιτλη. & ζῶιτλα secundum uete-
res ὀμμη. καλλιῶπη. ἀρετή. νύμφη. τύχη. At δ̄. δ̄. κ̄. ὦ. et ἄ. et ἢ,
ut λῖδα. κνῖδα. κισσίδα. λῖδα. ναυσικῆ. πολοη. χαίνα. τίχη.

Etiam in ρᾶ desinentia siue unius sint generis siue tri-
um ἄ uolunt habere finalem ut ἡμίρα. διφθέρα. περσε-
ρά. φοβέρα. σκιερα. excipiuntur ἄσπρη. κῶρη. κῶρη. ἀθά-
ρη. δῖρη. κῶρη. ἐφύρη. φιχῶρη. κᾶβη. ὄληρη. ἄχρη. ἰρη. ἀππᾶρη.

¶ Adiectiua etiam foeminini generis, quæ a nominib⁹
 masculinis in ὄσ. purum desinentibus fiunt. ἄ. fi-
 nalem desiderant. ut λόπος, λογία. ἀρσβεῖος, ἀρσβεῖα. excipi-
 tur ὄσδος, ὄσδην. Si uero masculina in ὄσ. nō purum
 desuerint, foeminina in ῆ desinere uolunt, ut καλός,
 καλή. ταπειός, ταπειή. excipiuntur quæ habēt ρ̄ ante
 ὄσ. ut φοβερός, ρά. αὔγουσα uero ἀπὸ τοῦ αὔγουσθ̄ cum sit
 latinum mutauit ῆ. in ἄ. correptum. nam αὔγουσθ̄ esse
 debuerat. Latini enim æolum more ῆ in ἄ correptū
 uertere cōsueuerunt, ut θέκλα pro θέκλη. & ρύμφα pro
 ρύμφη. ¶ Etiam annotandum est sola nomina in ἄ
 purum desinentia, & in ὄσ. et in. θῆ & in ρά. seruare ἄ
 in genitiuo & in datiuo κοινῶς. ut μαῖα. μαῖας. μαῖᾶ. ἡμέρα.
 ἡμέρας. ἡμέρα. λήδα. λήδας. λήδᾶ. σιμαῖθα. σιμαῖθας. σιμαῖθᾶ. ἄ
 θηῖα uero et ραυσθῖα, et μνά, et si in nullam dictarum de-
 sinant terminationem, seruant tamen ἄ in genitiuo et
 dtō, sicut eorum pfecta, quæ in ἄ purum desinūt, hoc ē
 ἀθηραῖα, et ραυσθῖα. et μνά. Est enī. ἀθῆνη. unde ἀθηραῖα, fi-
 cut σελήνη. σεληνῖα. abiecto uero ἰ ἀθηναῖα, ἢ ηραῖα ἀθηρῖα.
 eodem modo ἀπὸ μνάθῖα fit μνά, & ηραῖα μνά. iccirco
 extremam producant, & circumflectūtur. Sic ραυσθῖα
 ἀπὸ τοῦ ραυσθῖα. Declinātur aut̄ (ut dictum est) ἀθῆνα. ἄ
 θηῖα. ἀθῆνᾶ. ραυσθῖα. ραυσθῖᾶ. ραυσθῖᾶς. μνά. μνάς. μνά.

¶ Varia declinatio.

¶ Ἡμέρα. Ἡμέρας. τῇ ἡμέρᾳ. τῶν ἡμέραν. ὧ ἡμέρα κοινῶς.

¶ Ἡμέρη. τῆς ἡμέρης. τῇ ἡμέρῃ. τῶν ἡμέρη. ὧ ἡμέρη ἰωνικῶς.

⊕ Cōsueuerunt .n. iones ā. productū in ḡ uertere nisi
dorica fuerit, ut ἰσοείη. ἰσοείης. ἀντὶ ἰσοεία ἰσοείας. ⊕ Δι-
κὰ τὰ ἡμέρα. τῶν ἡμέραν. ὦ ἡμέρα. ⊕ Πληθυντικά. αἱ ἡμέραι
τῶν ἡμερῶν κοινῶς. καὶ ἡμερᾶν, δωδεκάωσ. καὶ ἡμερῶν αἰολικῶσ
καὶ ἡμερῶν ἰωνικῶσ. ταῖς ἡμέραις κοινῶς. καὶ ἡμέρας ἰωνικῶσ
τροπὴ τοῦ ἄ εἰς ἡ. καὶ ἡμέραισι καὶ ἡμετέροισι κατὰ προσημασι-
σμόν τοῦ ἰ, ἰωνικῶσ. ταῖς ἡμέραις, ὦ ἡμέραι.

⊕ Ἡ πμῆ. φη πμῆς. τῆ πμῆ. τῶν πμῶ. ὦ πμῆ. κοινῶς.

⊕ Ἡ πμά. φη πμάς. τῆ πμάς. τῶν πμᾶν. ὦ πμάς. δωδεκάωσ.

⊕ Doresenī ionibus cōtrarii mutāt ḡ in ā. productū.

⊕ Διὰ καὶ Πληθυντικά supradicti nominis sequuntur
declinationē. ⊕ Sed aduertendum est datiuū singularē
huius declinationis apud poetas gratia metri πατι μετὰ
πλασμοῦ ut ὑσμῖνι διὰ τοῦ ἰ ἐκφώνου μέτρον .i. per ἰ. prola-
tum ἀντὶ τοῦ ὑσμῖνι διὰ δεφθόρου. et ἀκτὶ ἀπὸ τοῦ ἀλκῆ. ἀλ-
κῆ tamen ἀπὸ τοῦ ἀλξ ἀλκῆος deduci posset, sicut πλακί ἀ-
πὸ τοῦ πλαξ. πλακῆος. ⊕ Patitur etiam προσημασιμόν
φη φῖ συλλαβῆσ, ut πελάμησι, ἀντὶ τοῦ πελάμη. quæ figu-
ra etiam in aliis casibus tā singularis numeri quam plu-
ralis apud poetas frequentissimo habetur in usu, nec so-
lum in hac secunda declinatione, sed in aliis. in pro-
nominibus etiā, & aduerbiis nec discernuntur casus ni-
sὶ ex orationis sentētia. quoniam nulla datur horū cer-
ta formatio. quorū omnium hæc sint exépla.

⊕ In nominatiuo secundæ declinationis Ἡσίοδος ἐν ἔρ-
γῳ. ὁδὸς δὲ ἐπέρησι παρελθὲν κρείσσον. ἀντὶ τοῦ ἐπέρα ὁδός.

⊕ In genitiuo. ὀδυσεείας. β. ὀρνυπέξ δυνίσι. ἀντὶ τοῦ ὄξ δυ-

νης. καὶ ἰλιαδός. θ. ἢ ρά, ὧ ἄλλοι οἶσον ἀπὸ νδυρῆεν ἰα λην. ἀν
τὶ τῷ ἀπὸ νδυρᾶς. In datiuo. ὀδυσεΐας. ε. πύρ μὲν ἐπὶ ἄρα-
φόεν μέγα κίαιε το, ἀντὶ τῷ ἐπὶ ἄρα. In accusatiuo. ἰλ
άδος. π. ἢ τε ταύρον ἐπέφνε λέων ἀγλήθει μετελθῶρ. ἀντὶ τῷ με
ταγλήθω. ὧ ἠσίοδος ἐπὶ ἄρα. μὴ δάναβάλλεσθω ἐστῶν εἰον, ἐς τὴν
νηφίρ. ἀντὶ τῷ ἐς ἔννην. Inuocatiuo. οὐραμίαφι. εἰλη. ἀν-
τὶ τῷ ὠραμία εἰλη. In accusatiuo plurali. ὀδυσεΐας. ε. πρὸς

κοτυληδονόειν πυλιναὶ λαίγῳδον ἔχονται. ἀντὶ τῷ πρὸς κοτυλη
δονας. ¶ In genitiuo singulari tertiæ declinationis. ὀδυ-
σεΐας. ὧ. ὡς ἐν τηλεφάνης ἐκ πονρόειν ἀνδράσιν εἴη. ἀντὶ τῷ ἐκ
πῶντου. δ. ἰλιαδός. κ. αἰέμιν κτίνης ἀπὸ στρατόφιν προσηλαῖν,

ἀντὶ τῷ ἀπὸ στρατός. In datiuo singulari. ὀδυσεΐας. τ. ῥηός
ἐπὶ κρείοφιν καταλίξεται. ἀντὶ τῷ ἐπὶ κρείω. In genitiuo

plurali ὀδυσεΐας. ζ. μέλλοισι ρινὸν ἀπὸ σέοφιν ἐρῖεν. ἀντὶ τῷ
ἀπὸ τῶν ὄσων. In datiuo. ὀδυσεΐας. ε. οὐδέ περ ὅσπε δακρυόειν

τέρσον. ἀντὶ τῷ δακρυοῖς. καὶ ἰλιαδός. η. δακρυόειν πρίαμῳ
θεόφιν μῆσορᾶτά λαγρος. ἀντὶ τῷ θεοῖς. In accusatiuo. ὀδυσεΐ-
ας. π. φθινύθει δάμφοσέοφιν χεῖος. ἀντὶ τῷ περὶ τὰ ὄσα.

In genitiuo singulari quintæ declinationis. ἰλιαδός. ι. ἐ-
κλυεν δὲ ἐρέβυσφιν ἀμειλίκοι ἢ τὸρ ἔχουσα. ἀντὶ τῷ δὲ ἐρέβος.

In genitiuo plurali. ὀδυσεΐας. τ. ὡς δὲ χῶν καταπέηκε τὴν ἀ-
κροπόλοισι ὄρεσφιν. ἀντὶ τῷ ὄρωρ. καὶ ἰλιαδός. μ. οὐκ ὄστω πα

ράναυθιρ ἐλδυσόμεν ἀντὰ κείλυθα. ἀντὶ τῷ ἀπὸ ριῶν. In da-
tiuo. ἰλιαδός. ε. ὄρι δὲ τὴν ἄνακτα παρὶ ὄσπισι κὶ ὄχεσφιν.

ἀντὶ τῷ ὄχεσι. In accusatiuo. ἰλιαδός. β. ἰσῶσει μῦτεν τι
λαμῶν ἀμεισθήσφιν. ἀντὶ τῷ περὶ τὰ σήθεα.

¶ In pronomibus. ἰλιαδός. λ. τῆλε δὲ χαλκός ἀπᾶν τῶν

Εἰν' οὐρανὸν εἶσω ἀντὶ τοῦ ἀπᾶν τοῦ καὶ εὐθεῖ μ. εἴπερ γὰρ χ' οὐ
ρησι παρ' αὐτῶν εἰδὼ τὸ ρασ' ἀνδρας, ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτῶ.

¶ In aduerbiis. ὀδυπίας. χ. ἡ πῆμα δὴ ἴσα τοῖς ἐξὶ πᾶσι τέρδι, καὶ τὰ θύρησι. ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ. του τέσι ἐξὶ τῶ θυρῶν.

De tertia declinatione parisyllaborum.

Tertia declinatio ē parisyllaborum nominum tam masculinorum, quam foemininorū communium & promiscuorum in ος. desinentiū & neutrorum in ον. quorū genitiuus desinit in. οῦ. datiuus in φ. accusatiuus in ρ. cū uocali nominatiui.

παράδειγμα.

¶ Ο λόγος. τῷ λόγῳ. θεῖ λόγῳ. γῆν λόγον. ὦ λόγε. καὶ ὦ λόγος

¶ Διὰ τὸ λόγῳ. τῶν λόγων. ὦ λόγῳ. ¶ Πληθυντικά. οἱ λόγοι.

τῶν λόγων. τοῖς λόγοις. ὦ λόγοι.

¶ Η ὄδός. φιλ ὄδῳ. τῇ ὄδῳ. πλὴ ὄδῳ. ὦ ὄδε. ἡ ὡ ὄδες

¶ Διὰ τὰ ὄδῳ. ταῖν ὄδῳ. ὦ ὄδῳ. ¶ Πληθυντικά. αἱ ὄδοι. τῶν ὄδῳ. ταῖς

ὄδοις. ταῖς ὄδῳ. ὦ ὄδοι.

¶ Ο καὶ ἡ ἀνθρώπος. τῷ καὶ φιλ ἀνθρώπῳ. θεῖ καὶ τῇ ἀνθρώπῳ.

τῶν καὶ πλὴ ἀνθρώπων. ὦ ἀνθρώπε. καὶ ὦ ἀνθρώπος

¶ Διὰ τὰ ἀνθρώπῳ. τῶν καὶ ταῖν ἀνθρώπων. ὦ ἀνθρώπῳ.

¶ Πληθυντικά. οἱ καὶ αἱ ἀνθρώποι. τῶν ἀνθρώπων. τοῖς καὶ ταῖς ἀνθρώποις.

τῶν καὶ ταῖς ἀνθρώπων. ὦ ἀνθρώποι.

¶ Ο αἶρος. γῆν αἶρῳ. θεῖ αἶτῳ. γῆν αἶτον. ὦ αἶτε. καὶ ὦ αἶτος.

¶ Διὰ τὰ αἶτῳ. τῶν αἶτον. ὦ αἶτῳ. ¶ Πληθυντικά. οἱ αἶροι.

τῶν αἶτων. τοῖς αἶτοις. γῆν αἶτους. ὦ αἶτοι.

¶ Τὸ ξύλον. γῆν ξύλῳ. θεῖ ξύλῳ. γῆν ξύλον. ὦ ξύλον. ¶ Διὰ τὰ

ξύλου

ξύλω. τῷ ξύλοιρ. ὦ ξύλω. **Π**ληθυντικὰ τὰ ξύλα. ἢ ξύλων.
τῶς ξύλοις. τὰ ξύλα. ὦ ξύλας.

¶ Hic annotandum est omnia neutra in ὄν. desinentia
tam substantiua ἢ adiectiua mittere genitiuum in οῦ.
ut τὸ μῆλον. τῷ μῆλου. τὸ καλόν. τῷ καλοῦ. τὸ ἀγαθόν. τῷ ἀγα
θοῦ. nisi fuerint a masculinis adiectiuorum nominum
in ὄν. cōmuniter desinentium, siue a comparatiuis, si
ue participiis: quoniam huiusmodi neutra suorum
masculinorum sequuntur declinationē, ut ὁ δούλιμος
τῷ καὶ φιλ δούλιμονος. τὸ δούλιμον. τῷ δούλιμονος. ὁ ἢ μέζων
τῷ καὶ τῆς μέζονος. τὸ μέζον. τῷ μέζονος. ὁ τύπων τῷ τύπων
τος. τὸ τύπων. τῷ τύπωντος.

¶ Etiam in neutris nominibus tam parisyllabis, quam
imparisyllabistres casus sūt similes in omni numero.
hoc est nominatiuus accusatiuus & uocatiuus. qui licet
in singulari & duali numero uariam habeant termina
tionem, in plurali tamen semper in α, correptum cō
muniter desinūt, ut τὸ ξύλον nominatiui & accusatiui
casus ὦ ξύλον uocatiui. τὸ τυφθέρ. ὦ τυφθέρ. **Δ**ιγαί. τῷ
ξύλω. ὦ ξύλω. τὸ τυφθέρτε. ὦ τυφθέρτε. **Π**ληθυντικὰ τὰ
ξύλα. ὦ ξύλα. τὰ τυφθέρτα. ὦ τυφθέρτα.

¶ Etiā plura noia iueniūt, ἢ i singl'ri nūero aut sūt ma
sculini gēeris aut foeminini, i plurali uero neutri, ut ὁ δ
Φρος. τὰ δ' Φρα. ὁ φάχλος. τὰ φάχλα. ὁ λύχος. τὰ λύχα. ὁ
χαλινός. τὰ χαλινά. ὁ κύνλος. τὰ κύνλα. ὁ μοχλός. τὰ μοχλά
ὁ σαθμός. τὰ σαθμά. ὁ δεσμός. τὰ δεσμά. ὁ ῥῶτος. τὰ ῥῶτα. ὁ ζυ
γός. τὰ ζυγά. ἢ κέλουθρος. τὰ κέλουθα. ὁ ἑῖς τέρταρος. τὰ τέρταρα.

quorum

quorum exēpla apud Homerum facile ē inuenire. Sūt
& quæ duplicem habent declinationem. ut τὸ δένδρον
τῷ δένδρῳ. καὶ τὸ δένδρον τῷ δένδρῳ. τὸ δένδρον τῷ δένδρῳ. καὶ τὸ
ἀνδρῶ ποδός. τὸ κτήν. καὶ τὸ κτήν. hæc enim & si in no-
minatiuo non inueniuntur, obliqui tamen eorum ἰ usu
habētur. τὰ δένδρα uero, quidam uolunt non ἀπὸ τῷ δέν-
δρῳ, sed ἀπὸ τῷ δένδρον fieri.

Varia declinatio

¶ Ο νόμος. τῷ νόμῳ κοινῶς. καὶ νόμοις ἀπικῶς, καὶ ἰωνικῶς.
καὶ νόμῳ δουρικῶς. τῷ νόμῳ. τὸν νόμον. ὃ νόμο κοινῶς. καὶ νόμῳ
ἀπικῶς. ¶ Δουρικῶς. τὸ νόμῳ. τῶν νόμων κοινῶς. ἢ νόμοι ἰω-
νικῶς. ὃ νόμῳ. ¶ Πληθυντικῶς. οἱ νόμοι. τῶν νόμων. τοῖς νόμοις
κοινῶς. καὶ νόμοις ἰωνικῶς. τοὺς νόμους κοινῶς. καὶ νόμους, ἢ νό-
μος, & per ὦ magnum & per ὀ paruū δουρικῶς. ὃ νόμοι.
¶ Τὸ λιγόν. τῷ λιγόν κοινῶς. καὶ λιγόν ἀπικῶς καὶ ἰωνικῶς.
τῷ λιγόν κοινῶς καὶ λιγόν πικῶς. τὸ λιγόν κοινῶς. καὶ λιγόν πο-
πικῶς. ὃ λιγόν. ¶ Δίκοι. τῷ λιγόν. τῶν λιγόν κοινῶς.
καὶ λιγόν ἰωνικῶς. ὃ λιγόν. ¶ Πληθυντικῶς. τὰ
λιγόν. τῶν λιγόν κοινῶς. καὶ λιγόν ἰωνικῶς. τὰ
λιγόν ὃ λιγόν.

¶ Hic aduertendum est atticos & iones genitiuum sin-
gularem huius declinationis per οἶο omnino enunci-
are. ut καλός. καλοῦ. καλοῖο. ὀδός. ὀδοῦ. ὀδοῖο. Dores uero uer-
tētes οὐ diphthongū in α μέγα, λογη dicūt & ὀδῶ nec sub-
scribūt. ἢ. ut in datiuo singulari. Θεόκευτος. Θεμῶν τὸ μέλι-
μον ἐλάωνται, ἔστε τὰ φύσκω. ἀπὸ τῷ φύσκω. ¶ Datiuus
etiam singularis in quibusdam nominib⁹ diuerforum

generum μεταπλασμον patitur διὰ τοῦ ἰ. ut ἔσθ' κλαδί, ἀν-
 τὶ τοῦ ἐλάδω. τῷ πολυπλάτῃ, ἀντὶ τοῦ πολυπέταγω. τῷ διχό-
 μυνι, ἀντὶ τοῦ διχομήνω. τῷ μελίερατι, ἀντὶ τοῦ μελικράτῳ. τῷ
 λιπί, ἀντὶ τοῦ λιτῷ. Illud etiā Homeri λιπέλαιω. datiuū
 casus ἐκατάπεκοπὴν ἢ ἀπέρσοφον, ἀπὸ τοῦ λιπέλαιω. ἰλιάδος γ-
 κῶντ' ἔπει λουσέντε, καὶ ἔχρ' ἰσι λιπέλαιω. Accusatiuus etiā
 singularis apud poetas μεταπλασμον patitur, λίττε ἐνί
 dicūt ἀντὶ τοῦ λιτῷ. ἰλιάδος δ' ἄρματα δὲ μῦθοισι τῶν κτ' ἰλι-
 πεπέλαος. Vbi mutata litteratura, & accentus muta-
 tus ē & locuseius ad similitudinem εἰνός. εἰός. εἰαζός. θ-
 ὄς. δία. Accusatiui enim disyllabi in ᾠ desinentes super
 penultimam habent accētū, etsi eorum genitiui extre-
 mam acūūt. In duali numero ὠμοίη inuenitur pro
 ὠμοίη, καὶ ποδδίη pro ποδδίη. & alia eiusmodi infinita κα-
 τὰ πελάσιη. τῷ ἰδεῖ ἰωνικῷ. inuenitur etiam τοῖονδε, ἔχρ-
 σίη δε ἀντὶ τοῖον ἔχρσιν, προδέσει το δε. In plurali eti-
 am datiuus patitur non solum προσωματισμῶν τῷ ἰ. si-
 cut in aliis declinationibus, ut λόγοισι, ῥήμοισι, λίτοις, sed
 etiam μεταπλασμον ut ἄσρασι pro ἄσροις, & ἔγκαισι pro ἔγκ-
 κάτοις, & πρόβασι pro πρόβάροις. & πίταλαι pro πίτάλοις.
 Τοῖς δεσι uero pro τοῖς & προσωματισμῶν τῷ ἰ patitur ἰδει ἰωνι-
 κῷ & ἐπίπετασιη τῷ δε. nec uariatur accentus licet sit
 ircunflexus in antepenultima contra eius naturam,
 quod factum est, ut inquit Eustathius ne τοῖς datiuus plu-
 ralis suā prorsus amittat proprietatē ἰλιάδος β. ἔγκαις εἰαν
 τοῖς δεσι φάνον, ἢ ἡ ἕρα φνταίει. Accusatiuus etiam in τς.
 cōmuniter desinens per ὄς. enuntiatur dorice τῶς λέ-

ἡσθε pro τοῖς λόγοις. τὰς ἀμπέλως pro τὰς ἀμπέλους. mu-
 tant enim dores οὐ diph. in ω μέγα. Θεόκριτος. μὴ μὲνλω-
 βάσθητε τὸς ἀμπέλως, ἐντὶ γὰρ αὐταί. & rursus καὶ ἄρ' ἐγὼ μι-
 σέω τὸς λιανθάρος, οἱ τὰ Φιλώδα. ubi aduertendum est syl-
 labam corripi, uel esse potius amphimacrum. in qui-
 busdam tamé codicibus inuenimushuiusmodi accu-
 satiuos ᾤμικρον ἀμπέλος ἢ λιανθάρος pro ἀμπέλους ἢ λιαν-
 θάρους. subtracto υ. ex ου. diphthongo δωρηώς sicut νᾶ-
 σος pro νήσους apud Pindarum ἐν ὄλυμπόις. ἐνθα μακρο-
 ρων ῥᾶσος ὠκεανίδες αὔραι περιπνέουσι. quod magis probor.

¶ De quarta declinatione parisyllaborum

Varta declinatio é atticorū níum parisyllabo-
 q rú masculini generis & foeminini accoísí ωσ.
 & neutri í ων. διὰ τὸν ω μεγάλη quorū gús & da-
 tiuus í ω desinūt. ¶ Accusatiuus uero í ρ cū uocali ntí.
 ¶ Ὁ μινέλιος. τὰ μινέλιω. τῶ μινέλιω. τὸν μινέλιον. ὦ μινέλιω.
 ¶ Διήμα. τὸ μινέλιω. τὸν μινέλιον. ὦ μινέλιω. ¶ Πληθυν-
 τικά. οἱ μερίλεω. τῶ μερίλεω. τοῖς μενέλιω. τῶ μενέλιω.
 ὦ μερίλεω.
 ¶ Ἡ ἄλιος. φη ἄλω. τῆ ἄλω. τῶ ἄλων. ὦ ἄλω. ¶ Διήμα
 τὰ ἄλω. τῶ ἄλων. ὦ ἄλω. ¶ Πληθυντικά. αἱ ἄλω. τῶ ἄλων.
 ταῖς ἄλω. ταῖς ἄλων. ὦ ἄλω.
 ¶ Ὁ καὶ ἡ δύστος. τὸ καὶ τῆσ δύτω. τῆ καὶ τῆ δύτω. et reliqua
 ¶ Τὸ δύτων. τὸ δύτω. τῆ δύτω. τὸ δύτων. ὦ δύτων. ¶ Διήμα
 τὰ δύτω. τὸν δύτων. ὦ δύτω. ¶ Πληθυντικά. τὰ δύτων. τῶ
 δύτων. τῶ δύτων. τῶ δύτων. ὦ δύτων.

Quoniam cōmunem ordinem declinationum muta-
 uimus Theodorum gazam imitati, sciri uelim hoc nō
 temere factum esse. nam nomina ἰὸς desinentia mascu-
 lini generis, & fœminini, & in ὄν neutri, quæ secundum
 alios ἰ ordine simplicium declinationum quartum te-
 nent locum, attici referunt ad propriam declinatiōem,
 quæ ἐῖ ὠς et ἰ ὠν διὰ τοῦ ὠ μεγάλα, ut ὁ πιπῶς κοινῶς, ὁ πιπῶς
 ἀπικῶς, ὁ χεῖρον κοινῶς, ὁ χεῖρον ἀπικῶς. ὁ puo in ὠ ma-
 gnum mutato. quæ cum a. cōmuni declinatione pē-
 deat, post ipsam merito locāda est. Vbi aduertendum
 est, quod cum proprium sit atticorum in huiusmodi
 nominibus uertere nō solū ὀ μικρῶ ἢ ὠ μέγα (ut dictū ē,)
 sed etiā α finalē ἰ plurali numero neutrorū nominum,
 euenit, ut ὄnes casus cuius uis numeri & generis ἰ ὠ μέγα
 desinat siue esolū siue in diphthōgo nulla mutata conso-
 nāte. Si n. ἰ diphthōgo cōifuerit ὄ, ὄnino abiicitur. si ue-
 ro ἰ, seruetur. & sic ex ὠ & ἰ fit diphthongus ἰ ppria. qđ
 quīq; accidit casib⁹, hoc est dtō singulari. duali, et plura-
 li, & ntō plurali et utō, masculini generis, et fœminini,
 ac cōmunis. Corripiunt etiam penultimam. quæ si fu-
 erit α, uertunt in ε φιλόν. ut ναός, νεός, λαός, λεώς. προπέλα-
 ος, προπέλωος, eodem accentu seruato, ac in eadem
 syllaba. & si mutata sit quātitas syllabarum. attici enim
 cōmunes accētuum regulas nō sequūtur. nam ultima
 existente longa, acuunt antepenultimā. Vnde ἰ obliq;
 cōibus, si in penultia fuerit accētus, ἰ atticis retrahitur ἰ
 antepenultimam. **QV**ibus diligēter seruatīs facile po-
 terimus

terimus unūquodq; nomē tertiæ declinatiōis ad atticā
 reducere. exēpli grā. ὀρμιόλαος κοινῶς. ὀνιόλεως ἀΐικῶς. Ἰζ
 νικολάος κοινῶς. Ἰζνικόλεω ἀΐικῶς. τῶν νικολάων κοινῶς, τῶν νικό
 λεω ἀΐικῶς. Ἰζνικόλαον κοινῶς, Ἰζνιόλεων ἀΐικῶς. ὠνικόλαε
 κοινῶς, ὠνικόλεως ἀΐικῶς. Vocatiuus enī ἰὸνι numero
 similis ē nominatiuo atticorū more. Δικὰ τῶν νικολάω
 κοινῶς. τῶν νικόλεω ἀΐικῶς. Ἰζνιόλαον κοινῶς, τῶν νικόλε
 ω ἀΐικῶς. ὠνικόλαο κοινῶς. ὠνιόλεω ἀΐικῶς. Γλυθιωπι
 καὶ οἰνιόλαο κοινῶς, οἰνικόλεω ἀΐικῶς. Ἰζνικόλαων κοινῶς,
 Ἰζνικόλεων ἀΐικῶς. τοῖς νικολάοις κοινῶς, τοῖς νικόλεως ἀΐι
 κῶς. τοῖς νικολάοις κοινῶς, τοῖς νικόλεως ἀΐικῶς. ὠνικόλαοι κο
 ινῶς, ὠνιόλεω ἀΐικῶς. Annotantur quædam, quæ
 a supradictis deuiant uidelicet καλός, καλῶς. & παλός,
 παλῶς. In his enī ἄ remanet immutabilis. quod factū
 puto, quoniā nō desinunt ἰός purum sicut λαός et ναός
 & similia. ὀρφῶς uero mutato accentu ὀρφῶς facit. et λα
 ῶς λαῶς. Quædam etiam inueniuntur apud poetas.
 quæ in genitiuo singulari gratia metri assumunt ὀμι
 ἰρόν ut πετῶ πέτῶ. τελῶ τελῶ. ἀναρόγω ἀναρόγω. μίνω
 μίνω. τελαῶο uero quidam uolunt esse εἰ τῶ τελαῶο. Ἰο
 πῆ τῶ ὀ, Ἰο διφθόγῳ in ὠμέγα. ideo censuerunt ἰ esse
 subscribendum τελαῶο. Sunt et pauca quædam fœ
 minina propria urbium nomina. ut τρώς. τλῶς. κρῶς. κῶς.
 quæ amoto ὀ atticē declinātur. δῶς uero quoniā nec p
 prium est, nec circumflexū. solū ἰ declinabile existit. Si
 gnificata aut dationē. Hesiodus δῶς ἀγαθῆ, ἀρπαξὶ ἠκακῆ βα
 ράτιο δουτέρῃ. Quatuor etiā annotātur quæ absq; ἰ ac

cusatiuū singularē faciunt. hoc, est ἄσως. ἄδως. κῶς. κῶ. πῶς.
πῶ. λαγῶς. λαγῶ. quidam addunt εἰς εῶ.

¶ De quinta declinatione imparisyllaborum.

Vinta declinatio est omniū imparisyllaborū

q nominū foemininorū neutrorū cōmuniū.

& promiscuorū differētes terminatiōes haben

tiū. quorū gtūs desinit in ὄς. datiuus in ῖ. accusatiuus ῖ ᾱ.

¶ Οἰάς. τοῖ ἀίαντος. ἑστ᾽ ἀίαντι. ῥὴν ἀίαντα. ὦ ἀίαν. καὶ ὦ οἰάσ.

¶ Διήκ᾽, τῶ ἀίαντι. ῥὴν ἀιάτοιν. ὦ ἀίαντι.

¶ Πληθυντικά, οἱ ἀίαντες. ῥ᾽ ἀιάτων. τοῖς ἀιάσι. ῥίς ἀίαντας. ὦ

¶ Η τριάς. τῆς τριάδος. τῆ τριάδι. πῶ τριάδα. ὦ (αἴαντες.

τριάς. ¶ Διήκ᾽ τῶ τριάδι. τῶν τριάδιν. ὦ τριάδι. ¶ Πληθυντι

κά. αἱ τριάδες ῥ᾽ τριάδων. τῶν τριάσι. τῶν τριάδος ὦ τριάδος.

¶ Τὸ βῆμα. τῷ ἐμάτος. τῷ ἐμάτι. ῥ᾽ ἐμα. ὦ ἐμα. ¶ Διήκ᾽

τῷ ἐμάτι. ῥὴν βηματιν. ὦ βήματι. ¶ Πληθυντικά τὰ ἐμάτα.

ῥ᾽ ἐμάτων. ῥίς βήμασι τὰ ἐμάτα. ὦ βήματι.

¶ Quonia hui⁹ quintæ declinationis multæ, ac variæ

sunt terminatiōes tam in masculinis quā in aliis, ab re

nō erit aliquāto altius ea repetere, quæ ad eius cognitio-

ne necessaria sūt. nō tamen generales regulas uniuscu-

iusq; terminatiōes ponere itendimus sicut Herodian⁹

fecit. et qui eū secuti sunt. ne ob regularum inculcatio-

nem fastidio rudes lectores afficiantur. Sed ea dūtaxat

sine quibus non facile intelligi possit quo modo unū

quodq; nomen sit declinādū. Sequemur tamē eorū or-

dinē ἰ ἰpsis nominibus uariādīs p genera oīa, ac termi-

natiōes. Et primū de masculinis dicēdū ē. quorū finales

litteræ siue elemēta quæ sūt $\bar{\nu}$ $\bar{\xi}$ $\bar{\rho}$ $\bar{\sigma}$ $\bar{\phi}$. ¶ O ē. n. masculi
 nū græce declinatū ī aliquā harū desinit cōsonantē. ut
 δῶν. φοῖνιξ. νέστωρ. αἴας. ἀραξ. ἀδρονβαλ uero & βάνκαλ. et μι
 μιλ & similia barbara sunt. At ἰαλιώβ. δαριήλ. ἀδάμ. ἄβρα
 ἄμ hebræa. reduci tamē ad græcā declinationē possunt
 ut ἰαλιώβος. ἰακωβ. δαριήλ. ἡλ. ἀδάμος. μ. ἄβραμος. μου.
 ¶ Ex uocalibus uero nulla ē ī quā masculinū nomē de
 sinat. γιόςδε. ἀπὶ τοῦ γιός, et γοόςδε. ἀπὶ τοῦ γοός. et ἄροσι. ἀπὶ
 τοῦ ἄρος et similia. κατὰ τὰ ἑτέτερα facta sūt. At νεφελιγρέτα
 ζός. & ἰπώτα νέστωρ et similia. ut quibusdā placet μεταπλάσ
 μόςδε. ἀπὶ τοῦ νεφελιγρέτης et ἰπώτης. Alii tamē uolunt
 ἀπὶ πωσι esse. i. utūm p̄ ntō, ut ī prima declinatiōe di
 ctū ē. ¶ Ex dictis igitur cōsonātibus quatuor sunt īpa
 risyllaborū nominū finales. hoc est $\bar{\nu}$ $\bar{\xi}$ $\bar{\rho}$ $\bar{\phi}$. quæ ἰός mit
 tūt ḡtūm, ut δῶν δῶν. κήρυξ κήρυκος. νέστωρ νέστωρ. πέλοφ. πέλο
 φος. uero cōis est terminatio et parisyllaborū & ἰparisyll
 labορ. Parisyllaba. n. in $\bar{o}\bar{\nu}$ mittūt ḡtūm. ut αἰνέας αἰνέον.
 σφός σφού. Imparisyllaba uero ut dictū ē, ἰός hēt ḡtūm
 ut μίρωσ. μίνωσ. σείχος σείχος. σολιράτους uero & δημοθέτους
 & similia, ḡti sunt κατὰ συναιρέσιμ. ¶ Desinentia in $\bar{\sigma}$. an
 te ipsū oēs uocales habere possūt præter $\bar{\epsilon}$ ut σπιτίας. χεύ
 σος. μάντις. καλός. ταχύς. ἥρωσ. $\bar{\epsilon}$ tamē iuenitur ante $\bar{\sigma}$. non
 quidē solū sed cū $\bar{\iota}$ aut $\bar{\upsilon}$ ī diphthōgis, ut χρείς. βασιλός
 sunt & quæ in $\bar{\sigma}$ desinunt ut μελαμπης. δῆμις. Vñ in
 $\bar{\alpha}\bar{\iota}\bar{\sigma}$ ut παῖς. παιδός. ἀπὶ τοῦ παῖς. κατὰ συναιρέσιμ. ¶ De qui
 bus dicendum est, & primū de noībus n̄ $\bar{\alpha}\bar{\sigma}$ desinētib⁹
 cum duplicem habeant declinationem parisyllabā et

ĩparisyllabam, suntq; uariatu faciliora, p̄pterea et uete-
 res gr̄amatici, et iuniores ab eis iniriũ sum p̄ferunt. ¶ Pa-
 risyllaba igitur in *as* primæ sunt declinatōis & gt̄m ha-
 bēt parti ĩ̄ ptim ĩ̄ *ā*. Quæcũq; n. ĩ̄ *as* purā desinūt po-
 lysyllabahēntia τ̄ ĩ̄ penultia ut *νικίας λυσίας*. uel *ē*. ut *ἀ-
 γίας πντίας* uel *ē*. dipht. ut *αἰνείας ἐρμείας*. uel *ν*, ut *μαρσῶας*.
 Et q̄cũq; ĩ̄ *as*; desinūt hēntia *ο* μιλερον ĩ̄ penultia ut *ξεναγό-
 ρας*, in *ou* mittunt genitiuum. Si uero aliquod horum
 in *ā* genitiuum habuerint, dorica erit declinatio ut su-
 pra dictum est. Sunt, et quæ abiecto *ο* in *ā* solum faci-
 unt genitiuum. quæ quidem, & si dorica sunt, eorum ra-
 men usus cōmuni linguæ frequentissimus est. ut *ὀλάας
 το λάα. ὀάβας το ἄβα*. Sed cum hæc multa sint, & uaria,
 opus est ut per literarum ordinē accuratissime ea per-
 curramus. discernamũsq; ab iis, quæ ĩ̄parisyllaba sunt.
 ¶ Nomina igitur in *as* desinentia monosyllaba pauca
 sunt. ac uĩtur autē, aut circumflectũtur. & partim sunt
 parisyllaba. & declinantur per abiectionem *το ο*. et
 partim ĩ̄parisyllaba. et ea declinantur p̄ *οτ*. Sunt. n.
 parisyllaba hæc *ὀγρᾶς το γρᾶ. ὀλᾶς το λά. ὀπᾶς το πᾶ*.
 diminutiuum *ἀπό το ποτήρ. ὀφᾶς το φα. ὀθᾶς το θᾶ*.
 ĩ̄parisyllaba hæc *ὀκρᾶς το κρᾶς* solum per *τ* abs-
 que *ρ* declinatum. *ὀπᾶς το πᾶντος* trium generum ge-
 nitium habens oxytonum. *ζᾶς* uero *ζᾶντος*, et *φθᾶς
 φθᾶντος* cum participii sumpserit terminationem ac-
 centum quoque in gt̄o ad eius similitudinem seruaue-
 runt. ut *σᾶς σᾶντος*. ¶ Desinentia in *as* πολυούλαβα

circumflexa quæ sint parisyllaba in $\bar{\alpha}$ mittunt genitiuū
ut θομάσ θομά. κοσμάσ κοσμά. μυράσ μυρά. Imparisyllaba
uero in τῶσ faciunt g $\bar{\tau}$ ūm ut πελιυάσ πελιυάνῶσ. Inue-
niuntur quædā ἰωνικά quæ ἰ δὲσ mittūt g $\bar{\tau}$ ūm. ut βιτῆάσ
βιτῆάδδσ. κυρῆάσ κυρῆάδδσ.

¶ Etiā desinētia in εᾶσ ante β̄ aliam consonantem
habentia dummodo nō sit ρ. in $\bar{\alpha}$ faciunt genitiuum,
ut ὁ σάμβασ τοῦ σάμβα. ὁ χέλβασ τοῦ χέλβα. ὁ κελίσβασ τοῦ κελί-
σβα. his similia sunt κελίσβασ τοῦ ἴβα. ὁ βανέβασ τοῦ βανέβα.
ὁ ἀννίβασ τοῦ ἀννίβα.

¶ Etiam in γᾶσ desinentia disyllaba solum propria
ut ὁ μέγασ τοῦ μέγα. ὁ μέγασ τοῦ μέγα. et ὁ μέγασ τοῦ μεγάλου
ἐπερὸ κλιτῶν si sit adiectiuum. μέγασ enim quintæ decli-
nationis μέγασ facit. sicut λᾶσ λᾶασ siue μέγαντος se-
cundum Theodorum. At μεγάλος μεγάλου tertiæ decli-
nationis est ὁ ἄλγασ τοῦ ἄλγα, excipitur ὁ σάλγασ τοῦ σάλ-
γαντος.

¶ Etiam polysyllaba ut ὁ σατύργασ τοῦ σατύργα. ὁ σφοάγασ
τοῦ σφοάγα excipitur ὁ ἀκράγασ τοῦ ἀκράγαντος nomen flu-
uii siciliæ. unde ἡ ἀκράγασ φιλᾶκράγαντος nomen urbis a-
grigentum.

¶ Etiam in δᾶσ disyllaba. & polysyllaba ὁ λάδδασ τοῦ
λαδδα. ὁ ἰδδασ τοῦ ἰδδα. ὁ λιωνίδδασ τοῦ λιωνίδδα. ὁ πιμαχίδδασ
τοῦ πιμαχίδα.

¶ Etiam in ζᾶσ ζᾶσ ψᾶσ θᾶσ κᾶσ ut ὁ ἀείζασ τοῦ ἀεί-
ζα. ὁ εἰλίζασ τοῦ εἰλίζα. ὁ ἄφασ τοῦ ἄφα. ὁ ἀνθᾶσ τοῦ ἀνθα. ὁ πε-
λίκασ τοῦ πλίκα.

⊕ Etiam in λᾱς ἀπλαῖ disyllaba. quæ sint unius generis & non habeant penultimā natura longam. & etiam polysyllaba duo ἄ habentia. ut ὄλλας τοῦ ὄλα. ὄλλας τοῦ ἄλλας. ὄλλας τοῦ ἰόλλας. ὄλλας τοῦ ἰόλλας. ὄλλας τοῦ ἄλλας.

⊕ Etiam in μᾱς. consonantem habentia ἀτε μὲ ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας.

⊕ Etiam desinentia in μᾱς περισπῶντα ut ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας.

⊕ Etiam in ρᾱς, ut πῖνας τοῦ πῖνα. excipitur ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας.

⊕ Etiam in πᾱς desinentia unius generis. ut ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας.

⊕ Etiam in ρᾱς non habentia primam et secundam syllabam ab eadem cōsonante, uel antisticho eius incipientem, ut ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας.

⊕ Etiam in σᾱς desinentia disyllaba quæ non habeant ē in penultima. ut ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας.

⊕ Etiam in πᾱς, ut ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας.

⊕ Etiam in φᾱς desinētia disyllaba et in χᾱς ut ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας.

⊕ Etiam in ᾱς a uerbis circumflexus composita. ut ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας. ὄλλας τοῦ ὄλλας.

πατραλοίας ἢ πατραλοία ἀπὸ τῶν ἀλοῖν ἢ τῶν πω.
 ¶ Etiam in $\alpha\epsilon\varsigma$ a nominibus fœmininis composita, ut
 ἡ Φαρέτρα ὁ ἄΦαρέτρας τοῦ ἄΦαρέτρα. ἢ εἰς ὁ ἄρυβίας τοῦ
 ἄρυβία. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄπυθαγόρας τοῦ πυθαγόρα. καὶ πυθαγόρα. αὐία
 ὁ πωπανίας τοῦ πωπωπίη. Et hæc de pariter declinatis.

De impariter declinatis.

Definentia in $\alpha\epsilon\varsigma$ purum disyllaba barytona &
 d. quæ dorica non sint διὰ τοῦ ρτ̄ declinantur, ut
 ὁ ἄλας τοῦ ἄλας. ὁ θόας τοῦ θόαντος. excipitur ὁ λά
 ας τοῦ λάα cum proprium est nomen. cum uero appel
 latiuum est ὁ λάας τοῦ λάαος facit ἑλευράσει λάος ὄδυσείας. ἦ
 λάος ὑπὸ ῥιπίης. et ὁ λάας τοῦ λάου. τῶν λαία. τῶν λάαν.

¶ Etiam in $\alpha\omicron\varsigma$ monosyllaba ὄξυτονα in ἦσ̄ faciunt ge
 nitiuum, ut ὁ πᾶς τοῦ παμῆς. sicut supra dictum est. Et
 etiam polysyllaba. ut ὁ ἀνδρῖας τοῦ ἀνδριάντος.

¶ Etiam in $\beta\alpha\epsilon\varsigma$ definentia si ancipitem, correptam in
 penultima habuerint, ut ὁ βίβας τοῦ βίβαντος. ὁ λυκάβας
 τοῦ λυκάβαντος. ὁ ἀλύβας τοῦ ἀλύβαντος cuius & penulti
 ma longa est. Excipiuntur ὁ βαρναβας τῶ βαρναβᾶ. ὁ λά
 βας τῶ λαβᾶ. ὁ κᾶβας τῶ κᾶβᾶ. ἰάβας τῶ ἰᾶβᾶ ἔθνικόν. At
 ὁ ἄβας τῶ ἄβαντος proprium nomen. Similiter & ἰόβας
 ἰόβᾶ. & ῥίβας ῥίβᾶ.

¶ Etiam in $\epsilon\alpha\epsilon\varsigma$ & quæ ante β habeant $\bar{\rho}$ i iis quæ
 impariter declinantur. ὁ Φόρβας τῶ Φόρβαντος. ὁ κυρβας
 τῶ κυρβαντος.

¶ Etiam in γᾱς desinentia disyllaba propria, et appella-
 tiua siue gentilia ut ὁ ἦγας τοῦ ἦγαντος. ὁ βείγας τοῦ βείγαν-
 τος. ¶ Etiam in δᾱς disyllaba et quæ habeant diphthon-
 gum in penultima ut ὁ Φείδης τοῦ Φείδαντος. ὁ οἰδᾱς τοῦ οἰ-
 δαντος. ¶ Etiam polysyllaba siue disyllaba a uerbis ba-
 rytonis deriuata ut μέδδμαι. ὁ μέδδης τοῦ μέδδαντος. εἰδᾱς τοῦ εἰ-
 δαντος. χερῖζομαι. ὁ χερῖδης τοῦ χερῖδαντος. ¶ Etiam
 desinētia in ζᾱς habentia ῥ ᾱτεζ ut ὁ βύζας τοῦ βύζαντος.
 ὁ πύζας τοῦ πύζαντος. ¶ Etiam in λᾱς δισύλλαβα μοροζῆν
 et quæ habeāt penultimam natura longam ὁ φύλας τοῦ
 φύλαντος. ὁ λύλας τοῦ λύλαντος. Similiter, et quæ habent
 consonantem cum λ ut ὁ ἄτλας τοῦ ἄτλαντος. ¶ Etiam
 habentia duo λ ut ὁ πύλλας τοῦ πύλλαντος. ὁ βάλλας τοῦ
 βάλλαντος. ὁ μέλλας uero τοῦ μέλλαντος, et ὁ πύλλας τοῦ πύλλαντος
 triū generū sunt. ¶ Etia ἰ μᾱς disyllaba, et polysyllaba
 et quæ ᾱτε μ breuem uocalē habent ὁ ἀδάμας τοῦ ἀδάμαν-
 τος. ὁ πολυδάμας τοῦ πολυδάμαντος. et cū his ὁ θαύμας τοῦ θαύ-
 μαντος. ¶ Etiam in ρᾱς disyllaba habentia primam,
 & secundam syllabam ab eadem consonante siue an-
 tisticho eius incipientem, ut ὁ βαβρᾱς τοῦ βαβραντος.
 ὁ πρόφρᾱς τοῦ πρόφραντος. ὁ πύθρᾱς τοῦ πύθραντος. Simi-
 liter et ea quæ participiis coincidunt, ut ὁ πείρᾱς τοῦ πείρ-
 ραντος. ὁ ἄρᾱς τοῦ ἄρραντος. Similiter et quæ habent ᾱ
 ante ρ ut ὁ τέρᾱς τοῦ τέρραντος. ὁ κάρᾱς τοῦ κάρραντος.
 ¶ Etiam desinentia ἰ ᾱς polysyllaba et quæ in penulti-
 ma habent. εἰ ὁ ἀπέσαις. τὸν ἀπέσαντος. ¶ Etiam in φᾱς
 desinētia polysyllaba ut ὁ κορυφᾱς τοῦ κορυφαντος. ὁ ἐλέ-

Φασ τὸν ἐλίφαντος. ὁ ὀρόφασ uero τὸν ὀρόφα. ¶ Desinen-
tia in $\bar{\alpha}$ s, cōposita simpliciū seruant declinationē λυκο-
θίας λυκοθόαντος, quoniam θίας θόαντος. σύμπας σύμπαν-
τος, quoniā πᾶς παντός dicimus. ¶ Et hæc denomini-
bus in $\bar{\alpha}$ s, desinētibus et eorū genitiuis. nunc de aliis ca-
sibus nominū quintæ declinationis pro quibus ὁ αἶας
commune sit exemplum.

¶ Ὁ αἶας ἢ θυρεὶς τὸ αἶαντος nam desinentia in $\bar{\alpha}$ s purum
disyllaba barytona penultimā productam habētia δια-
γού ντ declinantur ἢ δουτικὴ ἢ ζεὶ αἶαντι a genitiuo fit. Nā
omnis genitiuus in $\bar{\omicron}$ s desinens mutata $\bar{\omicron}$ s ἰ datiuum
singularem facit. Ἡ αἶτια πλεὴν τὸν αἶαντα. a datiuo. Nam
omnis datiuus singularis in $\bar{\tau}$ prolatum desinens $\bar{\tau}$ in
 $\bar{\alpha}$ conuerso accusatiuum singularem facit. Sed aduer-
tendum est accusatiuum singularem quintæ declinati-
onis aut in $\bar{\alpha}$ correptum desinere aut ἰ $\bar{\nu}$. In $\bar{\alpha}$ cor-
reptum τὸν αἶαντα. τὸν θόαντα. In $\bar{\nu}$ cum genitiuus sin-
gularis in $\bar{\omicron}$ s purum desinens ancipitem uocalem ha-
bet in penultima a nominatiuo fit $\bar{\sigma}$ ἰ $\bar{\nu}$ conuerso ut
ἰχθῆς ἰχθῆος ἰχθῆν. ὄεις ὄειος ὄειν. παῖς παῖος παῖν. exci-
pitur δούς δούα. ¶ Desinentia tamen in $\bar{\iota}$ s & si frequenti
usu in $\bar{\nu}$ mittunt accusatiuum ut τα χῆς τα χῆν ὄζῆς ὄζῆν
tamen nonnunquam in $\bar{\alpha}$ faciunt κρητικῶς. ut θύρεα
θύρεων. καὶ πολλῆς στρατῶν. Similiter et in $\bar{\omicron}$ us desinentia
nunc in $\bar{\alpha}$ mittunt accusatiuum nunc in $\bar{\nu}$. sed in $\bar{\nu}$
frequentius raro autem in $\bar{\alpha}$, ut τὸν βούρ καὶ βούα.
¶ Ἡ κλητικὴ ὠ αἶαν. a genitiuo fit extrēa syllaba abiecta

Nam in nominibus δὲ τῶ ντ̄ declinatis et quæ sy-
 næresim nō patiuntur extrema genitiui abiecta fit uo-
 catiuus singularis θόασ θόαντος. ὠ θόαν. σιμουός uero et πλα-
 κούσ et similia etiam ῥ̄ extremæ syllabæ abiiciunt, ut
 σιμουόντος ὠ σιμουόν. πλακόντος ὠ πλακόν. excipitur ὀδόνος. hu-
 ius. n. uocatiuus solus est similis nominatiuo. ὠ ὀδόνος. in
 quibus uero genitiuus δὲ τῶ εός existens in ούσ facit sy-
 næresiatum, a nominatiuo fit ἡ in ε̄ conuerso ὀδημό-
 δόντος ὠ δημόθενες. In desinentibus uero in ῶ siue in ῶς fœ-
 mininis a nominatiuo fit, extrema in ῶι mutata ἡλη-
 τῶ, ὠ λητόι. ἡ αἰδῶς ὠ αἰδοῖ. In iis uero quæ exeunt in ῶ si
 ue in ῶς, quorum neutrum ἰ cō formatum est a genitiuo
 fit, abiecta ῶς syllaba. πέριω πέρινος ὠ πέριν. χεῖρας χεῖρας
 ὠ χεῖρα. In desinentibus autem in ἡρ̄ barytonis fit
 uocatiuus in ε̄ρ̄ μήτηρ ὠ μήτερ. excipitur ὠ πῆρ̄ ex oxyto-
 nis uero quatuor sunt his similia πατήρ ὠ πατέρ. δαήρ ὠ
 δαέρ. σωτήρ ὠ σῶτερ. ἀνήρ ὠ ἀμερ. ¶ Etiam in quibusdam
 similis est uocatiuus nominatiuo prorsus. in quibusdā
 uero & sine σ̄ profertur. Nam in iis quæ in ῶς aut
 in ῶς exeūt etiam sine σ̄ cum diphthongo pronuntia-
 tur. ὠ βασιλεύς ὠ βού. nisi quid prohibeat. nam ὠ πεισ̄ &
 ὠ ὀδόνος solum dicimus, ne coincident cum ποσ̄ aduer-
 bio et ὀδόνος. Etiam ἰ appellatiuis barytonis in ῶς desinenti-
 bus quæ non exeunt in natura longam, & omnino
 in desinentibus in ῶς barytonis, ut ὀόφισ ὠ ὀφί. ¶ Eti-
 am in ῶς barytonis. ὀβότρυσ ὠ βότρυν. ¶ Etiam in
 oxytonis quæ sunt trium generum, In ῶς uero de-

finētibus masculinis productā habentibus penultimā
 similis est uocatiuus nominatiuus, et omnino indefinē
 tibus in ὄς. pure autem declinatis siue p τ præter formi
 nina oxytona ὁ ἦρας. ὦ ἦρας. ¶ Etiam in ἦς barytonis iā
 bicis, & omnio in ἦς desinentibus, declinatis autem p
 τ. ὁ λαΰχος. ὦ λαΰχος. ¶ Etiam in ἶς oxytonis ὁ πριαμῖς. ὦ
 πριαμῖς. ¶ Etiam in ὦ oxytonis ἡ χλαμῖς. ὦ χλαμῖς. ¶ Eti
 am in ἄς oxytonis ἡ πελλὰς. ὦ πελλὰς. ¶ Etiā in ἄς ὁ ἄλς
 ὦ ἄλς. ¶ Etiam in aliquam duplicium. ὁ ἀΐαζ. ὦ ἀΐαζ.
 ¶ Etiam in aliquā imutabilium exeuntibus ὁ ἔλληρ. ὦ
 ἔλληρ. præter superius annotata.

¶ Διῆμα ἢ ὀνομαστικὴ ἢ αἰτιατικὴ ἢ ἴψ' ἀντικῶν τὸ αἰαντε a dati
 uo singulari. Omnis. n. datiuus singularis in ἶ prola
 tum desinens mutato ἶ in ἑ nominatiuum et accusati
 uum' dualem facit τῶν αἰαντε τὸ αἰαντε. Ἡ ἄλλοι κὴ ἢ δοτικὴ ἢ
 ἴψ' αἰαντοῖρ. Omnis nominatiuus dualis in ἑ siue ἶ ὦ
 exiens in ὦν facit genitiuum & datiuum dualem. ut τὸ
 αἰαντε ἴψ' αἰαντοῖρ. τὰ αἰδὸν τοῖρ αἰδοῖρ.

¶ Πληθυντικὰ ἢ ὀρθῶς καὶ κλητικὴ πληθυντικὴ ἢ οἱ αἰαντες ὦ αἰ
 αντες. omnis ntūs dualis in ἑ desinens appposito σ nomi
 natiuū pluralem facit τὸ αἰαντε οἱ αἰαντες.

¶ Ἡ ἄλλοι κὴ ἴψ' αἰαντων. omnis genitiuus pluralis cōmu
 nis cuiusuis generis in ὦν exit.

¶ Ἡ δοτικὴ ἢ ἴψ' πληθυντικῶν ἴσ' αἰασι. Vbi aduertendū est
 datiuū plurale partī a ntō singulari fieri, ptim a dtō. Si a
 ntō, hæc ē regula. Omnis nominatiuus singularis ἶ σ
 desinēs cū lōga siue uocali, siue diphthōgo, ac ἶ paribus

syllabis inflexus, nec habes genitiuum contractum appo-
 fito τ datiuum pluralem facit ὁ θάλασσις θάλασσι, ὁ λέβητις λέβητι,
 ὁ τρώας τοῖς τρώας, ὁ βασιλεύς τοῖς βασιλεύσι. Annota-
 tur τοῖς ποσὶ. quod a datiuo singulari fit ποσὶ, et τοῖς ἕξις
 ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῶ ἕξις et φρομίσι, ἀπὸ τοῦ φρομβὸς pro ἕξις καὶ
 φρομβόσι. ¶ Sciendum est autem nominatiuum in ῶ
 productam desinentē assumpto τ ac ῶ correpto dati-
 uum pluralē facere. ut ὁ ἰχθύς τοῖς ἰχθύσι. excipitur τοῖς μύ-
 σι ἀπὸ τῶ μύσι quod solum producitur. Etiam nominati-
 uus exiens ἰ aliquam dupliciū eodem modo datiuum
 pluralem facit. ὁ ἄραξ τοῖς ἄραξι, ὁ ἄραξ τοῖς ἄραξι.
 ¶ A datiuo uero singulari fit, cum nominatiuus aliam
 habet terminationē. pro quo aduertendū ē quod si datiuus
 singularis in τ purū exeat assumpto σ ante ἰῶτα dtūm
 pluralē facit τοῖς ὄφει τοῖς ὄφεισι, τῶ ἡδέϊ τοῖς ἡδέϊσι, τοῖς δημοθέ-
 μεϊ τοῖς δημοθέμεϊσι. ὄφεις enim, et ἡδέϊς extremā habēt cor-
 reptā. δημοθέμεϊς uero et si in σ cū uocali lōga exeat geni-
 tiuū tamē habet per synæresim. Si uero datiuus singu-
 laris cōsonātem habeat ante τ assumpto σ ac cōsonātibus
 abiectis, quæ cū ipso minime audiri possūt, datiuū plura-
 lé facit. ut τοῖς τῦκτι τοῖς τῦκτισι. Si uero datiuus sin-
 gularis ῶ solū habeat ante ἰῶτα mutato ῶ in σ datiuum
 pluralem facit, ut πλάτωνι πλάτωνσι, ποσὶ μὲνι ποσὶ μὲνι et si
 alibi ῶ ante σ ἵueniatur. ut ἑλμινσ. Sed aduertedū ē penul-
 timā datiuī pluralis. aut parē esse penultimæ aliorum
 obliquorum, aut maiorē, quæ si sit anceps, & per abie-
 ctionē consonātium facta sit breuis, rursus in se ipsam
 productā

productam mutari. ut $\tau\epsilon\sigma\sigma\acute{\iota}$ θάραπ. τοῖς θάρασι καὶ θάρασι.
 Si uero breuis fuerit $\bar{\epsilon}$ scilicet aut $\bar{o}$, $\bar{\epsilon}$ quidem assum-
 pto $\bar{\iota}$ in diphthōgo producitur, ut $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\acute{\iota}\nu\tau\iota$. $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\acute{\iota}\sigma\iota$. $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\acute{\iota}\sigma\iota$. $\bar{o}$ ue-
 ro assumpto $\bar{\upsilon}$, ut $\tau\acute{\upsilon}\lambda\acute{\epsilon}\omicron\rho\tau\iota$. τοῖς λείοσι καὶ λείουσι. Additur
 etiam $\bar{\nu}$ consonās huiusmodi datiuīs in $\bar{\iota}$ prolatum de-
 finentibus uocali sequente ut τοῖς αἰάσιν. apud poetas ta-
 men etiā consonante sequente gratia metri additur $\bar{\nu}$.

Varia declinatio secundum uaria idiomata.

Θάρασι κωνῶς, ὧ δὲ θάρασι αἰολικῶς. τοῖς θάρασι κωνῶς
 καὶ θάρα ποιητικῶς. τῶν θάρατι. τῶν θάρατι. ὧ θάρασι
 κωνῶς. καὶ ὧ θάρασι αἰολικῶς. Θ Δὲ καὶ τῶν θάρατι. τοῖς
 θάρασι. ὧ θάρατι. Θ Πληθυντικὰ οἱ θάρατι. τῶν θάρατι. τοῖς
 θάρασι. καὶ θάρασι κωνῶς καὶ αἰολικῶς. τοῖς θάρασι. ὧ θά-
 ρατι.

Θ Hoc in loco aduertendum est αἰολισσὸς huiusmodi no-
 mina in $\bar{\alpha}\epsilon$ desinentia διὰ διφθόγου enuntiare, ut $\tau\acute{\alpha}\lambda\alpha\sigma$
 λαισ pro $\tau\acute{\alpha}\lambda\alpha\sigma$. $\mu\acute{\epsilon}\lambda\alpha\sigma$ pro $\mu\acute{\epsilon}\lambda\alpha\sigma$, & θάρασι pro θάρασι, νό-
 tamen αἰάσι pro αἰάσι dicunt διὰ τὴν ἐπεληλυθίαν τῶν Φω-
 νητικῶν genitiuus uero nonnunq̄ apocopen patitur
 ποιητικῶς metri gratia ut αἶα pro αἰάντος. θάρα pro θάρατι.
 Datiuus quoque poeticali licentia nonnunquam pro-
 ducit extremam hoc est $\bar{\iota}$ facta cōmuni syllaba ut αἰάντι
 δαίφρονι cū ῥγula id corripit ex postulet. Interdum uero
 idē $\eta\iota$ κωνῶν pducitur. ut $\delta\epsilon\acute{\iota}\pi\tau\iota$, ἀπελοῦτῃ δ' ἰωνικῶς $\delta\epsilon\acute{\iota}\pi\tau\iota$
 καὶ κωνῶν $\delta\epsilon\acute{\iota}\pi\tau\iota$ ἰλιάδος πάντα $\delta\epsilon\acute{\iota}\pi\tau\iota$ καλλιπλοκάμῳ sic $\mu\acute{\eta}\pi\tau\iota$
 $\delta\epsilon\acute{\iota}\mu\acute{\eta}\pi\tau\iota$ $\mu\acute{\eta}\pi\tau\iota$ ἰλιάδος $\mu\acute{\eta}\pi\tau\iota$ φροντῶ $\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha$ μένων. Patit̄ et a-
 pocopē ut $\iota\delta\phi\acute{\omega}\tau\iota$ $\iota\delta\phi\acute{\omega}\tau\iota$ ἰλιάδος $\rho\acute{\epsilon}\pi\tau\iota$ $\rho\acute{\epsilon}\pi\tau\iota$ $\rho\acute{\epsilon}\pi\tau\iota$ καμάτω $\iota\delta\phi\acute{\omega}\tau\iota$

ἀπειροπρασι. accusatiuus quoque idē patitur. ut ἀπειρο
 μα ποσειδῶ· ἰσφῶτα ἰσφῶ. ἰλιάδος ἢ αὐτί· δὲ δφῶ πᾶλλον ἀπινί
 ζοντο θαλάσση. Incomparatiuus uero in ὄν desinentibus
 crasim patitur ἀπικῶς. ut μέζονα, ἀποβολῆ τῶν ῥ, μέζονα, ἢ
 κρᾶσει τῶ ο ἢ ἄ εἰς ὦ μέζω. Nec solū accusatiuus singula
 ris dictorum cōparatiuorū hoc patitur, sed etiā nomi
 natiuus accusatiu⁹, & uocatiuus pluralis numeri nō ta
 mē ἰ ὦ, sed ἰ ῥ crasim faciūt ἴθει ἀπικῶ. ut οἱ μέζονες ἀπο
 λῆ· τῶν ῥ μέζονες ἢ κρᾶσει τῶ ο ἢ ἄ εἰς ῥ μέζονος. sic actūs casus
 μέζονας μέζος utūs similis est ntῶ ὦ μέζονος μέζονος. At
 in ntῶ, actῶ, & uocatio pluralis numeri neutrorū ea
 dē fit crasis quæ ἰ accusatiuo singulari masculinorum
 ut τὰ μέζονα μέζονα μέζω. datiuus pluralis παραγωγῆν πα
 titur ἴθι ἰωνικῶ καὶ αἰολικῶ, ut θοά τεσι. et fit a nominati
 uo plurali ἰ ὄν desinēte siue masculini generis sit siue
 foeminini addita σι syllaba ut κῆρες κῆρασι. γυναικες γυναι
 κεσι. ἰ neutris uero aut a genitiuo singulari fit ῥοπῆ τῶ ο
 εἰς ε. ut τείχος τείχεις, τειχέεισι, aut a ntῶ plurali extrema ἰ
 εἰς mutata τείχεα τείχεος τειχέεισι, iccirco duplici ὦ scri
 bitur. nisi metri gratia alterū euiciatur.

Πεὶ εἰς ἦς.

Omina in ἦς desinentia cum & ipsa partim
 o sunt pariter declinata, partim impariter decli
 nata et quæ pariter declinant aliqua mittūt ge
 nitiuum in ὄν, aliqua in ῆ ἴθι δωρικῶ. ordine
 quodam, & ipsa uarianda sunt et discernenda quæ

sūt parisyllaba ab iis quæ iparisyllaba sūt. Et primū de
 parisyllabis habētibus gtūm ī ou. ¶ Desinentia ī ηs bari-
 тона αποθλακὰ in ou faciunt genitiuū. ὀχέουης τῶ χέουον.
 ὀξέρευης τῶ ξέρευον. excipitur ὀμάδης τῶ μάδηςτος. ὀκτρης τοῦ
 κερτρως. ὀπίρης τῶν πώρητος. ὀπίρης τῶν πώρητος fluuii no-
 mē. qui & πύρης πύριδος, & πύρης ἰωνικῶς. Φαλγρης Φα-
 γρητος. μαγρης μαγρητος. ἰγρης ἰγρητος. μάσκη μάσκητος. μδρ-
 ης μδρδηςτος. γλοῖης γλοῖητος. Etia in ηs circūflexa ī ou faciūt
 gtūm ὀθαλῆς τῶ θαλου. καὶ ὀθαλῆς τῶ θαλητος. ὀέρμης τῶ
 έρμου. ὀσωσης τῶ σωσῶν. ὀμωσῆς τῶ μωσῶν. καὶ ὀμωσῆς τῶ
 μωσῶν. ὀμωσῆς τῶ μωσῶς, & ὀμωσῆς τῶ μωσῶς. Etia ī ηs
 βαρύντοια a femininis ī η desinētibus cōposita ut ἡ λέ-
 γη ὀλέγης τῶ λέγου. ἡ ἀράχη ὀάράχης τῶ ἀράχου. ἡ χαιτή ὀκυ-
 ανοχαιτῆς τῶ κυανοχαιτῶν. Etia in ηs desinētia πατρωνυμικὰ
 ὀἀρείδης τῶ ἀρείδου. ὀπολείδης τῶν πολείδου. Etī ηs ppria
 patronymici formā habētia ὀθουκλυδῆς τῶ θουκλυδῆδου.
 ὀμιλτιάδης τῶ μιλιτιάδου. ὀδνειπίδης τῶ δνειπίδου. Etiam
 in ηs desinētia barytona siue simplicia sint siue decō-
 posita a nominibus in οs deriuata. ut ἀραξος, ὀἀράξης
 τῶ ἀράξος. λάπιθος ὀλαπίθης τῶ λαπίθου. οἰδίππος οἰδίππδος, ὀ
 οἰδίππῆς τῶ οἰδίππου. Etiam in ηs quæ composita
 non sint a uerbo κρατῶ. ὀδότης τῶ δόνου. ὀχάρτης τῶ χάρτου
 ὀθύτης τῶ θύτου. In ηs quoque desinentia his similia
 sunt. ὀσκύθης τῶ σκύθου. ¶ Etia in ιηs. οηs καὶ ωηs καὶ
 ολῆs. ὀαίχνης τῶ αἰχῆς. ὀμηρῶνης τῶ μηρῶνος. ὀμηρῶνης τῶ
 μηρῶνος καὶ μηρῶνι μηρῶνος. καὶ μηρῶνδης μηρῶνιός κοινῶς.

ὀμωσῆς τῶ μωσῶς, & ὀμωσῆς τῶ μωσῶς. Etia ī ηs
 βαρύντοια a femininis ī η desinētibus cōposita ut ἡ λέ-

sæpe numero apud poetas. ὀλερύνης τῷ κερύνου. ὀτελώ-
 νης τῷ τελώου. ὀζόλης τῷ ὀζόλου. ¶ Βαρύζονα quoque in
 ῆσ. desinentia super duas syllabas habentia ante ῆσ im-
 mutabilem geminatam ὀϊώωνης. τῷ ἰωάωνου. ὀκαβάλλ-
 λης. τῷ καβαλλίου. excipitur ὀπόλλης τῷ πόλλυτος.
 est enim disyllabuū. & ὀαίλλης τῷ αἰλλοῦσ. ὀζύτιον γάρ.
 etiam in ῆσ quæ sint unius generis & a verbis compo-
 sita, ut πωλώ, ὀβελισπώλης. τῷ βελισπώλου. μετρω. ὀκωμέ-
 τρης τῷ κωμέτρου. τρίβω ὀ παιδοφίβης τῷ παιδοφίβου. βαί-
 νω, ὀχοινοβάτης τῷ χοινοβαίου.

De nominibus in ῆσ habentibus genitiuum in ῆ.

Onosyllaba ἰ ῆσ desinentia circumflexa abie-
 cto σ faciunt genitiuum ὀσφῆσ τῷ σφῆ. ὀτρῆσ τῷ
 τρῆ. ¶ Hactenus de parisyllabis, nunc de im-
 parisyll^abis. ¶ Desinentia in. ῆσ βαρύζονα ἰαμβικά a
 præsentī deriuata cuius consonantē seruant in ῆσ mit-
 tunt genitiuum ut λείβω ὀλέβης τῷ λέβητος. λήγω ὀλάγης
 τῷ λαγῆτος. πέρω ὀπέρης τῷ πέρητος. πλάω ὀπλά-
 τῆσ τῷ πλάνητος. & ὀπλάμητος τῷ πλάμητου. κρατῶ ὀκράτης
 τῷ κρατήτος. δάω ὀδάτης τῷ δάτητος. & δάρου. ὀκόμης τῷ
 κόμητος. καί κόμου. ὀγῆσ τῷ γῆτος & γού. ὀμύκης τῷ μύκη-
 τος καί μύκου. ὀπύδης τῷ πύδητος καί πύδου. ὀχέρης τῷ χέρητος
 καί χέρου. ὀπύλης τῷ πύλητος. καί πύλου. ὀμύνης τῷ μύνητος καί
 μύνου. ὀμείης τῷ μέητος & μέου. ¶ Etiam in ῆσ mono-
 syllaba ὀζύζονα in ῆσ mittunt genitiuum ὀκρῆσ τῷ κρητός.
 ὀενης τῷ ενητός. ὀθῆσ τῷ θητός. ¶ In ῆσ quoq; desinentia
 polysyllaba cōmunia, ut ἀργῆσ ἀργῆτος. ἀβλήσ ἀβλήτος.

ἀσμήσ

ἀδμήτος ἀδμήτος ἡμιθνήτος ἡμιθνήτος. Hæc autē cum compo-
 sita sint seruant syllabam præteriti perfecti. Etiam ἰήτος,
 & quæ habent ante ἦς immutabilem & ante imutabi-
 lem uocalem aliquam, ut ὑπέρητος ὑπέρητος ἀκέλης ἀκέλη-
 τος. κεφαλῆς κεφαλῆτος. ἐπιπλῆτος ἐπιπλήτος. Etiam in ἦσ
 circumflexa a nominibus in ἦς deriuata, δαφνῆς δαφνῶ-
 τος, ἀπὸ τοῦ δαφνῆος. φθγγῆς φθγγῆντος ἀπὸ τοῦ φθγγῆος. τιμῆς
 τιμῆντος ἀπὸ τοῦ τιμῆος. Annotantur etiā hæc quæ in ἦσ
 desinunt & in ἔως mittunt genitiuum ὀκλήμης τοῦ κλή-
 μεντος. ὀμάνης τοῦ μάνεντος. ὀούλης τοῦ οὔληντος. ὀείσης τοῦ
 κρήσκειρος.

De nominibus in ἦς circumflexis quæ κατὰ κρῶσιν
 in οὔσ faciunt genitiuum.

Omina in ἦσ circumflexa composita ἀπὸ τοῦ
 κλέος in ἔως ἡμεῖς faciunt genitiuum ὀάνδρου κλέος
 τοῦ ἀνδρου κλέος. ἀνδρου κλέος. ὀήρα κλέος τοῦ ἡρα κλέος
 ἡρα κλέος. Etiam nomina propria in ἦσ a uerbis composita,
 ἰ οὔσ faciunt genitiuum ὀδύλου. ὀ πολυδένκης τοῦ πολυ-
 δένκης. πολυδένκης. μήδω. ὀ δομήτης τοῦ δομήτης. δομήτης.
 φέρω. ὀ ἀρισφῶντος τοῦ ἀρισφῶντος. ἀρισφῶντος. Etiam
 in ἦσ a neutris in ὄς composita. γὰρ δέρω. ὀ δημοδέρης
 τοῦ δημοδέρης. δημοδέρης. γὰρ γήσος. ὀ διογῆτος τοῦ διογῆτος. διο-
 γῆτος. γὰρ τέλος. ὀ ἀριστέλης τοῦ ἀριστέλης. ἀριστέλης. & cæ-
 tera huiusmodi. excipitur ὀ ἀμέλης τοῦ ἀμέλης. ἢ ὀ ἀμῆνης
 τοῦ ἀμῆνης. Etiam adiectiua in ἦσ ὀζύγωνα & barytona
 habentia neutrum in ὄς. ὀ καὶ ἢ ἀληθῆς ἀληθῆος ἀληθῆος. ἢ
 καὶ ἢ ἀμῆνης ἀμῆνης ἀμῆνης. ὀ καὶ ἢ ἀκροῦθος ἀκροῦθῆος

κακοήθους. Etiam in $\eta\varsigma$ δύσλαβα ὀπλήρης τὰ πλήρεις
 πλήρους. ἄρης uero ἄρου. & ἄρης ἄρητος. & ἄρης ἄρειος.
 ἄρους. et ἄρυσ ἄρειος κοινῶς καὶ ἄρησι ἰωνικῶς καὶ ἄρειος ἄ-
 ττικῶς καὶ ἄρειος αἰολικῶς. ¶ Etiam in $\omega\eta\sigma$ desinentia et
 ηρης et ὠης. ut δῶρης. ζῆρης. λοιμῶης. ¶ Etiam in $\eta\sigma$
 oxytona. σαφηνῆς. γαληνῆς. Desinentia quoque in $\eta\sigma$ ano-
 minibus in $\tau\sigma$ deriuata εἴης. ἀβῆης. ὠνῆς. ποδῶκ ης.
 ¶ Hic aduertendum ἐν nomina ἰ $\eta\sigma$ cōπο sita a neutris
 in $\omicron\sigma$ desinentibus, si sint propria, grauari. δημοδέρ-
 ηης. ἀριστοτέλης. Si uero adiectiua, acui δμειρῆς. δυσμε-
 νῆς. διέτης. τριέτης. πενταετής. Deriuata autem ἀπὸ τῶ
 εἶτος grauantur εἰθε ἀφικῶ. διέτης. τριέτης. τετραέτης. et alia.
 Grauantur quoque et adiectiua composita a trisyllabis
 nominibus in $\omicron\sigma$. et etiam disyllabis habentibus η in
 penultima. si posteam sequatur consonans. ut μέγιστος
 περιμεγέθης. κήτος. μεγακήτης. ἦθος. κακοήθης. μῆτις. ἐπιμήκης
 et cetera. Hoc etiam annotandum est desinentia in $\eta\sigma$
 impariter declinata si per τ declinatur eundem ha-
 bere et nominatiuum et uocatiuum λαχῆς. λαχῆτος. ὦ
 λαχῆς. λέβης. λέβητος. ὦ λέβης. Si uero διὰ τῶν $\nu\tau$, in η mit-
 tere uocatiuum πμῆς. πμῆντες. ὦ πμῆν.

Παράδειγμα.

Λάχης. τῶ λαχῆτος. ὦ λαχῆτι. τὸν λαχῆτα. ὦ
 ὁ λάχης. ¶ Διὰ τῶ λαχῆτι. τοῦρ λαχῆτιρ. ὦ λα-
 χῆτι. ¶ Πληθυντικῶς οἱ λαχῆτες. τῶν λαχῆτων
 τοῖς λάχῆσι. τοῖς λαχῆταις. ὦ λαχῆτες.

Περὶ τῶν ἐς ἰς.
 Μάντισ το μάντισ. ἔσ' μάντι. τὸν μάντιν. ὦ μάντι
 κοινῶς. καὶ ὦ μάντις ἀφικῶς. Inuenitur etiam
 μάντιδος διὰ τοῦ Δ. raro tamen in compositione
 ne uero frequentissime. ut προμαντις προμάντιδος ὀρθομα
 τις ὀρθομάντιδος. μάντιδος uero prosa oratione frequentius.
 Πάρις. τὸ πάριδος κοινῶς. καὶ πᾶριθ' ἰωνικῶς. ἔσ' πᾶρι
 δι. καὶ πᾶρι καὶ πᾶρι παρὰ ποιηταῖς. τὸν πᾶριδα πᾶριν. ὦ πᾶ
 ρικονῶς καὶ ὦ πάρις ἀφικῶς. ἘΔὴ καὶ τὸ πάριδα. τοῖον πα
 ρίδιν. ὦ πάριδα.

Πλουθωνία οἱ πᾶριδος. τὸν πᾶριδων. τοῖς πᾶρισι. τοῖς πᾶ
 ριδαῖς. ὦ πᾶριδαῖς.

Hoc in loco aduertendum est nomina in ἰς desi
 nentia, siue per ἰ siue per ῥ, facientia genitiuum in
 ὄς purum, si habeant ante ὄς ἀρχορον in ῥ solum mit
 tere accusatiuum ut ὄφεις ὄφειθ' ὄφειν. λέξις λέξιθ' ἰ λέξιν.
 Hoc idem faciunt et oxytona in ἰς. quanquam ante
 ὄς ἀρχορον non habeant. ut ἡδύς ἡδέθ' ἡδύν. ὄφεις ὄφε
 ὄς ὄφειν. At δῖρα δῖρτον, et πολία σφαγόν, et similia poe
 tteasunt. Si uero in ὄς non purum desinant, sed
 cum aliqua consonante si sint oxytona in ᾶ solum
 mittunt genitiuum, ut κρηπῖς κρηπίδος κρηπίδα. γλα
 μῖς γλαμῖδος γλαμῖδα. Si uero sint barytona nō solū
 in ᾶ, sed in ῥ faciunt accusatiuum. ut χεῖς χεῖ
 τος χεῖτα καὶ χεῖν. τοξότις τοξότηδος τοξότηδα καὶ τοξότην. πᾶ
 ρις. πᾶριδος πᾶριδα καὶ πᾶριν. μῆρις. μῆριδος μῆριδα καὶ μῆριν.
 ἐπιλις ἐπιλίδος ἐπιλίδα. καὶ ἐπιλιν. Videntur tamen

huiusmodi nomina quæ in δὲ mittunt genitium non ex eadem declinatione duplicè habere accusatiuū sed ex diuersa. Declinantur enim διὰ τὸ δ' ἰωνιῶς, ut παῖς παῖδος παῖδι, unde παῖδα. μῦσις. μῦσιδος. μῦσιδι. μῦσιδα. Subtracto uero δ' ἰωνιῶς παῖς παιδι dicitur, unde παῖν quod a nominatiuo fit ποτὴ τὸ σ̄ εἰς ἢ μῦνι. μῦνις. μῦνιρ' αἰεθεῖα. Nam iones in nominibus desinentibus in ἰς barytonis, declinatis διὰ τὸ δ' ἰωνιῶς abiicientes δ' proprium faciunt genitium. quod non faciunt in oxytonis, non enim dicunt ἀαῖς ἀαῖδος ἀαῖος. Sed horum usus uariis est.

Περὶ τῶ εἰς σ̄.

Χαίρις τῷ χαιρίντος. τῷ χαιρίντι. τὸν χαιρίντι. ὃ χαιρίντι. καὶ χαιρίντι κενῶς. καὶ χαιρίεις ἀφ' ἑωσ. Ἐδικὰ τῷ χαιρίντι. τοῖρ χαιρίντων. ὃ χαιρίντι. Ἐπληθυντικὰ οἱ χαιρίντες. τῶ χαιρίντων. τοῖς χαιρίσιν. χαιρίσι. τοὺς χαιρίντας. ὃ χαιρίντας.

Ὁ δῦρις. τῷ δῦρι. τῷ δῦρι. καὶ δῦρι. τὸν δῦρι. καὶ δῦρι. ὃ δῦρι. κενῶς, καὶ δῦρις ἀφ' ἑωσ. Ἐδικὰ τῷ δῦρι. τοῖρ δῦριον. ὃ δῦρι. Ἐπληθυντικὰ οἱ δῦρες. δῦρες. τῶ δῦρων. τοῖς δῦρισι. τοῖς δῦρις. δῦρες. ὃ δῦρων. δῦρες.

Ὁ βότρις. τῷ βότρι. τῷ βότρι. τὸν βότρι. μόνον. ὃ βότρι καὶ ὃ βότρι. Ἐδικὰ τῷ βότρι. τοῖρ βότριον. ὃ βότρι. Ἐπληθυντικὰ οἱ βότριες. βότρι. τῶ βότριων. τοῖς βότρισι. τοὺς βότρι. βότρι. ὃ βότριων. βότρι.

ἘDiminutiua in ἰς circumflexa abiecto σ̄ paribus syllabis

syllabis declinantur. ut *ὀλιμῶς τὸ καμῦ. τῆς λιμῦ. γῆρ καμῦ. ὀλιονῶς. τὸ διονῦ. τῆς διονῦ. ὀκλαυῶς. τὸ κλαυσῦ. τῆς κλαυσῦ.* quorum dativus in *ῦ* solum absque *ι* definit ut in prima declinatione dictum est.

⊕ *ὀβοῖς τὸ βοῖς. καὶ βοῖς ποιητικῶς. τῆς βοῖ. γῆρ βοῖα καὶ βοῖν ὦ βοῖ.* ⊕ *Διῆκᾶ. τὰ βοῖ τοῖν βοῖν. ὦ βοῖ.* ⊕ *Πλωυτικᾶ. οἱ βόου ἢ βοῦς. γῆρ βοῶν. τῆς βοῦσι. τοῖς βόασ καὶ βοῦσ. ὦ βόου καὶ βοῦσ.*

⊕ *ὀπῶς. τὸ πῶς. τῆς πῶσι. γῆρ πῶσα. ὦ πῶς.*

⊕ *ὀδῶς. τὸ ὀδῶς. τῆς ὀδῶσι. γῆρ ὀδῶσα. ὦ ὀδῶς.*

⊕ *ὀδῶς. τὸ ὀδῶς. τῆς ὀδῶσι καὶ ὀδῶ. γῆρ ὀδῶσα ἢ ὀδῶ. ὦ ὀδῶς.* ⊕ *Διῆκᾶ. τὰ ὀδῶτε. τοῖν ὀδῶτοιν ὦ ὀδῶτε.* ⊕ *Πλωυτικᾶ. οἱ ὀδῶτες. γῆρ ὀδῶτων. τοῖς ὀδῶσι. τοῖς ὀδῶταις. ὦ ὀδῶταις.*

⊕ *ὀήρως. τὸ ἠήρωσ. τῆς ἠρωῖ. γῆρ ἠρωα. ὦ ἠρωσ.* ⊕ *Διῆκᾶ. τὰ ἠρωε. τοῖν ἠρωοιν. ὦ ἠρωε.* ⊕ *Πλωυτικᾶ. οἱ ἠρωδσ. γῆρ ἠρωῶν τοῖς ἠρωσι. τοῖς ἠρωασ. ὦ ἠρωεσ.*

⊕ Hoc in loco advertendum est, nomina in *ῶσ* declinentia ὀξύγωνα μονοσύλλαβα habentia unam ex consonantibus tertiæ declinationis barytonorum per *ῶσ* purum declinari. ut *θῶς θῶος. Λῶς Λῶος. πῶς πῶος.* quæ uero nullam dictarum consonantium habent si sint ἀπαθη, hoc est si non patiantur, per *ῶς* uariari, ut *φῶς φῶος ὁ ἀνήρ. χῶς χῶος τὸ σῶμα.* Si autem patiantur abiecto *σ* ad similitudinem tertiæ declinationis uariari. ut *ὁ σῶς τὸ σῶ. ὁ ζῶς τὸ ζῶ. ὁ κῶς τὸ κῶ. ἀπὸ τῶ σῶος, ἠῶος. ζῶος. κῶος ὁ πλιῆτης.* quorum ὁ ζῶς acuitur, quanquam ex crasi

fiat. quoniam ex graui et acuto non fit circumflexus.

⊕ Ἔρωσ. τῷ ἔρωτος κοινῶς. τῷ ἔρω ἀτῆλιῶς. ὁ ἔρος. τῷ ἔρου ἀολιῶς. ὀδυσσεύς ἂ ἀυτέρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ὄξ' ἔρου ἔρτο.

⊕ Μίνως. τῷ μίνωος κοινῶς. καὶ μίνω ἀτῆλιῶς. Attici enim huiusmodi nomina ad propria referūt declinationē.

Περί τῶν ἁλῶν.

Ἄλς. τῷ ἁλός. τῷ ἁλί. γέν ἁλα. ὦ ἁλς. ⊕ Δυκά. τῷ ἁλε. γέν ἁλοῖν. ὦ ἁλε. ⊕ Πληρωτικά. οἱ ἁλόν. τῶ ἁλῶν. τῶν ἁλῶσι. τῶν ἁλῶσι. ὦ ἁλόν. Quod in masculi-

no genere sal significat. in foeminino uero mare, et in numero singulari tantum declinatur.

⊕ Μακάρις. τῷ μακάριος. τῶ μακαρτι. γέν μακαρτα. ὦ μακαρς. Quod nomen tres diuersos habet nominatiuos. ὁ μακάριος τῷ μακαρίζ. abiectis uero duabus syllabis, ac manente ρ fit μακρ μακαρος. ὀδυσσεύς ἔ τρις μακαρον δευαοί. τῶ περὶ αἰκίς οἱ γ' ἄλλοι γ. manete quoque σ. μακρς dicimur.

⊕ Πίρωσ. τῷ πέρωδος. τῶ πέρωδι. γέν πέρωδι. ὦ πέρως.

Περί τῶν εἰ.

⊕ Πάν. τῷ πανός. τῷ πανί. γέν πάντα. ὦ πάν. deus arcadiae. πάν uero παν τὸς neutrum est, ἀτ' τῷ πάν.

⊕ Πιτάν. τῷ πιτάνος. τῶ πιτάνι. γέν πιτάνι. ὦ πιτάν. ⊕ Διικά. τῷ πιτάνε. τῶν πιτάνων. ὦ πιτάνε. ⊕ Πληρωτικά. οἱ πιτάνες. τῶν πιτάνων. τῶν πιτάνων. τῶν πιτάνων. ὦ πιτάνων.

⊕ Ἑλλη. τῷ ἑλληός. τῶ ἑλληρι. γέν ἑλληνα. ὦ ἑλην.

⊕ Δελφί. τῷ δελφίνος. τῶ δελφίμι. γέν δελφίνα. ὦ δελφίν.

⊕ Aduertendum est nomina in τῷ desinentia δει

διατάληκτα appellari, quoniam in $\bar{\iota}\sigma$ desinunt, ut $\alpha\lambda\phi\acute{\iota}\varsigma$. eadē tamen seruiatur declinatio, et ubique $\bar{\iota}$ manet productum. excipitur $\tau\acute{\iota}\varsigma$ $\tau\acute{\iota}\nu\omicron\varsigma$. quod $\bar{\iota}$ habet natura correptum, nec $\delta\iota\alpha\tau\acute{\alpha}\lambda\eta\kappa\tau\omicron\nu$ est.

⊕ $\phi\acute{\omicron}\rho\kappa\omega$. τὸ $\phi\acute{\omicron}\rho\kappa\omega\omicron\varsigma$. τὰς $\phi\acute{\omicron}\rho\kappa\omega\iota$. καὶ $\phi\acute{\omicron}\rho\kappa\omega\iota$ ἢ $\alpha\pi\omicron\kappa\omicron\pi\eta\rho\acute{\iota}\nu$ $\phi\acute{\omicron}\rho\kappa\omega\iota$. ἢ $\phi\acute{\omicron}\rho\kappa\omega$. καὶ ἄλλως.

⊕ $\phi\acute{\omicron}\rho\kappa\iota\varsigma$. τὸ $\phi\acute{\omicron}\rho\kappa\iota\theta\omicron$. τὰς $\phi\acute{\omicron}\rho\kappa\iota\iota$. καὶ $\phi\acute{\omicron}\rho\kappa\iota\omega$. καὶ ἄλλως.

⊕ $\phi\acute{\omicron}\rho\kappa\omicron\varsigma$. τὸ $\phi\acute{\omicron}\rho\kappa\omicron\nu$. τὰς $\phi\acute{\omicron}\rho\kappa\omega$. καὶ $\phi\acute{\omicron}\rho\kappa\omicron\mu$. ἢ $\phi\acute{\omicron}\rho\kappa\iota\epsilon$.

Περὶ τῶν εἰς $\bar{\omega}\nu$.

Nomina in $\bar{\omega}\nu$ desinentia aut acuuntur, ut $\epsilon\lambda\iota\kappa\acute{\omega}\nu$, aut grauantur, ut $\pi\lambda\acute{\alpha}\tau\omega\nu$, aut circūflectuntur ut $\pi\omicron\sigma\epsilon\iota\theta\acute{\omega}\nu$.

Oxytona enim apposita $\bar{\omicron}\varsigma$ syllaba faciunt genitiuum.

Sed in obliquis, partim seruant $\bar{\omega}$ μέγα, ut $\kappa\omicron\iota\tau\acute{\omega}\nu$ $\kappa\omicron\iota\tau\acute{\omega}\nu\omicron\varsigma$

partim uero mutant illud in $\bar{\omicron}$ μικρόν ut $\sigma\alpha\rho\pi\eta\sigma\acute{\omega}\nu$ $\sigma\alpha\rho\pi\eta$

$\delta\acute{\iota}\nu\omicron\varsigma$. Barytona uero aut per $\bar{\omicron}\varsigma$ purū declinantur nūc

seruato $\bar{\omega}$ magno in obliquis ut $\pi\lambda\acute{\alpha}\tau\omega\nu$ $\pi\lambda\acute{\alpha}\tau\omega\nu\omicron\varsigma$ nunc

in $\bar{\omicron}$ paruū cōuerso, ut $\sigma\acute{\omega}\phi\omega\nu$ $\sigma\acute{\omega}\phi\omega\nu\omicron\varsigma$. Aut per $\nu\tau$, $\bar{\omega}$ ma

gno $\bar{\iota}$ $\bar{\omicron}$ paruū mutato ut $\theta\epsilon\rho\acute{\alpha}\pi\omega\nu$ $\theta\epsilon\rho\acute{\alpha}\pi\omega\nu\omicron\varsigma$. circūflexa ue

ro ut plurimū $\delta\iota\acute{\alpha}\tau\acute{\alpha}\nu\tau$ declinātur, et $\bar{\iota}$ obliquis $\bar{\omega}$ ma

gnū semp seruat ut $\delta\eta\mu\omicron\phi\acute{\omega}\nu$ $\delta\eta\mu\omicron\phi\acute{\omega}\nu\omicron\varsigma$. ⊕ Sed q̄a huius

modi noīa multa et uaria sūt eū ordinē $\bar{\iota}$ his seruabim⁹,

quo & ioānes charax usus ē. et primū de monosyllabis.

⊕ Monosyllaba $\bar{\iota}$ $\bar{\omega}\nu$ desinentia acuuntur, et adiectione

$\bar{\omicron}\varsigma$ declinantur ut $\pi\rho\acute{\omega}\nu$ $\pi\rho\acute{\omega}\nu\omicron\varsigma$. $\kappa\lambda\acute{\omega}\nu$ $\kappa\lambda\acute{\omega}\nu\omicron\varsigma$. $\theta\acute{\omega}\nu$ $\theta\acute{\omega}\nu\omicron\varsigma$. $\pi\alpha\rho\alpha\kappa\omicron\tau\omicron\pi\omicron\varsigma$. $\chi\acute{\omega}\nu$ uero $\chi\acute{\omega}\nu\omicron\varsigma$ $\delta\iota\acute{\alpha}$ τὸ $\bar{\omicron}$ μικροῦ. quoniam so

lum foeminiuum.

⊕ Desinētia in $\bar{\omega}\nu$ cōparatiua per $\bar{\omicron}$ paruū declinātur

ut λερέιατων λερέιαστος· χείρων χείρονος· ἀρείων ἀρείονος.

⊕ Desinentia in ὦν patronymica διὰ τοῦ μεγάλου decli-
nātur πλείων πλείωνος· ἀρείων ἀρείωνος· κερύων κερύ-
ονος apud poetas temporis quantitatem mutauit. ut Ζη-
ρός ἐζωγληρονίος· ἄσων ἰλιόμιλον· ἰλιαδός· ζῆ-

⊕ Diminutiua quoque in ὦν seruant ὦ μέγα. ut Ζήνων Ζή-
νωνος· λακων λακωνος· βαχων βαχωνος· μοσίον μοσίονος.

⊕ Desinentia ἰ ὦν quæ a futuro uerborū deriuantur
διὰ τοῦ ὀ inflectūtur ρηίσω νοήμων νοήμωνος· σήσω σήμων σή-
μερος· ἐλεήσω· ἐλεήμων ἐλεήμωνος.

⊕ Desinentia in ὦν iambica siue acuantur, siue grauen-
tur seruant ὦ. si ante finalem ἰῶτα habeant τρίβων τρί-
βωνος· σίμων σίμωνος· πιδών πιδώνος· χιτών χιτώνος.

⊕ Desinentia in ὦν oxytona fœminina supra duas sylla-
bas uertunt ὦ in ὀ paruum λαίσηγών· λαίσηγόνος· πηλε-
γών· πηλεγόνος.

⊕ Nomina gētilia in ὦν barytona in obliquis seruant
ῶ μύτων μύτωνος· λέδων λέδωνος· καδμείων καδμείωνος. ex-
cipitur κίμων· κίμωνος. si uero proprium sit nomen κί-
μωνος facit excipitur etiam μαλθίωνος.

⊕ Desinentia in ὦν purum barytona habentia ancipi-
tem longam in antepenultima per ὀ μικρόν inflectū-
tur ἰεπέων ἰεπέωνος· μαχίων μαχίωνος· ἀρετίων ἀρετίωνος
ᾠρίων ᾠρίωνος si ἰ correptum habeat ὠρίπιδος· τί-
πιδος· καὶ γὰρ ᾠρίωνα δέριονομι. si uero productū ᾠρίονος
facit· ὀμηρος· ἠτάντων· σφίφεται καὶ τῶ φίρα δοκδοει.

⊕ Desinentia in ὦν purum barytona ancipitem cor

reptam in penultima habentia διὰ τῶ ὦ declinan-
tur ἀμφιτρύων ἀμφιτρύωνος. ἡετίων ἡετίωνος.

⊕ Desinentia in ὦμ et quæ habent ε̄ in penultima
ὦ seruant in obliquis πνλιῶν πνλεῶνος. ποσειδέων ποσει-
δέωνος ἀλκμείων ἀλκμείωνος.

⊕ Desinentia in ῶμ omnia per ὦ inflectuntur ἕβων
ἕβωνος. ἀμβων ἀμβωνος. βουβῶν βουβῶνος. ἀραβῶν ἀραβῶνος.

⊕ Desinentia in ῶν disyllaba barytona διὰ τῶ ὦ de-
clinantur. πῶγων πῶγωνος. αἰῶν αἰῶνος.

⊕ Desinentia in ὄων barytona simplicia ὦ seruant in
obliquis φαίδων φαίδωνος. κινῶν κινῶνος. κινῶν κινῶνος
uero κινῶνος quoniam compositum est.

⊕ Desinentia ἰ ὦν quæ aliquam aspiratarū habent siue
tenuium p̄ ὦ uariantur αἰθῶν αἰθῶνος. σφῶν σφῶνος. βρυ-
χῶν βρυχῶνος. γλαυκῶν γλαυκῶνος. λαμῶν λαμῶνος. πλά-
των πλάτωνος.

⊕ Desinentia in ῶν ὦ seruant in obliquis. ut ἀπόλλων ἀ-
πόλλωνος. ἐάλλων ἐάλλωνος.

⊕ Desinentia in ῶμ omnia per ὦ uariantur. εἶρων εἶ-
ρωνος. χείρων χείρωνος. proprium nomen. Comparati-
uum uero χείρονος facit.

⊕ Desinentia in ῶν et quæ habent ε̄ ante μ̄ per
ὦ μικρόν inflectuntur. ἡγμῶν ἡγμῶνος. κηδεμῶν κη-
δεμῶνος. Aliud autem habentia ante μ̄ ὦ μέγα ser-
uant in obliquis ποταμῶν ποταμῶνος. χειμῶν χειμῶνος.
λαμῶν λαμῶνος. si uero μ̄ cū alia consonante implici-

cū fuerit ῥομιλερόν φράδμων φράδμῶρος ἄλεμων ἄλεμῶτος.
Definentia in ζῶν & quæ aliis nō subiiciuntur regulis
διὰ τοῦ ὦ μεγάλου, ρίζων ρίζωνος ἄζων ἄζωνος, ῥδὲ μέζων, μέζω
ρος, ἢ ὀλίζων, ὀλίζωνος ἀπὸ τοῦ ὀλίγον. comparatiua sunt &
communis generis.

⊕ Definentia in ζῶ & quæ non habet participalia no
mina διὰ τοῦ ὦ μεγάλου, δρᾶζων δρᾶζωνος, συμπαίρη ῥνὲ π
ἀπαράς ἐπαρῆται τὰ πωλούμενα, αἰζων αἰζωνος.

⊕ Definentia in σῶν διὰ τοῦ ὦ μεγάλου, γράσων, γράσω
ρος, ἰάσων uero ἰάσωνος πέρα τῶ ποιητῆ.

⊕ Aduertendum est nomina participalia, et si sub ali
qua dictarum regularum cadant διὰ τοῦ ν τ decli
nari, ut χερμαθῶν χερμαθῶνος, ἀλέγων ἀλέπωντος, κελαι
δῶν κελαιδῶντος, ὑφίζων ὑφίζωνος, φαέδων φαέδωντος. Neq;
hoc ignorandum est quædam esse quæ cum duabus re
gulis subiecta sint secundum utranque declinantur, ut
χέρων qđ quatenus participale ἔ ἀπὸ τοῦ χέρημι κατὰ διΦη
μισμὸν χέροντος facit, quatenus uero definit ἰ ρῶν, χέρω
νος, sicut δρᾶων quatenus habet foemininum διὰ το
αινᾶ per ν τ uariatur δρᾶων δρᾶωντος, quatenus ue
ro in κῶν δρᾶκωρος facit.

⊕ Definentia in ὦν si in penultima αἰ diphthongū
habuerint per ὦ magnū inflectuntur, αἰζῶν αἰζῶ
νος, βαίων βαίωρος, ἀθηνάων ἀθηναίωνος.

⊕ Composita in ὦν simplicium seruant declinatio
nem. φιλοπλάτων φιλοπλάτωνος, ἀσυγίτων ἀσυγίτωνος.
seruant etiam & tonum, excipiuntur disyllaba quæ cū

sint ὀξύτονα in penultimam retrahunt accentum, ut χι
τών χελκοχίτων· μονοχίτων· αἰὼν μακροαίων.

¶ Desinentia in ὦν circumflexa διατώ ντ̄ uariantur
seruantque ὠμέγα in obliquis. ζενοφῶνι ζενοφώντις· ἀγλαο
φῶνι ἀγλαοφώντος· δημοφῶνι δημοφώντος. Excipitur ποσει
δῶν ποσειδῶνος· καὶ τῶν τῶνων· καὶ πῶνι πῶνος quod
et πῶς τυφῶ dicitur ἀψικῶς et τυφῶνι τυφῶνος· et τυ
φῶς τυφῶος, et τυφῶνι τυφῶνος. inuenitur etiam a
pud poetas δημοφῶνι καὶ δημοκῶνι, quæ perfecta sunt eo
rum quæ sunt δημοκῶνι καὶ δημοφῶνι. nam. ex ὀ et ὠ fit
crasis in ὠ, et ex acuto accentu et graui fit circumfle
xus. Sic et ποσειδῶνι, ab eo, quod est ποσειδέωνι siue ποσει
δέωνι.

¶ De uocatio horum nominum in ὦν desinentium
aduertendum est desinentia in ὠν ὀξύτονα eundem
habere & nominatiuum & uocatiuum ut ὀ ἐλαί
ῶν· ὠ ἐλαίων· ὀ ἐλιλιῶν· ὠ ἐλιλιῶν. Similiter et circumflexa. ut
ὀ ζενοφῶνι· ὠ ζενοφῶνι. excipitur ὀ ποσειδῶνι· ὠ ποσειδῶνι, ἀπὸ τῶ
ποσειδέωνι ποσειδέωνος. Βαρύτονα uero a genitiuo formant
suum uocatiuum abiectioe finalis syllabæ ut τρυφῶνι
τρυφῶνος· ὠ τρυφῶνι· θεῶνι θεῶνος· ὠ θεῶνι· λείωνι λείοντος· ὠ λέ
ῶνι. Aduertendum est autem quædam composita
polysyllaba in ὠν facere uocatiuum accentu in an
tepenultimam retracto ut ἀγαμέμνωνι ἀγαμέμνονος· ὠ ἀ
γαμέμνονι· ἀπόλλωνι ἀπολλύοντος· ὠ ἀπολλῶνι. At æolescorripi
unt ὠ in uocatio casu omnium nominum in ὠν
desinentium ut ἀνδῶνι· ὠ ἀνδῶνι· χελιδῶνι· ὠ χελιδῶνι

Παραδείγματα.

Ἀγὼν τοῦ ἀγῶνος. τῷ ἀγῶνι. ἔρ ἀγῶνα. ὦ ἀγῶνι. Ἐ Δὲ
 ἰα. τῷ ἀγῶνι. πτῖν ἀγῶνοιρ. ὦ ἀγῶνι. Ἐ Πληθυντικά. οἱ ἀ
 γῶνες. ἔρ ἀγῶνων. τοῖς ἀγῶσι. τοῖς ἀγῶσι. ὦ ἀγῶνες.
 Ἐ Ὀλίγων. τοῖς ἰλιωνος. ἔρ ἰλιωνι. ἔρ ἰλιωνά. ὦ ἰλιων.
 Ἐ Ὄξνοφῶν τοῦ ξνοφῶντος. τῷ ξνοφῶντι. ἔρ ξνοφῶντι. ὦ
 ξνοφῶν. Ἐ Δὲ κ. τῷ ξνοφῶντι. ἔρ ξνοφῶντι. ὦ ξνοφῶντι.
 Ἐ Πληθυντικά. οἱ ξνοφῶντες. ἔρ ξνοφῶντων. τοῖς ξνοφῶσι. τοῖς
 ξνοφῶνται. ὦ ξνοφῶντες.
 Ἐ Ὀπσιδῶν. τοῦ οψιδῶρος. τῷ οψιδῶνι. ἔρ οψιδῶνα. καὶ
 οψιδῶνα. τὰ ἀποίοπιν. ὦ οψιδῶνι.
 Ἐ Ὀπλάτων. τοῦ πλάτωνος. τῷ πλάτωνι. ἔρ πλάτωρα. ὦ πλά
 τωρ. Ἐ Δὲ κ. τῷ πλάτωνι. τῶν πλάτωνων. ὦ πλάτωνε. Ἐ Πλη
 θυντικά. οἱ πλάτωνες. ἔρ πλάτωνων. τοῖς πλάτωσι. τοῖς πλάτω
 νας. ὦ πλάτωνων.
 Ἐ Ὀπόλων. τοῦ ἀπόλλωνος. ἔρ ἀπόλλωρι. ἔρ ἀπόλλωνα. καὶ
 ἀπόλλω. ὦ ἀπόλλον. Ἐ Γερὰ ἔρ εἰς ζ̄ ἔρ εἰς ϛ̄.

n Omina in ζ̄ et ϛ̄ desinentia in obliquis uo
 calé seruāt nominatiui ut νάρθηξ νάρθηκος. σκῆψ
 ληξ σκῆψλος. excipitur ἀλώπηξ ἀλώπηκος. qđ n̄ ī muta
 uitt. κέκλωϛ κέκλωπος. μώλωϛ μώλωπος. Ἐ Ὁέ nomen ī aliq̄
 dupliciū desinens. aut aspiratā habet in obliquis aut te
 nuem. aut mediā. Ἐ Desinentia in ζ̄ cōsonātes secūda
 coniugationis barytonorū seruāt in obliquis. hoc est
 ϛ̄ κ̄ χ̄. ut ὄρτυξ ὄρτυκος. ἰόραξ ἰόρακος. ὄνυξ ὄνυχος. Et dt̄m
 pluralé mittūt ī ζ̄. Desinentia uero in ϛ̄ cōsonātes pri
 mæ cōiugationis seruāt uidelicet β̄ Ϙ̄ ϕ̄ ut ἄραβ̄ ἄραβος
 κέκλωϛ κέκλωπος. κίνυϛ κίνυφος. Et dt̄m pl̄m ī ϛ̄ mittūt.

παρὰ δέσματι.

Θ ὄθωραξ. τῷ θώρακος. παρ' θώρακι. ἔν θώρακα. ὦ θώραξ. τῷ θώρακε. τοῖν θωράκων. ὦ θώρακε. οἱ θώρακί. ἔξ' θωράκων. τοῖς θώραξι. τοῖς θώρακας. ὦ θώρακον.

Θ ἄναξ. τῷ ἀνακτος πλεονασμῷ τῷ τ' παρ' ἀνακτι. ἔν ἀνακτι. ὦ ἀναξ. καὶ ὦ ἀναξ.

Θ ἄρπαξ. τῷ ἀρπαγος. ἔξ' ἀρπαγι. ἔν ἀρπαγι. ὦ ἀρπαξ.

Θ ὄρνυξ. τῷ ὄνυχος. ἔξ' ὄνυχι. ἔν ὄνυχα. ὦ ὄνυξ.

Θ μύρμηξ. τῷ μύρμηκος. τῷ μύρμηκι. ἔν μύρμηκα. ὦ μύρμηξ.

Θ πέρδιξ. τῷ πέρδιλος. τῷ πέρδικι. ἔν πέρδικα. ὦ πέρδιξ.

Θ δίδυξ. τῷ δίδυκος. ἔξ' δίδυκι. ἔν δίδυκα. ὦ δίδυξ.

Θ πῶξ. τῷ πωκός. παρ' πωκί. ἔν πῶκα. ὦ πῶξ.

Περὶ τῶν ἑσ ῥ.

Μακ ῥ. τῷ μακάρο. παρ' μακάρι. ἔν μακ ῥα. ὦ μακ ῥ. τῷ μάκαρε. τοῖν μακάρων. ὦ μάκαρι. οἱ μακάρων. ἔξ' μακάρων. τοῖς μακ ῥοι. τοῖς μακάρων. ὦ μακάρων.

Θ λουτήρ. τῷ λουτήρ. ἔξ' λουτήρι. ἔν λουτήρα. ὦ λουτήρ.

Θ σωτήρ. τῷ σωτήρος. τῷ σωτήρι. ἔν σωτήρα. ὦ σωτήρ.

Θ δαίρ. τῷ δαίρ. ἔξ' δαίρι. ἔν δαίρα. ὦ δαίρ.

Θ ἀνὴρ. τῷ ἀνέρ. καὶ ἀνδρός. παρ' ἀνέρι. καὶ ἀνδρῶν. ἔν ἀνέρα. ἔν ἀνδρα. ὦ ἀνδρ. Θ Δύκα τῷ ἀνέρι. ἔν ἀνδρε. ἔν ἀνέρον καὶ ἀνδρῶν. ὦ ἀνέρε καὶ ἀνδρε. Θ Πληθυντικά οἱ ἀνέρον καὶ ἀνδρῶν. ἔξ' ἀνέρων καὶ ἀνδρῶν. τοῖς ἀνδράσι καὶ ἀνδρεσι. πικτικῶς. τοῖς ἀνέρας. ἔν ἀνδρας. ὦ ἀνέρον καὶ ἀνδρῶν.

Θ πατήρ. τῷ πατέρος καὶ πατρός. ἔξ' πατέρι καὶ πατρί. ἔν πατέρα μόνον. ὦ πατέρ.

Hic aduertendum est ex nominibus in ἤρ exeun-
 tibus quædam pati syncopam in omnibus obliquis.
 nisi quid prohibeat, sicuti est ὁ ἀνὴρ τῷ ἀνέροσ καὶ ἀνδρός.
 ἀνρός tamen esse debuerat. sed ῥ̄ ante ρ̄ neque incom-
 prehensione, neque indistinctione locum habet. in
 comprehensione quoniam immutabilis præcedere nõ
 potest aliam immutabilem in eadem syllaba conprehē-
 sam nisi μν̄. ut μνῆ. μνῆμα. in distinctione uero quo-
 niam ρ̄ non uult aliam habere consonantem iuxta se
 præter alterum ρ̄ ut ἄρρωστος. huius gratia interpositū
 est ρ̄ et ἀνδρός factum est. Cuius accusatiuus singula-
 ris ἐ ἀνδρα παροξυστος ἀπὸ τῷ ἀνέρα licet ex communi
 regula accusatiuus singularis in eadem syllaba accen-
 tum habere debeat, in qua et genitiuus. Sed ab ea exci-
 piuntur nomina quintæ declinationis, quorum geni-
 tiuus disyllabus in ὄσ̄ desinit. in his enim genitiuus a-
 cuitur, accusatiuus uero grauatur, ut θεὸς θεά. διὸς δία. Sic
 ἀνδρός ἀνδρα tanquam disyllabum faciens genitiuum
 in ὄσ̄. Patitur etiam syncopam ὁ πατήρ, in omnibus ob-
 liquis, nisi quid prohibeat ut dictum est. nam non dici-
 mus in accusatiuo πατέρα πάτρα, nec incidat cum
 nominatiuo ἡ πάτρα τῆσ μητρός qđ doricū ē pro ἡ πά-
 τρη τῆσ μητρός. Demosthenes παρὰ σεφάνου. οἶδε πάτρας ἐνε-
 κα σφετέρας εἰς δῆριν ἔδεντο. Etiam ex huiusmodi nomi-
 nibus quatuor annotantur. hoc est πατήρ. ἀνὴρ. ἀνὴρ. πα-
 τήρ quæ proprium faciunt uocatiuum in ἔρ̄ accentu
 etiam impenultimam retracto. quoniam desinētia in

ῥ̄ supra uná syllabam, si extremam habent correptam,
 accentum retrahunt in penultimam, ut *σῶτερ. δαίερ. ἀ-*
ρῥ. πατέρ. Duo horum etiam proprium faciunt dati-
 uum pluralem, hoc est *ἀνῆρ. ἀνδράσι. ὠ. πατήρ. πατράσι.*
ἀπὸ τοῦ ἀνδρὶ ῥοπή τοῖ εἰς ἄ καὶ προδίδοσι τοῖ σι ἀνδράσι.

Ἐὸ φθέρ. το φθειρός. τῶ φθειρί. ῥν φθέραι. ὦ φθέρ.

Ἐὸ μαρτυρ το μαρτύροϑ. τῆ μαρτύρει. ῥν μαρτύρα ὦ μαρ-
 τυρ. Declinatur etiam ὁ μαρτύρος. το μαρτύρον. τῆ μαρ-
 τύρω. &c. ἰλιωδός ἄ τὸ δὲ τὸ μαρτύροισιν.

Ἐὸ νέτωρ. το νέτορος. τῶ νέτορι. ῥν νέτορα. ὦ νέτωρ.

Ἐὸ ἰχώρ. το ἰχώρος. τῆ ἰχώρι. ῥν ἰχώρα ὦ ἰχώρ.

Desinentia in ὦρ ὀξύγραμμα siue monosyllaba sint, siue po-
 lysyllaba, Et βαρύγραμμα etiam habentia λ̄ ante ὦ in obli-
 quis seruat̄ ut φῶρ, φῶρός. ἰχώρ. ἰχώροϑ. πείλωρ. πείλωροϑ.

Cætera uero mutant ὦ μέγα in ὀ μικρόν ut ἑκτωρ ἑκτορος
μνήτωρ μνήτορος. Poetæ tamen, et producta corripunt
 et correpta producunt metri gratia.

Desinentia in ϝ̄, aut β̄ habent in obliquis, aut π̄, aut
 φ̄ ut supra dictum est. Sed uniuersaliter per π̄ uari-
 antur siue monosyllaba sint, siue polysyllaba. ut ὦλ ὦπος
ὠκλωφ ὠκλωπος. quatuor inueniuntur monosylla-
 ba, et quatuor polysyllaba. quæ per β̄ inflectuntur,
φάβ. φάβος. νόμφ. φλίβ. φλεβός. ρίβ. ριβός. κρήνη. λίβ. λι-
βός. ἀέμος. ἄραβ. ἄραβοϑ. χάλυβ. χάλυβοϑ. ἐοριβόν. χέρριβ
χέρριβος. θάρυβ. θάρυβος ἰνέριον. Et tria δὲ τὰ φ̄. κίφ. φ̄ χρυ-
φος. σκίραβ. σκίραφος ἰνέριον. κατήλιβ. κατήλιφος. At cō-
 posita ἀπ̄ τὰ ϝ̄ ἰβω ϝοϑ. β̄ declinantur *παιδῶ ϝιβ. παιδῶ-*
τριβός. οἰκῶ τριβ. οἰκῶ ϝιβός.

Aduertendum autē est nomina in ὄψ super unam syllabam per ὀ μικρόν scribi αἰθίοψ αἰθίοπος. μέροψ μέροπος. οἰνοψ οἰνοπος. Annotantur κνκλωψ. μωλωψ. σκωλωψ. κωνωψ. νυκτάλωψ, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Ἄραψ· τὸ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τῶν ἄραβῶν. ὡ ἄραψ.
 Ὁ Διὸς τὸ ἄραβι. τῶν ἄραβῶν. ὡ ἄραβι. Πλουθιωτικὰ οἱ ἄραβες. τῶν ἄραβῶν. τοῖς ἄραβι. τοῖς ἄραβας. ὡ ἄραβῶν.

Ὁ κνκλωψ. τὸ κνκλωπος. τῶν κνκλωπι. τῶν κνκλωπιῶν. ὡ κνκλωψ.

Ὁ κίνυψ. τὸ κίνυφος. τῶν κίνυφι. τῶν κίνυφα. ὡ κίνυψ.

De nominibus foemeninis.

Oeminiuorum nominu octo sunt litteræ finales $\bar{a}$. $\bar{n}$. $\bar{\omega}$. $\bar{\nu}$. ξ . $\bar{\rho}$. $\bar{\sigma}$. $\bar{\psi}$. desinentia in $\bar{a}$ et in $\bar{n}$ foeminina æquisyllabica secundæ sunt declinationis simplicium. Quæ uero in $\bar{\omega}$ desinunt quæ sunt declinationis contractorum, et in $\bar{\omega}\varsigma$ faciunt genitiuum κατὰ κράσιν de quibus proprio loco dicitur. Nunc de aliis terminatiōibus et primo de iis quæ in $\bar{\nu}$ desinūt. Foeminina in $\bar{a}\bar{\nu}$ aut in $\bar{e}\bar{\nu}$ non inueniuntur. Sed in $\bar{n}\bar{\rho}$. $\bar{\tau}\bar{\nu}$. $\bar{\nu}\bar{\rho}$. et $\bar{\omega}\bar{\nu}$.

Παραδείγματα.

Ἰσοζήνη. ἡ ἰσοζήνος. τῇ ἰσοζήνῃ. τῶν ἰσοζήνων. ὡ ἰσοζήνω.

Ἡ Φριώ. ἡ Φριός. τῇ Φριῷ. τῶν Φριῶν. ὡ Φριῶν.
 Ἡ σαλαμίν. ἡ σαλαμῖς. ἡ σαλαμῖνος. τῇ σαλαμῖνι. τῶν σαλαμῖραι. ὡ σαλαμῖν. et alia similia quæ ὀνοματίζονται ἀpellantur.

pellantur sicut ὁ δελεῖν καὶ ὁ δελεῖς.

¶ Ἡ γόρτυρ. φλ γόρτυος. τῆ γόρτυρι. τῶ γόρτυρα ὦ γόρτυ.

¶ Ἐν ὦν desinentia foeminina aut grauantur. ut τρήρων. μήκων aut acuiuntur ut τρυγῶν. ἀηδῶν. nunquam autē circumflectūtur. ¶ Desinentia ἰ ὦν barytona appofita ὅς. syllaba ac ὦ magno feruato genitiuum faciunt ut μήκων. μήκωνος. Similiter et urbium nomina siue ὄζυγγρα siue uarytona. ut πνυθῶν. πνυθῶνος. σιδῶν. σιδῶνος. καλυδῶν. καλυδῶνος. πλυδρῶν. πλυδρῶνος. κρωπῶν. κρωπῶνος. λακεδαίμων uero feruans simplicis declinationem λακεδαίμωνος facit. δαίμων etiam δαίμωνος.

¶ Desinentia in ὦν ὄζυγγρα et quæ non sint urbium nomina uertunt in obliquis ὦ μέγα in ὀ μικρόν. ut τρυγῶν. τρυγῶνος. χελιδῶν. χελιδῶνος. excipitur μελεδῶν. μελεδῶνος. et τυφεῶν. τυφεῶνος. et τυφεδῶν. τυφεδῶνος.

¶ Etiam in ὄν nomina urbium et quæ habent ἠ in penultima uertunt ὦ μέγα in ὀ μικρόν. ἰσηδῶν. ἰσηδῶνος. ἀπληδῶν. ἀπληδῶνος. αἰθηδῶν. αἰθηδῶνος. σερηδῶν. σερηδῶνος. κερχιδῶν. κερχιδῶνος. His similia sunt et ἔρμηων. ἔρμηονος. βίων. βίωνος. κίων. κίωνος. ὄλοσῶν. ὄλοσῶνος. Poetæ tamē nunc producta corripiunt. nunc correpta producunt ut metri necessitas exigit.

Παραδείγματα.

Χελιδῶν. φλ χελιδῶνος. τῆ χελιδῶρι. τῶ χελιδῶνα.
ἠ χελιδῶν. ¶ Διὰ τὰ χελιδῶρε. πῆρ χελιδῶνοι
ἠ χελιδῶρε. ¶ Πληθυντικά. αἰ χελιδῶνος. φθ χελιδῶνων. τῶν χελιδῶσι. τὰς χελιδῶνας ὦ χελιδῶνα.

Ἡ αὐλα. Ἡ αὐλαῖος. τῆ αὐλακί. τῶ αὐλακα. ὦ αὐλα.

Ἡ αἰς. τῆς αἰγός. τῆ αἰγί. τῶ αἰγα. ὦ αἰς.

Ἡ γυναιξ. ἀρχιστρ. pro quo utimur ἢ γυνῆ secundæ decli-
nationis τῆς γυναικός ἀπό το γυναιξ. τῆ γυναικί. τῶ γυναικα
ὦ γυναι ἀπό το γυναιξ. ἐπερόλιτον.

Ἡ δάμψ. καὶ δάμαρσ προδίσει το σ. Ἡ δάμαρτσ. τῆ δά-
μψι. τῶ δάμαρτα. ὦ δάμαρ. καὶ ὦ δάμαρσ.

Ἡ χεῖρ. Ἡ χείρως. τῆ χείρι. τῶ χείρα. ὦ χείρ. Ἡ Διμά. τῶ χεί-
ρι in masculino genere, nō autem τὰ χείρι dicitur. Simi-
liter et τὸ γυναιξ. et τὸ πάλι. et multa alia priscorum
more τῶν χερσῶν ut plurimum. ὦ χείρι. Ἡ Γλυτωπιλά. αἰ
χεῖρσ. τῆ χείρσ. τῶ χείρσ. καὶ χείρασιν ἰωνικῶς. τὰ σ χείρασ.
ὦ χείρσ. Inuenitur etiam apud poetas ἢ χείρ. τῆς χείρσ.
τῆ χείρ. τῶ χείρα ἀνὰ το ἰ.

Ἡ μήτηρ. τῆς μητέρσ. καὶ μητρός. τῆ μητέρι καὶ μηρί. τῶ
μητέρα solum. quoniam si μηtradiceretur κατὰ συγκό-
πην coincideret cū hoc nomine ἢ μήτρα Ἡ μήτρασ qđ ma-
tricem significat ὦ μήτερ. Datiuus pluralis τῶις μητράσι.
sicut πατράσι.

Ἡ θυγάτηρ. Ἡ θυγατέρος καὶ θυγατρός. τῆ θυγατέρι. καὶ θυγα-
τρί. τῶ θυγατέρα καὶ θυγατρά. ὦ θυγατερ. Datiuus pluralis
τῶις θυγατράσι. sicut μητράσι.

Ἡ δμητήρ. Ἡ δμητέρος. Ἡ δμητρός. τῆ δμητέρι. Ἡ δμητρί.
τῶ δμητέρα. καὶ δμητρά. ὦ δμητερ.

Ἡ γαστήρ. τῆς γαστέρος ἢ γαστρός. τῆ γαστέρι. Ἡ γαστρί. τῶ γαστέ-
ρα solum. ὦ γαστήρ. Ἡ ὦρ non inueniuntur quæ sint
foeminini generis solum sed communis ut ὦ ἢ ἢ ἀπάτωρ
τὸ Ἡ τῆς ἀπέτρος. ὦ ἢ ἢ πάνδημωτῶρ τὸ Ἡ τῆς παρδαμάτρος.

Ἐλαμπάς. τῆς λαμπάδος. τῆ λαμπάδι. τὴν λαμπάδα. ὦ
Ἐλαί. τῆς λαίρας. τῆ λαίρῃ. τὴν λαίρα. ὦ λαίρα. (λαμπάς.
Ἡφιλότης. τῆς φιλότητος. τῆ φιλότητι. τὴν φιλότητα. ὦ φιλότης.
Ἐκνημῖς. τῆς κνημίδος. τῆ κνημίδι. τὴν κνημίδα. ὦ κνημῖς.
Ἡθέμις. φη θέμιδος κοινῶς. κῆ θέμιτος δωριεῶς. Ἐ πλεονασμῶ.
 τὸ ὀ θέμισος. τῆ θέμιδι. Ἐ θέμιτι κῆ θέμισι. ὀμηρος. ἠδὲ ἄλλους
 μὲν ἔασε. θέμισι δὲ καλλιπὰ εἶω δὲκ το δέπας. Et in accusati
 uo plurali τὰς θέμισας. ὀμηρος. οἴτε θέμισας πρὸς δὲ ὀς εἰρήαδ.
Ἐμήνις. τῆς μήνιδος κοινῶς. κῆ μήνισι ἰωνικῶς. τῆ μήνιδι. τῆρ
 μηνίδα ἢ μήνιν. ὦ μήνι κῆ ὦ μήνις
Ἐθέπις. φη θέπιδος ἰωνικῶς. Ἐ θέπιος ἰωνικῶς. τῆ θέπιδι. Ἐ θέπι
 ἰωνικῶς ἀποβλή. τὸ δ. Ἐ κείσει ἢ δύο ἢ εἰς ἢ μακρόν. sicut
 μήτις μήτιδος μήτιδι. τὴν θέπι. ὦ θέπι. ἰλιανδρος ὀ πῆπῃ θε
 πιτανύπεπλε ἰκανεὶς ἡμέτερον δῶ.
Ἐκλείς. φη κλειδός. τῆ κλειδί. τὴν κλειδα. ἢ κλειῖν. ὦ κλείς
Ἐὄπος. φη ὄπροντος. τῆ ὄπροντι. τὴν ὄπροντα. ὦ ὄπρον.
Ἐπίτυς. τῆς πίτυος. τῆ πίτυι. τὴν πίτυρ. ὦ πίτυ.
Ἡχαμῖς. τῆς χαμύδος. τῆ χαμύδι. τῆρ χαμύδα. ὦ χαμῖς.
Ἐεριννύς. τῆς εἰριννός. τῆ εἰριννύι. τῆ εἰριννύω κοινῶς. Ἐ εἰριννύδα πρ
Ἐάλς. τῆς ἄλος. τῆ ἄλι. τὴν ἄλα. ὦ ἄλς. (ἠπῆδ' ὦ εἰριννύε.
De finetia in ὡς foemina, et cōia siue βαρβύρα siue πε
 ειπώμυρα siue προπάρουβύρα attica in ὦ faciūt genitiuū,
 ἢ ἄλωσ φη ἄλω. ἢ ἔωσ. φη ἔω. Sed de his satis dictum est in
 quarta simpliciū declinatiōe. Duo iueniūtur foemina
 ἰὼς ὄβυπνα quæ ἰὼς faciūt gtiū p̄synæresi ἢ αἰδώς κῆ ἢ ἠώς.
Ἐλαίλαψ. φη λαίλαπος. τῆ λαίλαπι. τῆν λαίλαπα. ὦ λαίλαψ.
Ἐὄψ. φη ὄπος. τῆ ὄπι. τὴν ὄπα. ὦ ὄψ.

Γερά τῶν οὐδετέρων.

Eutrorum nominum sex sunt litteræ finales

π α ι υ ρ σ ῥ βήμα ῥ μέλι ῥ πωύ ῥ ζυ

λον ῥ ὕδωρ ῥ δέμας ἢ uero et ὀμι κρον et ὠ

μέγα et si in eas aliqua neutra desinant, non hoc tamen
finales litteræ appellandæ sunt cum huiusmodi nomi
na apocopen patiantur. ut ῥ κάρη ἀπό τοι κάρηρον. ut
πλιον τεκάρη. et ἰλιωδός χ κάρη δὲ παρ ῥ κωνίησι κείτο πα
ρος χάρηρι. uel ut quibusdam placet ἀπό τοι κάρη Ἰση Ἰα
ᾱ εις ἢ ἰωνι ἰωσ κάρη uero quidam uolunt ἀπό τοι κάρη
ρον fieri κάρη ἀποκρίνη. Quidam uero ῥ κάρη τοι κάρη
τος declinant δὲ πλόκαμον ῥ κάρηρον, ἔχει δὲ τὰ μὲν ῥ πρό
σωπον. In uenitur etiam ῥ κάρηρον. τοι κάρηιατος τῶ κάρη
απ. ὁ συγκοπή. κάρητος κάρητι. καὶ ἢ κάρη. τῆς κάρης ὄζυρως.
ut ἀρτεμις σὺν κάρην ὄμοσσι. Etiam ἢ κράς. τῆς κράτος. τῆ
κράτι. τῶ κράτα ὄδυνασίας χ. κράτι δὲ ἐπὶ φθίμω λιωέλω
δύτικ τον ἔβικεν. Super hoc tamē dubitat Eustathius ἐν τῷ
μ Διόδυνασίας, an sit masculini generis an fœminini, ubi
dicit φέρει δὲ κράτι ἰλιωσσι. φῶτε ἔαρ πῶ ζασα νεὸς κναρο πρῶ
ροιο. sic enim legit ipse: et in sequentib⁹. τῶ σῶ κράτι πει
σεισ. Inuenitur etiam κράτι in plurali. ἰλιωδός τ ἀλλὰ
ρα ἢ κάρη τῶν δρωῶν κράτα βραίνε. ὁ ὄσι κτ κεφάλας. Sed cū
apud Homerum, et alios poetas horum uariis sit usus
tum generis, tum etiam declinationis, eorum interpre
tibus relinquimus differendum. In ὀ quoque multa
exeūt neutra nomina abiecto ῥ ἔθει ἀ ἦ ἰλιω. ut τοι οὐτο.
τηλι κ ὄτο ἀγο. γούγ et ἑκάνο. quæ cum in ρ etiā desinere ἰ
ueniantur

ueniantur ut τῶν οὐρανῶν τῶν οὐρανῶν, non erit ὁ propria eorum terminatio. In ὦ μέγα etiam κατὰ ἀποκοπὴν ut δῶ αὐτὶ τῶ δῶμας.

Παραδείγματα τῶν εἰς ἄ.

Ὁ σῶμα. τῶ σῶματος. τῶ σῶματι. τῶ σῶμα. ὦ σῶμας.

Τὸ μέγα. τῶ μεγάλου. τῶ μεγάλῳ. τῶ μέγα. ὦ μέγα. ἐπεὶ ῥόλι τὸν est, sicut & masculinum eius ὁ μέγας τῶ μεγάλῳ. Nomina litterarum indeclinabilia sunt. τῶ ἄλφα. τῶ βῆτα τῶ δέλτα. ἄλφα uero λίπα et ὕφα. et σῆπα. & γάλα. & κῆρα. & si in ἄ desinant nō tamen est propria eorum terminatio. quoniam ἀποκοπὴν patiuntur. eorum, uero perfecta sunt ἄλφα ρ. λιπῶν. ὕφασμα. σῆπασμα. γάλαξ. κῆρα ιορ, ut quibusdam placet. γάλαξ tamen non dicimus cum nullum neutrum in ζ̄ desinat. quanquam eius obliqui in usu habeantur τῶ γάλακτος. τῶ γάλακτι. πλεονασμῶ τῶ τ.

¶ In τ̄ desinentium unum solū inuenitur quod græcum sit. τῶ μέλι. et uariatur per τῶς. ¶ Τὸ μέλι. τῶ μέλιτος. τῶ μέλιτι. τῶ μέλι. ὦ μέλι. Similiter et ab eo composita. τῶ οἶνομέλι. τῶ οἶνομέλιτος.

¶ Neutra uero communium nominum in ἰσ̄ desinentium eorundem seruant declinationem. τίς πρὸς. τί τινός. ὅς ἢ ὄχηρις. ὄχηριτος. τῶ ὄχηρις. ὄς ἢ Ἐιλόπατρις. Φιλοπάτριδος. τῶ Ἐιλόπατρι. τῶ Φιλοπάτριδος. et alia. Σίνησι uero, & πέπεισι, & κόμι, & κινάβασι, & similia barbara sunt. Inflectuntur tamen διὰ τῶ ἰσ̄ κοινῶς. καὶ εἰς ἰωνικῶς. καὶ εἰς ἀπ̄ ἰλιῶς. τῶ σίνησι τῶ σινήσιος. καὶ σινήσιος. καὶ σινήσιως et alia. Quæ cum synaresim patiantur ad secundā

contractorum declinationem referuntur. *αει* uero et
αλφ. et *ερι*. & *τροει* ἀποκλιπὴν patiūtur. quorum pfecta
sunt *ῥεῖμνον*. *ῥαλειτον*. *ῥειορ*. *ῥόειμον*. *ῥαλειτον*.
quare nō est propria eorū terminatio. et sic indeclina-
bilia sunt. ¶ Desinentia in *υ* per *ος* purum declinan-
tur. γόνυ ῥόννος. Sed quæ longam habent penultimā, uel
triū generū existunt mutato *υ* in *ε* inflectuntur *ῥα πῶνυ*
τω πῶεος. *ῥα ἰδύ*. *τω ἰδέος* cuius masculinū est *ὁ ἰδύς*. *τω ἰδέ*
ος. fœmininum *ἡ ἰδέια*.

¶ *Τὸ πῶνυ*. *τω πῶεος*. *τῶ πῶεϊ*. *ῥα πῶνυ*. ὦ *πῶνυ*.

¶ *Τὸ ἄσυ*. *τω ἄσειος*. *τῶ ἄσει*. *ῥα ἄσυ*. ὦ *ἄσυ*. Hæc duo nomi-
na et si per *εος* inflectūtur, nō tamen synæresim patiūtur
sicut *ῥα τείχος*. *τω τείχος καὶ τείχους*.

¶ *Τὸ δάκρυ*. *τω δάκρυος*. *ῥα δάκρυϊ*. *ῥα δάκρυ*. ὦ *δάκρυ*. ¶ *Καὶ*
ἄλλως. *ῥα δάκρυον*. *τω δάκρυου*.

¶ *Τὸ ῥόνυ*. *τω ῥόννος*. *τῶ ῥόννυ*. *ἢ καθ' ὑπερθεσιν* *τω υ* *τω γόννος*.
τῶ γόννυ. *ῥα γόννυ*. ὦ *ῥόννυ*. ¶ *Πληρωτικὰ*. *τὰ ῥόννα* & *ῥόννα*. ῥ *γο*
νύων. *ἢ γόννων* & *αἴως*.

¶ *Τὸ γόνας*. *τω γόνατος*. *τῶ γόνατι*. *ῥα γόνας*. ὦ *γόννας*. & *αἴως*.

¶ *Τὸ γόννας*. *τω γόννατος*. *τῶ γόννατι*. *ῥα γόννας*. ὦ *γόννυ*.

¶ *Τὸ δόρυ*. *τω δόρυ*. *τῶ δόρυ*. *ἢ ὑπερθεσιν* *τω υ* *δούρος*. *τῶ δου*
ρί. *ῥα δόρυ*. ὦ *δόρυ*. *Καὶ αἴως*. ¶ *Τὸ δόρας*. *τω δόρατος*. *τῶ δόρατι*.
ῥα δόρας. ὦ *δόρας*. *Καὶ ἄλλως*.

Τὸ δούρας. *τω δούρατος*. *τῶ δούρατι*. *ῥα δούρας*. ὦ *δούρας*.

Τὸ δόρος. *τω δόρος*. *ἢ δόρος*. *τῶ δόρει* & *δόρει*. *ἀριστοφάνης*. *αὐτὸ δόρος*

¶ *Neutra in υ* adiectiuorū triū generū decli- (& ἀπίδ.)
nationem masculino & sequūtur *ὁ δούρις*. *τω δούριος*. *ῥα δού*
ρί. *τω δούριος*. ὠ *ἡκίς*. *τω ἡκίος*. *ῥα ἡκίς*. *τω ἡκίος*. Illud uero He

σιδι ἐν ἔργοις. γλάφυ περιήεν. fit ἀπὸ τοῦ γλαφυρόν. καὶ ἀπὸ
κοπῆν. σημεῖον δὲ τὸ κοῖλον ἀπὸ λαιον.

⊕ Neutra in αὐ desinentia adiectiua trium generū decli-
natione masculinorū sequuntur. ὁ παῖς. τοῦ παῖτος. τὸ παῖον.
τὸ παινός. ὁ μέλας. τοῦ μέλανος. τὸ μέλαν. τοῦ μέλανος. Εὐ-
dem modo et participia in αὐ desinentia. ὁ τύφος. τοῦ
τύφαντος. τὸ τύφαν. τοῦ τύφαντος.

⊕ In εὐ quoque desinentia siue triū generū sint siue diuī.
ὁ χεῖρας. τοῦ χεῖρατος. τὸ χεῖρατον. ὁ κηὶ ἢ πέριω. τοῦ
κηὶ φη. πέριος. τὸ πέριον. τὸ πέριοντος. Sic et participia ὁ τυφθείς.
τοῦ τυφθέντος. τὸ τυφθέν. τοῦ τυφθέντος.

⊕ Etia in οὐω desinentia siue adiectiua nomina sint si-
ue participia. ὁ δίπους. τοῦ δίποδος. τὸ δίπουν. τοῦ δίποδος. ὁ τυ-
πών. τὸ τυπώνος. τὸ τυπών. τοῦ τυπώνος. participia quoque ἰ ἢ
hoc idē faciūt ὁ ζυγυῖος. τὸ ζυγυῖος. τὸ ζυγυῖον. τὸ ζυγυῖοντος.

⊕ Neutra in ὄρ partim sūt secundae declinationis simpli-
ciū partim quita. de quib⁹ satis dictū est ἰ secūda decli-

⊕ Neutra in ὠρ quæ productionē patiuntur a neutris
cōmunibus in ὄρ desinentibus atticorum more in ὠ
mittūt genitiuum, et paribus syllabis uariātur. τὸ δύγω-
ν τοῦ δύγου. τὸ ἀζιόχεον. τοῦ ἀζιόχεου. Participia uero con-
tracta imparibus syllabis declinātur. τὸ βοῶν. τοῦ βοῶνος.

Neutra in ἀρ semp barytōa sūt. q̄ si sint disyllaba, et pe-
nultimā hēant natura. λόγᾱ p̄ τ̄ uariātur. ut ἠδάρειδος.
ἠπαρῆ παρος. ἠδάρῆ μ̄ ἠμαρος. Si breuē διὰ τοῦ ρ ut ἠρ
ἠαρος. ἠρῆ παρος. ἠλκῆ ἠλκαρος. ὄνῆ uero ἀλιτον. ἀνοτάτ
στῆρ qd̄ σταρος facit et φρίαρ φρίατος. quorū etsi penultia

breuis est nō tamen declinantur διὰ τὸ ρ̄. Sed sciendū est prius fuisse σεῖαρ et φρεῖαρ penultima natura longa unde σεῖαρς καὶ φρεῖαρς. in quibus licet sit abiectū τ̄ ex diphthongo non ob hoc antiqua inflexio uariata est. uel quia uere heteroclitica sunt. Polysyllaba quoque διὰ τὸ τ̄ uariantur. ut ὄνειαρ ὄνειαρς. δέλεαρ δέλεαρς. κάρηρ κάρηαρς. Dubitari posset hoc in loco cur ρ̄ cum immutabile sit tam in obliquis nominum, quam in futuris uerborum, etiam in obliquis horum nominum nō sit seruatum Si uero heteroclitica. cur regulis arctata sunt Respondetur huiusmodi nomina indubitato esse heteroclitica cum proprii eorum recti in ᾱσ desinant, ut τὸ δέλεασ. τὸ ἦπασ. τὸ φρεῖας. et alia. Sed quoniam hæc multa sunt opus fuit ea regulis subiicere. quanquam heteroclitis hoc insuetum est.

⊕ Desinentia in αρ̄ si habeant ω̄ in panultima indeclinabilia sunt, ut μῶμω̄ ὀμέγας. βωμαρ ὀβωμός. γωμαρ ἢ σέρησις ἢ ψυχῶς.

⊕ Desinentia in ηρ̄ pauca sunt, et per crasim fiunt a nominibus in αρ̄ desinentibus, ob quam rem circumflexum habent accentum, ut τὸ κῆρ. τὸ κέρως. ἀπὸ τὸ κείαρ. κείαρς. τὸ ἦρ. τὸ ἦρος. ἀπὸ τὸ ἔαρ. ἔαρϑ̄.

⊕ Desinens in υρ̄ unum inuenitur, quod appositione ὄς syllabæ facit genitiuum, ut τὸ πύρ. τὸ πυρός. τῶ πυρὶ producit enim ν̄ in noīatiuo sed in obliquis corripit.

⊕ In ὄρ desinentia pauca sunt ut ἦτορ, ἄορ. ἄνορ. κάλορ. quæ per ρ̄ declinantur ἦτορς. ἄορς. ἄνορς. κάλορς.

¶ In ὄς neutra apposita ὄς syllaba faciunt genitiuum
& in obliquis seruant ὠμέγα. ἢ ἔλωρ τοῖ ἔλωρος. ἢ τίμωρ
τοῖ τίμωρος. ἢ σκῶρ τοῖ σκαῖος. τῶ σκαπί heteroclitū est.

σκάσ enim σκαῖος facit & σκῶρ σκωρός. ἐτ ὕδωρ ὕδατος.

Nā ὕδωρ ὕδατος facit, et ὕδως ὕδατος. Declinatur ἐτ ἢ ὕ
δωρ. τοῖ ὕδωρος. ἔτ ὕδει ὕδει ποιητικῶς. ἢ οἰοῖτο ἔτ ἕλαν ὕδει φύρειν.

¶ Neutra in ἄς purum et correptum, & in ῥᾶς, mittunt
genitiuum in τῶς κοιῶς, et in αῶς ἰωρικήῶς. et in ὠς ἀπικῶς
ut ἢ κρέας. τοῖ κρέατος καὶ κρέατος. καὶ κρέως. ἢ κέρας τοῖ κέ
ρατος. καὶ κέρατος. καὶ κέρως. De quibus in quinta declina
tione contractorum dicitur.

¶ In λᾶς uero desinentia in αῶς faciunt genitiuum ἢ
ἄλας. τοῖ ἄλατος ἢ ἔρυσιπέλας. τοῖ ἔρυσιπέλατος. ἢ δεισίλας
ἀκλιῶν. Quæ uero aliam habent consonantem ante
ἄς i indeclinabilia sunt. ἢ δέμας. ἢ λείπας. ἢ βρέπας δει
πας uero ἐβδῖ ἰωρικήῶ declinatur, ὄμυρος χυνοσίοις δεπείεσι.

¶ In αῖς neutrum unum inuenitur ἢ σῆις. τοῖ σῆιός.

¶ In εῖς adiectiua declinationem masculinorum sequū
tur. ut ὄς ἢ ἀληθῆς. τοῖ καὶ τῆς ἀληθείος ἀληθοῖς. ἢ ἀληθείς. τοῖ
ἀληθείος ἀληθοῖς. μορσωνῆς uero unum tantum. ἢ κνροσαι
κῆς. ὁμοίως τοῖς περαγματισμένοις ἐιλίθιν δια ἢ ῥ χερσῶν τῆ
ρα φιλιαπαλῆξιος.

¶ Neutra i ὄς unius tantū sunt generis et barytōa. et pa
tiuntur synæresim. ut ἢ τείχος. τοῖ τείχος ἢ τείχους, Sed de
his in prima declinatione contractorum dicitur ὄφι
λος uero et ἢ ὄς indeclinabilia sunt

¶ Neutra in ὠς duo inueniuntur circumflexa. ἢ φῶς τοῖ

φωνῶν ὡς τῶν ὄσων. a quo diminutiui ὡς ὀπίω. τῶν ὀπίων. Sci-
 endum est autem non fieri. ἀπὸ φάος & ἄος. nam quæ
 patiuntur, perfectorum seruant declinationem. illorū
 autem genitiui ἡ σωαίσεις sunt φάους ἀπὸ τοῦ φάος. &
 ἄος ἀπὸ τοῦ ἄος. Sed primum καθύπερθεσι fit φάος et ἄος
 quorū genitiui sunt φάτος et ἄτος. καὶ κείσσι φῶς φωτός.
 et ὦς ὀπίος. φῶς uero quod uirum significat, masculini ge-
 neris ē, & acutū habet accentū. quoniā non per synære-
 sim fit sed ἀπὸ τοῦ φῶ ἢ λέγω deriuatur. utrunq; tamē p̄ ω
 uariatur. ἢ δὲ χεῖρος χεῖω. atticū est.

¶ In οὖς unū inuenitur, et indecinabile hoc est οὖς. The-
 odorus tamen οὖς ὠγῶς dicit. est etiam οὐᾶς οὐᾶτος.

ΤΕΛΟΣ ΤῶΝ ΠΕΝΤΕΚΑΙΣΦΟΝ ΤῶΝ ἈΓΓΛῶΝ

Περὶ τῶν σωηρημένων.

n Oominū aliqua sunt ἀπασῶν, hoc est perfecta
 et simplicia cū neq; synæresim patiantur ne-
 que crasim, quorū (ut dictū ē) quinque sunt
 declinatiōes et ipsæ simplices appellatæ. Aliqua uero
 ἐμπασῶν. hoc est affecta. et ea sunt quæ synæresim patien-
 tur siue crasim. Differt autē synæresis a crasi quoniam sy-
 næresis ē contractio duarū uocaliū. quæ ambæ in ipsa
 coniunctione seruat̄, ut δημοδέρει δημοδέρει. ex ē enim et
 ῖ fit ε̄ diphthongus. Crasis uero ē contractio duarū uo-
 calium quæ in coniunctione mutantur, aut ambæ. ut
 δημοδέρει δημοδέρει. aut altera illarū. ut δημοδέρειος δημοδέρειος
 Sed abusiue altera pro altera capitur. utrunq; tamē ut
 plurimū cōi uocabulo synæresis appellatur. etsi ipsam
 rarius fieri cōtingat. Aduertendum est præcedere uocali

lōga, quāta cūq; sit sequens nunq̄ ex eis fieri synæresim
Fit aut ex duab⁹ breuib⁹, aut ex breui et lōga, et sem.
p̄ i lōgam Si aut post ipsā uocalē breuē sequitur diphthō
gus, et ex eis synæresis fieri cōtingat. aut altera uocalis di
phthōgi hoc est subiūctiua oīno abiicit^r, ut δημοθενέων
δημοθενών. aut facta synæresi ex duabus uocalibus i unā,
tertia assumitur i diphthongū ut κρεάων κρέων. quoniā
in eadē syllaba nō possunt tres uocales actu simul esse.
In hac. n. dictiōe δημοθενέων. νδν. primū abiicit^r ἰώτα. quæ
est subiūctiua uocalis. deinde ex ε et ο fit crasis in οι. quo
niā oīs dtūs cuiusuis numeri in syllaba finali hēt τ aut
ει φωνόμενον hoc est platū aut αει φωνητορ hoc est nō p̄
latū. cū alias ε et ο i ε cōtrahātur κοῖς & ἀτήϊς. ut δημοθέν
μέ δημοθέν. et aliquādo etiā i ε ἀτήϊς ut πλέον πλεῖν & ἰ
δν δωείς & αἰολίς. ut ἐμίς, ἐμδς. ἰδο μέγος. ἰδο μέγος. ὀμῆρ.
ἰδο μέγος μ̄ ἄλιτε μέγος. In alia uero dictiōe uidelicet
κρεάων. ὦν primū α et ο i ω ἡράων cōtrahūtur. deinde ex
ω et τ ἡτ synæresim fit ω. diphthong⁹ ἰpropria, in qua
& si tres uocales ptāte indubitato existāt, nō actu tamē
sūt tres. Cōtractorū noīum aliqua sunt, quæ p̄ oēs ca
sus synæreses suscipiūt. Vnde ὀλοπαθῆ appellāt^r et pari
syllaba sūt. ut νόος. ρούς. νόου. νοῦ. ῥόος. ρούς. ῥός. ῥού. Aliqua
uero in pluribus casibus, quæ πλυπαθῆ dicuntur & im
pari syllaba sunt, qualia sunt. δημοθένος. ὄφισ. κρέας.
Aliqua autem in paucis, unde ὀλιγοπαθῆ. cognomi
nantur & hæc quoque impari syllaba sunt ut βασιλεύς.
αἰδώς. βούς. βότρις. ἡβύς. Sed quoniā huiusmodi noīa
uarias patiuntur synæreses, uarias quoque declinatiōes

η δημοδένεων δημοδένων. γίσι δημοδένεσι. τοις δημοδέριας δημοδέρνεσι. ω δημοδέρεσσ δημοδένεσσ.

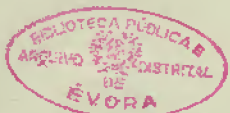
□ Ο κεί η ἀληθής. τω κεί φ' ἀληθείς ἀληθείς. τω κεί τῆ ἀληθεί ἀληθείς. τω κεί τὴν ἀληθεία ἀληθῆ. ω ἀληθείς, ω ἀληθῆς. □ Δὴ κ' αὖ τω κεί τὰ ἀληθείς ἀληθῆ. τω κεί τῶν ἀληθείων ἀληθείων. ω ἀληθείς ἀληθῆ. □ Πληθυντικά. οἱ κεί αἱ ἀληθείσσ ἀληθείσσ. ηὐ ἀληθείων ἀληθῶν. τῶις κεί τῶις ἀληθείσι. τοῖς κεί τῶσσ ἀληθείας ἀληθείσσ. ω ἀληθείές ἀληθείές.

□ Τὸ ἀληθῆς. τω ἀληθείος ἀληθείος. τω ἀληθεία ἀληθείς. ηὐ ἀληθείς. ω ἀληθείς. Δὴ κ' αὖ τω ἀληθείς ἀληθῆ. τω ἀληθείων ἀληθείων, ω ἀληθείς ἀληθῆ. □ Πληθυντικά. τὰ ἀληθεία ἀληθῆ. ηὐ ἀληθείων ἀληθῶν. τῶις ἀληθείσι. τὰ ἀληθεία ἀληθῆ. ω ἀληθείας ἀληθείας.

□ Τὸ τεῖχος. τω τείχος τείχος. τω τείχε τείχε. ηὐ τείχος ω τείχος. Δὴ κ' αὖ τω τείχος τείχε. τω τείχοι τείχοι. ω τείχε τείχε. □ Πληθυντικά. τὰ τείχεα τείχεα. ηὐ τείχων τείχων. τῶις τείχεσι. τὰ τείχεα τείχεα. ω τείχεα τείχεα.

ΚΑΙ ἌΛΛΩΣ

□ Ο δημοδένης. τω δημοδέριος ἰωνικῶς. κεί δημοδέρους κοινῶς κεί ἀπεικῶς. κεί δημοδένουσ δωριαιῶς, κεί αἰολικῶς. τω δημοδέριων ἰωνικῶς κεί δημοδέρεις κοινῶς κεί ἀπεικῶς. τω δημοδέριεα ἰωνικῶς, κεί δημοδέρην κοινῶς. ω δημοδέριω ἀπεικῶς. ω δημοδέρουσ κοινῶς κεί ω δημοδένης ἀπεικῶς. □ Δὴ κ' αὖ τω δημοδέριε ἰωνικῶς κεί δημοδέρην κοινῶς κεί ἀπεικῶς. τω δημοδέριον ἰωνικῶς, κεί δημοδέροιν κοινῶς κεί ἀπεικῶς. ω δημοδένει ἰωνικῶς κεί δημοδέρην κοινῶς κεί ἀπεικῶς. □ Πληθυντικά. οἱ δημοδέρεις ἰωνικῶς, κεί δημοδέρεις κοινῶς κεί ἀπεικῶς. τω δημοδένει ἰωνικῶς κεί δημοδένων κοινῶς κεί ἀπεικῶς τῶις δημοδέρεις

λωνῶς ὁ ἄψικῶς. ἢ δημοδέρεισιν ἰωνικῶς. τοὺς δημοδέρεις ἰωνικῶς, καὶ δημοδέρεις ποιῶς καὶ ἄψικῶς. ὁ δημοδέρεισιν ἰωνικῶς, καὶ δημοδέρεισιν ποιῶς καὶ ἄψικῶς.

¶ Hoc in loco aduertendū ē. ἔ et ὀ ἰ genitiuo singulari contrahί in οῦ κοινῶς ὁ ἄψικῶς, δουρικῶς uero et αἰολικῶς in ὄ, ut inquit Eustathius ἐν τῷ ᾠ φη ὀδυσσεύς. sicut ἐρέβεος ἐρέβους, ἰλιώδης ὄδῃ ἐρέβους ἄλγυρα κῶα στυφῶν ἀΐδαο. Etiam in acusatiuo non solum, fit synæresis in ἦ sed in ᾶ. Nam quāndocunq; ante ἔ et ᾶ aliqua iuenitur cōsonantunc solum in ἦ fit synæresis, ut τῶρ δὲ σβεία δύσεβῆ. δύχρεια δύερῆ. Cum uero aliqua uocalis præcesserit non solum in ἦ sed in ᾶ quoque fit synæresis, ut τὸν δὲ φνεία δὲ φνῆ δὲ φνᾶ. inuenitur apud Homerum δουκλῆα, cuius extrema uocalis breuis est. Sed hoc per synocopam metri gratia ἰλιώδης β. δουκλῆα ἄρτος ἰλιέας ἰπέι πολὺ ὄλεσα λαόν. Attici uero in nominibus propriis in ἦς, habentibus genitiuum in οῦς a nominatiuo singulari faciunt accusatiuum in ἦρ Ἰσοπῆ τω σ εἰς ἦ ὁ ἀεισφάωνης. τῶ ἀεισφάωνη. Fit etiā synæresis in duali numero nō solum in ἦ sed in ἔ diphthongū in neutris nominibus rarissime tamen, ut τῶ σκέλεε σκέλει. τῶ τεράχε τεράχει. ¶ Hoc etiam annotandum est accusatiuum pluralem masculini generis & fœminini a nominatiuo eiusdem numeri fieri extremo ē in ᾶ conuerso, ut δημοδέρεις, δημοδέρειας. iccirco & eandē suscipit synæresim et sic tres casus plurales masculini generis & fœminini eandem patiuntur synæresim. οἱ δημοδέρεισιν δημοδέρεις. τοὺς δημο-

θένεας. Δημοθέρες. ὁ Δημοθέρεος. Δημοθένεις. In neutris quo-
 que tres casus pluralis numeri in ἤ faciūt synæresim πῶ
 βίεα βέλη. nominatiui et accusatiui casus ὠ βίεα βέλη.
 apud poetastamen inuenitur πῶ κλέα ἀπὸ τοῦ κλέα κῆ
 συγκοπή. ἢ τῶ χεῖα ἀπὸ τοῦ χεῖα & similia, quæ ἰ ἀ corre-
 ptū desinunt. ἰλιωδός. τῆ ὄχθυμόν. ἔπερπι. αἶσι δὲ δάρα κλέα
 ἀνδρῶν. et Apollonius in argonauticis ἀρχόμενος σὺ Φοῖν
 βε παλαιγενέων κλέα φωτῶν.

Denominibus in ἦσ desinentibus quæ αἰλέος
 componuntur.

Ὅμια in ἦσ desinentia a κλέος composita si
 sint adiectiua eandem habent declinationem
 quam & δημοθέρης, ut ὀυκλέης. τῶ ὀυκλέος ὀυ-
 κλέους. τῶ ὀυκλέει ὀυκλέει. Si uero sint propria easdem pa-
 tiuntur synæreses. Sed perfectorum uaria est declinatio
 uidelicet

Ὁ Ἡρακλέης. τῶ Ἡρακλέος, ἢ Ἡρακλῆος, ἢ Ἡρακλέος. ἢ Ἡρα-
 κλέος. τῶ Ἡρακλέει. ἢ Ἡρακλεί. ἢ Ἡρακλή. τῶν Ἡρακλέεα, ἢ Ἡρα-
 κλέα, ἢ Ἡρακλέη. ἢ Ἡρακλή. ἢ Ἡρακλέων. ἢ Ἡρακλῆων. ὠ Ἡρακλῆες
 κοινῶς, ἢ Ἡρακλέες, καὶ Ἡρακλῶν, ἢ Ἡρακλῆων ἀπῆκῶς. Δίκα
 τῶ Ἡρακλέε. καὶ Ἡρακλεί. ἢ Ἡρακλεί. ἢ Ἡρακλή. τῶν Ἡρακλεί-
 οιν, ἢ Ἡρακλέοιν, καὶ Ἡρακλήοιν. ἢ Ἡρακλῶν. ὠ Ἡρακλῆει. καὶ Ἡρα-
 κλεί. ἢ Ἡρακλή. καὶ Ἡρακλή. ἢ Ἡρακλή. ἢ Ἡρακλῶν. ὠ Ἡρακλῆες. καὶ Ἡρα-
 κλῶν. τῶ Ἡρακλέων. ἢ Ἡρακλῶν. καὶ Ἡρα-
 κλῶν. τῶ Ἡρακλέων. ἢ Ἡρακλῶν. τῶ Ἡρακλέων. ἢ Ἡρακλῶν. τῶ Ἡρακλέων.
 καὶ Ἡρακλῶν.

Κατὰ συνήρεσιν δὲ οὕτως κλίρεται.

Ἡρακλῆς τῷ Ἡρακλείῳ Ἡρακλοῦς. Ἐφ' Ἡρακλεί Ἡρα-
κλιᾷ. τῷ Ἡρακλεῖα Ἡρακλή. Ἐ Ἡρακλιῷ ἀΐ κῶς. ὦ Ἡ-
ρακλιῶς. Ἐ ὦ Ἡρακλῆς ἀΐ κῶς. ¶ Διγμά. τῷ Ἡρα-
κλίῃ, Ἡρακλή. τῶν Ἡρακλείων Ἡρακλοῖν. ὦ Ἡρακλίῃ Ἡρακλή.
¶ Γλωττικὰ. οἱ Ἡρακλεῖς Ἡρακλεῖς. τῶν Ἡρακλείων Ἡρακλών.
τοῖς Ἡρακλείσι. τούς Ἡρακλείας Ἡρακλεῖς. ὦ Ἡρακλεῖς Ἡρακλεῖς.

Δυπέρακλίστις.

Secunda declinatio contractorum nominū
s duas habet terminationes in τς masculinorum
fœmininorum et cōmuniū et in τ neutro
um. quorum genitiuus διὰ τῷ ἰῶς κοινῶς καὶ εὖς ἰωνικῶς.
κῆ εὖς ἀΐ κῶς. Huius autē declinationis quæ etiam est
τῶν πολλοπατῶν una tantum synæresis est propria hoc
est in τ productum quoniam precedēte ἰῶτα, sequē-
te uero quamuis uocali, semper ἰ τ fit synæresis. eodē
autem conuerso in ε ἔθει ἀΐ κῶς similes fiunt synære-
ses, quæ sunt primæ declinationis propriæ. Sunt autem
hæ ι ι. ιε ι. ια ι. εε. η. ζ. εα ε.

Παραδείγματα.

Ὄφεις τῷ Ὄφιοι. καὶ Ὄφιος. καὶ Ὄφιος. τῷ Ὄφει. ἢ Ὄφει
Ὄφει. τῶν Ὄφιν μόνων. ὦ Ὄφει, κῆ ὦ Ὄφει. ¶ Διγμά. τῷ
Ὄφει. καὶ Ὄφει Ὄφει. τῶν Ὄφειων, Ὄφειων. ἢ Ὄφειων. ὦ Ὄ-
φει. ἢ Ὄφει Ὄφει. ¶ Γλωττικὰ. οἱ Ὄφεις Ὄφεις καὶ Ὄφεισ. ὄ-
φεις τῶν Ὄφειων. Ἐ Ὄφειων. ἢ Ὄφειων. τοῖς Ὄφεισι. ἢ Ὄφεισι. τένος Ὄφιας
ὄφεις. ἢ ὄφεις ὄφεις. ὦ ὄφεις ὄφεις. κῆ ὄφεισ. ἔφεις.

τῆ πόλις. τῆς πόλιος. καὶ πόλεος. καὶ πόλειος. τῆ πόλι. πόλι.
ἢ πόλι.

ς πλεί πλει. τῶ πλείων ὡ πόλι. ς ὡ πλις. **Γ Δίμια.** τὰ πόλιε.
 ς πλει πλι. τῶν πλείων ς πλείων ς πλεων ὡ πλιε. ς πλειε, πλι.
Πληθυντικά. τὰ πόλιον πόλις. καὶ πόλιον πλις. ς πλι
 ων. καὶ πόλιων. καὶ πόλιων. τῶν πόλισι. ς πλιεσι. τὰς πόλιας π-
 λισ. ς πλειας πόλις. ὡ πόλιον πλις. καὶ πόλιεσι πόλις.

Γ τὸ σίνησι. τὸ σινήπιος. καὶ σινήπιος. ἢ σινήπιος. τῶ σινήπι. σινή-
 πι. ς σινήπι. σινήπι. ὡ σινήπι. **Γ Δίμια.** τὸ σινήπιε.
 ς σινήπιε. σινήπι. ς σινήπιον. ς σινήπιον. ς σινήπιον. ὡ σινήπιε,
 καὶ σινήπιε σινήπι. **Πληθυντικά.** τὰ σινήπια σινήπι. καὶ σ-
 ινήπια σινήπι. ς σινήπιων. καὶ σινήπιων. καὶ σινήπιων. τοῖς σινήπι-
 σι. ς σινήπιεσι. τὰ σινήπια σινήπι. ς σινήπια σινήπι. ὡ σινήπια σινήπι.
 καὶ σινήπια σινήπι.

¶ In hac Secunda declinatione aduertendū est geniti-
 uū singularem & dualem & pluralem, neq; synæresim
 pati, neq; crasim. sed diuersas habere terminationes s̄m
 diuersarū linguarū pprietates. quorū talis ē regula. Cū
 genitiuus singularis synæsim patitur sicuti ī prima de-
 clinatione. tūc gtūs dualis et pluralis similiter patiuntur.
 Cum uero non patitur sicuti in hac declinatione, neq;
 dualis gtūs neq; pluralis patit̄. Ntūs etiā, et utūs dualis
 numeri huius declinationis nō patiunt̄ synæresim. **ωονδ**
 Nā præcedēte. ī. sequēte uero quauis uocali fit synære-
 sis ī τ̄ pductū ut supra dictū est: & sic dicēdū fuerat ὄφει-
 ὄφει. πόλιε πλι. σινήπιε σινήπι. Sed his aduersat̄ regula quæ
 dā dualis nūeri ppria. Quod ntūs dualis nihil habet fi-
 nale q̄ α. ε. η. & ω. huius gratia non habet ἰώτα ἀνεκφώνη-
 τον, hoc est non prolatum. multo igitur minus ἐκφω-
 f

ροῦμενον. hoc est prolatum. ὄφει uero ἰωνικῶς. Mo-
 scopolus omnino negat synaresim pati, & hanc ad-
 ducit regulam. ὡν πινῶν ἢ χυμῶν ἢ τῶν ἐπιπῶν οὐ συναιρεῖται,
 τούτων, οὔτε ἡ δὴσῆα καὶ αἰτιατικῆ τῶν δὴκῶν. συναιρεῖται ἐπιπῶν
 ται. Apud ueteres tamen grammaticos sic inueni, ὄφει
 ὄφει, ὡς δὴ κωδένει δὴμοδίνη. ὅτι τὰ δύο εἰ ἐπὶ μὲν τῆς δὴσῆας τῶν
 δὴκῶν εἰ; ἢ μακρὸν κινῶνται. ἐπὶ δὲ τῆς δὴσῆας τῶν πλινθωπι-
 κῶν εἰς τὴν εἰ δι' ὄφει γων.

¶ Hoc quoq; annotandum est g'tim singularem etiam
 in nōs desinere διὰ τὸ ἢ ποιητικῶς πόλνος. ὀδυσσεύς. ἄ-
 ρηκός. δέ μοι γ' ἀπέειπεν ἰσχυρὰ νόσφι πόλμος. quod et in aliis
 casibus, & numeris seruatum est, In datiuo ἰλιώδης. τῶ
 παρὶ τῶ μέγα πῆμα, κέλι τε, παρτίτε δῆμω. In accusati-
 uo. Κόιντος in primo. κῆνὸν ὅτι μφι κέλια ποδώκεος ἔρ-
 ον ἴππων, καὶ ὁμοίωτα. i. ad similitudinē τῶ βασιλῆος. τῶ
 βασιλῆι. τῶ βασιλῆα. In nominatiuo plurali. Orpheus
 in argonauticis χε δδθεν δέ οἱ εἰσι πόλμος. ἀρρηκτοῖ δ' ἰδαο-
 πύλοι. In accusatiuo plurali. idem orpheus. μέμφιν ἰσ-
 ἦ γαθέλω πελάσας, ἰεραῖς τε κέλια ἀπίδος.

¶ Ὅμοιως. τῶ ὄφιος κοινῶς. καὶ ὄφειος ἰωνικῶς. καὶ ὄφειος ἀπ-
 κῶς. τῶ ὄφει κοινῶς. καὶ ὄφει καὶ ὄφει ἰωνικῶς. καὶ ὄφει κοινῶς. ἢ
 ἀπικῶς. τῶ ὄφιν μόνον. ὡς ὄφει κοινῶς. καὶ ὄφει ἀπικῶς. ¶ Δι-
 κα. τῶ ὄφει κοινῶς. καὶ ὄφει ἰωνικῶς. καὶ ὄφει ἀπικῶς. τῶ ὄφει
 κοινῶς. καὶ ὄφει ἰωνικῶς. ἢ ὄφει ἀπικῶς. ὡς ὄφει κοινῶς.
 καὶ ὄφει ἰωνικῶς. ἢ ὄφει ἀπικῶς. ¶ Πλινθωπικῶς. οἱ ὄφιδος κοι-
 νῶς. ἢ ὄφιδος. ἢ ὄφειος ἰωνικῶς. ἢ ὄφειος ἀπικῶς. τῶ ὄφιδος κοι-
 νῶς. ἢ ὄφιδος ἰωνικῶς. ἢ ὄφειος ἀπικῶς. τῶ ὄφιδος κοι-
 νῶς. ἢ ὄφειος ἰωνικῶς. ἢ ὄφειος ἀπικῶς. τῶ ὄφιδος κοι-
 νῶς. καὶ ὄφειος ἀπικῶς.

Φεσι· καὶ ὄφεις ἰωνικῶς· τοὺς ἔφεις κοινῶς ᾧ ὄφει· καὶ ἔφεις ἰο-
νικῶς· καὶ ὄφεις ἀπεικῶς· ὡ ὄφιδου κοινῶς ἢ ὄφει· ᾧ ὄφιδου ἰωνι-
κῶς· καὶ ὄφει ἀπεικῶς.

Θ πόλις· τῆς πόλιος κοινῶς· ᾧ πόλεος ἰωνικῶς· καὶ πόλεως ἀπ-
τικῶς· ᾧ πόλεις πικτικῶς· τῇ πόλει κοινῶς· ἢ πόλι· καὶ πόλει
ἰωνικῶς· ᾧ πόλε ἀπεικῶς· ἢ πόλι πικτικῶς· τῷ πόλιν κοινῶς·
καὶ πόλι πικτικῶς· ᾧ πόλι κοινῶς· καὶ ᾧ πόλις ἀπεικῶς· **Δ** πόλις·
τὰ πόλι· ἢ πόλει πόλις πόλις· τῶν πόλιον· ἢ πόλιον· καὶ πό-
λιων· ᾧ πόλι· καὶ πόλει πόλι· καὶ πόλι· **Π**λιδωτικά· αἱ πό-
λιδου πόλις· ᾧ πόλις πόλις· καὶ πόλιδου· ἢ πόλιων· καὶ πόλιων·
ἢ πόλιων· καὶ πόλιν· τοὺς πόλι· καὶ πόλις· ᾧ πόλις· τὰς
πόλις πόλις· καὶ πόλις πόλις· καὶ πόλις· ᾧ πόλις πόλις·
καὶ πόλις πόλις· ἢ πόλιδου· **Τ** ῥίτιλις.

Erta declinatio Contractorum ἢ ὀλιγοπαθῶν
unam tantum habet terminationē in *ως* ma-
sculinorum nominum. Quorum genitiuus
διὰ τοῦ ἔος fit κοινῶς· καὶ ἢ ἰωνικῶς καὶ ἢ ἀπεικῶς· Cuius sy-
næseses sunt cū prima declinatione cōs uidelicet εἰ· φ·
ει κ εἰ· εα κ εἰ.

Παραδείγματα.

Βασίλευς· τῶ βασιλείος· ᾧ βασιλέως· ᾧ βασιλῆος· τῷ βασιλεί·
βασιλῆ· ἢ βασιλῆι· τῶν βασιλέων· ᾧ βασιλῆα· ᾧ βασιλῆα· ᾧ βασιλῆ· καὶ ᾧ βασι-
λῆος· **Δ**ύμια· τὸ βασιλεί· βασιλῆ· ᾧ βασιλῆι· τῶν βασιλείων· ᾧ βασι-
λῆον· ᾧ βασιλεί· βασιλῆ· ἢ βασιλῆι· **Π**λιδωτικά· οἱ βασιλείς
βασιλῆς· καὶ βασιλῆις· ἢ βασιλέων· καὶ βασιλῆων· τοὺς βασιλῆς ᾧ
βασιλῆσι· τοὺς βασιλέας· βασιλῆς· ᾧ βασιλῆας· ᾧ βασιλείς· βασι-
λῆς· καὶ βασιλῆς· Sciendū ē aut̄ noīa in *ως* desinentia ma-
sculini generis siue monosyllaba sint, siue polysyllaba

ὀξυέσθρι κωνῶς. ut ὀδυσσεύς· ἀχιλλεύς· ζήδης· φάος ὀδύοντος· δυνδύς
 ὄνομα πύλωσ· αἰολικῶς uero βαρυνέσθρι. Etiam aduertē-
 dum est huiusmodi nomina in ὄσ diuersos habere ge-
 nitiuos. ut ὀδυσσεύς κωνῶς· καὶ ὀδυσσεύς ἀπικῶς· ἢ ὀδυσσεύς κια-
 τὰ τοῖς παλαιούσι ἰωνας· ἢ ὀδυσσεύς διὰ διφθόγγου κατὰ τοῖς
 νεωτέροις· καὶ ὀδυσσεύς προπαροξύντως κατὰ τοῖς παλαιούσι
 αἰολίσι· καὶ ὀδυσσεύς διὰ διφθόγγου κατὰ τοῖς νεωτέροις· καὶ
 ὀδυσσεύς βοιωτικῶς· καὶ ὀδυσσεύς περιπαρωμένως δωρικῶς καὶ αἰο-
 λικῶς· ὀδυσσεύς ὦ· ὀδυσσεύς δὲ λαβὼν κῆσι χεῖρὲς πικαρπῶ· ἀντί-
 τω ὀδυσσεύς. nec patitur synæresim nisi ē purum ante
 ὦσ forte iueniatur ἔσθ ἀπικῶ· ut ἐρετριῶς· ἐρετριῶς ἐρε-
 τριῶς· περαιῶς· περαιῶς· περαιῶς. Accusatiuus quoq; horū
 uariusest. ut τὸν βασιλέα κωνῶς ultima correpta. quoniā
 gūs in ὄσ desinens accusatiuū singularē in ἄ habere
 debet ὁμόχρονον· καὶ ὁμότονον hoc est. eiusdem temporis &
 toni. ut αἰαντὸς αἰαντῶ. Attici uero quoniam ἰ genitiuo
 singulari mutant ὁμιλέρον in ὦ μέγα, ut βασιλέως· πηλείως·
 accusatiuū quoq; in ἄ productum faciunt. ut ὁμόχρο-
 νος sit pprio genitiuo βασιλέα· πηλέα· ὠριπίδης ἐν ἀνδρο-
 μάχῃ· καὶ μίλων δέδορκα τῶδε πηλιά πείλας. In quibus uero
 faciunt genitiuum ἰ ὦσ contractū in ἄ solum faciunt
 κατὰ κῆσπρ eorum accusatiuū. ut ἐρετριῶς· ἐρετριῶ· ἐρε-
 τριῶ· περαιῶς· περαιῶ· περαιῶ. At ἰωρῶ dicunt βασιλῆα·
 Δῶρῶ uero βασιλῆ· πηλῆ· τυδῆ· μικισῆ. Sic. n. in anti-
 quis & castigatis codicibus inueni. ἰλιαῖδος. Λ. ἐν δὲ τῶν
 τῶ ηελίω ἐπὶ τυδῆ σείλαν ἀχοῖ· παντίσιν οἱ ἀρεῖοι ἐπιμ-
 λαν προσβουτῶ τυδέα πρὸς τοῖς θεβαίουσ. & ἰλιαῖδος. ὦ· μι-
 κισῆ

κιστή δ' ἔλε πονυδύμας, ἀπὸ τοῦ μιλίστα κατὰ ἡρώσι. ποι
 autem τυδῆι ut quidā legunt. neq; μιλίστη pro μι-
 κιστά. Vel, ut Eustathio placet κατὰ ποικίλῃ. hæce-
 nim sunt eius uerba. ἢ δὲ τυδῆ, οὐκ ἀπὸ τοῦ τυδέα σωήρη
 τῷ. ἀλλὰ ποικίλοσθαι ἐκ τοῦ τυδέα. καθὼς περ ἀρίσκει τῶσ τε-
 χνικῶσι. οὐ τῷ δὲ καὶ ἄρ ὀδυσσῆα ὀδυσσῆ ὅστιν εἰπέιν. καὶ ἕτερα δὲ
 ὁμοία.

Ο βασιλδὺς κοιρῶσ. καὶ βασιλδὺς αἰολικῶσ. τῷ βασιλέωσ κοι-
 ρῶσ. Ἐ βασιλέωσ ἀττικῶσ καὶ βασιλῆωσ ἰωνικῶσ. καὶ βασιλέωσ Ἐ
 βασιλῆωσ αἰολικῶσ. Ἐ βασιλῆωσ Ἐ βασιλῆωσ βοιωτικῶσ. Ἐ βασιλδὺς
 δωρικῶσ καὶ αἰολικῶσ. Ἐ βασιλέϊ κοιρῶσ. καὶ βασιλέϊ ἀττικῶσ.
 καὶ βασιλῆϊ ἰωνικῶσ. ἢ βασιλέα κοιρῶσ. καὶ βασιλέα ἀττικῶσ. Ἐ
 βασιλῆα ἰωνικῶσ. Ἐ βασιλῆ δωρικῶσ. ὦ βασιλδὺ κοιρῶσ. καὶ ὦ βα-
 σιλδὺσ ἀττικῶσ. Δὴ καὶ τῷ βασιλέε κοιρῶσ. καὶ βασιλῆ ἀττικῶσ. Ἐ
 βασιλῆε ἰωνικῶσ. καὶ βασιλέων κοιρῶσ. καὶ βασιλῆων ἰωνικῶσ. ὦ
 βασιλέε κοιρῶσ. Ἐ βασιλῆ ἀττικῶσ. Ἐ βασιλῆε ἰωνικῶσ. Ἐ Πλη-
 θυντικῶσ αἰ βασιλέεσ κοιρῶσ. καὶ βασιλέσ ἀττικῶσ. Ἐ βασιλῆδωσ ἰωνι-
 κῶσ. ἢ βασιλέωσ κοιρῶσ. Ἐ βασιλῆωσ ἰωνικῶσ. καὶ βασιλδὺσ
 κοιρῶσ. καὶ βασιλῆσ ἰωνικῶσ. καὶ βασιλέασ κοιρῶσ. καὶ βασιλέσ
 ἀττικῶσ. καὶ βασιλῆασ ἰωνικῶσ. ὦ βασιλέεσ κοιρῶσ. καὶ βασιλέσ
 ἀττικῶσ. καὶ βασιλῆεσ ἰωνικῶσ.

Τετάρτη κλίσις.

Varta declinatio Contractorum nominum
 q ἢ ὀλιγοπεδώρ duashabet terminationes in
 ῶ et in ῶσ foemininorum tantum, quorum
 genitiuus in οῶσ existens in οῶσ κατὰ ἡρώσι facit cō-
 tractum, Synareses autem huius declinationis, quæ ex
 f iii

ὁ paruo, et sequēte uocali fiunt, hæc sūt ὁ ἄρσι εἰ. ὀα. ὦ.

Παραδείγματα.

⊕ Ἰλητῶ. Ἰλητῶος Ἰλητῶος. τῆ Ἰλητῶ. Ἰλητῶι. τῆν Ἰλητῶα. καὶ Ἰλητῶ. ὦ Ἰλητῶι. ⊕ Διηκᾶ. τὰ Ἰλητῶ. ταῖν Ἰλητῶν. ὦ Ἰλητῶ.

⊕ Πληρωτικᾶ. αἱ Ἰλητῶι. τῆ Ἰλητῶν. ταῖς Ἰλητῶις. τὰς Ἰλητῶος. ὦ Ἰλητῶι.

⊕ Ἰαῖδῶος. Ἰαῖδῶος καὶ Ἰαῖδῶος. τῆ Ἰαῖδῶι. καὶ Ἰαῖδῶι. τῶν Ἰαῖδῶα. Ἰαῖδῶ. ὦ Ἰαῖδῶι. Διηκᾶ. τὰ Ἰαῖδῶ. ταῖν Ἰαῖδῶν. ὦ Ἰαῖδῶ. ⊕ Πληρωτικᾶ. αἱ Ἰαῖδῶι. τῆ Ἰαῖδῶν. ταῖς Ἰαῖδῶις. τὰς Ἰαῖδῶος. ὦ Ἰαῖδῶι.

⊕ Aduertendum est hoc ἰ loco noia huius declinationis in ὦ desinetia oia acui in extrema. ut κλωθῶ. ἄρατῶ. κλωθῶ. καλυφῶ. Similiter, & quæ in ὦ desinent ἡῶος. αἰδῶος. Patiuntur aut̄ synæresim in tribus casibus singularis numeri tantū, hoc est genit̄. dat̄ et act̄. Cætera uero oia tertiā sequuntur declinationem simpliciu. Etiam genitiuus nominum in ὦ desinentium uario modo inuenitur secundū uarios idiomatū usus. Nam iones & quidam dores perfecto utuntur genitiuo, Ἰλητῶος, σαπφῶος. Attici uero ac cōmunis lingua Ἰλητῶος dicunt & σαπφῶος καὶ Ἰαῖδῶος. At æoles & lacœes qui & dores, addētes ὦ ntō casui propriū faciunt genit̄ Ἰλητῶ τῆ Ἰλητῶος. ἢ σαπφῶ τῆς σαπφῶος. Datius uero ἰ οἱ omnibus idiomatis ē cōmunis, Sed accusatiui uariū ē usus. soli enim æoles addentes ὦ ntō casui propriū faciunt accusatiuū Ἰλητῶ τῶν Ἰλητῶν. ἢ σαπφῶ τῶν σαπφῶων. Iones uero in οἷ τῶν Ἰλητῶν τῶν σαπφῶων. At cōmunis lingua, et attici τῶν Ἰλητῶ dicunt, et τῶν σαπφῶ. accentu acuto super extremā, licet ex crasi sit lōga et accentū suscipiat. Est. n. regula quod omnis casus eun

dem sonū habēs, siue litteraturā cū alio casu eiusdē numeri, & idiomatis eūdē accentū habere debet. ut ἡ μουσά ὠ μουσα, Sic ἡ λητὸς τὴν λητῶν. τῆ λητῶν ὦ λητῶν. additū ē eiusdē numeri, quoniā τῆ λητῶν. dtūs singularis circumflectitur, sed αἱ λητῶν ntūs pluralis acuitur additum est, & idiomatis quoniam βασιλῆος ntūs singularis κοινῶς acuit, et βασιλῆος grūs singularis δουρικῶς circumflectitur. Accusatiuus uero nominū in ὠς exeūtium circūflectitur quoniam nō eūdē sonū habet siue litteraturam cū ntō ut ἡ κιδῶς τὴν κιδῶν Vocatiuus ēt non solū in ὠι desinere iuenitur apud poetas, sed in ὠ atticorū more Apollonius in principio tertii argonautico
 ¶ Ἐἰ δ' ἀγρυῶν ἔρα τὸ παράδεισος, καὶ μοι ἔρισε, ἐνδερ ὅπως ἐσὶ ἰω λητὸν ἀρήματι κῶας ἰήσωρ. ἔρα τὸ dixit, ἀπὶ τῶ ἔρα τῶι.
 ¶ Ἡ λητῶν τῆς λητῶος ἰωνικῶς καὶ δουρικῶς. ἡ λητῶν κοινῶς ὠ ἀφικῶς. ἡ λητῶς αἰολικῶς ὠ λακωνικῶς. τῆ λητῶν ἡ λητῶν. τὴν λητῶν, ἡ λητῶν κοινῶς ὠ ἀφικῶς καὶ λητῶν αἰολικῶς καὶ λητῶν ἰωνικῶς. ὠ λητῶν. καὶ ὠ λητῶν ἀφικῶς. ¶ Διὰ τὰ λητῶν. τῶν λητῶν. ὠ λητῶν. et alia ut supra.

Γέννησις.

Vinta declinatio Cōtractoꝝ nominum τῶν πολυπαθῶν. duas habet terminationes ἄσ purum & ρᾶς neutrorum. quorum genitiuus in ἄτος desinit κοινῶς. & in ἄος ἰωνικῶς, & in ὠς ἀφικῶς.

¶ Synærefes autem huius declinationis duæ sunt. in ἄ productum et in ὠ μέγα. præcedente enim

$\bar{a}$, & $\bar{o}$ ut cunq; sequéte, siue $\bar{o}$ paruum sit, & idem si
 ue solum, siue in diphthongo, siue sit $\bar{\omega}$ magnum, sem
 per fit synæresis in $\bar{\omega}$ μέγα. Sequenteuero quauis a
 lia uocali in $\bar{a}$ productum fit synæresis. Non nun
 quam tamen apud poetas $\bar{a}$ inuenitur correptum
 κατὰ ἀποκοπήν, non autem per synæresim.

Παραδείγματα.

Τὸ κέριας. τὸ κέριατος κοινῶς. ἢ κέριας ἰωνικῶς. ἢ κέριας ἀ
 ττικῶς. τὸ κέρια πλειωνῶς. ἢ κέρια ἰωνικῶς. καὶ κέρια ἀττικῶς. τὸ
 κέριας. ὠ κέριας. Τ Δίμα. τὸ κέριατε. ὠ κέριατε. ἢ κέρια. ἢ κέρια. τὸν
 κέριατον. ὠ κέριατον. ὠ κέριατον. ὠ κέριατε. ὠ κέριατε. ἢ κέρια.

Τ Ρληθωτικά. τὰ κέριατα. καὶ κέριαα. καὶ κέρια. τῶν κέριατων.
 ἢ κέριατων. ὠ κέριατων. τοῖς κέριασι κοινῶς. ἢ κέριασι ἰωνικῶς. τὰ
 κέριατα. ἢ κέριαα. ἢ κέρια. ὠ κέριατα. ἢ κέριαα. ἢ κέρια.

Τὸ κέριας. τὸ κέριατος κοινῶς. ἢ κέριας ἰωνικῶς. καὶ κέριας
 ἀττικῶς. τὸ κέρια πλειωνῶς. ἢ κέρια ἰωνικῶς. ἢ κέρια ἀττικῶς.
 τὸ κέριας. ὠ κέριας. Τ Δίμα. τὸ κέριατε. ὠ κέριατε. ἢ κέρια.
 τὸν κέριατον. ὠ κέριατον. ὠ κέριατον. ὠ κέριατε. ἢ κέρια. ἢ κέρια.

Τ Ρληθωτικά. τὰ κέριατα. ὠ κέριαα. ὠ κέρια. τῶν κέριατων. ὠ
 κέριατων. ὠ κέριατων. τοῖς κέριασι κοινῶς. ἢ κέριασι ἰωνικῶς. τὰ κέρ
 ριατα. ἢ κέριαα. ὠ κέριατα. ὠ κέριαα. ἢ κέρια.

Περί τῶν ὀλοπαθῶν ὠ ὀλιγοπαθῶν ὠ ἄλ
 λων πρῶτον.

Vnt aliqua nomina quæ (ut dictum est) ὀλοπαθῶν
 nuncupātur. quoniam per omnes casus & nu
 meros synæresim patiuntur. et a nominibus tertiæ de
 clinationis simplicium fiunt & ea quoque in $\bar{\omega}$ mit

tunt genitiuum singularem *κατὰ κῆσιν.*

Παραδείγματα.

⊕ Ὁ νόος ροῦς. τῷ νόου νόῦ. ἔσθ' ἡ νόῦ νῶ. ἤν νόον ροῦ. ὦ νόε του.

⊕ Δὴ κ'ά. τῷ νόου νῶ. ἤν νόον νόῦ. ὦ νόου ρῶ. ⊕ Πληθυντικῶς.

οἱ νόοι ροῖ. τῶ νόων ρῶν. ἤν νόοισ' τοῖς. ἤν νόους νόους. ὦ ροῖ ροῖ.

⊕ Declinatur etiam per quintam declinationem simplicium hoc modo.

⊕ Ὁ ροῦς. τῷ νόος. τῶ νοί. ἤν νόα. ὦ νοῦς.

⊕ Ὁ ρῶς ροῦς. τῷ ρῶου. ροῦ. τῶ ρῶω. ἤν ρῶον. ροῦ. ὦ ρῶε. ροῦ. ⊕ τὰ λοιπὰ.

⊕ Ὁ κλόος κλῶς. τῷ κλόου. κλῶ. ἔσθ' κλόω. κλῶ. ἤν κλόον. κλῶν.

ὦ κλόε. κλῶ. Sic ἀκλόος ἀκλῶς. δι' ἀκλόος δι' ἀκλῶς. β' ἀκλόος β' ἀκλῶς.

Quorū fœminina, et neutra etiā p omnes casus

et numeros sine æsim patiūtur. Fœmina tñ ad secūdā

simpliciū declinationē referūtur, inflectuntur aut sic.

⊕ Ἡ ἀκλόη ἀκλῆ. φιλία κλόης ἀκλῆς. τῇ ἀκλόη ἀκλῆ. τῶ ἀκλόω ἀκλῶ.

⊕ τὰ λοιπὰ.

⊕ Ἡ ἀκλόου ἀκλῶ. τῷ ἀκλόου ἀκλῶ. τῶ ἀκλόω ἀκλῶ. ἤν ἀκλόον ἀκλῶν.

⊕ Δὴ κ'ά. τῷ ἀκλόω ἀκλῶ. ἤν ἀκλόοισ' ἀκλῶν. ὦ ἀκλόω ἀκλῶ.

⊕ Πληθυντικῶς. τὰ ἀκλόα ἀκλῶ. ἤν ἀκλόων ἀκλῶν. τοῖς ἀκλόοις ἀκλῶις. τὰ ἀκλόα ἀκλῶ.

⊕ ὦ ἀκλόα ἀκλῶ.

⊕ Sunt et alia nomina, quæ et si sunt *πολυπηθῆ* & in

paribus syllabis declinantur, in nulla tamen contra-

ctorum ordinantur. quæ sunt

⊕ Ὅϊς οἶς. οἶος οἶός. φθῶϊς φθῶϊς. φθῶϊος φθῶϊός. et i plurali

οἶδες οἶς. οἶδας οἶς. φθῶϊδες φθῶϊς. φθῶϊδας φθῶϊς. quorum

usus apud poetas uariius est.

Πλακός, πλακούς. πλακότετος, πλακούντος. πλακόντι, πλακούντι. πλακόντα, πλακούντα. ὦ πλακόν, πλακόν.

Σιμός, σιμούς. σιμόντης, σιμούντος. σιμόντι, σιμούντι. σιμόντα, σιμούντα. ὦ σιμόν, σιμόν.

Ἦς quoque quod filiū significat in oī numero et casu patitur synæresim præter quā in τῷ et utῷ singularis numeri, quoniam si in his fieret synæresis inueniretur cōsonans post ἦ ut ἦς ἦς. quod est contra cōmunem regulam. nam post ἦ diphthongū nunquā sequitur cōsonans, sed uocalis tantum. ut μήκαρ' ἦμα. Fit tñ in τῷ plurali huiusmodi synæresis sequente consonante sed interponitur ᾱ ut ἦσι ἦασι. cuius triplex est in flexio,

Ὁ ἦς. τῷ ἦτος ἦτος. τῷ ἦτι ἦτι. ἦν ἦτα ἦτα. ὦ ἦσι. Διὰ τῷ ἦτε ἦτε. τῶν ἦτων ἦτων. ὦ ἦτε ἦτε. Πληθυντικά. οἱ ἦσαν ἦες. τῶν ἦτων ἦτων. τῶν ἦσι καὶ ἦασι. τῶν ἦτων ἦτων. ὦ ἦτες ἦτες.

Καὶ ἄλλως.

Ὁ ἦδης. τῷ ἦτος. ἦς ἦτι ἦτι. ἦν ἦτα. ὦ ἦδης. Διὰ τῷ ἦτε. ἦ. τῶν ἦτων ἦτων. ὦ ἦτε. ἦ. Πληθυντικά. οἱ ἦτες ἦτες. τῶν ἦτων ἦτων. τῶν ἦσι. sicut φρομίσι a τῷ singulari abiecto ἦ τῶν ἦτας. ἦσι. ὦ ἦτες. ἦς.

Ὁ ἦς. τῷ ἦου. ἦς ἦου. ἦν ἦου. ὦ ἦ. καὶ τὰ λοιπά.

Alia nomina sunt quæ etiā ὀλιγοπαθῆ appellātur, et ea quoque imparibus syllabis uariantur in nulla tamen cōtracto re nominū declinatione coordinātur cū ex toto eore nô seruēt proprietatem, quæ Theodorus partim appellat πρώτων ἢ ut ἦδης. partim δεύτερον ἢ, ut βόδων. Synæreses autem τῷ πρώτων ἢ hæ sunt εἶ. εἶ. εἶ.

ἔ. εἰ, ἔ. ut ἰδέει. ἰδέει. ἰδέων. ἰδέει. ἰδέας. ἰδέει. τῶ δὲ δευτέρῃ.
ῶ hæ ve v. v. v. Nā ῶ præcedēte sequēte. quavis uocali
si ex eis fiat synæresis in idē ῶ fit semper. ut βότρυον.
βότρυον. βότρυον. βότρυον. horum aut̄ inflexionē uide pro-
prio loco in quinta simplicium declinatione.

¶ Multa alia nomina sunt ὀλιγοπαθῆ in τῶ desinen-
tia, quæ et si ad secundam contractoꝝ declinationem
reduci possūt ut ἡ λέξις φη λέξις κοινῶς ἢ λέξις ἰωρικῶς.
καὶ λέξεως ἀφικῶς. sicut πόλις πόλις καὶ πῆλιος ἢ πόλιος
nō tamē reducūtur. cū ex his sola atticoꝝ inflexio in
usu remāserit. quæ huiusmodi est.

¶ Ἡ λέξις. φη λέξις. τῆ λέξις ἀπὸ τῶ λέξει ἰωρικῶς. τῶ λέξις
ῶ λέξις. ¶ Δυικά. τῶ λέξις ἀπὸ τῶ λέξει. τῶ λέξεων. ῶ λέξις.
¶ Πληωτικά. αἱ λέξις ἀπὸ τῶ λέξει. τῶ λέξεων, ταῖς.
λέξει. τὰς λέξις ῶ λέξις.

¶ Ἡ κλίσις. φη κλίσις. τῆ κλίσις. τῶ κλίσις. ῶ κλίσις. & alia
huiusmodi infinita.

¶ Cōparatiua quoq; ἰ ὦν desinētia ὀλιγοπαθῆ et ipsa
appellaripossunt cū in accusatiuo singulari. & nomina
tuo accusatiuo & ut ὀ plurali synæresim patiātur atti-
corū more. ut ἰ quinta simpliciuū declinatione dictum
est. In accusatiuo enim singulari fit synæresis in ῶ. in
nominatiuo uero et actῶ & ut ὀ plurali masculi gene-
ris. in οῦ et neutri in ῶ μέγα.

¶ Ὁ μέγῳ τῶ μέγῳ. τῶ μέγῳ. τῶ μέγῳ. τῶ μέγῳ. τῶ μέγῳ.
τῶ μέγῳ. τῶ μέγῳ. τῶ μέγῳ. τῶ μέγῳ. τῶ μέγῳ.
τῶ μέγῳ. τῶ μέγῳ. τῶ μέγῳ. τῶ μέγῳ. τῶ μέγῳ.

ἢ μεζόνων. τοῖς μεζοσι. τὸν μεζόνα. μεζόνους. ὡ μεζόνες. μεζόσ.
 Duo nomina foemina solum in ueniuntur in αὐς
 exeuntia circumflexa, et per ὄσ purum declinata. quo
 rum in flexio huiusmodi est, acuaria.

Η ναῦς ἡ νῆς. φιλναός. ἡ νῆος. ἢ μεός. τῆ καί. ἢ νηί. τῶ ναί. ἢ
 νῆα. ἢ ραῦν. ἢ ρηῦν. ὡ ναῦσ. ἢ ραῖ. ἡ νῆσ. τὰ ναί. ἡ ρηί. τῶν ραῶν.
 ἡ ρηῶν. ὡ ναί. ἡ νῆ. αἱ ναί. καὶ ρηί. ἡ νῆ. τῶν ραῶν. ἡ ρηῶν. ἡ
 ὄν. τῶν ραῶν. καὶ ρηῶν. τὰς νῆα. ἡ ναί. ἡ ναῦσ. ἡ νῆσ.
 ὡ ναῦσ. ἡ νῆσ. ἡ ρηῶν.

Η γραῦς ἡ γρηῦσ. ἡ γρηῦσ. ὀδυσσείας. ἡ ὄσ. ἡ ἄρ. φη. γρηῦσ. δὲ
 διέλιμεζάροι. βεβήκε. φιλγραός. ἡ γρη. τῆ γραί. ἡ γρηί. τῶ γραῖν.
 ἢ γρηῖν. ὡ γραῖ. ἡ γρη. ἢ γρηῦσ. ἡ γρηῦσ. ὀδυσσείας. ἡ ἄρ. φη.
 γρηῖ. ἡ γρηῖ. ὀδυσσείας. ἡ ἄρ. φη. ὄσ. γρηῖ. ἡ γρηῖ.

Τα γραῖ. καὶ γρηῖ. τῶν γραῖν. καὶ γρηῖν. ὡ γραῖ. καὶ γρηῖ.
 αἱ γραῖ. καὶ γρηῖ. τῶν γραῖν. ἢ γρηῖν. καὶ γρηῖν. τὰς γραῖ. ἡ
 γρηῖ. καὶ γρηῖ. τὰς ἢ γραῖ. γρηῖ. καὶ ὡ γραῖ. καὶ γρηῖ.

Περὶ τῶν ἀριθμητικῶν ὀνομάτων.

Omina nūeralia unū significātia singl'r tan-
 n tū declinātur. Quæ uero duo, dualiter. Quæ
 autem plura, pluraliter & trium sunt generū.

Η ἑίς. ἑνός. ἐπί. ἑνα. μία. μίασ. μία. μία. ἐν. ἐνός. ἐπί. ἐν.

Η δύο. καὶ δύο. ἀπικῶς. δύο. καὶ δύο. δύο. ἀπικῶς. ἀπικῶς.

Declinatur etiam in plurali numero sic.

Η δύο. αἱ δύο. τὰ δύο. ἢ δύο. τοῖς ἡ τοῖς ἡ τοῖς δύο. τὸν δύο.

τὰς δύο. τὰ δύο. Τρεῖς. τριῶν. τρισί. τρεῖς. masculini, et
 foemini generis τρία. τριῶν. τρισί. τρία.

τρία. τρία.

Τέσσα ρῶν. τεσσάρων. τεσσαροί. τεσσαρας. masculini, & foemini generis. τεσσαρα. τεσσάρων. τεσσαροί τεσσαρα. A quatuor autem usq; ad centum omnia sunt indeclinabilia. Articulis autē discernuntur cuius sint generis, & casus, hoc modo οἱ πέντε. ἡ πέντε. τοῖς πέντε. τοὺς πέντε. αἱ πέντε. ἡ πέντε. ταῖς πέντε. τὰ πέντε. ἡ πέντε. ἡ πέντε. ἡ πέντε. τὰ πέντε. Eodem modo declinatur. & ἕξ. & ἑπτὰ. & ὀκτώ. & ἐννέα. & δέκα, & reliqua. A ducētis uero omnis numerus per omnia genera pluraliter declinatur.

Οἱ διακόσιοι. ἡ διακοσίω. τοῖς διακοσίοις. τοὺς διακοσίους. Αἱ διακόσια. ἡ διακοσίω. ταῖς διακοσίαις. τὰς διακοσίας. τὰ διακόσια. ἡ διακοσίω. τοῖς διακοσίοις. τὰ διακόσια. Sic et τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτὰκόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἑννεακόσιοι, χίλιοι, δισχίλιοι, τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, ἡ τὰ λοιπὰ.

Τέλος.

Alia diuifio nominis.

X partibus orationis. Nomen præter ea quæ prius dicta sunt, est aliud gentile ut φρύνξ. Aliud infinitum ὁπιδόσις. Aliud collectiuū ut δῆμος. Aliud diuiduū siue partitiuum, ut ἑπρος ἑκάπερος ἑκαστος ἄλλος. Aliud comprehēsiuū ut ἀμπλών. Aliud factiuū ut φλοῖθος. Aliud ordinale, ut πρῶτος δεύτερος. Aliud ad aliquid, ut πατήρ. Aliud quasi ad aliquid ut νύξ, θύρατος. Propria nomina semper unius generis sunt uidelicet masculini solum uel foeminini

generis sunt uidelicet masculini solum, uel foeminini
ut ὄμιφος, καλλιόπη. Appellatiuorum autem quacun-
que significant animalia, cōia sunt duum generum ut
plurimum. nonnulla tamen sunt promiscua. Quae autē
proprie sunt adiectiua, cōia trium generū existunt oīa.
ut σοφός, σοφῆ, σοφόν. Quae uero nunc ut adiectiua, nūc
ut appellatiua accipiuntur. ut ἄνθρωπος, καὶ πολίτης, καὶ
βασιλεύς & similia cōmunia sunt duū generum, tale au-
tem est τρήρων, et πτωχῶν.

Definētia igitur in ὄς purū simplicia cōmunia triū
generum in ᾶ formant foemininū, ut δέλιος δελία
Eodem modo quacunq; in ultima syllaba habent ῆ
ut ἀνήρ ἀνήρᾶ, σοφία autem et similia ionica sunt.

Definētia autē in ὄς nō purum in ῆ foemininū ha-
bent formatū. ἔρμος ἔρμη, φρόνιμος, φρονίμη.

Interrogatiua siue percunctatiua communia sūt &
ipsa trium generū. τίς, τί, τίς. τίς, τίς. τίς, τίς. τίς, τίς. τίς, τίς. τίς, τίς.
non habent. Accipiuntur autem uel secundum sub-
stantiā, ut τίς. Vel secundum quale, ut πῶς. Vel se-
cundum quantum ut πόσος, πηλίλος, πῶσος, πότερος.
vel secundum locum ut ποδαπός. Eodem modo
et infinita, communia sunt trium generum, et singula
a singulis percunctatiuis formantur adiectione τῶ
πῶς, ὁ πῶς, πότερος, ὁ πότερος.

Relatiua autem etiam communia sunt trium gene-
rum, & uel secundum quale uel secundum quantum
accipiuntur. τοιοῦτος, οἷος, τηλικούτων, ἡλίλιον, ὅσων.

⊕ Collectiua autem unius generis sunt. *ἄνθρωπος, πῶλον*.

⊕ Diuisiua autem siue partitiua, cōmunia sunt trium generum *ἕτερος. ἕτερον. ἄλλος. ἄλλη. ἄλλο.*

⊕ Quatuor modis sunt partitiua, aut enim unum ex duobus, ut *ἕτερον.* aut duo per unum, ut *ἐκάτερον.* Aut unum ex multis ut *ἄλλο.* aut multa per unum, ut *ἑκάστων.*

⊕ Ordinalia quoq; & ipsa cōmunia sunt trium generum *πρῶτος. πρῶτη. πρῶτον.*

⊕ Etiam substantialia siue materialia, ut *λίθινος λίθινη λίθινον.* Hæc autem formantur ab iis solisque sunt similiarum partium. *ξύλον.* enim & *ὄσσειον* & *σάρξ* sūt similiarum partium. unde *ξύλινον,* et *ὄσεινον.* & *σαρκινον.* eodē modo & in aliis. In duas maxime terminatiōes diuiduntur. aut enim in *ἰόν* ut *πῆλινον.* aut in *ῶδες.* ut *πηλώδες.*

⊕ Eorum tamen que sunt ex metallis. propria est terminatio in *ἔον* & in *ῶν* per synæresim *χρυσέον. σιδερέον. χαλκέον, ἀργύρεον.* quæ *λεράμερον* secutū est.

⊕ Omnino autem accidunt nomini quinque prius dicta. *ἄνθρωπος. ἄνθρωπος.* et cætera, quorum, & genus abut siue aliquid commune et aliquid promiscuum erit.

⊕ Masculino enim soli articulo subiunctum masculinum erit. ⊕ Fœminino autem solum fœmininum

⊕ Neutro neutrum, ambobus et masculino, & fœminino commune erit. ⊕ Alterutro autem ambo genera significans promiscuum, ut *ἀετός.*

Species autem alia primitiua ut πῶς. Alia deriuatiua.
 ut λόπος Deriuatiuorū autē septē maxime sūt species
 συγκριτικὸν ἢ πρῶτον παρῶν μικρὸν ἢ υποκεισικόν. ἢ τιτι
 κόν. παρῶν μόνον ἢ ῥηματικόν. hoc est comparatiuum Su
 perlatiuum. patronymicū. Diminutiuum. Possessi
 uum. Denominatiuum & Verbale. De Cōparatiuis.
 ¶ Cōparatiui, & superlatiui formationes ita se habent
 n Omina adiectiua trium generum in ὄς desinen
 tia mutatione σ̄ in τ̄ et adiectione ἔρος Compa
 ratiua fiunt. εὐδός εὐδότης. εὐδότης. assumptione autē ατῶς,
 superlatiua. εὐδότης, εὐδότητος, παλαιός, παλαιότης. exci
 pitur καλός καὶ κακός & alia quaedam καλίων enim καλ
 λιστός, καλίων καλίστος, βελτίων βέλτιστος, ἀμείνων κρείττων, ἀει
 στός, χείρων ἐλάττων, ἡσσών, μείων, ἐλάχιστος, μέζωρ, μέγιστος, ῥᾶωρ
 ῥᾶστος. Si autem in ῆς positium desinens per εὐς de
 clinetur a neutro in εῖς assumptione τῆρος fiunt compa
 ratiua. ἀληθής ἀληθῆς ἀληθέστερος. ὕψυς ὕψυς ὕψυστε
 ρος. assumptione autem τῶτος, Superlatiua. ἀληθέστατος,
 ὕψυστατος. Si autem in ῦς desinat positium cō
 mune trium generum a neutro similiter fiunt βραχύς
 βραχύτερος, βραχύτερος, praeter ἡδύς, πολύς, ταχύς,
 ἡδύων ἡδύς & πλείω πλείος, & ταχίων ταχίστος. Quam
 uis & haec formari possint adiectione τῆρος & τῶτος.
 excepto πολύς, ἡδύς, ἡδύς, ἡδύς, ταχύτερος, ταχύτερος.
 ¶ Ex his igitur quae desinunt in ῦς aliqua faciunt sim
 plex comparatiuum, & superlatiuum. Aliqua autem du
 plex. Simplex, ut ἄρῦς ἄρύτερος enim, & ἄρύτερος solū.
 Duplex

duplex autem ἡδὺς et ἡλυκίς et ἡκύνς. Hæc. n. non so-
 lum in τῆρος et ἰ τῆτος. sed etiam in ὠρ et in σός, ut ἡλυκί-
 αν ἡλύκυσος. ἡλυκίων ἡκύνσος. Similiter aut̄ αἰχρὸς et ἰχρὸς.
 Si aut̄ ἐράτων. et θάτων. et πάτων prætèrmittere non
 oporteret, quadam possent triplicem sic formam præ-
 bere. nā ab iis quæ sunt βραδύς et βραχύς fit Cōparati-
 uum βράτων et α τῆ χύς θάτων et α τῆ χύς πάτων.
 ¶ Quæ aut̄ in aliam aliquā desinunt terminationē in
 ἑσῆρος et ἑσῆτος formant cōparatiua & superlatiua. ut σῶ-
 φρων σῶφρονος σταφρονέστερ̄ σῶφρονέστατος. χαρίδς χαρίεντος χαι-
 ἑσῆρ̄ χαιείστατος. δύνας uero δύνῆστερ̄ et δύνῆστατος facit absq; ἑ.
 ¶ Non solum autem a nominibus Cōparatiua fiunt,
 sed a participiis quoq; ut ἑρρω μένος ἑρρωμένεστος. a præ-
 positioibus etiam. ut πρότερος. ὑπέρτερος. Et ab aduer-
 biis ut ἰγνύτερος. πορρωτερος. ἀνώτερος.
 ¶ Prætèrea quæ in ὀπῆρος et ὀπῆτος. desinūt, fiante ὀ sylla-
 bam breuē habeant per ὠ magnum scribuntur ut φρῶ-
 μιμος φρομιμώτερος φρομιμώτατος. Si uero lógam uel na-
 tura uel positioē per ὀ paruum ut πρᾶος πρότερος πρᾶ-
 τατος. ἐμδδῆος ἐμδδῆότερος ἐμδδῆότατος.

De patronymicis.

Atronymici autem formationes sunt huius-
 modi. nomina in ὀ; purum desinentia ἰ αδῆς
 faciunt patronymicū masculinum ἡλίσος ἡλικά-
 δης. Quæcunq; autem in ὀς nō purū exeunt, formant pa-
 tronymicum in ἰδῆς. ut κρονίος κρονίδης. Prætèrea quæ
 sunt quætæ declinationis in ἰδῆς formāt patronymicū,

ubi etiã synæresis fit in iis quæ habent ē in penultima
 πέλοφ. πέλοφς. πελοπίδης. πηλόνς. πηλέως. πηλείδης. καὶ πηλείδης
 κατὰ συνάφρῃσιν. ¶ Est etiã alia formatio in ὦν ionum
 propria. πηλείων. Nomia primæ declinationis formãt
 patronymicũ in ᾶδης ut αἰνεῖας. αἰνεῖαδης. ἰφίτης. ἰφίταδης.
 ¶ Patronymica fœminina a propriis masculinis for-
 mant̃ abiectione δῆ ἡλιαδης ἡλιάς. νεσοείδης νεσοείς. Et
 masculia primæ sunt declinatiõis, fœminia uero quin-
 tæ πριαμίδης πριαμίδων. πριαμῖς. πριαμίδος. Est aut̃ et a-
 lia forma patronymici abustue, quæ in masculino de-
 sinit in δος. ut ὑρρωδης. ἰ fœminio uero ἰων. ut ἀδρασίη.
 et ἡεπόρη. Quare sic tribus modis liceret formare patro-
 nymicũ, & masculinũ, & fœmininum.

De diminutiuis.

d Iminutiua, & a propriis, et ab appellatiuis formã
 tur ut a ζηνόδωρος ζηνός. ab eo aut̃ quod est ἀνθρωπος
 ἀνθρωπίσκος. Formæ autem masculinorũ sex. in ὦν di-
 minutiuũ duarũ syllabarum βακχωρόβακχυλίδης. ἰ ὦν
 terminans penultimã ἰ, μωρίων, ὀμορός. In ᾶζ ρόδαζ ὀρόδς
 ος. In ᾶς ζηνός. μητρᾶς. In ηός ἀνθρωπίσκος. In λός ναυτί-
 λος. ὀναύτης. Fœmininoꝝ aut̃ tres in ὦν, ut ἴων, ἡνίφλη
 In ἰεθεραπειρίς. ἡθεραπειρα. In ηῆ παιδίσκη. ἡπίς. Neu-
 troꝝ aut̃ una formã in ὦν ut μνησὺ λισομ. γερύπτιον.

De Possessiuis.

P Ossessiua aut̃ a ppriis, & appellatiuis, deducũtur
 P Et ab iis quæ desinunt ἰ ες terminãtur in εῶν ut
 μηλόσ̃ μηλέως ἡλέσομ. Sed non ab iis solis. nã ab eo quod

est ἀνδρωπευς fit ἀνδρωπειον Desinentia in κός et in ωδες ue-
 niunt ab iis quæ desinunt in ὄς λόπος λογικός. Sed non
 ab iis solis. Nam α βασιλῶς βασιλικόν et α δειλίαι δειλι-
 κόν. potest tamen et hic grāmaticus ambas species ab
 uno quoq; horum deducere cum non prohibeatur un-
 q̄ ab eo quod nō fit in usu. Vt enī ab eo quod ē ἀνδρω-
 πευς ἀνδρωπικόν et ἀνδρώπειον, sicut ab eo quod est ὄμηρος ὀμη-
 ρικόν et ὀμήρων, et ab eo qđ est πλάτων πλατωνική et πλα-
 τώνει. Nōnulli autē appellāt οἰκωματικά possessiua ea
 quæ a loco denominatiue dicuntur ut ἔρανει ἀπὸ τοῦ ἔρανῶ,
 et θαλάσσιος ἀπὸ θαλάσσης. et similia. Quare liceret sic
 etiā possessiua tribus modis esse aut enī οἰκωματικά, ut ἔρα-
 νιον, aut σωματικῶς ut γραμματικόν, aut μετροσιατικῶς
 ut λιπῶδες.

De denominatiuis.

Enominatiui autem formationes tot sunt, quot
 d nominum species Et licet ab uno quoq; nomi-
 ne deriuare masculinum quidem in ῶν ut εἶλος φίλων.
 foeminiuum autem in ὄτης unius generis. ut εἰλότης.
 Neutrum uero in ῖον & omnino in ὄν trium generū εἰ-
 λιον εἰλικόν. Non simpliciter tamē trium generum sed
 ut ultimæ et penultimæ specierum se habent. ἀνδρωπι-
 κόν enim, et ἀνδρώπειον et ἀνδρωπῶδες καὶ πῆλιον et ἀθηρόν.
 et ominosecundum formationes specierum nominis
 traditam. Considerare etiam oportet utrum species
 tria suscipiat genera, quia desinentia in ὄν neutra non
 omnino commūia sunt trium generum ζωόντων igitur
 et μυρακύνλιον et λιβήποιον et omnino diminutiua unius

generis sunt. Speculari autem oportet etiam reliquas
denominatiuorum formationem secundum differen-
tiam specierum. ut in diminutiuo $\lambda\acute{\iota}\theta\alpha\zeta$. $\alpha\acute{\nu}\theta\rho\omega\pi\acute{\iota}\sigma\kappa\omicron\varsigma$. $\mu\eta$
 $\nu\acute{\alpha}\varsigma$. In patronymico autem in $\delta\eta\varsigma$.

De uerbalibus.

u Erbalia, ut in uniuersum dicam, a passiuo præ-
terito fiunt, uidelicet a prima psona, uel secū-
da, uel tertia. Multa ex uerbalibus a prima per-
sona fiunt $\pi\epsilon\pi\acute{\iota}\eta\mu\alpha$ $\pi\acute{\iota}\eta\mu\alpha$. $\lambda\epsilon\lambda\omicron\gamma\omicron\mu\alpha$ $\lambda\omicron\sigma\mu\acute{\omicron}\varsigma$. ¶ Fœ-
minina autem in $\tau\omicron\varsigma$ a secunda persona. ut $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\upsilon\sigma\acute{\omicron}\varsigma$ $\lambda\upsilon$
 $\sigma\acute{\omicron}\varsigma$. ¶ Desinentia autem $\acute{\iota}$ $\tau\omicron\varsigma$ cōmunia trium gene-
rum a tertia. $\eta\kappa\epsilon\varsigma\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\eta\epsilon\varsigma\acute{\omicron}\varsigma$. ¶ Et præterea appella-
tiua in $\eta\acute{\rho}\acute{\iota}\omicron\nu$ $\pi\acute{\epsilon}\pi\omicron\tau\alpha\iota$, $\pi\omicron\tau\acute{\eta}\mu\epsilon\omicron\nu$. ¶ Est præ-
ter ea quæ dicta sunt, etiam figura
decomposita uidelicet quæ a
composito deriuatur,

ut $\epsilon\acute{\iota}\lambda\iota\pi\omicron\sigma\varsigma$, $\epsilon\acute{\iota}$

$\lambda\iota\pi\acute{\omega}\nu$

$\delta\eta$

ς .

ΤΈΛΟΣ ΤΟΥ ὄΝΟ-
ΜΑΤΟΣ.

Περὶ τοῦ ῥήματος.

Ἡ μάλιστα μέρος λόγον ἀπὸ τῶν. hoc est Verbum
 est pars orationis sine casu, quæ suscipit tem-
 pora et personas, & numeros et actionem uel
 passionem significat. Verbum igitur una est ex octo par-
 tibus orationis. Sine casu aut dicitur ad differentiã par-
 ticipiorum, et nominũ. Verbum enim nõ suscipit casus,
 sed inflexiões tres, ut λέγω λέγεις λέγει. Suscipit aut psonas
 et numeros. Actionem uel passionẽ significat. actiõem
 ut τὴν πῶ. passionẽ ut τὴν πῶμαι. Accidunt autẽ uerbo
 ἐγκλίσεις. hoc est inclinationes siue modi. διαθέσεις hoc
 est affectus siue genera. εἶδη species. σχήματα figuræ. κεί-
 νοι numeri. πρόσωπα personæ. χρόνοι tempora. ἡ συζυγία
 idest cõiugationes. ἐγκλίσεις sũt quinque; ὁριστικὴ πρόστασις
 κτητικὴ ὀντικὴ ἰνπετικὴ κτητικὴ ἀπαρέμφατος. idest indicatiuus.
 ἰperatiuus. optatiuus. subiũctiuus. et infinitiuus. ἐγκλι-
 σεις aut ē electio secundum quã animus inclinatur ad
 aliquid. in quod uidelicet repit. inclinatur enim ad indi-
 candum. ad imperandũ. ad optandum. et similia. Scien-
 dum aut antiquos ἐγκλίσεις et διαθέσεις communiter
 διαθέσεις nuncupasse, sed postea diuisisse ipsas, et animi
 quidẽ appellauisse ἐγκλίσεις. i. inclinationes. ut ἐνθυμη-
 θῆναι. hoc est mentecõcipi. corporis uero διαθέσεις idest
 dispositiones, ut τὴν πῶ. uerberare. ἐγκλίσειν aut appellat
 in quod aiũs inclinatur. Agere aut et pulsare διαθέσειν. δια-
 θέσεις aut tres sunt ἐνέργεια. πάθος. ἡ μεσότης. i. actio, passio
 et medietas. ἐνέργεια ut τὴν πῶ. πάθος ut τὴν πῶμαι. μεσότης

autem quæ interdum actionem, interdum passionem
significat. Actionē, ut γράφομαι. Passionē, ut γράφομαι
ἢ πῶσθ'. Et aliqua sunt quæ neq; actionē neq; passionē
significant, ut ζῶ. θάλλω. πλῆθι πᾶσι δὲ αὐτὶδεστί species duæ.
πρῶτον τυπὸν ἢ παράγωγον. i. primitiua. & deriuatiua. πρῶτον
τυπὸν ut ἀρδῶ. παράγωγον. ut ἀρδένω. a nominibus eti
am deriuantur uerba, ut πόλεμος πολεμίζω. Φίλιππος
φιλιππίζω. Ἐχίματα αὐτῶν a nobis figuræ dicuntur tria
ἀπλοῦν. συνθετὸν. παρασυνθετὸν. hoc est simplex. cōposita
et decomposita. ἀπλοῦν, Φιλῶ. συνθετὸν, καταφιλῶ. Nam
Φιλῶ uerbum et κατα προpositio unita fecerūt uer
bum compositū. καταφιλῶ. παρασυνθετὸν αὐτὸν ut Φιλιππι
ζω. Decomposita enim a compositis deriuantur. nam
αφιλῶ uerbo & ἰππος nomine, componitur Φιλι
ππος, ex quo deriuatur Φιλιππίζω. sic, & similia. Ἐπει
θμοὶ αὐτῶν, hoc est numeri tres sunt ἐρικός. δίμιος. πλῆθι πᾶσι
κός. i. singularis. dualis & pluralis ἐνικός. ut γράφω. δίμιος
ut γράφειτον. πλῆθι πᾶσι κός ut γράφομεν. Ἐπὶ πρόσωπα. hoc ē
personæ, tres πρῶτον. δεύτερον. τρίτον. prima. secunda, et
tertia. πρῶτον. a quo fit oratio δεύτερον. ad quem fit ora
tio. Τρίτον de quo fit oratio, ut γράφω ἐγώ. γράφεις σύ. γράφει
ἐκεῖν. Ἐχρόνοι δὲ idest tempora sex sūt ἐνεστώσ. παρατατικὸς.
παρὰ κείνῳ. ἢ περὶ σωτέλικος. ἀόριστος. καὶ μέλλον. hoc est
præsens. præteritū imperfectū. præteritum perfectum.
præteritum plusq̄ perfectum. præteritū ideterminatū
siue infinitū. & futurū Ἐσυνήμι δὲ. hoc est Coniugatio
nes tredecim sūt. sex barytonorū. tres circumflexor. ἰῶ
desinentiū. et quatuor in μι.

¶ Prima igitur barytonorū coniugatio est quæ per β
uel π. uel φ. uel π̄. profertur. ut λέβω. τίρω. γράβω.
τύπω. Quorū futurū per φ. ut λέψω. τίρω. γράψω. τύψω
ptūm uero per φ̄ ut λείβω. τίρω. γράβω. τίρω.

¶ Secūda cōiugatio est quæ per γ. uel κ. uel χ. uel κτ̄.
ut λέγω. πλείω. ξίω. τίω. quorū futurum per ζ. ut λέ
ξω. πλείω. τίρω. πίζω. præteritum uero per χ̄. ut λείχε.
πείχε. τίρω.

¶ Tertia est quæ per λ. uel σ. uel τ. ut ἄδω. πλῆθω.
ἀνύτω. quorū futurū per σ. ut ἄσω. πλῆσω. ἀνύσω. ptūm
uero per λ̄. ut ἤκα. πείληκα. ἤρκα.

¶ Quarta est quæ per ζ. uel duo ω. ut φράζω. ὀρίζω.
Quorū futurū nūc per σ̄ ut φράσω. nūc per ξ̄ ut ὀρί
ξω. ptūm uero nunc per κ̄. ut πείφρακα. nunc per χ̄ ut

¶ Quinta est quæ per quatuor imutabiles uis. (ὄρνυχα.
delicet λ̄. μ̄. ν̄. ρ̄ ut φαλλω. νέμω. κείρω. ἀπείρω. quorum
futurum penultimam corripiciens, ac extremam circum
flectens per easdem immutabiles enunciatur ut φαλώ.
νέμω. κείρω. ἀπείρω. præteritum uero per ῶ ut ἔφαλα.
νέμηκα. κείνηκα. ἔσπαρκα.

¶ Sexta uero per ω purum ut ἀκούω. ἰππύω. Quorum
futurū per σ̄ ut ἀκούσω. ἰππύσω. præteritum uero per ῶ.
ut ἤκουκα. ἰππύκα.

¶ Οἰσιλιὰ ἐπερωτικὰ.

ἐνεσῶς. Ῡπ̄ω. Τύπ̄εις. Τύπ̄εις. ¶ Δημά. Τύπ̄ετον.
Τύπ̄ετον. ¶ Γλυτωτικὰ. ¶ Τύπομεν. Τύ
πετε. Τύπεσι.

¶ Τύπορον. ἔτύπεσ. ἔτύπε. ¶ Τύπερον. ἔτυ

- πέτην. **Σ**ἔτυπε μερ. ἔτυπε τι. ἔτυπιν.
- ω**₃ **Σ**τέτυφα. τέτυφας. τέτυφε. **Σ**Τέτυφα τον. τετύφα τον. **Σ**Τέτυφα μιν. πτύφα πι. πτύφασι.
- π**_π Ἐπτύφην. ἐπτύφας. ἐπτύφε. **Σ**Ἐπτύφα τον. ἐπτύφάτην. **Σ**Ἐπτύφασιν. ἐπτύφα πι. ἐπτύφασιν.
- ω**₃.α. **Σ**ἔτυφα ἑτυφας. ἔτυφε. **Σ**ἔτυφα τον. ἔτυφάτην. **Σ**ἔτυφασιν. ἔτυφα τε. ἔτυφαν.
- ω**₃.β. Ἐτυπον. ἔτυπον. ἔτυπι. **Σ**Ἐτύπει τον. ἐτυπέτην. **Σ**Ἐτύποι μιν. ἐτύπει τε. ἔτυπον.
- μ**_μ.α. **Σ**τύψω. τύψεις. τύψει. **Σ**Τύψω τον. τύψω τον. **Σ**Τύψω μερ. τύψω πι. τύψωσι.
- μ**_μ.β. **Σ**τύπω. τυπέεις. τυπέει. **Σ**Τυπέει τον. τυπέει τον. **Σ**Τυπέει μιν. τυπέει τε. τυπέεισι.

Προσληπτικὰ ἐνεργητικὰ.

- ενεωσ** Ὑπε. τυπέτω. **Σ**Διμά. Τύπέει τον. τυπέει τον.
- ω**₃^ω **Σ**Πληρωτικὰ. Τύψετε. τυψέτωσαν.
- ω**₃.α. **Τ**έτυφε. πετυφέτω. **Σ**Τέτυφε τον. πετυφέτωι. **Σ**Τέτυφέτε. πετυφέτωσαν.
- ω**₃.β. **Σ**Τύψω τον. τυψάτω. **Σ**Τύψω τον. τυψάτω τον. **Σ**Τύψω τε. τυψάτωσαν.
- ω**₃.β. **Σ**Τύπει. τυπέτω. **Σ**Τύπει τον. τυπέει τον. **Σ**Τύπει τε. τυπέτωσαν. **Ἐνεπτικὰ ἐνεργητικὰ.**
- ενεωσ** Ὑπειμι. τύψοις. τύποι. **Σ**Διμά. Τύψοι τον. τυποίτην. **Σ**Ρληρωτικὰ. Τύψοι μιν. Τύποι τε. Τύψοισιν.
- ω**₃.α.β. **Σ**τετύφοιμι. πτύφοκ. πτύφοι. **Σ**πτύφοι τον. πτύφοίτην. **Σ**τετύφοιμεν. πτύφοι πι. πτύφοιερ.

Θ. α. Τύφαιμι. τύφαις. τύφαι. Τύφαινον. Τυφαίτην.
Τύφαιμεν. τύφαιτε. τύφαιεν.

Θ. β. Τύποιμι. τύποις. τύποι. Τύποιτον. Τυποίτην.
Τύποιμεν. Τύποιτε. Τυποίτην.

με. α. Τύφοιμι. τύφοις. Τύφοι. Τύφοιτον. Τυφοίτην.
Τύφοιμεν. τύφοιτε. Τύφοιεν.

με. β. τυποίμι. Τυποίς. Τυποί. Τυποίτην. τυποίτην. Τυ-
ποίμεν. τυποίτε. Τυποίεν.

ΕΥποτακτικά εμφορητικά.

ενεσως. : αντύπω. τύπησ. τύπη. ΕΔιμά. εαν τύπη
Θ. α. τιν. Τυπήτην. ΕΓλιθωπιά. εαν τύπωμεν. Τύ-
πητε. Τύπησι.

ω. α. Εαν τέλωφω. τέλωφης. τετύφη. Εαν τετύφηρον.
τετύφητον. Εαν τέλωφωμεν. τέλωφητε. τετύφωσι.

Θ. α. Εαν τύφω. Τύφης. Τύφη. Εαν τύφηρον. τύφηρον.
Εαν Τύφωμεν. τύφητε. Τύφωσι.

Θ. β. Εαν τύπω. τύπησ. τύπη. Εαν τύπητον. τύπητον.
Εαν Τύπωμεν. τύπητε. Τύπωσι.

ΕΑπαρέμφοτα ενεργητικά.

ενεσως. Υπήεν. ω. α. ή ω. Ετετυφέναι. Θ. α.
ή τιν. Ετύφαι. Θ. β. Ετυπείν. με. α. Ετύ-
φαι. με. β. Ετυπείν. Μεροζαί ενεργητικά.

ενεσως. ο τυπήων. τω τύπωνος. ΕΗ Τύπουσα. Η Τυπέν-
ή τιν. ο σης. Ετὸ Τύπου. τω Τύπουτος.

ω. α. Ο πετυφός. τω πετυφόςος. ΕΗ πετυφία. Η πετυ-
ή τιν. φίας. Ετὸ πετυφός. τω πετυφόςος.

Θ. α. ΕΟ Τύφας. τω Τύφαντος. ΕΗ Τύφασα. Η Τυφάσος
Ετὸ Τύφαν. τω Τύφαντος.

Ⓞ.β'. Ἐτυπῶν. τῷ τυπῶντος. Ἐτυπῶσα. ἢ τυπῶσης.
Ἐτύπων. τῷ τυπῶντος.

μζ'.α'. Ἐτύφων. τῷ τύφωνος. Ἐτύφουσα. ἢ τυφύσης.
Ἐτύφω. τῷ τύφοντος.

μζ'.β'. Ἐτυπῶν. τῷ τυπῶντος. Ἐτυπῶσα. ἢ τυπῶσης.
Ἐτύπων. τῷ τυπῶντος.

Ἐθραϊκὰ πειθικὰ.

εἰς ὧσ' τ Ἐπόμεαι. τύπῃ. τύπῃεται. Ἐλαμῆ. Ἐπόμε
θου. τύπεδον. τύπεδον. ἘΓληνωτικά. Ἐπόμεθα
τύπεδε. τύπῃεται.

Ⓞ.β'. Ἐπτόμω. ἐτύπῃ. ἐτύπετο. Ἐπόμεθον. ἐτύ
πῃεθον. Ἐππέδον. Ἐπόμεθα. ἐτύπεδε. ἐτύ
πειρο.

Ⓞ.β'. Ἐπύμμα. πέτυφα. πέτυπαι. Ἐπύμμεθον.
πέτυφθον. πέτυφθον. Ἐπύμμεθα. πέτυφθε. πέτυμ
μείροισι. καὶ ἰωνικῶς πέτυφαται.

Ⓞ.β'. Ἐπέπυμω. ἐπέτυφο. ἐπέτυπο. Ἐπέπυμμεθον.
ἐπέτυφθον. ἐπέτυφθον. Ἐπέπυμμεθα. ἐπέτυφθε. πέ
τυμμείροισιν. καὶ ἰωνικῶς ἐπέτυφατο.

μετ' ὧσ' τ Ἐπέπυμομαι. πέτυφη. πέτυφεται. Ἐπέπυμέθον.
πέτυφεθον. πέτυφεθον. Ἐπέπυμέθα. πέτυφεθε.
πέτυφονται.

Ⓞ.α'. Ἐπέπυθον. ἐπέπυθης. ἐπέπυθη. Ἐπέπυθητον. ἐπυφθί
την. Ἐπέπυθημεν. ἐπέπυθητε. ἐπέπυθησαν.

Ⓞ.β'. Ἐπέπυπην. ἐπέπυπης. ἐπέπυπη. Ἐπέπυπητον. ἐπυπῆτιν.
Ἐπέπυπημεν. ἐπέπυπητε. ἐπέπυπησαν.

μζ'.α'. Ἐτυφθήσομαι. τυφθήσῃ. τυφθήσεται. Ἐτυφθήσομαι.

μεθον. τυφθήσεαδον. τυφθήσεαδον. **Ε**τυφθησόμεθον
φθήσεαδε. τυφθήσονται.

μεθ. β. **Ε**τυπήσμεθα. τυπήσμε. τυπήσεται. **Ε**τυπήσόμεθα.
τυπήσεαδον. τυπήσεαδον. **Ε**τυπήσόμεθα. τυπήσεαδε. τυπή
σονται. **Ε**Προσακτιλά. παιητιλά

ειεσώσ. **Υ**πήσμε. **Υ**πήσμε. **Ε**Διλά. **Υ**πέαδον. **Υ**πέ
αδων. **Ε**Πληθωτιλά. **Υ**πέαδε. τυπήσμεσων.

μεθ. γ. **Ε**τίλυφο. τίλυφω. **Ε**τίλυφον. πτύφω. **Ε**τί
τυφθε. τετύφωσαν.

μεθ. δ. **Ε**τύφθητι. τυφθήτω. **Ε**τύφθητον. **Υ**φθήτων. **Ε**τύ
φθητε. **Υ**φθήτωσαν.

μεθ. ε. **Ε**τύπητι. τυπήτω. **Ε**τύπητον. **Υ**πήτων. **Ε**τύπητε
τυπήτωσαν.

Ενυκτιλά. παιητιλά.

ειεσώσ. **Υ**πήσμε. **Υ**πήσμε. **Ε**Διλά. **Υ**πέ
αδων. **Ε**Πληθωτιλά. **Υ**πέαδε. τυπήσμεσων.

μεθ. ζ. **Ε**τετυμμένωσ. **Ε**τετυμμένωσ. **Ε**τετυμμένωσ. **Ε**τετυμμένωσ.
την. **Ε**τετυμμένοι. **Ε**τετυμμένοι. **Ε**τετυμμένοι.

μεθ. η. **Ε**τετυφοίμη. τίλυφο. τετύφοιτο. **Ε**τετυφοίμε
θον. τίλυφοισι. τίλυφοισι. **Ε**τετυφοίμεθα. τίλυ
φοισι. τετύφοισι.

μεθ. θ. **Ε**τυφθέην. τυφθέης. τυφθέη. **Ε**τυφθέηται. **Υ**φθέητη.
Ετυφθέημε. **Υ**φθέητε. **Υ**φθέησαν.

μεθ. ι. **Ε**τυπέην. τυπέης. τυπέη. **Ε**τυπέηται. **Υ**πέητη.
Ετυπέημε. **Υ**πέητε. **Υ**πέησαν.

μεθ. κ. **Ε**τυφθησόμεθον. τυφθησόμεθον. **Ε**τυφθησόμεθον. **Ε**τυφθησόμεθον.

δον. τυφθῆσι δον. τυφθῆσι δον. **Ε**τυφθῆσι μεθῶ. τυφθῆσι δε. τυφθῆσιν το.

μεξ. β. **Ε**τυπῆσι μιν. τυπῆσι ο. τυπῆσι το. **Ε**τυπῆσι μεθῶ. τυπῆσι δον. τυπῆσι δον. **Ε**τυπῆσι μεθῶ. τυπῆσιν δε. τυπῆσιν το.

Ευπῶτα κτλ. κ. παθητικά.

ἐν ἐσώσ. κ. **Α**ν τύπῶμαι. τύπῃ η. τύπῃται. **Ε**δίμῃ. **Ε**άν τυπῶ μεθῶ. τύπησιν. τύπῃ δον. **Ε**ρλῶ
ουπῆσιν. **Ε**άν τυπῶ μεθῶ. τύπῃ δε. τύπῃται.

εκ. **Ε**τετυμμένος εἶν ὦ. ἤ. ἢ. **Ε**τετυμμένοι εἶν ἢτον. **Ε**τετυμμένοι εἶν ὦ μεν ἢτε ὦσι.

εκ. **Ε**άν τυφθῶ. τυφθῆς. τυφθῆ. **Ε**άν τυφθῆρον τυφθῆται. **Ε**άν τυφθῶ μιν. τυφθῆτε. τυφθῶσι.

εκ. β. **Ε**άν τυπῶ. τυπῆς. τυπῆ. **Ε**άν τυπῆτον. τυπῆρον. **Ε**άν τυπῶ μιν. τυπῆτε. τυπῶσι.

Εἀπαρίμφοτα παθητικά.

ἐν ἐσώσ. κ. **Υ**πῆσθαι. **ε**κ. **ε**κ. **Ε**τίφθαι. **μεξ.**
μεξ. **Ε**τίφθαι. **ε**κ. **Ε**τυπῆσαι.
ται. **ε**κ. β. **Ε**τυπῆσαι. **μεξ.** **Ε**τυφθῆσθαι.
μεξ. **Ε**τυπῆσθαι.

Εμετοχῆ. παθητικά.

ἐν ἐσώσ. κ. **Τ**υπό μιν. **ε**κ. **ε**κ. **Τ**υπό μιν. **Ε**τι τυπο μιν. **ε**κ.
τυπο μιν. **Ε**τι τυπο μιν. το. τυπο μιν.
εκ. **Ο**τι τυπο μιν. το. τυπο μιν. **Ε**τι τυπο μιν.
εκ. **Ο**τι τυπο μιν. το. τυπο μιν. **Ε**τι τυπο μιν.
εκ. **Ο**τι τυπο μιν. το. τυπο μιν. **Ε**τι τυπο μιν.
της τυπο μιν. **Ε**τι τυπο μιν. **ε**κ.

Θ. α. Ἐτυφθεῖς. τῷ τυφθέντος. ἢ τυφθείσα. ἢ τυφθεί-
σης. ἢ τυφθέν. τῷ τυφθέντος.

Θ. β. Ἐτυπείς. τῷ τυπείρος. ἢ τυπείσα. ἢ τυπείσης. ἢ
τυπείν. τῷ τυπείρος.

μ. α. Ἐτυφθισσόμενος. τῷ τυφθισσόμενου. ἢ τυφθισσόμεν.
ἢ τυφθισσόμενης. ἢ τυφθισσόμενον. τῷ τυφθισσόμενου.

μ. β. Ἐτυπθισσόμενος. τῷ τυπθισσόμενου. ἢ τυπθισσόμεν. ἢ τυ-
πθισσόμενος. ἢ τυπθισσόμεν. τῷ τυπθισσόμενου.

ὈΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνέως. Ὑπυμαι. τὴν ἢ ὕπυται. ἘΔιμά. Ἐπ
τ τόμεθον. τὴν ἢ εἰδον. ὕπυεθον. ἘΓληθω
τικὰ. τὴν ἢ ὀμεθα. ὕπυεθι. τὴν ἢ πενται.

Ἐπυπέμω. ἐτύπην. ἐτύπην. Ἐπυπέμεθον.
ἐτύπυεθον. ἐτύπυεθον. Ἐπυπέμεθα. ἐτύπυεθι.
ἐτύπυοντο.

Ἐπυπέμα. ἐτύπυμα. ἐτύπυμα. Ἐπυπέματον. ἐτύπυ-
ματον. Ἐπυπέμαθον. ἐτύπυμαθον. ἐτύπυμαθον.

Ἐπυπέπει. ἐτύπυπει. ἐτύπυπει. Ἐπυπέπειρον. ἐτε-
τυπέπην. Ἐπυπέπειμαθον. ἐτύπυπειμαθον. ἐτύπυπειμαθον.

Θ. α. Ἐπυφέμω. ἐτύφην. ἐτύφην. Ἐπυφέμαθον. ἐτύφα-
θον. ἐτύφην. Ἐπυφέμεθα. ἐτύφην. ἐτύφην.

Θ. β. Ἐπυφέμω. ἐτύφην. ἐτύφην. Ἐπυφέμαθον. ἐτύφην.
ἐτύφην. Ἐπυφέμεθα. ἐτύφην. ἐτύφην.

μ. α. Ἐπυφέμα. ἐτύφην. ὕπυται. Ἐπυφέμαθον. ἐτύφην.
ἐτύφην. Ἐπυφέμεθα. ἐτύφην. ἐτύφην.

μ. β. Ἐπυφέμα. ἐτύφην. ὕπυται. Ἐπυφέμαθον. ἐτύφην.
ἐτύφην. Ἐπυφέμεθα. ἐτύφην. ἐτύφην.

Προσκαπικά. Μέσα.

ενεσώς. η
π

τ

Υψηλου. τυπιάδω. Διήκ. Τυπιάδω. Τυ
κιάδω. ΕΡ ληθωπικά. Τυκιάδε. τυ
κιάδωσαν.

ω, κει

π

α.

ΕΤετυπι. τετυπιτω. Διήκ. τετυπιζον. τετυπιτων

ΕΡ ληθωπικά. τετυπιτε. τετυπιτωσαν.

ΕΤύφαι. τυφάδω. Ετύφαι. τυφάδω. Ετύφα
δε. τυφάδωσαν.

β.

ΕΤυπαι. τυπιάδω. Ετύπαι. τυπιάδω. Ετύπαιδε.
Τυπιάδωσαν.

Ενκτικά. Μέσα.

ενεσώς. η
π

τ

Υψηλομη. τυποιο. τυποιο. Διήκ. τυποί
μεθω. τυποιδω. τυποιάδω. ΕΡ ληθωπικά.
τυποίμεθα. τυποίδε. τυποιντο.

ω, κει

π

α.

ΕΤετυποιμι. τετυποισ. τετυποι. Ετετυποι. τετυ
ποιτη. Ετετυποιμω. τετυποιτε. τετυποισα.

ΕΤυφαιμω. τυφαισ. τυφαιτο. Ετυφαιμεθω. τυφαι
δω. τυφαιδω. Ετυφαιμεθα. τυφαιδε. τυφαιτο.

β.

ΕΤυποιμω. τυποιο. τυποιο. Ετυποιμεθω. τυποί
δω. τυποιάδω. Ετυποιμεθα. τυποίδε. τυποινω.

μ.

ΕΤυφοίμω. τυφοιο. τυφοιο. Ετυφοίμεθω. τυφοιάδω.
τυφοιάδω. Ετυφοίμεθα. τυφοίδε. τυφοιντο.

μ.

ΕΤυπιμω. τυπιο. τυπιο. Ετυποιμεθω. τυποί
δω. τυποιάδω. Ετυποιμεθα. τυπιδε. τυπινω.

Υπτακτικά. Μέσα.

ενεσώς. η
π

ε

Αν τυπωμαι. τυπη. τυπηται. Διήκ. εα
τυπωμέθω. τυπηθω. τυπηθω. ΕΡ ληθωπι

κα. εαν' υπωμεθα. τ' υπηδε. τ' υπωνται.

ω³, κβ. Εαν' τελ' ωω. τελ' ηη. τελ' ηη. Εαν' τελ' ηη. τελ' ηη.

ω³ ωηρ. Εαν' τελ' ωωμεν. τελ' ωητε. τελ' ωωσι.

ω³. α. Εαν' τ' υφωμαι. τ' υφη. τ' υφηται. Εαν' τ' υφωμεθω. τ' υφωθω.

ω³. β. Εαν' τ' υφωμεθα. τ' υφωδε. τ' υφωνται.

ω³. β. Εαν' τ' ωωμαι. τ' ωη. τ' ωηται. Εαν' τ' ωωμεθω. τ' ωωθω.

ω³. β. Εαν' τ' υπηδορ. Εαν' τ' υπωμεθα. τ' υπηδε. τ' υπωνται.

ΕΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

μεσ^ω. τ. Υπ' εαδ. Εω³, ε. ηη. πτυπειαι. Εω³. α. τυ

ηη. εαδ. Εω³. β. τυπειαι. Εω³. α. τ' υφ' εαδ.

Εω³. β. τ' υπ' εαδ.

Μεσχαί Μίσσι.

μεσ^ω. ε. Τυπ' ομεροσ τω τυπεμ' ου. Εη' τυπεμ' ου.

ε. ε. Τυπ' ομεροσ. τω τυπεμ' ου. Εη' τυπεμ' ου.

ω³, κβ. Εο' τ' ειν' ωω. τω τετυω' ωω. Εη' τ' ειν' π' ηα. εη' τ' ειν' π' ηα.

ω³ π' ηα. Εο' τ' ειν' ωω. τω τετυω' ωω.

ω³. α. Εο' τ' υφ' αμ' ου. τω τ' υφ' αμ' ου. Εη' τ' υφ' αμ' ου. εη' τ' υφ' αμ' ου.

ω³. β. Εο' τυπο' μ' ου. τω τυπο' μ' ου. Εη' τυπο' μ' ου. εη' τυπο' μ' ου.

ω³. β. Εο' τυπο' μ' ου. τω τυπο' μ' ου. Εη' τυπο' μ' ου. εη' τυπο' μ' ου.

μ' α. Εο' τ' υφ' ομ' ου. τω τ' υφ' ομ' ου. Εη' τ' υφ' ομ' ου. εη' τ' υφ' ομ' ου.

μ' α. Εο' τ' υφ' ομ' ου. τω τ' υφ' ομ' ου. Εη' τ' υφ' ομ' ου. εη' τ' υφ' ομ' ου.

μ' β. Εο' τ' υφ' ομ' ου. τω τ' υφ' ομ' ου. Εη' τ' υφ' ομ' ου. εη' τ' υφ' ομ' ου.

μ' β. Εο' τ' υφ' ομ' ου. τω τ' υφ' ομ' ου. Εη' τ' υφ' ομ' ου. εη' τ' υφ' ομ' ου.

¶ Et hoc de uerbis uarytonis simpliciter dicta sunt. In quibus hæc tamen pauca annotanda sunt. hoc est cum primâ persona dualis numeri in $\mu\delta\phi$ exeat, primâ dualis omnino deficere quod omnibus accidit actiuis tam in ω q̄ i $\mu\tau$ desinētibus et etiam ambobus aoristis passiuis et præterito perfecto medio, cum et ipsa actiuam sequantur literaturam, Etiam tertia persona pluralis numeri in τ aut in $\bar{\tau}$ exeunte, secundam, et tertiam dualis similes esse. si uero in aliam exeat terminationem omnino differre. Etiam in modo imperatiuo et subiunctiuo utrunque futurum deesse, sed pro his aoristi in usu habentur cum eandem habeant significationem. Amplius participia masculina et neutra ad quintâ simplicium declinationem refferri. foemina uero ad secundam. ¶ In passiuis uero, et mediis hæc sunt aduertenda, uidelicet dualem numerum omnes habere per sonas, cum prima pluralis nõ in $\mu\delta\phi$. sed in $\theta\alpha$ exeat. demptis aoristis passiuis & medio præterito, quæ actiuorum literaturam sequuntur. Etiam tertiam personam pluralem præteriti perfecti passiuo omnino deesse si tertia singularis a t̄e finali syllabam, aliam habeat consonantem. pro ea autem participio eiusdem temporis utimur et substantiuo uerbo. Hoc idẽ patitur et præteritum perfectũ modi optatiui et subiunctiuo i omnibus numeris et personis cum nullo modo recte formari possit. ¶ Amplius participia passiuæ et media in $\mu\delta\phi\sigma$ desinentia tertiæ esse declinationis simplicium,

simplicium Fœminina uero eorum secundæ. At partici-
 pia utriusq; aoristi passiu et præteriti perfecti medi
 masculini generis, et neutri quintæ esse declinationis
 cum eius sortita sint terminationem, eorum uero fœmi-
 nina secundæ.

ενεσως Ἐπι-ἄρτιον ῥήμα. idest substantiuū uerbum.
 Ἰμί-ἄρτι. Ἐδικά. Ἐσον-ἔσον. ἘΓληθω-
 τία-ἔσμεν-ἔστε-ἔσσι.

ἘΝΥ. ἘΗρ-ἦς-ἦρ. Ἐἦτορ-ἦτορ. Ἐἦμεν-ἦτε-ἦσαν.
 Ἐἔσμεν-ἔσμε-ἔσμεται, καὶ ἔσμε. Ἐἔσμεθον-ἔσθεθον. ἔσθε
 ἄθον. Ἐἔσμεθον-ἔσθεθε-ἔσθεται. ἘἘροσελητῆα.

ενεσως. Ἐἔσ-ἔστω. Ἐἔσον ἔστων. Ἐἔστε-ἔστωσαν. Ἐἔνυτῆα.
 ενεσως. Ἐἔην-ἔης-ἔην. Ἐἔητον-ἔήτην. Ἐἔημεν-ἔητε.
 ἔησαν.

Ἐἔσιμεν-ἔσισο-ἔσισο. Ἐἔσιμεθον-ἔσισαθον. ἔσισαθον.
 Ἐἔσιμεθον-ἔσισαθε-ἔσισαθον.

ἘΥποτακτικα
 ενεσως. ἘἘάν ᾧ-ἦς-ἦ. ἘἘάν ἦτορ-ἦτον. ἘἘάν ᾧμεν ἦτε-ᾧσι.
 ἘἘπὲρ ἔμφαται.

ενεσως ἘἘἶναι μέλλων-ἔσασθ. Μετοχαι.
 ενεσως. Ὄν-των ἄνθρω. ἘἘοῦσθ. ἘἘοῦσθ. ἘἘοῦσθ. ἘἘοῦσθ.
 ἘἘοῦσθ. ἘἘοῦσθ. ἘἘοῦσθ. ἘἘοῦσθ. ἘἘοῦσθ. ἘἘοῦσθ.
 ἘἘοῦσθ. ἘἘοῦσθ. ἘἘοῦσθ. ἘἘοῦσθ. ἘἘοῦσθ. ἘἘοῦσθ.

Rursus de Coniugationibus

Oniugatio est consequens uerborum declinatio
 quæ sic appellata est per translationem superscri-
 ptam ab iis animalibus quæ sub idē iugū mittuntur ut

en in illa paré faciunt cursum. Sic et hæc quæcunq; sub
eâdem coniugationem reducunt unâ faciūt declina-
tionem. Vnde rationabiliter græce συζυγία appellata est
ex αὐτῷ præpositōe et ζυγός. ζυγός uero παρὰ τὸ δύο ἀγῶν. δυο-
γός, ὁ ἴσος τῷ Δ' εἶς ζ', ἢ συζυγοπῆ, ζυγός, qđ iugū signifi-
cat, coniugatio appellatur declinatio uerborū cōiun-
cta, et tanq̄ sub unū existēs iugū, et hoc ualet ipsa in uer-
bo qđ character in noībus. Diuersas n. uoces sub unū
motum agit et quemadmodū dicimus noīa masculīa
ī ὄς desinētia sic declinamus, & spōdaica terminata in ῆς
sic, eodē modo et in uerbis dicimus quæcūq; uerba per
β. π. φ. enunciātur s̄m thema sic declinamus. Si n. in-
uicem cōiungit uerba, omnia unū et cōsequētem inui-
cē motū facit. Consequēs n. uerborū declinatio est pri-
uatim unauquāq; coniugationē conuenienter sibi et
consequenter declinari. ¶ Verborū at cōiugatiōes tre-
decī sunt, ut dictū est. Sex barytonorū, quæ in ὦ desinūt.
tres circūflexorū quæ et ipā ī ὦ μέγα terminā. quatuor
in μί. tot n. sunt uerborū terminatiōes, hoc est ὦ bary-
tonū ut τῦπρω. ὦ circūflexū ex synæresi ut πειέω πιω. et
μῖ ut ἠδύμι. Sed cū ita sit, quoniā patet quare circūflexa
ita sint appellata, & terminata ī μῖ, latet aut plerosq; cur
barytona sint nuncupata, antequā ulterius progrediar
id ostēdendū esse putauī. Barytona igitur sunt dicta
eo q, hebeāt a cētū grauē supra extremā syllabā a qua
oīs ratio accētus pēdet. quod et nomen ipsum declarat
nā barytonū dictū est ex eo quod ē βαρῖω, quod idē est

qđ grauis, et πῆρος, quia grauis toni. Nā oīs dictio quæ supra ultimā syllabā neq; circūflexū habet accētū, neq; acutū, grauem dubitato habet prāte si nō actu, hoc est si nō signetur. qđ nequis miretur, sciēdum est oēs syllabas quæ æqualiter legatur, accētum graue habere siue precedant acutum aut circūflexū, siue sequātur. ob quā rem syllabicus accētus appellatur, cum alii duo proprii nūcupentur ut ī accentuū tractatu dictū est.

¶ Prima igitur barytonorū cōiugatio format̄ p primā cōsonantē β̄ ante ω̄. et qm̄ β̄ media est iter π̄ et φ̄ effert̄ priā cōiugatio barytonorū p β̄ uel π̄ uel φ̄, ut λέβω πέρω γραφω. Et quoniā pprietas cōiugatiōis nō seruat̄ si cōsonātes formatiua sint tres (pprie. n. cōiugatio dicitur ab eo q̄ duo agat) ppter hoc assumit τ̄ extertia cōiugatiōe, fit q; π̄ et qđ reliquū ē prima cōiugatio barytonorū iuenitur formaria quatuor, hoc est β̄. uel π̄ uel φ̄. uel π̄ ut λέβω. πέρω. γραφω. λόπω. propter hoc aut̄ τ̄ abūdat, nō alia cōsonās, quia (ut progrediētes uidebimus) præsens analogiā habet cū gtō. et quia inatū est τ̄ abūdate in gtō. ut ἀνακος. ἀνατος. γάλακος. γάλακτος. υχός. υκρός. iccirco ad imitationē gtī. τ̄ abundat ī præsēti. ob hāc aut̄ causam est cū π̄ in prima cōiugatione, & rursus cū κ̄ ī secūda. quia eodem modo ipse tenues sunt sicuti et τ̄. Fita aut̄ regula. q̄ tenues tenuib⁹ precedāt, & crassæ crassis, & mediæ mediis κατὰ σύλληψιν hoc est per cōprehensionē ut πῶσις χῶρ, ἐρίγδοντος. Futurū aut̄ huius cōiugatiōis uerborū τ̄ habet āte ω̄ finalē ut λείψω πέρψω. γραψω. λόψω.

⊕ Præteritum uero φ̄. ut λέλθφα, ἔγραφα, πέπεφα. κέκω
φα.

De secunda coniugatione barytonorum.

⊕ Secunda coniugatio barytonorum per secundā
s cōsonantē. hoc est ρ̄ effertur. Et quia ρ̄ media est
inter κ̄ & χ̄. Secunda coniugatio barytonorum enū
ciatur per γ̄, uel κ̄ uel χ̄. ut λέγω. πλέκω. τρίχο. Rursus
ex tribus consonantibus coniugatio constare nequit,
propterea assumit τ̄ ex tertia cōiugatione, et ita inue
nitur enūciari per ρ̄. uel κ̄ uel χ̄ uel κ̄τ̄ ut λέγω. πλέκω
τρίχο. πικτω. Horū futurū ξ̄ habet ante ω̄ ut λέξω. πλέξω.
ῥέξω. πέξω. Ptūm uero χ̄ ut λέλιχα. πέπλιχα. πέπεχα. πέπεχα.

⊕ De Tertia Coniugatione barytonorum

t Tertia at̄ cōiugatio. barytonorum per tertiā est cō
sonantē, uidelicet λ̄, et quia media est λ̄ inter ε̄
et τ̄ propterea tertia cōiugatio barytonorū effertur per
σ̄ uel θ̄ uel τ̄ ut ἄσσω. πλέθσω. ἀνύτω. Et quia hic non in
uenimus id quod est proprium coniugationis seruari,
quoniā additum est eā efferi per tres cōsonantes, quod
non ē propriū coniugationis nam coniugatio (ut di
ctum ē) proprie nuncupatur ab eo q̄ duo agat, idcirco
auctores diligenter perscrutati fecerūt barytonorū con
iugationē carere τ̄ et per solum λ̄, et θ̄ enūciari. ut
ἄσσω. πλέθσω. ἀνύτω enī quod atticū est ἀνύω dicunt. τ̄ au
tem raro inuenitur formatiuum tertiæ coniugationis
barytonorum ut πύτω πύτσομαι. et λύτω λύτσομαι. Futurum
uero horū uerborū p̄ σ̄ enūciatur ut ἄσσω. πλέθσω. ἀνύσω.
et præteritum. per κ̄ ἠέκα. πέπληκα. ἠνύκα.

De quarta

De Quarta cōiugatiōe barytonorum

Quarta coniugatio barytonorum per quartā con-
sonātem uidelicet ζ̄ effertur. Et quā ζ̄ non ha-
buit ullā aliā consonantē ad proprietatē coniugatio-
nis replendam nec potuit aliam accipere consonantē,
quia occupatæ fuerunt partim in prima coniugatione,
prim̄ in secūda partim in tertia immutabiles aut̄ in quīta.
neq; ξ̄ neq; ψ̄, assumere ualens, quia hæ figuratiuæ sūt
futuri barytoni ψ̄ quidē primæ cōiugationis, ut λέω
λέψω. ξ̄ aut̄ secundæ ut λέξω λέξω. et quorūdā quartæ,
ut πλάσω πλάξω. σφάξω σφάξω. nō possunt aut̄ figurati-
uæ futuri barytoni esse figuratiuæ etiā præſētis barytōi
ut q̄ figuratiua ē futuri barytōi. quē admodū ἰ νόστω, nō
ē figuratiua etiā barytoni præſētis sed circūflexi, ut ἰ φν-
στῶ νοστῶ. additū est barytoni futuri, p̄pter κέρω κέρω. ecce
n. ρ̄ cum figuratiua sit futuri figuratiua est etiā baryto-
ni præſētis, sed non est figuratiua barytoni futuri sed
circūflexi. propter hoc ex futuro quarta coniugatio
barytonorum quodāmodo σ̄ mutuatur, et ipsum du-
plicat. et quod reliquum est quarta barytonorum con-
iugatio effertur per ζ̄ uel duo ω̄, ut φράξω. ὀρύσσω καὶ ὀ-
ρύξω ἀφικῶς, utroq; ω̄ in φ̄ mutato. Consueuerunt
enim atticī uertere σ̄ in τ̄ siue simplex sit ut πύτλω.
πύτλων. siue geminatū, ut γλώσσω γλώττω. et proprie ser-
uatur consequentia coniugationis. habet enim ζ̄ du-
plex, habet et ω̄ geminatū qđ parē uim habet τω̄ ζ̄ pro-
pter hoc autem duplicatur ω̄, primum ut parē uim

habeat cum ζ̄ quæ duplex est. Deinde quia (ut dictum est) σ̄ cum sit figuratiua barytoni futuri nõ potest figuratiua esse barytoni præsentis.

Defuturo quartæ coniugationis barytonorum e futuro uero horum uerborum sciendum est d̄ desinentia in ζ̄ω super duas syllabas præter ζε̄ τλιασικὰ, ut plurimū in σ̄ω mittere futurum πεδύζω πεδύσω. πειράζω. πειράσω σαλπίζω σαλπύσω, et σαλπύζω ποιητικῶς. similiter βασίζω βασίσω et βασίζω ἀρπύζω ἀρπύσω. et ἀρπύζω νυσίζω νυσίσω et νυσίζω. Quæ ζε̄ τλιασικὰ sunt in ζ̄ω faciunt futurum. οἰμόζω οἰμόζω. αἰάζω αἰάζω. σενάζω σενάζω. ὀλολύζω ὀλολύζω. At disyllaba nūc in ζ̄ω mittunt futurum, ut παύζω παύζω, κηῖ παύσω ἀπικύσω κεύζω κεύζω. σφάζω σφάζω. Nunc in σ̄ω ut κτύζω κτύσω. Φράζω Φράσω. πρῖζω πρῖσω. Desinentia uero in σ̄ω siue in η̄ω ἀπικύσω ut plurimum ξ̄ habent in futuro. ut ὀρύσσω. siue ὀρύσσω. ὀρύξω. πρᾶσσω. πρᾶσσω. πρᾶξω. & alia. Excipiuntur πλάσσω. ἐρέσσω. ἰμάσσω. ἰνάσσω πᾶσσω. λάσσω. κηῖ λᾶσσω. quæ unum habent σ̄ in futuro. ut πλάσσω. ἐρέσσω. et reliqua ἰμάσσω ἰμάσσω. πᾶσσω. λάσσω κηῖ λᾶσσω et in præterito ῶ. Idcirco quæ horum habet in futuro ξ̄ ad secundam coniugationem reduci possunt. quæ uero σ̄ ad tertiam.

¶ An τν̄ sint duo η̄ an τ γ̄ ut Theodorus Gaza existimasse uidetur.

¶ Neque hoc præteritendum esse censui quod ple-rosque in errore ducere solet. Nam Theodorus Gaza

uir et græce & latine doctissimus in primo ἢ εἰς πᾶσα ρα
in secunda coniugatione barytonorū inter alias figu-
ratiuas literas eiusdē coniugationis etiā duplices ponit
 ζ scilicet duplex ω . duplex η siue τυ $\alpha\pi\iota\kappa\omega\varsigma$, ut φρα
 ζω . ὀρνιστωλοιορῶσ . ὀρνῆτων ὀρντυω $\alpha\pi\iota\kappa\omega\varsigma$. Sed de hac ul-
tima terminatiōe hoc ē τυ dubitari solet, an sint duo
 η ex duplici ω conuersa $\alpha\pi\iota\kappa\omega\varsigma$ sicut ελῶσα ελῶσα , an
uere sint duo diuersa elementa hoc est τ et γ . Si enim
sunt duo η hoc modo disposita, ac connexa τυ ne to-
tiēscalami ductus iteretur (nam scriptores et aptiorem
scribendi modum semper quærunt et breuiorem) ut
duo ω in unum cum geminanda sunt connectantur,
nemini profecto nouum uidebitur, cum in antiquis
exemplaribus etiā aliæ innumere dictiones inueniā-
tur huiusmodi charactēre scriptæ. ut θαλατυα θετυα
 λια κρέτυων $\alpha\tau\upsilon\alpha$. p θαλασα βιθαλια κρέτων $\alpha\pi\iota\kappa\alpha$. At
si pro τ et γ quæ sūt elemēta diuersa, accipere uelimus,
ut ὀρντυω ελῶτγα κρέτγων $\alpha\tau\upsilon\alpha$ uideat profecto noua
quædam pronūciatio ac duriuscula. Theodorustamē
in tertio ἢ εἰς πᾶσα ρα ubi de consonantium gemina-
tione loquitur uidetur uelle omnino diuersa esse ele-
menta τ scilicet et γ . Sed ut quidam asserunt so-
lum hoc accidere putat uerbis duplex η habētibus at-
ticorū more. ut φάτυω πάτυω πέτυω παράτυω αίμάτυω
et cetera. eius uerba hæc sunt, ὀλογοῦτερον μῦτοι ἐπὶ τῷ ὀρνί
 τω ἢ ὁμοίων ἔσθ γρᾶφειμ ὀρντυω καθ᾽ ἑπὶ καὶ τοῖς πυλαίοτι

ροις ἄντιγραφοῦν ὁρῶμεν. Sed theodorus id scripſiſſe
 uidetur hac potiffimum ratione φ̄ i medio præterito
 uerborū in ζ̄ω definetium ſi diſſoluamus ζ̄ i eaſcōſonā
 tes quas poteſtate i ſe continet hoc eſt σ̄ & Δ̄ nimirum
 Δ̄ erit figuratiua litera uerbi. ut φ̄ράζω. φ̄ράσσω. ſicut
 μελίζω μελιόσω δωριώσω quam literam medium præ-
 teritum accipit ut π̄ιφραδα. A ſimili igitur habetia du-
 plex φ̄ ſi eorum medium præteritum ſuſcipit ρ̄ ui-
 dentur profecto mutare poſſe alterum τ̄ in ρ̄. ut ὁρῶ
 τω. ὁρῶντω. φ̄ράττω. φ̄ράττω. π̄λῆττω. π̄λῆττω. quorū media
 præterita ſunt ὄρυνα. π̄ιφυνα. π̄ιπλυνα & ſic de ſimili-
 bus. ſed quid hoc aſſerētes de aliis uerbis dicent, quæ in
 ζ̄ω definet, & futurum habēt in ζ̄ω. nunquid diſſoluto
 ζ̄ ut ſupra, medium præteritum eorū accipiet Δ̄?
 Non p̄fecto, ſed ρ̄ poti⁹. ut κ̄ράζω κ̄ράζω με̄ κ̄ράζω. κ̄είραζω
 Ex cōtrario i uerbis habentibus duplex ω̄ ſiue duplex
 φ̄. et in futuro ſolum σ̄, ut ἐρέττω. μελλῶν ἐρίσω mu-
 tato altero τ̄ in γ̄ ſicut in ſupradictis nunquid medi-
 um præteritum eorum ſuſcipiet ρ̄ ut ἐρίττω. ἐρίσω ἕρε-
 ζα. Quare potius eorum ſentētia adhæreoq̄ ui uolunt
 huiuſmodi uerba tā in ζ̄ω q̄ in φ̄ω habentia in futuro
 σ̄, accipere Δ̄ in medio præterito, ſi ζ̄, γ̄. Nā σ̄ cogna-
 tionem habet cum Δ̄ ut in declinationibus nominū
 ac uerborum liquido apparet. π̄άεισ̄ enim π̄άειδω fa-
 cit τ̄ροπ̄ι τω σ̄ ε̄ς Δ̄ et ἄσω ἄσω facit in futuro muta-
 to cōtra Δ̄ in σ̄. At ζ̄ cognatiōes habet cum γ̄. ut π̄ί
 π̄ζ̄ π̄ίπ̄ισ̄. et λέγω. λείγω. ob q̄ rem indubitato teneo. hu

iusmodi characteres τν̄ pro duplici η̄ ubiq; esse susci-
piēdos. De quinta declinatione barytonorum.

Vinta cōiugatio barytonorū p̄ quatuor imuta-
biles effertur hoc est λ̄. μ̄. ν̄. ρ̄ ut πάλω. νέμω. κείνω
απειρω. quorū futurū circumflexum penultimam corri-
piens p̄ easdē imutabiles effertur. ut πάλω. νέμω. κείνω. απει-
ρω. Præteritū uero habet ω̄ ut πέπαλκα. νενέμηκα. κείκα. ει-
κα. έσπρηκα. ¶ Sexta p̄ ω̄ purū ut ίππειω. πλείω. άκούω.
consumptis enī. xvii. consonantibus partī in præsentī
partī in futuro rationabiliter sexta cōiugatio pura exi-
stit. et quod habebat ut per consonantes formaretur p̄
uocales formata est exceptis in penultima diuersis uo-
calibus. aut diphthongis. Dubitant quidam dicentes,
cum aliæ coniugationes ex diuersis elementis figuren-
tur, ut dictum est quomodo sextam coniugationem
per ω̄ purum dicamus formari: Dicendū est igitur
licet per ω̄ purū dicamuseā enunciari non tamen per
hoc ostendimus ω̄ esse figuratiuum sextæ coniugati-
onis, sed quod figuratur per diuersas uocales aut diph-
thongos quæ sint ante ipsum ut χείω. θέω. νέω. δύω. άκείω
quorum futurum habent σ̄ et præteritum ω̄ ut χεί-
σω. κείσω. θέσω. τέθεικα. νείσω. νείρακα. άκούσω. ήκουκα.
Sunt igitur in uniuersum formatiuæ litteræ præsentis
temporis quibus barytonorum coniugationes inter se
distinguntur hæ, mutæ omnes, ut λέγω. τίςπω. γράφω.
λείγω. τρέχω. άδω. άνύτω. πλύνω. Vna duplex ζ̄ cum ω̄
geminato. ut φρωζω. όρνισω. Quatuor immutabiles, ut

ἴα. λω. νί. μο. φάινω. σπείρω. Vocales omnes præter $\bar{\eta}$ ut
 φάω. δάω. πία. βόω. θύω. ῥόω. Diphthongi propriæ omnes
 ut παίω. φαίω. σείω. δύω. εἰω. κρούω. Impropria una ὀπήω.
 Quæ sequuntur partim futuri sunt, partim præteriti per-
 fecti. Futuri ζ . ξ . σ . et quatuor immutabiles λ . μ . ν . ρ .
 ζ futuri uerborum primæ coniugationis. ξ uero secun-
 dæ, et quorundam etiam quartæ. σ uero tertiæ, et cæte-
 rarum coniugationum tam barytonorum quæ circumfle-
 xorum et desinentium in $\mu\bar{i}$ præter quintam barytono-
 rum. cuius futurum per immutabiles uidelicet λ . μ . ν .
 ρ communiter effertur. ¶ Consonantes præteriti tres
 sunt ϕ . χ . κ . ϕ præteriti primæ coniugationis. χ secun-
 dæ, κ reliquarum tam barytonorum quam circumfle-
 xorum, et terminatorum in $\mu\bar{i}$. quia ubi ζ est in fu-
 turo, illic præteritum habet ϕ . Quæ uero habent ξ
 in futuro, ea in præterito habent χ . Et quæ in futuro
 habent σ ea in præterito habent κ . Sed quoniam di-
 ctum est sex esse uerborum tempora hoc est ἐνισῶπι. πα-
 ρατι. τιόν. παρὰ λείμην. ὑπερωτέλιον. ἀόριστον. ἔμμελλον-
 τι. et solum de tribus mentio facta est hoc est præsentis.
 præteriti perfecti, & futuro. non erit ab re de eisdem ite-
 rum, & reliquis aliquid dicere. Tempora igitur pro-
 prie sunt tria ἐνισῶς. παρελθόντος. καὶ μέλλον. ex quibus
 ἐνισῶς. nõ suscipit diuisionem quoniã periculũ adit ne
 sit tempus. quia ut dicunt quidam. si tempus semper
 mouetur non potest consistere. quod si non consistit
 non est tempus præsens. aut præsens non est tempus.

Sed dicimus quod si tempora non cōstituerint. neq; etiā
præterierūt, quonā. n. modo potest præteriisse qđ non
cōstituerit; dies. n. hestern^o nisi pri^o ortuseēt, neq; præterii
sset. & rursus si quis tinxerit digitum suum ī fistula sem
per fluente, uel pedē in fluuio semp fluēte, pculdubio
neque in præterito neque in futuro potest illum tinge
gere, sed in præsentī tempore, uel in præsentī aqua. &
impressio facta ex rota nimirum per præsens fit non
per præteritum neque per futurum. et quæcunque di
cūtur & quæcunque fiunt ea in præsentī tempore dicū
tur et fiunt. præsens autem est sine capite. hoc est princi
pium nōn habet. idest cum dicitur pariter habet esse.
quod cum ita sit merito nullam suscipit diuisionem.
Sciendum est autem quod apud grammaticos præsens
dilationem habet, hoc est latitudinem subostendit. ut
cum dicimus præsens annus talis est. apud philoso
phos autem (ut dictum est) principium non habet, hoc
est cum dicitur pariter habet esse, παραληλυθὸς autem
qui, et παρῶν χρόνος dicitur hoc est præteritum cum ha
beat dilationem diuersas suscipit diuisiones. Præterita
enim uel in parte præterierunt & nondum perfecta
sunt, & perficiunt id quod dicimus παρατετερόν. ut ἔτυ
πῆον ἔργον nondum enī res perfectæ sunt, sed in parte
præterierunt. unde παρατετερόν dicitur ab eo, quod
extensam. et imperfectā. habeat significationē. ἀπὸ τοῦ
τείρω qđ porriġo siue extēdo significat, uel nuper præ
terierūt res q̄ factæ sūt, & paulo āte cōpleta ē res & p̄ficit

tēpus qđ græce παρὰ κείμενος dicitur, ut τέτυθα πεποίησα
quod etiā pp hoc uocatur παρὰ κείμενος quoniā pfectio
adiacet hoc est nuper pfecta est ἀπὸ τοῦ παρὰ κείμαι. quod
adiaceo significat. Vel præterita multo ante præterierunt.
& p̄ficiunt ὑπερσωτέλιον. ut ἐτετύθειν, qđ ppter hoc
ὑπερσωτέλιον dicit, qđ multo ante res cōpleta sit. σωτέλι-
ος. n. idē est qđ πεπληρωμένος hoc ē cōpletus, unde ὑπερ-
σωτέλιος plusq̄ perfectus ἀπὸ τῆς ὑπερσωτέλειος ἢ πλείω. ὧ.
qđ p̄ficio significat. Sciendū at̄ παρὰ κείμενον habere in se
ipso ἄρτι hoc est nuper, quia τέτυθα ostēdit rē nuper com-
pletā ὑπερσωτέλιος aut̄ τὸ πάλαι hoc ē multo ante. ἐτε-
τύθειν enim rē multo ante completā ostēdit. Si aut̄ præ-
terita incerta sint quādo præterierunt, perficiunt ἀόριστον
ut ἐτύφα. incertū est. n. utrum paulo ante, an mul-
to ante præterierūt et propter hoc ἀόριστος. i. infinitum
dicitur, & indeterminatū. Sciēdum ἀόριστον si assumpse-
rit ἄρτι tantū ualē quantū ἄρτι. quia ἐτύφα ἄρτι par ē τέ-
τυθα hoc est uerberaui. Si autem πάλαι par est præteri-
to plusq̄ perfectō nam ἐτύφα πάλαι par ē ἐτετύθειν. hoc
est uerberaueram. Μέλλον aut̄ hoc ē futurum cum eti-
am ipse habeat latitudinem, debet suscipere diuisionem.
Futura enim aut paulo ante futura sunt, aut mul-
to post. sed quoniam futura incognita sunt, incogni-
ta aut̄ nō possunt tanquam ignorata diuisionem su-
scipere, propter hoc non suscipit diuisionem futurū.
tamē atheniēses diuiserunt ipsum in μετὰ λίγον μέλλοντα
hoc est paulo post futurum, Inueniūtur igitur in uni-
uersum

uersum sex tempora $\epsilon\rho\iota\sigma\omega\varsigma$ et $\mu\acute{\epsilon}\lambda\lambda\omega\nu$ et quatuor diuisiones præteriti temporis hoc est $\epsilon\rho\iota\sigma\omega\varsigma$. $\omega\zeta'$. $\lambda\upsilon\gamma'$. α . Θ .
 ¶ Horum autem cognationes sunt tres. Nam $\epsilon\rho\iota\sigma\omega\varsigma$ cognationem cum $\epsilon\rho\iota\sigma\omega\tau\iota$ habet ut $\tau\upsilon\pi\omega$. δ' . $\epsilon\rho\iota\sigma\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\upsilon\mu\epsilon\nu$.
 quemadmodum enim $\epsilon\rho\iota\sigma\omega\varsigma$ imperfectus est (instante enim et imperfecta habet significationem) unde merito a quibusdam latinoꝝ præsens, instans imperfectum appellatur. Sic et $\epsilon\rho\iota\sigma\omega\varsigma$ imperfectus est. nam iuxta extensam et imperfectam habet significationem. $\lambda\upsilon\gamma'$ cognationem habet cum $\omega\alpha\rho\alpha\lambda\iota\mu\acute{\epsilon}\nu\omega$ quia utrunque significat rem perfectam licet $\omega\zeta'$ significet rem paulo ante perfectam $\lambda\upsilon\gamma'$ uero multo ante. $\alpha\delta\epsilon\iota\sigma\omega\varsigma$ autem habet cognationem cum futuro, ut $\tau\upsilon\psi\omega$ $\epsilon\tau\upsilon\psi\alpha$. et uidetur contrarium esse. quoniam enim modo præteritum potest affinitatem habere cum futuro. contrarium enim est ut res præterita in futuro fiat. Sed licet dicere propter hoc $\alpha\delta\epsilon\iota\sigma\omega\varsigma$ et $\mu\acute{\epsilon}\lambda\lambda\omega\nu$ inter se habere affinitatem. quoniam utrumque significat infinitum, siue indeterminatum et incertum, et enim $\alpha\delta\epsilon\iota\sigma\omega\varsigma$ incertus est. sic etiam $\mu\acute{\epsilon}\lambda\lambda\omega\nu$ incertus existit.
 Quæ cum ita sint nemo mirabitur non easdem consonantes in omnibus temporibus sed alias in aliis inueniri, quia quæ tempora habent cognationem inter se illa easdem consonantes siue litteras habent, sicut est $\epsilon\rho\iota\sigma\omega\varsigma$. et $\epsilon\rho\iota\sigma\omega\varsigma$ ut $\tau\upsilon\pi\omega$ $\epsilon\tau\upsilon\mu\epsilon\nu$. $\omega\zeta'$ $\kappa\alpha\iota$ $\lambda\upsilon\gamma'$ ut $\pi\iota\tau\upsilon\phi\alpha$ $\epsilon\tau\epsilon\lambda\upsilon\phi\epsilon\gamma$. $\mu\acute{\epsilon}\lambda\lambda\omega\nu$ $\eta\gamma$ $\alpha\delta\epsilon\iota\sigma\omega\varsigma$ $\tau\upsilon\psi\omega$. $\epsilon\tau\upsilon\psi\alpha$. At $\mu\acute{\epsilon}\lambda\lambda\omega\nu$ $\omega\zeta'$ & β' . Θ & $\mu\acute{\epsilon}\lambda\lambda\omega\nu$ β' . formatiuae litteras coniugationis suscipiunt, quibusdam paucis exceptis sicut in sequenti figura annotatum est.

	ἐνεσως.	μυ.α.	ω.	μυ.ω.	β.	μυ.
	π.	α.	π.	π.	β.	β.
	β.			β.		
Πρώτη.	π ω ψω	Φα	π α ον	ω		
συνήα	φ ον φα	φην	φ εν.			
π.			π			
	γ		γ			
Δυτή.	κ ω ζω	χα	κ α			
ρα	χ ον ζω	χην	χ εν ον	ω		
	κτ		κ			
	δ		δ			
Τρίτη.	θ ω σω	θα	θ α ον	ω		
	τ ον σα	κην	τ εν.			
		σα	θα	δον	ω	
	ζ ω σα	κην	θ εν			
	ον ζω	χα	θα	ζον	ω	
Πέμπτη	ζα	χην	θ εν			
	σω	κα	θα	δον	ω	
	ατ ω σα	κην	θ εν			
	ον ζω	χα	θα	ζον	ω	
	ζα	χην	θ εν			
	λ		λ			
	μ		μ			
Πέμπτη	ν ω	ν ω κα	ν εν	ω		
	ρ ον	ρ	λεν	ρ		
	μν	μ	μ			

α	Φάω.
ε	δέω.
ι	πία.
ο	βόω.
υ	δύω.
ω	φάω.

Ἐκ τῆς   ω   σω   λια   α   οἱ   ᾧ
                   ον   οσι   αψ   ψυ

αι	πείω.
αυ	φάω.
ει	σειώ.
ου	δύω.
οι	οίω.
ου	ηρούα.
υ	όπιω.

κεφαλιθηριστικα.

¶ Dicuntur autem κεφαλιθηριστικα eo quod sint, signa siue notæ cōiugationum. per ea enim cognoscitur unumquodq; uerbū quorū cōiugationis sit Nam quicquid præcedit ᾧ finalem κεφαλιθηριστικὸν appellatur.

De augmento præteritorum

o mne uerbum incipit aut a uocali, aut conso-
nante. Si a uocali, aut a simplici, aut a diphthō
go. Si a simplici, aut a mutabili, aut ab immu-
tabili. Si ab imutabili hoc é η. ι. υ. ω. nulla fit uocaliū
mutatio í præteritis, ut ἤχεω ἤχῳ ἤχεον ἤχον ηχηκα, ἤχη-
καμεν, ἤχησα. ἰξάνω ἰξάνον. ἰξάνεα, ἰξάνεμεν, ἰξάνεσα. ἕβριζω. ἕβριζον
ἕβρικα. ἕβρικαμεν. ἕβρισα. ὠφελίω, ὠφελῶ ὠφέλεον, ὠφέλομεν
ὠφέλικα, ὠφελήκαμεν, ὠφέλισα. At ἰξάνω et ἕβριζω et similia
quanquá ab imutabilib⁹ uocalibus incipiunt, easdem
tamé í præsentí positione lōgas habent, in præteritis ue-
ro natura quod augmentí ratione factū est, ancipites
ení sunt. ¶ Si aut uerbū incipiat a mutabilibus uocali-
bus hoc est α ε & ο in præteritis mutātur í longas, quā
mutationé tempotale augmentū appellamus. α in η
cōmuniter mutatur, ut ἀκούω ἠκουον. ἠλέκαμεν, ἠκουσα. ἀνύω
ἠνυον. ἠνυεα ἠνυεμεν. ἠνυσα. excipitur ἀνδραστῶ ἀνδραστην. ἀνδρῶ
μα ἀνδρῶμεν propter alternitatē duorū η η. excipit et
ἄω ἴπυρο, cuius ἴπυρον facit nec coincidat cū ἦον cuius
thema est ἴω. Et αἴω audio φ αἴον facit, ut differat ab ἠ-
ον quod ibá significat. Si aut ab ε incipiat uerbū ε mu-
tatur in η ut ἴδω ἠκα ἠκαμεν. ἐλίω ἐλεῶ. ἠλίεον ἠλουν ἠλίη
κα ἠλεήκαμεν ἠλίησα. Excipiūtur aliqua, in quibus ε ma-
nens assumit ι in diphthōgum, hoc est ἔχω ἔχον. ἔπω εἶ-
παμ. ἔλω ἔλον. ἔλκω ἔλκον. ἔρω ἔρωμ. ἔρω. ἔρωμ. εἶκα. ἀχρησα.
μῆσις ὥς ἔθη. ἰterposito ω magno εἶδα καὶ εἶθεϊν. καὶ εἶω
θῶς δὲ ἄχρησα hoc est usitata. ἴω pro sedeo et in duo εἶν ὥς
εἶκα

ἐπαύχεται. ὡς παθητικὸς εἶμαι. Πρὸς εἶμιν. καὶ εἰμένος ἡμετο
 χί, δύχεται. ἐδίξω ἐδίξον. ἐρύω ἐρύον. ἐλκύνω ἐλκύνει. ἐρπίξω ἐρ
 πίξοι. ἐπέλω πέλω. ἐπέλω. ὡς ἐπέλω. ῥέ. ἔσκα. sine augumen
 to. Πρὸς ἐπέλω assumpto ἱ in diphthongum, nec coinci
 dat cum proprio praesenti in secunda et tertia persona
 singularis numeri, hoc est ἐπέλω ἐπέλω. ἐπέλω. ἐπέλω. ἐπέλω. ἐπέλω.
 ἐπέλω. ἐπέλω. ἐπέλω. ἐπέλω. ἐπέλω. ἐπέλω. Si autem
 ab ὀ uertitur in ὦ magnum. ut ὀρίζω ὀρίζοι. ὀνομάζω ὀ
 νόμαζον. et cetera. Inueniuntur tamé apud poetas hu
 iusmodi uerba absq; augumēto iōnum more ut ἀκροῦν
 ἀντὶ τῶ ἀκροῦν. ἐλαυνεῖν ἀντὶ τῶ ἐλαυνεῖν. ὀνομαῖν ἀντὶ τῶ ὀνομαῖν.
 ¶ Si uero a diphthongo incipiat uerbum, aut a muta
 bili incipit, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc é
 εἰ. ὄν. et οὐ. nulla fit mutatio, ut εἰλάξω εἰλάξον. ὄνδω ὄνδον.
 καὶ ἀπὶ κῶς ἡνδον sicut et δύχομαι ἡνχόμεν. et διφραῖρομαι
 ἡνφραῖρον et similia in quibus attici mutant εἰ in ἡ οὐρῆω
 ὦ. οὐρεῖον. οἰω. Si autem a mutabili, hoc est αἰ. αὐ. οἰ. eadé
 fit mutatio quæ in simplicibus uocalib⁹. Nam si ab αἰ
 incipiat uerbum uertitur αἰ in ἡ. et ἱ subscribi
 tur unde expropria diphthongo impropria fit. ut
 αἰρω ἡρω. ἡρεα. ἡρεα. Si autem ab αὐ uertitur αἰ in ἡ.
 ut αὐλέω αὐλώ. ἡνλεον ἡνλω. ἡνληα. Si autem ab οἰ uer
 titur οἰ in ὠ magnum, et subscribitur ἱ et fit di
 phthogus impropria ut οἰατεῖρω ὠατεῖρον. ὠατεῖρα. anno
 tantur aliqua in quibus nulla fit mutatio. ut οἰάμαι οἰά
 θη. οἰμῶ οἰμῶσαι. οἰνώ οἰνήσαι. οἰνίζω οἰνίζοι. οἰνισα. οἰσῶ οἰσῶσαι. οἰώ
 ρίζομαι οἰωρίζομαι. οἰωροσκόπῶ οἰωροσκόπος. οἰωροσκόπος. οἰωροσκόπος.

υ ἢ πῶσιν· οἰακίλω οἰαλίωσιν· οἰακονομῶ οἰακονόμησαι· οἰακονοσοφῶ
οἰακονοσοφῆσαι. annotantur etiam secundum quosdam οἰ-
δύνω et οἰκουρῶ.

¶ Quandoquocunque præpositiones nil plus significat in
compositione uerborum quam ipsa uerba simplicia
fit consuetum augmentum in principio totius com-
positi, ut ἐνὶ πῶ ἤνεπον· καθύπερθε ἐκασθῶν. Si autem plus si-
gnificant quam ipsum uerbum simplex, fit augmen-
tum inter præpositionem & uerbum, ut παρὰ τοῦ πα-
ρῆκουον· κατὰ γράφω κατὰ γράφον. Aduertendum est in
his compositis præpositiones abiicere ultimam uoca-
lem, uocali sequente tam in præsentis quam in præteritis
ut παρέχω παρήχον· ἐκ παρὰ et ἔχω· ἀπαιρῶ ἀπαιρῶν. ob
quam rem etiam in uerbis a consonantibus incipien-
tibus cum in præteritis suscipiant ε syllabicum augmen-
tum pari modo præpositiones abiiciunt extremam uo-
calem ut λέπω ἔλεπον· καταλέπω κατέλεπον. At si uer-
ba incipiant ab aspiratis uocalibus, siue diphthongis
præpositiones mutant tenues improprias aspiratas, ut
ἀπαιρῶ ἀπαιρῶν· ἐπιρῶ ἐπιρῶν· ἀπαιρῶ ἀπαιρῶν· πε-
ρῶ περῶν et ἀπὸ extremam retinent uocalem, etsi cum
uerbis a uocali incipientibus cōponantur ut περιᾶπω·
περίχω· προᾶγω προᾶγον· προᾶργω προᾶργον. Sunt quæ at-
ticorum more in principio compositi augmentum af-
sumunt, quorum simplicia in usu non sunt, ut ἀμφι-
σβῆ τῶ ἢ ἀμφισβῆτον· ἀντιβολῶ ἢ αντιβόλων. Quædam in-
trinsecus ut ἀπολαύω ἀπέλαυον καὶ ἀπῆλαυον· ἐπιχειρῶ ἐπε-

χειρῶν ἐγκομιάζω ἐνεκομιάζομαι ἐνθυμούμαι ἐνεθυμούμην.
 Quædam etiam a *δυσ* & *δύ* incipientia hoc idem faciūt,
 ut *δυσσπισῶ δυσσπίσσω. δυσσρεσῶ δυσσρέσσω διαρκῶ δυνάριαι*
δύρατῶ δυνήτουν. διαγγελίζομαι δυνηελίζόμην. Sunt et
 quæ in principio duplex habent augmentum, ut *δύ*
ναμαι ἠδυνάμην. βούλομαι ἠβουλόμην. μέλλω ἠμέλλοι. pro *ἐδύ*
ράμην. et ἐβουλόμην. et ἐμέλλοι. Quædam uero in princi
 pio et in medio, ut *ἐνόηῶ ἠνώηλον. ἀνορθῶ ἠνώρθων. ἀνέ*
χουμαι ἠνεχόμην. παροινῶ ἠπαρώνου.

¶ Si autem Incipiat Verbum a consonate, Omnia præ
 terita assumunt *ἔψιλόν* in principio, quod syllabicum
 augmentum appellamus, ut *ἀπείρω ἔαπειρον. ἔσπαρκα.*
ἔσπαρκαί. ἔσπειρα ἔσπείρον. At *ῥῶ*, præter ἔ etiam assumit
 consonantem præsentis, ut *τύπτω ἔτυπεν τέτυφα.* licet
 hoc non sit uniuersale omnibus uerbis ut in proprio
 loco latius dicetur.

Formationes Verborū Barytonorum modi in di indicatiui.

Ὄριστὰ ἐνθρηνητὰ ἐνεσῶς.

Ὑπτω a nullo fit cum sit thema totius uerbi. se
 cunda persona a prima fit, extrema in *εις* mu
 tata *τύπτεις καὶ δωρικῶς τύπτες.* abiecto *ι* καὶ
αἰολι κῶς *τύπης* *ε* diphthongo in *η* mutata.
 Tertia a secunda persona fit abiecto *σ* καὶ *δωρικῶς* *τύ*
πτε καὶ *αἰολι* κῶς *τύπτη.*

αἰμα. ¶ Prima persona dualis numeri a prima plurali fit extrema syllaba in *ο* mutata. Nec mirum primam dualis personam formari a prima pluralis, licet numerus dualis ante pluralem esse uideatur, quia maiores et maxime æoles duali numero non utebantur, sed singulari tantummodo et plurali, quod Diomedis quoque auctoritate confirmatur, qui ait. Antiquitatis enim romani memores dualem numerum posteritatis usu receptum quasi nouellum usurpare uoluerunt. Isnanque sicut a primordio sermonis a natura proditi in obscuro habitus ignorabatur. sic diutius incertus inter utrunque numerum tam singularem quam pluralem latebat. Sero autem superuenientibus seculis scrupulose curiositatis obseruationibus cœptus quasi intercalaris irrepfit. Et hac de causa apud ueteres raro reperitur quoniam erroribus illaqueatis multiplicatur et cætera. Sed aduerte quod quodocunque prima persona pluralis desinit in *ου* tunc prima persona dualis formari non potest, duabus regulis inuicem repugnantibus. quarum prima est quod dualis numerus uerbi natura appetit extremam syllabam desinere aut in *τ* in actiuis, aut in *ο* in passiuis et sic formandum fuerat *τυπόμενον τυπέτον*. Altera regula est quod, omnis pars orationis suscipiens numeros debet formari per idem elementum ut *τυπόμεθα τυπέμεθον*. exceptis pronominibus primitiuis, quæ a regula declinant ut *ἐγὼ ἐμὸν. σὺ καὶ σὸν. ἡμεῖς ἡμῶν*, et sic dicendum fuerat *αὐτῶν*.

τῶ τὸ πρῶτον μὲν τὸ πρῶτον. διὰ τὸ μ̄ Quare his duabus regulis
 repugnātib; hac quidem appetente τ̄ illa uero μ̄, e-
 uenit ut neutra optinuerit formādi potestatem. quo fa-
 ctum est ut prima persona dualis numeri omniū acti-
 uorū oīno defecerit cū p̄ma p̄sona pluralis in μ̄ syllaba
 exeat. ¶ Secunda persona a secunda plurali fit π̄
 in ῥ̄ mutata, ut τὸ πρῶτον ἐστὶ τὸ πρῶτον. potest etiam formari a
 secunda singularis numeri, abiecto τ̄ de diphthongo et
 σ̄, et addita τῶν τὸ πρῶτον ἐστὶ τὸ πρῶτον. ¶ Tertia similis ē secun-
 dæ τὸ πρῶτον. Nam quando cūq; tertia p̄sona pluralis de-
 finit aut in τ̄ aut in ᾱ tunc secūda et tertia dualis nume-
 ri similes sunt, alioqui dissimiles. ¶ Γλωσσικὰ.
 ¶ Prima p̄sona pluralis fit a prima singulari ὠ magno
 in ὀ paruū mutato et addita μ̄ ut τὸ πρῶτον τὸ πρῶτον μ̄, ὡς
 ὡς τὸ πρῶτον. ¶ Secunda persona a prima fit penulti-
 ma ἰ ē et extrema in π̄ mutatis τὸ πρῶτον μ̄ τὸ πρῶτον. ¶ Ter-
 tia ē a prima fit extrema in σ̄ cōuersa, et addita ῥ̄ pe-
 nultima, ut τὸ πρῶτον τὸ πρῶτον, et est similis datiuo plura-
 li participii eiusdem tēporis ut τὸ πρῶτον τὸ πρῶτον τὸ πρῶτον.
 nā regula ē quod tertia p̄sona pluralis præsens tēpo-
 ris et futuri actiuorum similis est datiuo plurali parti-
 cipii eiusdē temporis. At τὸ πρῶτον doctores dicūt ad simili-
 tudinē dti singularis. Quo in loco aduertēdum est qđ
 tertia persona uerborū desinens in τ̄ sequente uocali
 assumit ῥ̄ ut τὸ πρῶτον ἐστὶ. quoniam τ̄ natura appe-
 tit ῥ̄ quando cūq; σ̄ præcedit ipsum τ̄ in fine
 dictionis siue actu siue potestate ut τὸ πρῶτον φόνιξις datiuo

ui plurales ἀπό τῶν τῶς τῶς. et Φοῖνιξ Φοῖνικος. Sic i tertiis
 personis uerborū in τ̄ desinentibus ut τῦπῆοισι τετύφα
 σιν. τῦφοισιν. Attici tamen etiam sequēte consonāte ad
 dunt τ̄. Iones uero neq; cōsonante sequēte, neq; uocali
 quod nos Athenis i arcu marmoreo Adriani impera
 toris scriptum ipsi uidimus αἰδέϊσσι δῆραι θησείωσ ἡπρῖν πῆ
 λισ, et in fronte orientem uersus αἰδέϊσσι δῆραι θησείωσ πόλισ
 αἰδέϊσσι δῆραι. et αἰδέϊσσι δῆραι. Si. n. τ̄
 additū fuisset uerbo substantiuo εἰσ̄ nō abiecta fuisset
 τ̄ extrema uocalis p̄ apostrophum. Hoc idē et ε̄ facit cū
 tertia p̄sona uerbi in id desinat, ut ἐτυπεν ἐτυπει. quod
 nō faciunt secundæ personæ imperatiuæ et si in ε̄ ipsæ
 quoq; desinant, ut τῦπετῦπέτω, $\text{C} \frac{\text{E}}{\text{N}} \text{Z}$ Ἐτυπετῦ fit a pri
 ma persona præsens extema in οῖ mutata, ac præpo
 sito ε̄ syllabico incremento, quod cōmune est omnib⁹
 præteritis uerboꝝ a cōsonāte incipiētū ut τῦπεω ὁ $\text{E} \frac{\text{E}}{\text{N}} \text{Z}$
 ἐτυπετῦ. Vel fit a ḡtō participii præsens tēporis extre
 ma syllaba abiecta, ac præposito ε̄ incremento, ut τῦ
 πῆωι τῦπετῦτος ἐτυπετῦ. Sed hic aduertendum est quan
 docūq; præsens incipit a ρ̄ præteritū imperfectum ac
 cipere alterū ρ̄ et hoc ut in eo seruetur spiritus præsens
 temporis. nam regula est sp̄m̄ thematis et in aliis tem
 porib⁹ seruandū esse, ut εἰλω. $\text{E} \frac{\text{E}}{\text{N}} \text{Z}$ εἰλωι ecce hic serua
 tū est φ̄. Si igitur simplici ρ̄ pt̄m̄ ip̄fectū scriberetur ne
 cessario tenui spiritu scribendū eēt. nā ρ̄ et si in p̄ncipio
 dictiōis aspires, nihilominus i medio duarū uocaliū
 in eadē dictiōe simplici, exilē sp̄m̄ hēt, ut μέρος. χείρῶ. φέ
 ρῶ. huius igitur gr̄a pt̄m̄ ip̄fectū geminatū ρ̄ h̄re debet,

ut alterū quod est hoc est in quod prior syllaba desinit exilē spm̄
 hēat, alterū uero a quo sequēs syllaba initiū habet aspi
 retur. quæ quidem syllaba in præsentī cum p̄cipalis
 sit aspiratur. nā quādocunq; duo ρρ̄ inueniūtur siue in
 simplici siue in cōposita dictiōe, alterum quidē exili spi
 ritu, alterū uero aspirato scribitur, ut πῶρρῶ. ἀρρῶσος. ἄρρῶ
 lestamen aspirationē oīno fugiētes utrunq; ρρ̄ exili spi
 ritu scribere consueuerunt, ut κίρρῶ. φθέρρῶ. ἀπέρρῶ. Πλε
 ρῶ. φθέρρῶ. ἀπέρρῶ. Cur autē alterū ρ hocē primū exilē spiri
 tū habeat hęc assignat̄ ratio. nā apud græcos nulla ē di
 ctio aut syllaba quæ in ullā aspiratarū desinat et p̄pea
 ubi aliqua earū gemināda est, prior mutatur in eam te
 nuē quæ est ei p̄pria, ut ἀρρῶ. ἀπέρρῶ. βάρρῶ. Si igitur
 utrunq; ρρ̄ aspiraret̄ eueniret, ut prior syllaba in aspiratā
 desineret quod apud græcos absurdum ē. Est igitur cō
 munitis regula huius litteræ ρ̄ q̄ quādocunq; ponitur in
 p̄ncipio dictiōis aspiratur tāq̄ media inter uocales et cō
 sonātes. ut ῥῆμα ῥῆμα excipiūt̄ ῥῆμα. ῥῆμα. et ῥῆμα. Quo
 niā in noībus si p̄ma et s̄ca syllaba a ρ̄ incipiāt, leuē spm̄ h̄re
 deber. q̄ nō fit in uerbis neq; p̄cipiis ut ῥῆμα. ῥῆμα. ῥῆμα.
 ῥῆμα. si at̄ assumit secū aut syllabā, aut dictiōne desinētē in
 uocalē, et fiat dictio una, geminat̄ ρρ̄ p̄mū quod hēt p̄silē
 alterū uero daseā ut ῥῆμα. ῥῆμα. ῥῆμα. ῥῆμα. Poet
 æ tamē in p̄ris uerbo βῆ q̄ a ρ̄ incipiūt̄ gratia metri simpli
 ci ρ̄ scribere aliquando cōsueuerūt. cōposita et ab ῥῆ uni
 co ρ̄ scribuntur ut ῥῆμα. ῥῆμα. ῥῆμα. ῥῆμα. habet, n. ῥῆ di
 phthōgus pronuntiationem secundæ consonātis ἀμ

Εἰρητός uero & ἄρεκρον pp metrum simplici ῥ̄ inueni-
untur poetico more. Ὀμηρος ὀδυσσεύς ἀνήστω ἐν ἀμειβύτη.
Tribus.n.modis duplicat' ῥ̄ ῥ̄ aut p cōpositionē ut ἐπίρ
ῥημα. aut p augmentū syllabicū, ut ἑρῥησα. aut per na-
turam, ut πύρρος. θαρρρος. quibus aut inest duplicatū na-
tura in his dubitāt nōnulli utrum hoc seruādum sit, an
utrūq; habeat ἡλήν. Est et aliud incrementū quod tē-
porale appellatur, hoc est cum breuis uocalis in longā
mutatur. quod cōmune est omnibus präteritis uerbo-
rum a uocalibus incipientium, ut ἀκούω ἤκουεν. Iones ta-
men omnino respuūt incrementū tā syllabicum q̄ tem-
porale in omnibus präteritis. ut τύπτε pro ἔτυπτε. ἀκού-
σα pro ἤκουσα. ἄφατο pro ἤφατο. Hoc idem et poeta aliquñ
faciunt. Sunt et alia uerba a uocalibus incipētia quæ
partim differentiaē cā partim δὲ φωνίας partim solo usu nō
augētur in prīcipio präteritorū ut supra dictū est. ¶ Se-
cunda psona a prima fit ὄν in ἔσ̄ mutata, ut ἔτυπτε ἔτυ-
πτες. Tertia uero a secunda abiecto σ̄ ut ἔτυπτε. ἀίωρι
κῶς τύπτεσκε. Quo in loco aduertendū est ἰωνας con-
sueuisse formare tertiā psonā pteriti imperfecti, et primi
& secundi aoristi actiuorū omniū abiicientes incremē-
tū tā syllabicū q̄ tēporale & apponētes σκῆ syllabā. Sed
quia horū penultima uaria est secundū uarias uerborū
cōiugatiōes, scire uelī q̄ sit penultima ī unaquaq; cōiuga-
tiōe. Nā tertia psona pti imperfecti oīum barytono βε̄ ἔ hēt
ante σκῆ ut ἔτυπτε ἔτυπτεσκε. ἔλεγε λέγεσκε. ἔπειθε πέθεισκε.
ἔφραζε φράζεσκε. ἔαπειρε ἀπειρεσκε. ἤκουε ἀκούεσκε. Cir

cunflexorū uero & terminatorū in $\mu\bar{\iota}$ ppriashabet
 uocales quæ formatiua cōiugationū appellātur, hoc ē
 $\bar{\epsilon}$ $\bar{\alpha}$ $\bar{o}$ $\bar{\upsilon}$. ē quidē formatiua est primæ cōiugatiōistā cir
 cūflexorū q̄ terminatorū ī $\mu\bar{\iota}$ $\bar{\alpha}$ secundæ. $\bar{o}$ tertiæ. $\bar{\upsilon}$ uero
 quartæ uerborū in $\mu\bar{\iota}$ t̄m. quoniā circūflexorū tres sunt
 coniugatiōes, ut $\epsilon\pi\acute{o}\iota\epsilon\iota$ $\pi\acute{\rho}\iota\epsilon\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\pi\acute{\iota}\theta\eta$ $\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\lambda\acute{o}\alpha$ $\epsilon\lambda\acute{o}\alpha\sigma\kappa\epsilon$.
 $\iota\sigma\eta\acute{\iota}\sigma\alpha\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\gamma\sigma\alpha\sigma\kappa\epsilon$. $\chi\epsilon\lambda\acute{o}\sigma\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\delta\acute{\iota}\delta\omega$ $\delta\acute{\iota}\delta\omega\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\gamma\sigma\alpha\sigma\kappa\epsilon$. $\chi\epsilon\lambda\acute{o}\sigma\sigma\kappa\epsilon$.
 $\sigma\kappa\epsilon$. ¶ At tertia p̄sona p̄mi aoristi oīum uerborū $\bar{\alpha}$ hēt
 ante $\sigma\kappa\epsilon$ cū propria sit uocalis primī aoristi, et formari
 potest a secūda p̄sona addita $\kappa\bar{\epsilon}$ ut $\epsilon\tau\upsilon\chi\alpha\varsigma$ $\tau\upsilon\chi\alpha\sigma\kappa\epsilon$ $\epsilon\pi\acute{\iota}\eta$
 $\sigma\alpha\varsigma$ $\pi\acute{o}\iota\eta\sigma\alpha\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\sigma\eta\sigma\alpha\varsigma$ $\sigma\eta\sigma\alpha\sigma\kappa\epsilon$. Si uero a tertia p̄sona for
 mare uoluerimus secūdū regulæ præceptionē $\bar{\epsilon}$ in $\bar{\alpha}$
 iterū mutandum erit et $\epsilon\tau\upsilon\chi\epsilon$ $\tau\upsilon\chi\alpha\sigma\kappa\epsilon$ & sic in aliis cōiui
 gationib⁹. ¶ Tertia uero p̄sona secūdi aoristi barytono
 rū & circūflexorū omniū $\bar{\epsilon}$ habet ante $\sigma\kappa\epsilon$ ut $\epsilon\tau\upsilon\pi\epsilon\tau\upsilon$
 $\pi\acute{o}\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\phi\lambda\epsilon\tau\epsilon$ $\phi\lambda\epsilon\tau\epsilon\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\delta\upsilon\kappa\epsilon$ $\delta\upsilon\kappa\epsilon\sigma\kappa\epsilon$, cuius thema ē $\delta\upsilon\kappa$
 $\pi\acute{o}\omega$. $\omega\epsilon\mu\upsilon\lambda\epsilon$ $\mu\upsilon\lambda\epsilon\sigma\kappa\epsilon$ $\alpha\pi\acute{\epsilon}\tau\omega$ $\mu\upsilon\lambda\acute{\alpha}\omega$. ω . ¶ At tertia p̄sona
 secūdi aoristi uerborū in $\mu\bar{\iota}$ easdē uocales habet, quas
 tertia p̄ti īp̄fecti eorū dē uerborū. ut $\epsilon\theta\eta$ $\theta\acute{\epsilon}\sigma\kappa\epsilon$ sicut $\epsilon\pi\acute{\iota}\theta\eta$
 $\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\sigma\eta$ $\sigma\acute{\alpha}\sigma\kappa\epsilon$. sicut $\iota\sigma\eta$ $\iota\sigma\acute{\alpha}\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\delta\omega$ $\delta\acute{\omega}\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\delta\upsilon$ $\delta\acute{\upsilon}\sigma\kappa\epsilon$.
 $\epsilon\lambda\eta\lambda\omega\delta\iota\varsigma$ θ . $\alpha\upsilon\tau\acute{\alpha}$ ρ θ $\alpha\upsilon\tau\acute{\iota}\varsigma$ $\iota\omega\kappa$ $\alpha\upsilon\tau\acute{\iota}\varsigma$ $\omega\varsigma$ $\upsilon\pi\acute{o}$ $\mu\eta\tau\acute{\epsilon}\rho\alpha$ $\delta\upsilon\sigma\eta\epsilon\kappa$ $\epsilon\iota\varsigma$ $\delta\iota\alpha\upsilon$
 $\tau\alpha$. $\alpha\upsilon\tau\acute{\iota}$ $\tau\acute{o}$ $\epsilon\delta\upsilon$. Hoc autē imitati poetæ p̄mā ēt & secūdam
 p̄sonā singl̄ in ac tertiā pl̄m, qm̄ oīno similis ē p̄mā fin
 gulari horū tēporū hoc eodē mō formāt. ut $\tau\upsilon\pi\acute{\eta}\epsilon\sigma\kappa\epsilon$ $\sigma\upsilon$
 $\tau\upsilon\pi\acute{\eta}\epsilon\sigma\kappa\epsilon\iota\varsigma$ δ . $\tau\upsilon\pi\acute{\eta}\epsilon\sigma\kappa\epsilon\iota\sigma\iota$ tertia pluralis. $\epsilon\delta\acute{\iota}\delta\omega\sigma\kappa\epsilon$ uero & $\epsilon\epsilon\acute{\iota}$
 $\pi\alpha\sigma\kappa\epsilon$. et $\epsilon\gamma\acute{\iota}\omega\sigma\kappa\epsilon$ & similia quæ augmentū fuant, has
 nō sequūtur regulas cum ionica nō sint, Sed a uerbis ī

κω deducitur hoc ē δὲ δὲ σκω ρι κτ' ἀσκω γρωσκω. ¶ Δὲ
 κω. ¶ Prima p̄sona dualis nō fit p̄pter duas regulas in
 uicē repugnātes ut dictū est. Secunda uero a secunda
 plurali τε in τον mutata ut ἐτύκτε πετύκτε. Tertia
 a secunda duali τον in τλω cōuersa ἐτυκτε τλω, quæ in-
 ter se dissimiles sūt, cū tertia pluralis nec ἰ desinat nec
 ἰ σαι. Γλωσσικῶς. ¶ Prima p̄sona a prima singulari fit
 interposita με ut ἐτύκτε οὐ ἐτύκτε οὐ με. Secūda a prima ο
 in ε et με in τε mutatis ut ἐτύκτε τε. Tertia uero nō fit
 a prima plurali, nec pares habet syllabas sed magis simi-
 lis ē primæ singulari, ut ἐτύκτε οὐ. Nam cum participiū
 actiuum desinit in σ ὄζυγον tunc tertia persona plura-
 lis par est syllabis primæ plurali. ut πετύκμεμε πετύκμεσι· ε
 πετύκμεμε πετύκμεσι. quia participiū præteriti perfecti
 id est πετυκώς in σ desinens acuit ultimam alioquin
 dispares sūt, et tūc tertia persona a gō sui p̄cipii fit ab-
 iecta τος syllaba ac ε cōi incremento addita ut τὸ πω
 τὸ κτε οὐτος ἐτυκτε οὐ. ut prima singularis, et τὸ φαε τὸ φαμε
 ρος, ἐτυφαν. et τυκων τυκντος, ἐτυπον. Et hoc de solis præte-
 ritis est intelligendū. nam præsens & futurum hāc regu-
 lā nō sequuntur. Inueniuntur tamen ἐδδλιούσαν, ἀπὲ τω ἐ
 δδλιον tertia p̄sona pl̄is p̄ti ἰperfecti ἀπὲ τω δδλιέω. et ἐμάθο
 σαν, pro ἐμάθον· ἐδδσαν pro ἐδδν et similia bæotorum si-
 ue chalcidicorū more, Cōsueuerūt. n. ipsi bæoti ἰ iis q̄
 nō hñt p̄cipiū ἰ σ ὄζυγον, hoc εἰ p̄τό ἰperfecto, & in ἄβο
 b̄ aoristis actiuorū pares facere et p̄mā & tertiā p̄sonā plu-
 ralis nūeri, ut ἐτύκτε οὐμεν ἐτύκτε οὐσαν et ἐτύκτε με ἐτύκτε οὐσαν et

ἐτύπεμεν ἐτύπεσαν. ἀντί τ' ἐτίτυπον. contra uero ī iis q̄ hēnt
 p̄ticipiū ī σ̄ ὀξύρηνον declinatū p̄ ρτ hoc ē ī aoristis passi-
 uis oīum uerborū subtrahentes penultimā uocalē & se-
 quētē cōsonātē hoc ē η̄ & μ̄ p̄mæ p̄sonæ pluralis faciūt
 tertiā pluralē ut ἐτύφθημεν ἐτυφθεν ἐκοσμήθημεν ἐκόσμηθησαν.
 ἀντί τ' ἐτίφθησαν ἐκοσμήθησαν. ἰλιάδης γ' ἀντί ρ̄ ἐπεικόσμηθησαν
 ἄμ' ἡμ' ὀρέασιν ἰλιάσιν. Etiā in ptō īperfecto & fo aoristo uer-
 borū actiuo βε in μῑ definetiū cū eius p̄ticipiū definat ī
 σ̄ ὀξύρηνον et declinet p̄ ντ̄ ī eadē p̄sona faciūt syncopā. nō
 tamē eodē mō ut ἐφάμεν ἐφαν' ἐσημεν ἐσαν. ἐβημεν ἐβαν. ἐδυ-
 μεν ἐδω. pro ἐφασαν ἐσησαν ἐβησαν ἰλιάδης. Ν. οἱ δὲ ὕπτις κ̄ π̄
 πύχε' ἔδω, μνήσαν το δὲ χέρμη. pro ἔδυσαν. **Ϝ**. **Ϝ** τ̄ ἐτυφα
 a futuro fit extrema syllaba ī φᾱ mutata. Vbi aduertēdū
 ē p̄t̄m̄ p̄fctm̄ quo ad ultimā & p̄ultimā syllabā fieri a fu-
 turo, sed quo ad p̄ncipalē a ptō īperfecto fit ut q̄busdā pla-
 cet. nā si p̄t̄m̄ īperfectū ἰcipit a lōga siue n̄a siue positioe
 ab eadē ἰcipit & p̄t̄m̄ p̄fectū ut ἦχον ἦχε ἑσπερον ἑσπερα ἦ-
 χον. n. hēt p̄mā natura lōgā hoc ē ἦ ἑσπερον uero positioe
 qa post ἦ uocalē breuē duæ sequunt' cōsonātes σ̄. f. & τ̄
 sia breui aut a coī tūc p̄t̄m̄ p̄fectū duplicat p̄ntis cōso-
 nātē cū coī augumēto ἦ, ut πύπω ἐτυπῆον πύτυφα. κείνω ἦ
 κείνον κείκεινα. nā ἐτυπερ p̄mā hēt breuē qm̄ post ἦ sola
 & simplex cōsonās sequit' uidelicet τ̄. κείνον uero cōem
 quia post ἦ duæ sequuntur cōsonantes ex quib' p̄ or̄ ē mu-
 ta hoc ē κ. altera uero liq̄da hoc ē ρ. nā muta cum liqui-
 da siue imutabili hoc ē λ. μ. ν. ρ. cōem faciūt syllabā.
 Incipiētia t̄na τν̄ & ρς̄ nō reduplicant p̄ntis consonan-
 tem licet sit muta cum liquida *διὰ τὴν ἁποφυγίαν*

ut *ενωρίζω ενωρίζω* & *αγγιστίζω αγγιστίζω*. Etiam incipi-
 entia a *ρ* nō reduplicāt. ut *εἶπω εἶρω*. nō at̄ *εἶρω εἶρω*. at̄
εἶρω εἶρω & similia poetica sūt. Quæ uero a dēsis inci-
 piūt gemināt quidē cōsonātem, densis tamē īproprias
 tenues mutatis cū īter se ἀντίστοιχα sint, & una p̄ alia pona-
 tur. ut *εἶνω πέδιλα*. φράζω πέφραλα. χαίρω κέχαριλα. Inue-
 niūtur μέμνημαι ἀπὸ τοῦ μνάομαι ὤμαι. et *ἐκτεμναι ἀπὸ τοῦ*
κτέομαι ὤμαι. & *πέπταμαι ἀπὸ τῆς πτάομαι ὤμαι*. ī quib⁹ ptm̄
 priorē repetit cōsonantē, licet nō sit muta cū liquida.
 quo ī loco sciri uelim priorē geminatarū syllabā com-
 munē esse, q̄a *μτ*. *κτ*. & *πτ*. secundū Herodianū cōem-
 faciūt syllabā in metro sicuti muta cū liquida. Quo ad
 ultimā uero et penultimā ptm̄ p̄fectū fita futuro extre-
 ma ī *φα* mutata ut *πύψω πέτυφα*. & hoc in p̄ma cōiuga-
 tione barytonorū ī qua futurū hēt *φ* & ptm̄ *φ*. ī *φα* uero
 futurū hēt *ζ* & ptm̄ *χ* ut *λέγω λέξω λέλεχα*. At ī oībus ali-
 is coniugatiōibus tā barytonorū quā circumflexorū, &
 terminatorū in *μι* futurū habet *σ* & præteritum *η* ut
πέπω. *πέπω*. *πέπεικα*. φράζω φράσω. πέφραλα. αἰούω ἀκούσω
ἠκούηα. ποίεω. ποιήσω. πεποίηκα. πίνω. πίνω. πίνω. κἄ τὰ
λοιπὰ. ī quibus *σω* extrema futuri syllaba ī *κα* mutata
 fit præteritum perfectum. Verba tamē q̄nta coniuga-
 tionis & si actu non habent *σ* in futuro *δὰ πτω κα*
κοφασίαν natura tamen illud appetunt cum sit propria
 consonans futuri. Aeoles enim per *σ* huiuscemodi
 futurum enunciare consueuerunt. quo in *κ* conuer-
 so ac īmutabili manente fit præteritū perfectū ut *κάλω*.

λω. φαλώ κοιμῶς καὶ φαλώσιολιῶς. τῶ εἴφα ληα. ἀπείρω ἀπεί
 ρῶ δ' ἀπείρω εἰσπύρεα. Habentia uero μ , seruant quidē
 ipsum μ in præterito perfecto, sed interponūt η inter
 μ et κ propter ineptam consonantium structuram,
 debebat. n. esse ab eo quod ē νέμω νεμῶ πέρεμκα. et ab eo
 quod est βρέμω βρεμῶ βέβρεμκα, at μενέμκα dicimus
 et βεβρέμκα. nā μ ante κ neq; in cōprehésione syllaba
 rū neq; in distictione ponitur. idcirco huiusmodi uer-
 ba aberrauerunt a barytonorū uerborum regula et se-
 cuta sunt circūflexorum formā. et hæc sunt quæ ab āti
 quisā notata inuenimus. Δέμω δεδέμκα καὶ συμωπῆ δε
 δμκα. νέμω νενέμκα. βρέμω βεβρέμκα. τρέμω πετρέμ
 κα. πέμω καὶ πέμω πέπέμκα δ' συμωπῆ πέτμκα. κάμω δ'
 καμάω κακάμκα δ' συμωπῆ κέκμκα ὑμω ὑγέμκα. ¶ De
 finétia uero in $\rho\omega$ non seruant ν in præterito actiuo
 sed ι γ conuertunt. et hoc propter κ sequens (nam ρ
 ante τ . κ . ξ . χ . semper uertitur in τ) ut φαίνω φανῶ πῆ
 φαυκα. μένω tamen μεμένκα facit tanq̄ a themate circū
 flexo deductum. At disyllaba habentia ante ν siue τ si-
 ue σ diphthongū, siue ω prorsus abiiciūt ν in præteri-
 to ut κείνω κέκευκα κτένω κέτακα. δύνω πέδυκα. sed hæc
 pauca sunt. Penultimā etiam eandem habet præteritū
 cū futuro. ut τύψω πέτυφα. πείσω πέπευκα. Excipiuntur
 disyllaba primæ et secūdæ coniugationis habétia ϵ in
 penultima præsentis in quibus attici faciunt propriū
 præteritū mutātes ϵ in ω ut κλέπτω κέκλιφα κοιμῶς καὶ
 κέκλωφα ἀπείκωσ πέμπω πέπεμφα κοιμῶς δ' πέπμφα ἀπείκωσ

Annotatur et uerba disyllaba quae coniugationis quae
 in penultima futuri habent in quo in $\bar{a}$ mutato faciunt praeteritum
 ut $\alpha\pi\epsilon\iota\sigma\omega$. $\alpha\pi\epsilon\sigma\omega$ $\epsilon\sigma\omega$ $\sigma\iota\alpha$. $\Phi\theta\epsilon\iota\sigma\omega$ $\Phi\theta\epsilon\sigma\omega$ $\iota\Phi\theta\alpha$ $\sigma\iota\alpha$. Hoc est ad
 uertendum est quod omne praeteritum in $\bar{n}\bar{a}$ longa habens penultimam si abiicit
 $\bar{u}$ corripit eandem penultimam ionum more ut $\beta\acute{\epsilon}\beta\eta\kappa\alpha$ $\beta\acute{\epsilon}$
 $\beta\acute{\alpha}\alpha$. $\epsilon\sigma\tau\acute{\iota}\kappa\alpha$ $\epsilon\sigma\tau\acute{\iota}\alpha$. $\delta\acute{\epsilon}\delta\iota\delta\iota\kappa\alpha$ $\delta\acute{\epsilon}\delta\iota\alpha$ $\mu\acute{\epsilon}$ $\omega\acute{\sigma}$. $\acute{\alpha}\gamma\eta\eta\kappa\alpha$ $\acute{\alpha}\gamma\eta\alpha$. $\tau\acute{\epsilon}\delta\iota\upsilon\kappa\alpha$
 est & $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\upsilon\kappa\alpha$ corripitur penultimam quae in futuro producta
 fit. $\bar{u}$. n. anceps est. ¶ Secunda persona a prima appositio
 ut $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\Phi\alpha\varsigma$. ¶ Tertia est a prima $\bar{a}$ in $\bar{e}$ conuersa $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\Phi\epsilon$.
 ¶ $\Delta\iota\upsilon\mu\acute{\alpha}$ prima persona non fit. secunda $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\Phi\alpha\tau\omicron\rho$ & fit uel a
 prima singulari addita $\bar{\rho}$ uel a $\bar{a}$ plurali $\tau\acute{\epsilon}$ in $\bar{\rho}$ mutata $\tau\acute{\epsilon}$
 $\tau\acute{\upsilon}\Phi\alpha\tau\epsilon$ $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\Phi\alpha\tau\omicron\rho$. tertia secunda similis est. ¶ $\Gamma\lambda\omega\sigma\sigma\iota\kappa\alpha$.
 Prima persona a prima singulari addita $\mu\bar{\eta}$ $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\Phi\alpha$ $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\Phi\alpha$
 $\mu\bar{\eta}\mu\bar{\eta}$ $\delta\omega\epsilon\iota\kappa\omega\varsigma$ $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\Phi\alpha\mu\epsilon\iota\varsigma$. $\bar{a}$ persona a prima fit extrema in $\tau\acute{\epsilon}$
 conuersa $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\Phi\alpha\tau\epsilon$. tertia est a prima $\mu\bar{\eta}$ in $\bar{\sigma}$ conuersa $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon$
 $\Phi\alpha\sigma\iota$. ¶ $\delta\omega\epsilon\iota\kappa\omega\varsigma$ $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\Phi\alpha\tau\epsilon$. sicut $\epsilon\sigma\tau\acute{\iota}\kappa\alpha\upsilon\tau\iota$ $\epsilon\sigma\tau\acute{\iota}\kappa\alpha\sigma\iota$. $\theta\epsilon\omicron\kappa\epsilon\iota\tau\omicron\varsigma$
 $\epsilon\upsilon$ $\acute{\alpha}\delta\omega\eta\alpha$ $\lambda\omicron\upsilon\sigma\iota\varsigma$ $\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\upsilon\mu\acute{\epsilon}\sigma\eta\lambda\alpha\upsilon\tau\iota$, $\kappa\alpha\iota$ $\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\upsilon\mu\acute{\epsilon}\nu\delta\eta\delta\upsilon\delta\upsilon\tau\iota$.

De praeterito attico.

Vā docūq; uerbū incipit a mutabilib⁹ uocalib⁹ ui-
 delicet ab $\bar{a}$ ϵ . & $\omicron$. sequente consonante in quā nō
 definit prima syllaba sed quae potius sit principium secundae ut
 $\epsilon\sigma\tau\acute{\iota}\delta\omega$ nec a longa incipiat uerbū ut $\acute{\alpha}\delta\omega$. Attici faciunt
 propriū praeteritum actiui mediū & passiuū principales duas formas
 sentis praeponeutes cōi praeterito & tertiā syllabā a principio cor-
 ripientes si triū syllabarū numerū excefferit ut $\acute{\alpha}\tau\epsilon\iota\sigma\omega$ $\acute{\alpha}\gamma\eta\sigma$
 $\lambda\alpha\lambda\omicron\upsilon\omega\varsigma$ $\eta\gamma$ $\acute{\alpha}\gamma\eta\sigma\kappa\alpha$ $\acute{\alpha}\tau\eta\iota\lambda\omega\varsigma$. $\kappa\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\tau\epsilon\iota\sigma\mu\alpha\iota$ praeteritum passiuū. $\acute{\alpha}$ -
 $\kappa\omicron\upsilon\omega$ $\eta\lambda\omicron\upsilon\kappa\alpha$. ¶ $\eta\lambda\omicron\upsilon\alpha$ $\mu\acute{\epsilon}$ $\omega\acute{\sigma}$ δ $\acute{\alpha}\lambda\eta\eta\kappa\alpha$ $\acute{\alpha}\tau\eta\iota\kappa\omega\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\epsilon\iota\Phi\omega$ $\eta\lambda\epsilon\phi$

φα. κοινῶς καὶ ἀλλήλῃ φα ἀΐτικῶς. Quo in loco illud sci
 endum est præteritum actiuū et passiuū, atticum non
 esse pauciorū quatuor syllabarum. uult enim habere
 principalem syllabam præsentis temporis & eam sem-
 per breuem. quoniam præteritū atticum nunquam a
 longa principiū habet. nā nihil aliud ē atticū augumē
 tum quam quædā reduplicatio et oīs reduplicatio bre
 uis ē et cætera. Secundam & tertiam per eandē consonatē
 geminatā. Quartā uero per formatiuam literā præte
 riti perfecti, quā græci χαρὰ τῆς ἰστικῆς appellāt, ut ἰρήει
 καὶ ἰρήεισμαι ἀπὸ τοῦ ἐρίω idcirco ἰδῆδοκα ἀπὸ τοῦ ἰδῆκα qđ
 est præteritum actiuum atticum regulariter formatū
 ἀπὸ τοῦ ἦκα. cuius thema est ἰδῶ assumpsit δὲ syllabam
 κατὰ πέντεσιν. ut ἰ eo eadem consonans præsentis hoc
 est δ in secūda et tertia syllaba repeteretur et sic ex tri-
 syllabo tetra syllabū, factum est ἀγῆνοκα uero hoc eodē
 modo formatum ἀπὸ τοῦ ἀζω. ἦχα ἢ ἀΐτικῶς ἀπῆκα ἢ ἐπέ-
 λιπέσει εἰ γὼ συλλαβῆς ἀπὸ γκα abiecit alterum γ δὲ ἀπὸ
 καλιφονίαν. Medium uero præteritū trium esse posse.
 nam primā syllabā eandē esse oportet cū prima præ-
 sentis, sicut in actiuo et passiuo. secūda uero et tertiā per
 eandē cōsonantē geminatam enunciari oportet. quae
 quidē cōsonans ēt formatiua litera ē præsentis tempo
 ris, et pti medii. ut ἀρω ἦκα καὶ ἦε ἦρα κοινῶς ἑάρρηκα ἀΐτικῶς
 cuius extrema p ῥ quæ ē ei propria formatiua, enūciat
 et eadē bis repetitur ἰ secūda et tertia syllaba secundum
 regulæ præceptionē & ἰδῶ ἦκα καὶ ἦε ἦρα κοινῶς ἰδῆδοκα

ὄλω ὄλολα ὄπω ὄποπε. In quibus superfluum est dicere
 quanta sit ultima quæ a principio tertia existit, cum il-
 lud constet præterita omnia in $\bar{\alpha}$ desinentia finalem
 syllabam corripere. Sunt quædam uerba ab $\bar{o}$ incipiētia.
 quorū præterito solū $\bar{\epsilon}$ attici præponere consueuerūt.
 ut ὄρακα ἐώρακα ὄρα ἐώρα. unde ἀνίωγα. ὄσμαι ἕως-
 μαι ὄνημαι ἐώνημαι. at εἴοικα medium præteritum ἀπό τῆς
 οἴκα. cuius thema hoc εἴκω non ab $\bar{o}$ sed ab $\bar{\epsilon}$ diphthong
 go principium habet, idem patitur. hoc idem faciunt
 in præterito imperfecto ut ὄρω ἐώρων. ὠνούμαι ἑώνουμι.
 Et in aoristis ut ἦκα ἐήκα. ἔηκα ἔηκε. unde ζηνίκα ἐῖπα
 ἔειπα. ἔειπες ἔειπες. unde προσέειπε. ὄσμην ἑώσμην μὲν ὄσμην
 ἀπὸ τῆς ὄσομαι. sed hæc magis poetica sunt. In qui-
 bus aduertendum est uocales præteritis communibus.
 atticorum more præpositas præsentis seruare spiritum
 ut ἐλάθω ἤλαθα ἐλήλυθα. ἀνδάνων δένον ἐπέδατον ὄρω ἐώρων.
 ἐώρακα ὠρῶ ἐώνηκα ἐώνημαι. Est enī regula. ὅτι τῶ ἀπὸ τῆς
 αὐτῆς ἀρχῆς τὸ πνεῦμα τῶ ἐνεστῶτος φυλάττειται. hoc ē attice
 aucta spiritum præsentis seruant. sed quoniam dictum
 est tertiam syllabam corripendam esse. aduertendum
 est quo pacto id sit faciendum. quia $\bar{\eta}$ mutatur in $\bar{\epsilon}$ ut
 ἀλήθω ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλίλεκα ἀπὸ τῆς ἠ. ὦ in $\bar{o}$ ut ἐρωτῶ
 ἠρώτηκα ἐρωτήθηκα ἀπὸ τῆς ἠ. Si fuerit diphthong^o $\bar{\epsilon}\bar{\alpha}$. uel $\bar{o}\bar{\alpha}$.
 uel $\bar{o}\bar{\iota}$. uel $\bar{o}\bar{\epsilon}$ quidē abiicit $\bar{\epsilon}$ ut ἀλέφω ἠλέφα ἀλίλιφα. ἐρή-
 ρηκα. τῆ ἀπὸ τῆς ἐρέσσω νό abiicit $\bar{\epsilon}$ ne coincidat cū hoc
 præterito ἐρήρην cuius thema est ἐρῆρω δὲ ἀπὸ τῆς ἠ qd con-
 τέδο significat hoc idē facit & eius præteritū mediū, &
 passiuum

passiuū, ut ἐρήθη ἐρήθησα. ἐρησμαι ἐρήθησμαι. ἐρηρέθηται ue
 ro tertia persona pluralis ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ ἐρήθησαι tertia sin
 gulari ἀπικῶς corripit tertiā nō ē sed ἰ abiiciēdo cōtra
 regulam iam dictam qđ factū est nō atticorū more sed
 ionum. ὡς abiicit ē ut ἐλάθω ἠλάθηκα. ἐλύθηκα ἠλύθη
 θαι. οἱ uero abiicit ἰ ut ἐποιμάζω ποίμακα, ἐπιτόμακα. οἱ ue
 ro abiicit ὄ, ut ἀκῶ ἠέκα. ἠέμισα ἠέμισα. ἀπικῶς ἀπικῶσα. Est
 autē quādo dores ἰ hui⁹ modi ptis atticis tertiā natura
 longā seruat, ut ὄρω ὄρησάω ὄρηκα. ὄρωρηκα. ἀλλήλμμαι etiā
 qđ ab ἠλεμμαι præterito cōi fit cuius thema ē ἀλέφομαι
 tertiam hēt productam non tamen natura cū ex ὄ di
 phthōgo abiectum sit ἰ sed positione. quoniam non li
 cuit ullo modo abiicere μ̄ consonantē quæ extremam
 syllabam præcedit cum sit de eius formali essentia qđ
 quidem accidit omnibus passiuis præteritis quæ ante
 μ̄αι finalē aliquam habent consonantem ἀλάλημαι ue
 ro et ἀνάχημαι ἀιολικῶς sunt & præsentis temporis uerbo
 rum in μ̄i ut eorum testantur p̄icipia hoc est ἀλαλήμε
 ρος, ἀναχήμερος. quæ accentum habent in antepenulti
 ma, sicut πνέμερος ἀπὸ τοῦ πνέμαι, ἀλαλήθημαι ἔτ ut qui
 busdam placet præsentis tēporis est. Sed de his in tracta
 tu uerborum in μ̄i plenius dicetur. Sciendum est etiā
 quando præsens incipit a ἰ siue μ̄ atticis abiicientes
 primum ἰ siue primum μ̄ et interponentes ἰ facere
 proprium præteritum ut λέβω λέβηφα λοινῶς, καίει
 φα ἀπικῶς μέφομαι μέμαρμαι λοινῶς, καίειμαρμαι.

ἀπικῶς.

Τετύφειν. fit a præterito perfecto extrema ἰ ἢ ῥ mu-
tata ut τετύφα ἰ τετύφειν. Habet. n. eādē principalē
cū præterito perfecto a uocali incipiente. ut ἀκούω ἢ κού-
κα. ἢ κούειν. ἀπείρω ἢ ἀπάρηα ἢ ἀπάρηειν. Si uero præteritū ἰ
perfectum incipiat a consonante ab eadem et præteri-
tū plusq̄ perfectum principiū habet. præposita etiā. ἰ uo-
cali ut πέτυφα ἢ πέτύφειν. λέλεχα ἢ λελέχειν. Hoc in loco
illud ἀnotandū ἔ quod quēadmodū attici faciunt p̄pri-
um præteritum perfectū actiuū, medium, & passiuum
quādocunq; uerba, incipiunt ab aliqua mutabiliū uo-
calium hoc est ἄ. ἠ. ἔ. ὀ. ῥ. præponentes duas principales lit-
teras præsentiscōi præterito, ac penultimā corripientes.
eodē modo faciunt et præteritum plusq̄ perfectū eorū-
dem uerborῶ, augētes insup̄ principalē uocalem. quæ
semper in p̄ō perfecto attico corripitur. qm̄ regula est
uerba a breui uocali incipientia, in p̄terito plusq̄ perfe-
cto attico téporaliter augeri. ut ἀγνοοῦμαι ἢ ἀγνόησαι. ὀρώρουμαι
ἢ ὀρώρουσαι. ἀκῆκομαι ἢ ἀκῆκοῦμαι. Excipitur ἐλήλυθα ἢ ἔλ-
ηλυθα quod ἐληλύθειν et ἐκλύθειν facit absq; augmento. Excip-
it̄ etiam ἐώλεται medium præteritum plusq̄ perfectū
ἀπὸ τοῦ ἐόληται, et ἐώρηται ἀπὸ τοῦ ἐόρηται et ἠώκειν ἀπὸ τοῦ ἐοικῆται
quorum prima corripitur, media uero producit̄. κα-
θὺ π̄ β. βασιμὸν τοῦ χροῦται hoc est p̄ transitionē téporis, nam
ἠόληται et ἠόρειν. et ἠόκειν dicēdum fuerat secundum at-
ticorum præceptionem. Hoc etiam aduertendum est
iones dissoluētes ἢ diphthōgum primæ personæ in εἰ

et abiiciētes ᾱ, ἐπετύφεα dicere ἀπὸ τοῦ ἐπέυφει et ἐπε-
 ποιήκα ἀπὸ τῆς ἐπεποίηον. At in tertia p̄sona dissoluētes ē.
 in duo εἰ ἐπετύφει ἀπὸ τοῦ ἐπετύφει καὶ ἐπεποίηε ἀπὸ τοῦ ἐπε-
 ποιήκαε dicere et ἦδε ἀπὸ τοῦ ἦδει. ἰλιάδος σ' οὐδέ τις ἄλλος ἦδε
 ἐν, ὅτε θεῶν οὐτε θνητῶν ἀνθρώπων. Cur autē abiiciunt ᾱ
 in prima p̄sona hæc assignatur rō, ἢ ἂ ἀπωσικῆ ἢ ἀπελκῆ
 πλεονάζει τοῦ ᾱ hoc ē abiectiuū. nisi dictio ex declinatiōe
 in ᾱ desinat. ut ἡ μούσα τῶ μῦσα ἢ ἐτυφα ἐτυφα in tertia p̄so-
 na pluralis primaoristi. sed in his quæ patiūtur et ubi
 nulla ratio inflexiōis ἢ ᾱ cogit desinere, omnino illud
 abiicit, ut ξέρειν ξέρεια νό autem ξέρειαν, solutiōe ἢ ἰ εἶ
 et ἦναι. et ἐπετύφει ἐπετύφει. Dissoluūt quidē ē diphthō-
 gum in εἶ ἢ in prima p̄sona cum εἶ sit, formatiua litera pri-
 mæ p̄sonæ ut ἐτύφα, ἐτυφα. At in tertia p̄sona ἢ duo εἶ
 qm̄ ē est formatiua l̄ræ tertiæ p̄sonæ ut ἐτυπε, ἐτυφε, ἐτυ-
 φει. (Loquor de ἰ tegr̄is dictiōibus, ἢ ἰβόα ex synæresi
 est ἀπὸ τοῦ ἰβόαι.) Attici uero cōtrahētes ē & αἰ ἢ in pri-
 ma p̄sona & duo εἶ etiam in ἢ in tertia p̄sona dicūt
 ἐπετύφει ἐγώ, & ἐπετύφει ἐκείνος, ἀπὸ τοῦ ἐπετύφει ἐγώ, καὶ ἐπε-
 τύφει ἐκείνος. hoc est uerberaueram ego, & uerberauerat
 ille. sic ἐκεχάρην ἐγώ, καὶ ἐκεχάρην ἐκείνος, ὡς παρὰ εἰσοφάμει, ὅτε
 εἶλε ἐχάρην προσδοκῶν τὸν αἰχίλον, ἀπὸ τοῦ εἶλε χάρην ἐγώ προσ-
 δοκῶν. sic ἦδη ἐγώ καὶ ἦδη ἐκείνος. ἰλιάδος α'. ὅς ἦδη τὰ πόντα
 τὰ πεισόμα. προτέοντων. ἀπὸ τοῦ ἦδει. tertia p̄sona in
 quibus nulla uidetur ratio cur extremæ syllabæ tam
 primæ q̄ tertiæ p̄sonæ ἰδῆ sit subscribendū, & si in
 quibusdā codicibus iueniatur, qđ scriptorū errore ar-

bitror potius accidisse q̄ ulla ratione. Secūda .n. p̄sona
 & tertia singularis numeri pares uolūt hēre uocales cū
 p̄priis primis p̄sonis quando sūt pariū syllaba^β, ut ε
 τυπὸν ἐτυπῆσεν ἐτυπε τυττα τυττα τυττα τυττα τυττα. Si igitur p̄
 ma p̄sona p̄ unam uocalē legitur, ut ἐλεε χῆρην ἐγὼ, et secū
 da p̄sona et tertia p̄ unā uocalē legēda sūt, sicut ī magno
 etymologico. Eustathi⁹ tamē ἐν τῷ β' τῆς ἰδυσσεύς sup his
 tradit nō simpliciter ex iis quæ sūt ἠδεν et ἐπεποιήκειν
 et similia p̄ solutionē ἠδεα et ἐπεποιήεα facta eē sed ex at
 ticis hoc ē ἠδῆ et ἐπεποιήεα quæ ab eis uidelicet ἠδεν et ἐ
 πεποιήεα facta sūt tradit .n. heraclides atticos talia p̄teri
 ta plusq̄ perfecta ī ἠ solo terminare dicentes ἠδῆ ἐπεποιήεα
 ἐνενοήεα. Et sic ait Panætius scripturas habere apud Pla
 tonē .& thucidides huiusmodi consuetudine attica u
 susē. et has diuisiones ex his dicit Iones p̄prie profer
 re ἠδεα dicētes resolutionē ἠ in εἶα hęc Eustathius. Sed ut
 cunq; accipe uoluerimus siue ex solutione crasim fieri
 ἠδεα ἠδῆ siue ex crasi solutionē ἠδῆ ἠδεα apparet ἰὼτα nul
 lo modo extremæ syllabæ subscribendū esse. At in pri
 ma syllaba hui⁹ p̄tī ἠδῆ subscribit^r atticorū more qui
 ē p̄tō^β in ἠ mutare consueuerūt siue solum siue in di
 phthōgo ut ἰδωάμω ἠδωάμω ἰβλάμω ἠβλάμω. sic ἠ
 δεν ἀπὸ τῶ εἶδε μίσησεν. ἴσπῆ τῶ εἶς ἠ ἠπτεγραμμέου τῶ
 ἰ. εἶδα τῆ in usu nō est sed εἶδα. Dores ēt has tertias p̄sonas
 p̄ ἠ enūciare cōsueuerūt θεόειρος ἠ πῆκα τῆνος ἠλαιον ἐν ὄ
 φθαλμοῖσιν ὄσώπη pro ὄπώπει. Secūda p̄sona a p̄ma fit ἠ ἰ
 ὁ mutato ἠ πῆφῆν ἠ πῆφῆς. Tertia a secūda abiecto ὁ ἐπῆ
τύφῆ

† uim habet π et σ. ζ̄ uero κ & σ ὁ ἤρωθ' ἀνὸς φησί. ὅτι
 οἱ Φυλάζοντες ἠμῶν τὸ σὸν χεῖρον ἐκλίθησαν ἕπα γὰρ ὠφ-
 λεν ἕφα. ὁ ἠνεγμα ὠφλερ ἠνεγξα. excipiuntur etiam ἕ-
 χνα ἕχα ἀπὸ τοῦ χένω & ἕνα ἀπὸ τοῦ κένω ἢ ἕσσα ἀπὸ τοῦ σένω.
 Ἐ ἠλθνα ἀπὸ τοῦ ἀλθνώ qui cum omnino abiiciāt futuri
 consonantem pure enūciantur. Penultimā uero eādē
 habet cū futuro & uniuersaliter natura aut positione
 productam ut ἀκονῶ ἠκονουσα, τυψῶ ἔτυψα. aliquādo uero
 natura et positione ut ἠμφφα. sed quoniam penultima
 futuri nō semp̄ existit λόγα sed aliquādo cōmunis ut δύνω
 δύνω Aliquādo uero breuis, sicut in uerbis quintæ cōiu-
 gationis. Aduertēdū quomodo ea producat in pri-
 mo aoristo. Nam si penultia futuri circumflexi huius-
 modi uerborū ā ab ipso themate fuerit uertitur in ἠ in
 primo aoristo. ut φαῖλω. φαλῶ ἔφηλα. ἀγὰλλω ἀγαλῶ ἠγη-
 λα. si ā ἀπὸ φησὶ θύγησ' τὸ εἰς ἔσωρος, similiter ἠ uertit' ἔσσει
 ἰωρι κῶ ut καθεύρω καθεύρω ἠκάθηρα. χένρω χένω ἕχνα. Hoc
 idem et Attici faciunt ut μιάνρω μιανῶ ἐμίηνα σημαίνω σῶ
 ματῶ ἐσημνη ἢ ἐσημνηάμην. Cōmuniter uero ἐσημνα. et
 et ἰδιέρματα et ἰχλίανα dicit' a existēte λόγα. si ἔ, assumit' ἔ
 ἠ diphthogum. ut σπειρῶ ἑσπειρα. si ἠ breuis, aut ὠ pducū-
 tur (bitēporeæ. n. sunt) siue ancipites ut κείνω κείρω ἔκει-
 ρα. θύνω θυνῶ ἔθυρα. sunt et qui penultimam correptā ser-
 uant ut ἑπέλωσα. ἑούλωσα. ἑγύλωσα. ἠνωσα. ἑφρωσα. ἑπῆνωσα.
 ἑπῆρωσα et ἠρωσα. quam poetæ duplicato ὠ rationali-
 ter produciūt. ut ἑπέλωσα. ἑούλωσα. ἑγύλωσα. secunda, per-
 fona, a prima fit addita σ. ut ἔτυψα ἔτυψας. Tertia a pri-
 ma ā in ἔ mutata ἔτυψε. Ἐ Δυηά. Secunda persona a se

cunda plurali fit $\tau\bar{\epsilon}$ in $\tau\bar{\omega}\nu$ cōuerfa $\acute{\epsilon}\tau\acute{\upsilon}\phi\alpha\tau\epsilon$ $\acute{\epsilon}\tau\acute{\upsilon}\phi\alpha\sigma\theta\upsilon$. Tertia uero a secunda duali $\tau\bar{\omega}\nu$ in $\tau\bar{\iota}\omega$ conuerfa $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha\tau\iota\omega$.
ΕΠ ληρωται. Prima persona a prima singulari addita $\mu\bar{\omega}$ syllaba ut $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$ $\acute{\epsilon}\tau\acute{\upsilon}\phi\alpha\mu\bar{\epsilon}\theta\upsilon$. Secūda a prima $\mu\bar{\omega}$ in $\tau\bar{\epsilon}$ mutata $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha\tau\epsilon$. Tertia uero nō a prima plurali sed a g $\bar{\tau}\bar{o}$ sui participii fit, cū nō sit oxytonū abiecta $\tau\bar{\omega}\varsigma$ syllaba, ut $\tau\acute{\upsilon}\phi\alpha\varsigma$ $\tau\acute{\upsilon}\phi\alpha\nu\theta\acute{\omega}\varsigma$ $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha\mu$. Αόριστος β'.

¶ Secundus aoristus actiuo $\beta\epsilon$ a priori fit mutata finali $\bar{\iota}$ $\bar{o}$ breuem, & figuratiuo posito ante $\bar{o}$ loco eius litteræ quæ finalem præcedit in primo aoristo & $\acute{\epsilon}$ pariū syllabæ cum primo si sit a barytono themate, ut $\tau\acute{\upsilon}\pi\omega$ $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$ $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\theta\upsilon$. Si aut a circumflexo, minuitur una syllaba, ut $\delta\delta\upsilon\pi\acute{\omega}$ $\acute{\omega}$ $\delta\delta\upsilon\pi\acute{\theta}\omega$ $\acute{\epsilon}\delta\delta\upsilon\pi\theta\omega$ $\acute{\epsilon}\delta\delta\upsilon\pi\theta\omega$. Quia quā docunq; futurum primum superat præsens circumflexū tūc medium ptm̄ minuitur una syllaba ab actiuo. Secūdus aoristus a primo. secundū futu $\beta\epsilon$ a primo, abii ciendo penultimā uocalé & consonantem sequentem hoc $\acute{\epsilon}$ $\bar{\eta}$ ut $\kappa\iota\nu\pi\acute{\omega}$ $\kappa\iota\nu\pi\acute{\theta}\omega$ $\acute{\omega}\varsigma$ $\acute{\epsilon}\iota\kappa\iota\nu\pi\theta\eta\alpha$ $\mu\acute{\epsilon}\varsigma$ $\acute{\omega}\varsigma$ $\acute{\epsilon}\kappa\iota\nu\pi\theta\epsilon$.
Θ $\acute{\alpha}$ $\acute{\epsilon}\kappa\iota\nu\pi\theta\alpha$. **Θ** β $\acute{\epsilon}\kappa\iota\nu\pi\theta\upsilon$. $\mu\acute{\epsilon}\varsigma$ $\acute{\alpha}$ $\kappa\iota\nu\pi\acute{\theta}\omega$. $\mu\acute{\epsilon}\varsigma$ β $\kappa\iota\nu\pi\acute{\omega}$,
 Quæ quidē tempora in tertia cōiugatione circumflexorū nunq̄ inueniūtur, in prima uero et secunda raro et a themate circumflexo et polysyllabo, in $\bar{o}$ nō purū desinente ut $\delta\delta\upsilon\pi\acute{\omega}$ $\acute{\omega}$ $\delta\lambda\iota\delta\acute{\omega}$. Quādo uero futu $\beta\epsilon$ pares hēt syllabas cū p̄feti tunc mediū ptm̄ pariū $\acute{\epsilon}$ syllabæ cū actiuo et secundus aoristus cū primo et secundū futurū cū priō, ut $\tau\acute{\upsilon}\pi\omega$ $\mu\acute{\epsilon}\varsigma$ $\acute{\alpha}$ $\tau\acute{\upsilon}\phi\omega$ $\acute{\omega}\varsigma$ $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$ $\mu\acute{\epsilon}\varsigma$ $\acute{\omega}\varsigma$ $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$. **Θ** $\acute{\alpha}$ $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$ **Θ** β $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\upsilon$ $\mu\acute{\epsilon}\varsigma$ $\acute{\alpha}$ $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\omega$ $\mu\acute{\epsilon}\varsigma$ β $\tau\upsilon\pi\acute{\omega}$. Corripit aut pe

penultimā a themate barytono existēs secundus aoristus,
 ut λήβω ἐλάβον, πῶω ἐπῶον oportet aut̄ illū polysyllabū
 esse, alioqui hoc non esset uniuersale. ἄδδον enim & ἄλλον,
 et ἄλιον. et ἄλιον. et ἄλιδιν. et ἄπῶν et ἄρον. unde ἄγγον longā
 habet penultimā ratione principalis, hoc ē primæ syllā
 bæ nā disyllabi existentes eandem habēt et primā et pe
 nultimā At ἐχον παρηνδέσει τῶ σ̄ pducit penultimā ἀπ̄
 τῶ ἐχὼ θέματος. sed melius ἀπ̄ τῶ χέω χήσω ἐχισαί ἐχρη. ἴδδον
 uero ratione penultimæ corripitur, et etiam poeticum
 est. Quædā tamē polysyllaba producūt penultimā po
 sitione, quorum thema aliquā mutarum habet in ulti
 ma, et ante mutā ρ̄ imutabilē, ut πέρθω ἐπάρθην. δέρεω ἐ
 δαρέον. μαρπῶ ἐμαρπῶν. ἐπράθην uero et ἐσφακ), poetica
 sūt κῆλ μετὰ θεσιν. his adiūgitur ἠνεγι) licet nō habeat ρ̄
 āte mutā. Et ἐπεφνον secundum aliquos. et ἐπληνον, quod
 penultimā habet pductā differētiæ gratiā ἐπληνοι enī
 ad corpus refertur, ἐπληνον uero ad aiām. In circūfle
 xis aut̄ uerbis corripit pēultimā Secundus aoristus quā
 docūq; thema habet solā cōsonātem āte ω finalē. ut κῆλ
 πῶω ἐπῶον. excipiūtur δδον πῶω ἐδδον. δύρω δῶ
 ρον. Quādo aut̄ thema hēt duas consonātes producitur
 penultima positiōe, ut χερισμῶ ἐχερισμον. ὀλι δῶω ὀλι δδον
 βλαστῶ ἐβλαστον. ἀλαλιῶ ἠλαληον. ἀμαρτῶ ἠμαρτον. ἠμφορον
 uero mutatiōe ᾱ in ὀ et trāspositiōe ρ̄ et interpositiōe
 β̄ inter μ̄ & ρ̄ cum modo nullo coherere possint in
 eadē dictiōe, corripit penultimam. Quando autem
 corripitur penultima secundi aoristi. et quæ in quas

mutentur aduertendū est. Nā secūdus aoristus amat
habere in penultima ancipitē breuem. Vnde si fuerit
ē ī disyllabothemate præcedēte imutabili siue sequēte,
ut plurimū uertitur in ā ī secūdo aoristo ut δέξω ἔδωρον,
πέρω ἔπερσεν, πλέω ἔπλεον. λέγω uero ἔλεγον facit et
Φλέω ἔφλεγον. si ἢ uertitur ī ā breuem ut λήβω ἔλαβον. ὦ
magnū in ā ut τρώω ἔτραγον. si aut fuerint duæ ācipites
abiicitur secunda, ut κείω ἔκλαιον. φαίω ἔφαινον. πείω ἔπεινον
si ā diphthongus, abiicitur ē ut πέσω ἔπιστερλαι. πείω ἔπειπεν.
Excipiūtur uerba disyllaba quinæ cōiugatiōis in qui
bus abiicitur ī. et ē in ā mutatur. ut αείρω ἔαυρωρον. φθεί
ρω ἔφθειρον. ὀφείλω aut ὠφείλον δὲ τῷ ē et εἰρήνηρον et ἀεί
ρω ἔειρωρον, trisyllaba. n. sunt. non aut disyllaba. si ὄν abiici
tur ē. ut φέγω ἔφηνον. πύχω ἔπτυχον. si οὔν abiicitur ὄ, ut ἀ
κούω ἔκουον. Videtur tamen nō posse recte formari huius
modi aoristus ἔκουον duobus regulis inter se repugnan
tibus quarum prima est, q̄ secundus aoristus habere de
bet formatiua literā ptī mediī siue cōsonās sit siue uo
calis aut diphthōgus et sic scribēdū fuerat ἔκουον. nā
ἔκουον medium præteritum ὄν diphthongum habet in
penultima, cū eius formatiua sit. Altera regula est quod
secundus aoristus appetit habere penultimā breuem si
duarum syllabarum excesserit numerū, et sit a baryto
no uerbo qua ratione scribēdū fuerat ἔκουον. cuius pe
nultima non est amplius formatiua mediī præteriti cū
sit simplex uocalis quod est cōtra primam regulam ob
quam rem arbitror factum esse, ut apud antiquos gram

maticos huiusmodi aoristus nunquam inueniatur. Secunda persona prima singulari fit $\delta\upsilon$ in $\epsilon\varsigma$ mutata $\epsilon\acute{\iota}\tau\upsilon\pi\omicron\nu\epsilon\acute{\iota}\tau\upsilon\pi\epsilon\varsigma$. Tertia a secunda abiecto σ $\epsilon\acute{\iota}\tau\upsilon\pi\epsilon$. $\text{C}\lambda\upsilon\kappa\acute{\alpha}$. Secunda persona a secunda plurali fit $\tau\epsilon$ in $\tau\omega\nu$ mutata ut $\epsilon\acute{\iota}\tau\upsilon\pi\omega\tau\epsilon$ $\epsilon\acute{\iota}\tau\upsilon\pi\epsilon\tau\omicron\mu$. Tertia a secunda extrema in $\eta\nu$ conuersa ut $\epsilon\acute{\iota}\tau\upsilon\pi\epsilon\tau\omicron\mu$ $\epsilon\acute{\iota}\tau\upsilon\pi\acute{\epsilon}\tau\eta\nu$. $\text{C}\text{P}\lambda\upsilon\theta\omega\pi\lambda\acute{\alpha}$. Prima persona a prima singulari fit interiecta $\mu\epsilon$ ut $\epsilon\acute{\iota}\tau\upsilon\pi\omicron\nu\epsilon\acute{\iota}\tau\upsilon\pi\omicron\mu\epsilon\upsilon$. Secunda a prima plurali $\epsilon\acute{\iota}\tau\upsilon\pi\omicron\mu\epsilon\upsilon$ $\epsilon\acute{\iota}\tau\upsilon\pi\epsilon\tau\epsilon$. Tertia uero a genitio sui participii quemadmodum in praeterito imperfecto ut $\tau\upsilon\pi\omega\nu$ $\tau\upsilon\pi\omega\mu\tau\omicron\varsigma$ $\epsilon\acute{\iota}\tau\upsilon\pi\omicron\mu$. ad similitudinem primae singularis.

$\text{C}\text{M}\acute{\epsilon}\lambda\omega\mu$ $\pi\rho\acute{\omega}\tau\omicron\varsigma$.

$\Upsilon\psi\omega$. Nam primum futurum fit a praesenti et in ω τ desinens idem uult habere principium cum praesenti. Excipiuntur $\theta\rho\acute{\epsilon}\psi\omega$ et $\theta\rho\acute{\epsilon}\xi\omega$, quae per δ scribuntur licet praesentia ipsorum per τ scribantur $\tau\rho\acute{\epsilon}\phi\omega$ $\tau\rho\acute{\epsilon}\chi\omega$. tamen sciendum est haec quoque scribenda fuisse per crassam $\theta\rho\acute{\epsilon}\phi\omega$ et $\theta\rho\acute{\epsilon}\chi\omega$. Sed quia regula est, ut nulla dictio disyllaba sit in usu cuius prior syllaba incipiat a crassa, altera incipiat etiam a crassa. propterea factum est, ut prior crassa in praesenti in tenuem mutata fuerit, sed in futuro seruata. quauis ρ sequatur quod crassum spiritum uidetur habere. sed de eo regula est. ut cum crassis crassus sit, cum tenuibus tenuis. Excipitur etiam $\acute{\epsilon}\xi\omega$ $\acute{\alpha}\pi\omicron\tau\omega\acute{\iota}\chi\omega$ quod aspiratur ad differentiam $\acute{\epsilon}\xi\omega$ ad uerbii loci secundum aliquos. At Eustathius $\epsilon\acute{\iota}\tau\upsilon\pi\epsilon\tau\epsilon$ $\epsilon\acute{\iota}\tau\upsilon\pi\epsilon\tau\epsilon$ $\epsilon\acute{\iota}\tau\upsilon\pi\epsilon\tau\epsilon$ eadem utitur ra-

tionē hoc uerbo ἔχω, qua usi sumus in τρέφω et τρέχει.
quod Heraclidæ auctoritate cōfirmat dicens. φησὶ γὰρ ὁ
Βαθύς ἠρακλειδῆος εὐρέσει ἔχω διασύνῃν τὸ εἰ, ἐπιλώθη δὲ διὰ τὴν ἐ-
πιφοραν τὸ χ, διὸ ἐδασώθη ὁ ἔξω μέλλον. διδύσκων ἀπὸ τῆς αὐ-
τῆς τοῖς ἐπισῶσι πνυμάτων ἀρχαῶν τοῦ μέλλοντος. Ante ω
ψ̄ habet futurum in quo est σ̄ potestate: quoniā omne
futurum uerborū cuiuscūq; coniugatiōis sit hāc litte-
rā appetit, & eā habet uel potestate uel actū ut λέγω λέξω,
πέλω πέσω, φράζω φράσω. ἀκούω ἀκούσω. ποιῶ ποιήσω ἕλω ἔ-
βησω χευσῶ χευσώσω. τίθημι θήσω. ἵστημι ἴσῃσω. δίδωμι δώσω.
Excipiuntur uerba quintæ coniugationis quorū futu-
rum ἰ ω̄ desinens circūflexum per eandē immutabilē
præsētis enūciatur, ut φαίλω. μετ̄ φαλώ. ῥέμωνι μῶ.
σπεύρω σπεύσω. Aeoles tamen consueuerunt et cum σ̄ et
accentu acuto in penultima hoc idem futurum pro-
ferre ut φαλώ φαίλω. σπεύρω σπεύσω. ἔλω ἔλω. ὄρω ὄρω. igi-
tur μερῶ μερήσω, et κρινῶ κρήσω. sed communiter in usu
nō sunt propter difficilem enūciationem multa tamē
huiusmodi futura apud poetas inueniuntur, Dores ue-
ro contra circūflectunt futurum tam actiuum quā
medium uerborum aliarum coniugationum. ut ποῖω
ἀποιῶ. ἑλαυνῶ. ἐσῶ et ἰσῶμαι ἐσῶ. ἰσείται. Attici etiam ἰ
uerbis terminatis in ζῶ barytonis polysyllabis τ̄ na-
tura breue habentibus abiecto σ̄ circūflexum faci-
unt futurum tā actiuū quam medium ut νομίζω μέλ-
λων νομίσω κοινῶς καὶ νομιῶ ἀπῆλιῶς. βαδίζομαι μέλλον βα-
δίσσομαι κοινῶς καὶ βαδισῶμαι ἀπῆλιῶς. χερίζομαι μέλλον

χειρόσμαι καὶ χειρὸνμαι ἀπὸ κῶς. Penultimam ἔτ̄ habet
 futurum æqualem cum tēpore præsentis, aut maiorem.
 nunq̄ uero minorem. Excipit̄ *πνίξω. πνίξω. et ἐρύλω ἐρύ-*
λω. et ἴψω ἴψω quorum penultima præsentis est natu-
 ra longa, penultima uero futuri positione tantum. Ex-
 cipiuntur ἔτ̄ uerba quintæ coniugationis quorum fu-
 turum corripit penultimam abiiciēdo alteram ἰmuta-
 bilem, uel in diphthōgis. ut *φαλάω φαλῶ. κάμνω καμῶ.*
Φάμω. Φανῶ. σπείρω σπερῶ. Sunt et quæ contrarium pati-
 untur. ut *πλέω πλεύσω. ῥίω ῥύσω. πνίω πνύσω.* quorum
 futurum assumit ῥ̄ ab antiquis positionibus, hoc est
πλεύω. ῥύω. χένω. Etiam annotantur *καίω κεύσω. et κλαίω*
κλεύσω. quorum penultima præsentis est αῖ diphthō-
 gus futuri uero αῦ uel ab eo quod est κεύω et κλεύω uel
 atticorum more hoc factum est. nam in quibus uerbis
 atticis abiiciunt ῑ in præsentī, eorum futurum assumit
 ῥ̄ ut *καίω κεύω. ὁ μὲν κεύσω. κλαίω κλεύω. ὁ μὲν κλεύσω.* In q̄
 bus uero retinet̄ ῑ ἰ præsentī idem etiam in futuro ser-
 uat̄. ut *παλαίω παλαίσω. πάλω πάλισω. πάλω πάλισω.* ¶ Sci-
 endum est etiam omnia futura pares habere syllabas
 cum præsentibus suis non plures, neque pauciores. ut
τύπω μὲν τύψω. αἰούω αἰούσω. Et si qua, inueniantur
 quæ uidētur habere plures syllabas, aut pauciores qui-
 busdam suis præsentibus. Aduertendū est quia ea non
 sunt eorum, futura, sed aliorum ut *θελίω, μελίω. ὠφέ-*
λίω. βουλήω. et alia huiusmodi, quæ uidentur esse fu-
 tura

tura eorum quæ sunt θέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω per unū λ
sed non sunt uerū illorum quæ sunt θελίω, μέλειω, ὀφει-
λίω, βελλίω Vnde θελίω, μέλειω, ὀφειλίω, βελλίω circūflexa. quæ at-
tici barytona fecerunt θέλω, μέλω et alia quæ in usu cō-
muniter habentur. ποιήσω quoq; et βοήσω et χυσιώσω & α-
λια huiusmodi nō sunt a circūflexis ποιῶ, βοῶ, χυσιῶ quæ
sunt disyllaba sed a primitiuis εορε quæ trisyllaba sunt
ποιέω, βοάω, χυσιῶ. sic etiam τυπῆσω apud aristophanē
ἀπὸ τοῦ τυπέω. ὠ. θῆσω quoq; σῆσω, δῶσω, quæ pauciores ui-
dentur syllabas habere suis præfētibus, non habent pau-
ciores, sed pares, quia nō existunt ab eis quæ sunt πῆμι.
ἴσημι. δῖδωμι quæ a numerata reduplicatione trisyllaba
sunt, sed a primitiuis horum θέω. σαῶ. δῶ quia desinen-
tia in μι nō habent nisi præfēs præteritum imperfectum
et secundum aoristum, reliquis temporibus carent. sed
pro eis utimur temporibus primitiuorū suorum, ut
suo loco certius et planius ostēdetur. αὐξω quoq; et ἀλί-
ζω et ἑψω attica sunt themata et barytona, quæ quidē se-
cundum cōmunem regulā circūflectuntur. Nam uer-
ba in ψῶ et in ζῶ desinentia circūflectūtur. ut διψῶ. γιψῶ.
κειροδοζῶ. Οἰλοδοζῶ. ἀδοζῶ. αὐξῶ. ἀλιζῶ. ἑψῶ. αὐξω uero, et ἀλιζω
et ἑψω atticorū more ex circūflexis barytona facta sunt.
Futura tamen fiūt nō ab atticis barytōis, sed ab iis quæ
synæresim patiūtur ut αὐξέω. ὠ. αὐξήσω. ἀλιζέω. ὠ. ἀλιζήσω.
ἑψέω. ὠ. ἑψήσω. ¶ Secunda persona a prima fit ὠ in εῖ; mu-
tata, ut τυψῶ τυψῆσ. ¶ Tertia a secunda abiecto σ τυψῆσ.

abiecto σ $\tau\upsilon\psi\alpha$. $\lambda\upsilon\kappa\acute{\alpha}$. ¶ Secunda persona a secun-
 da plurali $\pi\bar{\epsilon}$ in $\tau\bar{\omega}$ mutata $\tau\upsilon\pi\pi\epsilon\tau\epsilon\tau\upsilon\pi\eta\epsilon\tau\omega\mu$. Tertia simi-
 lis est secundæ. $\Pi\lambda\upsilon\theta\omega\pi\eta\acute{\alpha}$. ¶ Prima persona a pri-
 ma singulari ω in $\bar{o}$ paruum mutato et addita $\mu\bar{\omega}$ sylla-
 ba. $\tau\upsilon\psi\omega\tau\upsilon\psi\omega\mu\bar{\omega}$. Secūda a prima $\bar{o}$ in $\bar{\epsilon}$ et $\mu\bar{\omega}$ in π mu-
 tatis $\tau\upsilon\psi\epsilon\pi\epsilon$. Tertia a prima extrema in $\bar{\sigma}$ conuersa ac $\bar{\omega}$
 addita penultimæ $\tau\upsilon\psi\omega\sigma\iota$. Consonantes uero futuri
 hæ sunt. ψ . ξ . σ . λ . μ . ρ . ς . ¶ Solet auté queri cur i prima
 coniugatione futurum habeat ψ . In secunda ξ . In ter-
 tia σ . In quarta indifferens est. In quinta $\tau\acute{\alpha}\alpha\mu\epsilon\tau\acute{\alpha}\beta\omicron\lambda\alpha$.
 Et in sexta etiam σ . Dicendum præsens proportio-
 nem habere ad genitiuum nominum. Futurum uero
 ad ntūm. Nam cum nominatiuus enunciat per ψ , ge-
 nitiius declinatur aut per β aut π aut ϕ ut $\acute{\alpha}\rho\alpha\psi\acute{\alpha}\rho\alpha\beta\omicron\varsigma$
 $\kappa\acute{\iota}\nu\epsilon\lambda\omega\psi\kappa\acute{\iota}\nu\epsilon\lambda\omega\pi\epsilon\varsigma\kappa\acute{\iota}\nu\upsilon\psi\kappa\acute{\iota}\nu\upsilon\phi\omicron\varsigma$. Sic i prima cōiugatione
 præsens cū proportionē hēat ad gtūm, effertur aut p β ,
 aut π , aut ϕ , aut $\pi\eta$, ut $\lambda\acute{\epsilon}\beta\omega$. $\tau\acute{\epsilon}\rho\beta\omega$. $\gamma\acute{\rho}\phi\omega$. $\tau\upsilon\pi\omega$. Futu-
 rum uero per ψ cum sit ntō proportionatum ut $\lambda\acute{\epsilon}\psi\omega$.
 $\tau\acute{\epsilon}\rho\psi\omega$. $\gamma\acute{\rho}\psi\omega$. $\tau\upsilon\psi\omega$. nam ψ potestate cōplectitur β . π .
 ϕ et σ . Rursus quādo cūq; nominatiuus effertur p
 ξ tūc genitiuus per τ , aut κ , aut χ , aut $\iota\tau$ declinatur,
 ut $\tau\acute{\epsilon}\eta\iota\xi$ $\tau\acute{\epsilon}\eta\iota\gamma\omicron\varsigma$. $\phi\acute{\omicron}\nu\iota\xi$ $\phi\acute{\omicron}\nu\iota\kappa\omicron\varsigma$. $\acute{\omicron}\nu\upsilon\xi$ $\acute{\omicron}\nu\upsilon\chi\omicron\varsigma$. $\acute{\alpha}\nu\alpha\xi$ $\acute{\alpha}\nu\alpha\iota\chi\omicron\varsigma$.
 huius gratia quādo cūq; præsens per γ , uel κ , uel χ ,
 uel $\kappa\tau$ enunciat Futurum per ξ effertur, ut $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega$ $\lambda\acute{\epsilon}\xi\omega$
 $\omega\lambda\acute{\iota}\nu\omega$ $\omega\lambda\acute{\iota}\xi\omega$ $\beta\rho\acute{\iota}\chi\omega$ $\beta\rho\acute{\iota}\xi\omega$. $\pi\acute{\iota}\iota\tau\omega$ $\pi\acute{\epsilon}\xi\omega$. ξ enim uirtute cō-
 prehēdit γ . κ . χ . & σ . Etiam quādo cūq; no-
 minatiuus per σ effertur, & imparibus syllabis decli-

natur, tūc genitiuus per δ aut θ aut τ aut per δ s purum enunciatur, ut $\pi\alpha\iota\epsilon\iota\varsigma$ $\pi\alpha\iota\epsilon\iota\delta\omicron\varsigma$, $\theta\rho\upsilon\iota\varsigma$ $\theta\rho\upsilon\iota\delta\omicron\varsigma$, $\lambda\acute{\alpha}\chi\eta\varsigma$ $\lambda\acute{\alpha}\chi\eta\delta\omicron\varsigma$. huius gratia quotiens præfens δ aut θ aut τ aut ω purū hēt sicut in sexta coniugatione, tunc futurum per σ effertur ut $\acute{\alpha}\delta\omega$ $\acute{\alpha}\sigma\omega$. $\pi\epsilon\iota\theta\omega$ $\pi\epsilon\iota\sigma\omega$. $\pi\acute{\iota}\tau\omega$ $\pi\acute{\iota}\sigma\omega$ $\acute{\alpha}\lambda\epsilon\tau\omega$ $\acute{\alpha}\lambda\epsilon\tau\sigma\omega$. imparib⁹ syllabis ppter $\kappa\omicron\chi\lambda\acute{\iota}\alpha\varsigma$ $\kappa\omicron\chi\lambda\acute{\iota}\sigma\delta$ $\kappa\alpha\lambda\acute{\omicron}\varsigma$ $\kappa\alpha\lambda\acute{\omicron}\delta$. in his enī & similibus nomiatiuus effertur per σ . At genitiuus neque per λ neq; per θ neque per τ neque per δ s purum enunciatur, quoniā nō imparibus syllabis, sed paribus declinatur. In quarta uero coniugatione futurum nunc σ habet nunc ξ . sed de hoc factis dictum est supra. At in quinta quæ ex quatuor constat immutabilibus eadem est proportio futuri ad nominatiuū, quæ est præsentis ad genitiuū. quoniam ubi q; eadem seruantur immutabiles, ut $\mu\acute{\epsilon}\mu\upsilon\omega\upsilon$ $\mu\acute{\epsilon}\mu\upsilon\omicron\varsigma$. $\eta\gamma\gamma\eta$ $\eta\gamma\gamma\omicron\varsigma$, sic $\mu\acute{\epsilon}\rho\omega$ $\mu\epsilon\upsilon\omega$. $\alpha\pi\epsilon\acute{\iota}\rho\omega$ $\alpha\pi\epsilon\acute{\rho\omicron}\varsigma$. ob quam rem $\acute{\alpha}\mu\epsilon\mu\beta\omicron\lambda\alpha$ hoc est immutabiles appellatæ sunt. $\mu\epsilon\zeta$. β .

$\Upsilon\omega\omega$. Secundum enim futurum fit partim a primo partim a secundo aoristo. CA primo quidem futuro principalem accipit syllabam, atque in ω circumflexum definit & est ei parsyllabis, nisi in uerbis circumflexis, in quibus primum futurum superat secundum. CA secundo uero aoristo penultimam accipit syllabam, & per eādem consonantem siue uocalē, quæ præcedit $\theta\omicron\upsilon$ finale in hoc est $\chi\alpha\rho\alpha\lambda\epsilon\theta\eta\epsilon\iota\sigma\iota\kappa\omicron\upsilon\upsilon$ enunciatur, ut $\tau\acute{\upsilon}\pi\omega$ $\tau\acute{\upsilon}\psi\omega$ B . β . $\epsilon\tau\upsilon\pi\omega$. $\mu\epsilon\zeta$. β . $\tau\upsilon\pi\omega$. Secunda persona a prima fit. $\tau\upsilon\pi\epsilon\iota\varsigma$. Tertia a secunda $\tau\upsilon\pi\epsilon\iota$

Δυκά. ¶ Secunda persona a secunda plurali τυπέτε
 τυπέτορ. Tertia similis est secundæ τυπέτορ. Γλωσση
 κá. Prima psona a prima singulari ω̄ in οῡ diphthōgū
 cōuerfa et addita μῶ̄ syllaba τυπῶ̄ μῶ̄. ¶ Secūda psona a
 prima plurali οῡ in ε̄ et μῶ̄ in τε̄ mutatis τυπῶ̄ μῶ̄ τυ-
 πέτε. ¶ Tertia a prima extrema in σ̄ conuerfa τυπῶ̄ σ̄.

¶ Formationes aliorum modoꝝ Verbi actiui.

a D Formationé temporum omniū alioꝝ modo-
 rum aduertendum est primo præsens et præte-
 ritum imperfectum declinari simul. præteritum per-
 fectum et præteritum plusq̄ perfectum simul, Quæ té-
 pora in modo indicatiuo distincta sunt ut supra patet.
 Secundo omnia præterita tempora hoc est παρω̄ χρόνοῑ
 ī his modis abiicere incrementū siue temporale sit, siue
 syllabicū sicuti etiam participia et simile præsentī indi-
 catiui principium habent, dempto præterito perfecto,
 et paulo post futuro quæ in omnibus modis propri-
 um incrementum seruant.

Γρωσση κá ἐνεπιτελά.

¶ Ενεσως Ᾱ ε̄π̄.

Ῡπιτε, fit a tertia persona præteriti imperfecti in-
 dicatiui abiecto ε̄ augumento ut ε̄ τυπέτε τυπιτε.

Tertia psona a φᾱ fit addita τῶ̄ τυπέτω. ¶ Δυκά. ¶ Se-
 cūda psona a secūda singulari addita τῶν τυπέτε, τυπέτερον.
 Tertia a tertia singulari addita ῡ τυπέτερον. ¶ Πλωσση κá.
 ¶ Secunda persona a secunda singulari fit, addita τε̄ τυ-
 πέτε. Tertia a tertia singulari addita σ̄ τυπέτερον.
 Quo in loco aduertédum est, primam personam im-
 peratiuoꝝ.

peratiuorū omnium deest cū sibi ipsi nemo imperare
 queat. Nam imperans et cui imperatur diuersæ sunt p
 sonæ et si prima persona sibi ipsi imperaret a se ipsa di
 uideretur natura repugnāte. Etiam aduertendū ē quod
 secūda persona imperatiuorum actiuorum omnium
 extremam corripit syllabā, nisi fiat synæresis, quam ter
 tia psona pducit, et p ō magnū scribitur In plurali ta
 mē tertia persona ultimam corripit, et producit penul
 timam ut *τυπέτωσαν. ἡ δὲ ἰλιὸς τυπέτωσαν.* ad similitudi
 nem genitiui pluraliseius participii *οἱ τυπέοντες ἔχοντες*
ἦόντων.

ἔτι φη. a tertia persona prateriti pfecti actiui nul
 la mutatione facta. ut *τίτωφε.* Tertia a secūda
 addita *τῶ τετυφέτω. Ἐλαφά.* Secūda psona a secūda
 singulari fit addita *ων. τεύφεων.* Tertia a tertia singulari.
 addita *ν τετυφέτω.* *Ἐπλωπικά.* Secūda psona a secū
 da singulari fit addita *πὲ τετύφετε.* Tertia a tertia sin
 gulari addita *σῶν τετυφέτωσαν.*

Ἰσον. a tertia persona extrema in *ον* mutata ut *ἴτο
 κε. τυύσον. τυύκε* tamen eē debebat. At syracusanorū
 consuetudo obtinuit ut *ιον* potius q̄ *ι* enūciaret
 illi. n. *ι* in *ον* uertentes faciunt secūndā personā impati
 uorū actiuorū. ut *λάβει λάβον. ἀνέλε ανέλον.* hoc eodē mō
τύκε. τυύσον. τυύάτω. Tertia psona quæ secūndū analogi
 am imperatiuorū *ι* ē desinentiū *διὰ τὸ εἶπω* formāda fu
 erat sed quia primus aoristus natura ubiq; appetit *α* ut
ἴτωφα. τυύφας. τυύφαντος. τυύφαιμι. τυύφαι. ppea et imperatiuus

uero, et ἰδέ communiter barytona sunt attice uero
 ὀξύτονα, λαβὴ ἰδέ. **¶** Διὰ τὴν ἰδέ. **¶** Τὸ ἰδέ τὸν τυπέτων. **¶** Φαλιθιωπι
 κὰ. **¶** Τὸ ἰδέ τε τυπέτων καὶ ἀφικῶς τυπέτων. Aduerten
 dum est futurum non inueniri in modo imperatiuo,
 nec subiunctiuo, ἀδειςτι uero utriusq; habent signi-
 ficationem. **¶** Ἐκτικὰ ἐνεργητικὰ.

Pratiuorum uerborum omnium tam actiuo-
 rum quā passiuorū et mediorum, nō baryto-
 norum solum uerum etiam circumflexorum
 et desinentium in μι proprium est terminare penulti-
 mam in diphthongum, siue propriam, siue impropri-
 am. Sed eorum formatio uaria est, Quare oportet uide-
 re unde et quomodo singula formentur. Sed primum
 de formatiōe actiuorū. **¶** Tempora igitur optatiui
 modi actiuorum fiunt a genitiuis participiorum eo-
 rundem temporum extrema syllaba mutata in μι et
 abiecta ὦ consonāte si in eā penultima participii desie-
 rit cuius loco ponitur ἰ uocalis, ut fiat diphthōgus ex
 penultima uocali, et ἰ addita. Si uero penultima partici-
 pii fuerit οῦ diphthongus mutabitur in ὠ. cum omni-
 no in penultima oporteat diphthongum esse cuius ἰ ὠ
 τα fit subiunctiua uocalis.

¶ Ἐπεὶ τὸς καὶ ἔστι.

τ Ἰπῶσις ergo ē a gto pticipii sicut dictū ē. τυπέτων
 τυπέτωντος τυπέσιμι. Secūda psona a priā fit extrēa ἰ
 ὠ mutata τυπέσι, Tertia a secūda abiecto ὠ τυπέσι. **¶** Διὰ
 κὰ. Secūda psona a secūda plurali πῆ in πῆ mutata

τυποι τε τυπίζονται siue a tertia singulari addita ῥον syllaba.
 Tertia a secūda duali ῥονί πλω cōuerfa τυπίζονται. **Π**λ
 ωπικα. Prima persona pluralis a prima singulari fit
 extrema in μω cōuerfa τυπίζοιμι τυπίζοιμεν. Secūda a
 prima plurali μω in τε mutata τυπίζοιτε. Tertia etiam a
 prima subtracto μ τυπίζοιεν. **ω** και **ζ**η.

Ετύφοιμι a gēitiuo participii πετυφόρος ῥονί μί et ad
 τῆ ditto ῖ penultimæ πετύφοιμι. seruato augmento
 sicut dictum est. Secūda p̄sona πετύφοις. Tertia πετύ
 φοι. **Δ**ηκ. πετύφοιτον. πετυφοίτην. **Π**λ
 ωπικα. Τί
 τυφοιμεν. πετύφοιτε. πετύφοιεν. **ω**.

Υψαιμι a genitiuo participii τυψας τυψορος. τί
 ψαις τυψαι. **Δ**ηκ. Τύψαιρον τυψαίτην. **Π**λ
 ωπικα. Τύψαιμεν τυψαίτε τυψαίεν. και αιολικῶς τυψαα τυψα
 ασ τυψαις. sicut ἔτυφα ἔτυφας ἔτυψαι. sed in hoc aduertēn
 dum est soli xolos prima uti persona, hoc est τυψαα.
 Attici uero secūda et tertia τυψαις τυψαις. et tertia plu
 rali τυψααρ. **ω**.

Υπομι a genitiuo participii τυπῶν
 τυπῶρος. **Δ**ηκ. Τύποιτον τυπῶίτην. **Π**λ
 ωπικα. Τύποιμεν. τυπῶίτε. τυπῶίεν. **ω**.

Υψομι a genitiuo participii τυψῶν τυψῶρος. τυψοίμι. τυψοίς
 τυψοί. **Δ**ηκ. Τύψοιρον τυψοίτην. **Π**λ
Πλ
 ωπικα. Τύψοιμεν. τυψοίτε. τυψοίεν. **ω**.

Υπομι a genitiuo participii τυπῶν τυπῶρος. τυπῶίμι. τυπῶίς. τυ
 πῶί. **Δ**ηκ. Τυπῶίρον. τυπῶίτην. **Π**λ
 ωπικα. Τυ
 πῶίμεν. τυπῶίτε. τυπῶίεν. accentu circumflexo ἰ omni
 bus nu

bus nūeris & psonis seruato. nisi ubi finalis syllaba lōga fuerit q̄a tūc acuitur penultima ut τυ ποί τλω, qm̄ longa ante longā acuitur quod uidelicet penultima circūfle- ctī ī oīb' numeris et personis in uerbis quinta coniuga tōis cōe est secundo futuro cū priō, q̄a sunt similia inter se, prater q̄ in penultia quæ in nōnullis uariatur. ut απείρω. μέγ απερώ. ή μετοχῆ απερώρ απερώτος. απερώμι απερώς. απερώ. μέγ απερώ. ή μετοχῆ απερώρ απερώτος απερώμι. απερώς απερώ.

ΕΥποτακτικά ἐνεργητικά. ἐνεσώς ὁ ~~ἔ~~ ~~ἔ~~.

Αν τύπω a prima persona ptī īperfecti fit secun- dū ueteres grāmaticos ἐτύπῃ ἢ ἐάν τύπῃ. Est. n. regu- la q̄ tria p̄terita tēpora indicatiui hoc ē ptm̄ īperfectū ptm̄ p̄fectū et ambo aoristi, abiecto incremēto. prater q̄ ī ptō p̄fecto, et extrēa in ὠ̄ mutata faciūt subctūm. Se- cūda p̄sona ἐάν τύπῃ ἢ σ̄ a p̄ma fit extrēa ī ἡς cōuerſa. Nā oīa subiūctiua a uerbis barytonis in ὠ̄ desinētibus decli nata, ac ēt circūflexis, et terminatis ī μ̄ primæ cōiuga tionis in ἡς faciunt secundam personam, ἰὼτα q̄ dē sub- scripto. Quoniā omne Verbum in ὠ̄ desinēs hēt secū- dā et tertiā personā singularis numeri in diphthogū de- sinentes aut propriā aut īpropriā. Tertia a secūda abie- cto σ̄ ἐάν τύπῃ ἢ. ΕΔυκά. Secunda p̄sona a ſa plurali fit π̄ ἢ ἰων conuerſa ἐάν τύπῃ ἢτε ἐάν τύπῃ ἢρον. Tertia similis ē secūdæ τύπῃ ἢρον. ΕΠληθυντικά. Prima p̄sona a prima singulari fit addita μέγ ἐάν τύπῃ ἢ ἐάν τύπῃ ὠ̄ μ̄ν. Secūda p̄sona a prima extrema in π̄ ac penultima ī ἡ̄ mu tatis, τύπῃ ἢπι. Tertia a prima extrema in σ̄ cōuerſa τύπω σ̄.

τὸ π̄ ἐν ἡ δὲ εἰς τὸ π̄ ἐν illi.n.abiiciētes ἄ de ē diphthōgo
 formāt suū ἰ finitiuū.ubi accētus aliquādo uariat,cū ἐτ
 syllab.ē quātitas uariata sit,ut ἀκ' ἐν ἀκ' ἐν.τυπέν τυπέν.θεός
 κειρός.εἰ μ' ἀμὶ σὺ εἰς δευ.ἀπ' ἡ τ' ἐ σὺ εἰς. quāuis illi ἰιδέ τὸ
 π̄ ἐν ἐτ dicāt sicut et aoles ē diphthōgo ἰ ἡ cōuerſa.τυπ̄ ἐ
 μεναι quoq; dicitur ab eis,sicut ab atticis Cōſueuerūt.n.
 huiusmodi formare infinitiuum,si cōe in εἰρ aut in οῡ
 aut in ραι defuerit Si in εἰρ aut in οῡ abiiciētes alteram
 uocalé,hoc é subiunctiuā ac interponētes μ̄.deinde αἰ
 diphthōgum addētes faciunt ἰ finitiuum ut τὸ π̄ ἐν τυ
 π̄ ἐμεναι.ἀρού̄ ἀρούμεναι. Si in ραι aut penultima est di
 phthōgus.et tūc abiiciētes subiūctiuā uocalem ἰterpo
 nūt μ̄ ut δδύναι δδύμεναι.θῆναι θέμεναι. εἶναι εἶμεναι.κ̄ εἶμεναι
 πλεονα.τῶ τῶ μ̄. si sola uocalis fuerit,eadem manebit
 ante μ̄.ut πιδύναι πιδύμεναι.σῆναι.σῆμεναι ἴναι ἴμεναι. Iones
 uero κατὰ ποικιλίαν hęc eadē enunciat ut τυπ̄ ἐμεναι ἀρού̄
 δδύμεν.θέμεν.εἶμεν.πιδύμεν.σῆμεν.καὶ τὸ λοιπὸν.

Ετυφέναι. a tertia p̄sona præteriti p̄fecti addita ραι
 syllaba. τὸ τυφε πέτυφέναι accentu in penultimam
 retracto.nam infinitiua ἰ ραι desinentia in penultima
 accētum habēt præter dorica,quæ habēt accentū in āte
 penultima. ut τυπ̄ ἐμεναι.

Ε Τύφαι a tertia p̄sona p̄mi aoristi εἰ αἰ diphthōgū mu
 tata ἰ τυφαι τύφαι,ul' a p̄ria p̄ſoa addita ἰ ἰ τυφα τύφαι. Β.β'.
 Ε Τυπέν a tertia p̄sona ἰ et ρ̄ additis et accētū circūfle
 xo ἰ ultima ut ἰ τυπεν τυπέν κ̄ τυπέν. Ε Τυπέναι. ρ̄ τυπέναι
 τυπέναι. Ε Μέλων. α'. Τύφεν. a tertia p̄sona Τύφεν τύφεν.
 ρ̄. Ε Τυπέν sicut aoristus secūdus.

Μετοχῶν ἐνεργητικῶν. ἐνεστῶς. α. 697.

Τὸ ὑπῶν τῷ τύπῳ τῶς. fit a prima persona praesentis
addita ὦ τῷ πῶ. Ἡ τῷ πῶσσι φιλτυπῶσσι. Τὸ τῷ πῶ

τῷ τῷ πῶσσι a masculino ὦ magno in ὦ paruum mutato
τῷ πετυφῶσσι τῷ πετυφῶσσι. a secunda persona pti perfecti α ἰ ὦ
conuersa, et accentu in ultimā trāllato πέτυφας πετυφῶς ἢ πε

τυφῶα τῆς πετυφῶα. τῷ πετυφῶσσι τῷ πετυφῶσσι. α. Ἄειδος. α.
τῷ τῷ φῶσσι τῷ τῷ φῶσσι. a secunda persona primi aori-
stii ἔτυφας τῷ φῶσσι. Ἡ τῷ φῶσσι. φιλτυφῶσσι. Τὸ τῷ φῶσσι τῷ
τύφῶσσι. α. Ἄειδος. β.

τῷ τῷ πῶσσι. τῷ τῷ πῶσσι. a prima persona secundi aori-
stii ὦ paruo in ὦ magnum conuerso, et acuto accentu ἰ
ultimā translato ἔτυπον. τυπῶν. Ἡ τυπῶσσι. φιλτυπῶσσι.
Τὸ τυπῶν τῷ τῷ πῶσσι. α. Μέλων. α.

τῷ τῷ φῶσσι τῷ τῷ φῶσσι. a prima persona primi futuri
addita ὦ. ἢ τῷ φῶσσι. τῆς τυφῶσσι. Τὸ τῷ φῶσσι τῷ τῷ φῶσσι
τῶς. α. Μέλων. β.

τῷ τῷ πῶσσι τῷ τῷ πῶσσι a prima persona addita ὦ et ac-
centu circumflexo ἰ omni casu seruato. nisi ultima fue-
rit longa. Ἡ τυπῶσσι φιλτυπῶσσι. Τὸ τυπῶν τῷ τῷ πῶσσι.

ΡΗΜΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Astiuia autem uerba formantur partim ab actiuis
partim a se ipsis. Ab actiuis, praesens, praeteritum im-
perfectum, praeteritum perfectum et secundus aoristus
Cetera uero omnia a se ipsis. quorum formatio uaria est.

τῷ τῷ σικῶ. Γαθητικῶ. Ἐνεστῶς.

Υπομα. formatur a prima persona praesentis in
dicatiui modi actiui ὦ magnum in ὦ paruum muta

to, et addita *μαῖ* syllaba. ut *τύπτω τύπτομαι*. Secunda per
 fona a tertia fit subtracto *τ* et *κράσει ε* et *α* in *η* ac *ι* sub
 scripto *τύπεται τύπῃ* η. potest etiam formari a prima p
 fona abiecto *μ*, ac mutato *ο* *ί* *ι* et *κράσει ε* et *α* in *η* ut su
 pra, ac subscripto *ίωπι*, Excipiūtur *βόλομαι βόλε· οιομαι,*
οει· οφομαι· οφει· οιομαι· εδ, κ· κράσει ε. quæ attica sūt. Cōsue
 uerunt enim attici huiusmodi secundas personas passi
 uorum per *η* scribere quorū supradicta quatuor in cōi
 usu habētur. *Εἰωνικῶς τύπεται, ἀπ' τοῦ τύπῃ* subtracto *τ*.
ναῖ iones ubiq; in tegrīs dictiōibus utūtur. Tertia psona
 a prima fit *ο* in *ε* et *μαῖ* in *ται* mutatis *τύπτομαι· τύπεται*.
ΕΔήμ.α. Prima persona a prima plurali fit, extrema in
θῶν mutata *τυπέμεθα· τυπόμεθιν*. Secunda persona a se
 cunda plurali *θε* in *θῶν* conuersa, *τύπεθε· τύπεθον*. Ter
 tia similis ē secundæ *τύπεθον*. *ΕΠληθιωτικῶς*. Prima per
 fona a prima singulari *μαῖ* in *μεθῶν* conuersa *τύπτομαι*
τυπόμεθα· καὶ δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς τυπέμεθα πλὴν τοῦ ο.
 Secunda persona a tertia singulari *ται* in *θε* mutata *τύ*
πεται· τύπεθε. Tertia etiam a tertia singulari fit penulti
 ma in *ο* mutata ac iterposito *η* *τύπεται· τύπεθ*. *ΕΣτῆ*.
ΕΤυπόμω. prima persona præteriti ἰperfecti acti
 ui iteriecta *μῶν* inter *ο* et *η*. *ἐτυπον ἐτυπόμην*. Secū
 da a tertia fit subtracto *τ* et *κράσει ε* et *ο* in *ου* diphthon
 gū *ἐτύπετο ἐτύπῃ* ου uel fit a prima persona abiecto *μ* ac
η in *ε* conuerso et *κράσει ο* et *ε* in *ου* *ἐτυπέμω ἐτύπεο ἐτύ*
πῃ ου. *Εἰωνικῶς ἐτύπεο, καὶ δωρικῶς ἐτύπεν, ὡς φείδεο φέδεν*
καὶ ἐλέγεο ἐλέεν. Tertia a prima fit *ο* in *ε* et *μῶν* in *τω* mu
 tatis *ἐτυπόμω ἐτύπετο*. *ΕΔήμ.α*. Prima persona a pri

ma plurali fit sicut in praesenti ἐτύπτε ὁ μεθα ἐτύπτε μεθου.
 Secūda a secūda plurali ἐτύπτε εθε εἴλυπτε εδου. Tertia a se-
 cūda duali ὄν in ὄν mutata ἐτύπτε εθου, differt enim ter-
 tia a secūda, qm̄ tertiapluralis nec in ἰώτα nec ἰ αι de-
 finit. ¶ Γλῶσσονικα. Prima p̄sona a prima singulari, μῦθ
 in μεθα cōuersa ἐτύπτε ὁ μεθα ὁ δουκῶς καὶ ἰωνικῶς ἐτύπτε ὁ
 μεθα. Secūda a tertia singulari ῥ in ῥε mutata. ἐτύπτε
 το, ἐτύπτε εθε. Tertia a tertia singulari ἐτ fit, interiectio ῥ
 et ἰ in ὄ cōuerso ἐτύπτε ῥ ἐτύπτε ῥο. ¶ ῥε.
 Τέτυμμαι, a praeterito actiuo fit pro quo aduertendum
 est. quod praeteritū perfectū passiuū primæ et secūdæ
 cōiugationis barytonorum fit ab actiuo extrema ἰ καὶ
 mutata ac cōuersione aspirata in suā mediā, ut πέτυφα
 πέτυβμαι. λέλεχα λέλεβμαι. nō tamē πέτυβμαι dicim⁹ διὰ
 τὴν ἀσπυταξίαν sed πέτυμμαι β̄ mutato ἰ μ̄ propter μ̄
 sequēs. Secūda p̄sona a prima fit, mediā in propriam
 tenuē mutata, hoc ē β̄ ἰ π̄ et γ̄ ἰ κ̄. ac καὶ ἰ σα cōuersa
 ἰ γ̄ ῥα σαι ῥε ψι λ̄ hoc ē tenuis, et ὄ ἰ propriā duplicē ut πέ-
 τυβμαι πέτυφαι. nā licet πέτυμμαι cōiter dicamus, ratio ta-
 μέ posceret ut dicerem⁹ πέτυβμαι ut supra dictū ē. sic λέ-
 λεβμαι λέλεβμαι. et aduerte q̄ ῥα p̄sōa p̄tī passiuū sp̄ hēt ὄ ἰ
 oib⁹ uerbis, aut p̄tate, ut πέτυφαι, λέλεβμαι. aut actu, ut πέτυ-
 σαι, πέφρασαι. ἰσπυρσαι. ἰκουσαι. πεπώσαι. βιβῶσαι. κερχῶσαι.
 ἰδεισαι. ἰσαι. δέδοσαι. Tertia uero a ῥα fit solutiōe du-
 plicis ἰ p̄p̄as simplices hoc ē ῥ ἰ π̄σ, et ῥ ἰ κ̄σ. deide ὄ cō-
 uerso ἰ τ̄ ut πέτυφαι πέτυπται. λέλεβμαι λέλεβται. quibusdā
 tñ placet, ut ῥα a tertia, et tertia a p̄ria deducant⁹. ¶ Δυμά.

¶ Prima persona dualis a prima pl'i fit, extrema i *ἔν* mutata
πέτυμμεθα πέτυμμεθον. Secunda a secunda plurali fit *θι* i *ἔρ*
 mutata. *πέτυφθε πέτυφθον*. Tertia similis e secunda eiusde
 numeri. ¶ *ἄνωπλα*. Prima persona a prima singulari ex
 trea i *μειθ* couersa ut *πέτυμμαι πέτυμμεθα*. Secunda a ter
 tia singulari *αι* diphthogo i *ι* couersa. ac tenuib⁹ quot
 quot fuerit i desas mutatis. ut *πέτυπῆαι πέτυφθε*. *πέπεισαι*
πέπειθε. Tertia psona et ab eade fit interposito *μ* iter ulti
 ma et penultima syllaba Sed aduertedū q ubi ante *ται*
 syllaba finale aliq pcellerit consonas nullo mō formari
 poterit pp inepta consonatium structurā. nā *πέτυπῆαι* et
πέπεισαι dicēdū fuerat, qd ualde ineptū ē. Institutū igr
 ē ut loco eius ponat^r picipiū pti cū uerbo substantiuo
 ut *πέτυμμένοι εἰσίν*. *πέπεισμένοι εἰσίν*. Vbi uero nulla itercesse
 rit consonas, apta fiet formatio ut *δέδωται* *δέδωνται*. *πεπῖν*
ται *πεπῖνται*. *βέβηται* *βέβηνται*. *τίθειται* *τίθεινται*. Iones et
 hac tertiā psonā pluralē Pti passiuia tertia singulari e
 iusde tpris formare consueuerūt. nō ὄ τῆ, sed *α* breuē iterpo
 netes iter ultimā syllabā et penultima. Sed qa añ *ται* fi
 nale syllabā tertiæ psonæ cōis singularis numeri diuisæ i
 ueniūtur consonates, diuersam et formationē eē oportet.
 Nam i uerbis barytonis priæ et secunda coniugatio
 nis tertia persona singularis præteriti passiuui habet ante
ται finale maliam mutam tenuem in eadem syllaba
 comprehensam, quibus disiunctis et *α* interposito,
 ac priori tenui in propriam densam mutata fit tertia
 pluralis *ιωρικως*. ut *πέτυπται* *πέτυφκται*. *λέλεικται* *λέλει-*

αται, hoc eodē modo fit et tertia pluralis præteriti plus
 quā perfecti. ἐτέτυπο. ἐτέτυφατο. ἐλίλειπο. ἐλίλεξατο. At in
 uerbis tertiæ, et quartæ et quintæ cōiugatiōis Iones faci
 unt tertiam personam pluralē a tertiā singulari uertentes
 σ̄ in formatiuā cōsonātem præteriti medii si ἄτε τῶι exi
 stat, ac iterponētes ᾱ. Quoniam si tertia cōis barytono
 rū per σ̄ exiit tertia ionice habet formatiuā præteriti
 medii. si uero aliqua imutabilium ante τῶι ea remanet
 in tertia p̄sona ionice ante ᾱ τῶι quā eadē est et medii præ
 teriti formatiua cōsonans. In his igitur trib⁹ cōiugatio
 nibus tertia persona ionice oīno appetitante ᾱ τῶι for
 matiua cōsonantē præteriti medii quæcūq; sit. ut πεί
 θω μὲ, πείθω. πείθει. πείθειται. παθητικὰ πείπειται. πείπειται. πείπειται
 ἰωνικῶς. ἰρείδω, ἰρείδω. ἰρείδω. παθητικὰ ἰρείδω. καὶ ἰρείδωται ἰωνι
 κῶς. ἰρείδω. ἰρείδω. ἰρείδωται. tertia syllaba correpta ἰλιάδω.
 ἰλιάδω. ἰλιάδω. ἰλιάδω. παθητικὰ ἰλιάδω. καὶ ἰωνικῶς ἰλιάδωται.
 φράζω, φράζω. φράζει. φράζειται. ἰωνικῶς φράζωται.
 φράζω. φράζω. φράζω. παθητικὰ φράζω. καὶ ἰωνικῶς φράζωται. ὁ
 δυναίαις ὁ. αἰμαπαδ. ἰραδωται ῥιχοι. hoc ē aspersi sunt. κρᾶ
 ζω uero et ὀρύσσω et similia quæ ζ̄ habent in futuro ad se
 cundā reducūtur cōiugationem ut κρᾶζω κέρραζα κέρρα
 γμαι κέρραται κέρραται. ὀρύζω ὀρρυζα ὀρρυγμαι ὀρρυκται ὀ
 ρρυκται. ἰφάλλω, ἰφάλλω. ἰφάλλω. παθητικὸς ἰφάλλω, καὶ ἰωνικῶς ἰφάλλω.
 ἀπείρω ἰσπορα ἰσπορται ἰσπείρω. φράζω πέρρα πέρρα πέρρα
 νεται. μ̄ uero in tertia persona communi immediate
 nō inuenitur ἄτε τῶι sed ἢ quoniam uerba ἰ μῶ desinētia
 siue μῶ ἢ assumunt ante ultimā in actiuo præterito et
 passiuo

passiuo ad circumflexorum imitationem ut $\rho\acute{\epsilon}\mu\omega\ \rho\acute{\epsilon}\mu\eta\kappa\alpha\ \nu\epsilon\acute{\nu}\epsilon\mu\eta\mu\alpha\ \nu\epsilon\acute{\nu}\epsilon\mu\eta\tau\alpha\iota$. idcirco si formare uoluerimus tertiam $\iota\omega\eta\iota\kappa\omega\varsigma$ eorum regula sequēda erit. In sexta autem coniugatione tertia persona ionice non potest formari in iis uerbis quorum tertia singularis σ habet ante $\tau\omega\iota$. ut $\eta\kappa\omicron\upsilon\sigma\alpha\iota\ \acute{\epsilon}\lambda\epsilon\sigma\tau\alpha\iota$, eo quod formatiuae literae mediæ præteriti non sunt consonantes, sed uocales, aut diphthongi. Nec quisquam putet aut etiam in huiusmodi uerbis tertiam personam prædictam formari posse, aut regulam quæ loquitur de tertiis personis communibus quæ per σ enunciantur falsam esse, quia ea loquitur non de omnium uerborum tertiis personis quæ enunciantur per σ sed de tertiis eorum uerborum tantummodo quæ habeant consonantem in medio præterito, non autem uocalem aut diphthongus quæ consonans cum in mediis præteritis huiuscemodi uerborum non existat in quam secundum regulam præceptionem σ mutari possit. sequitur in eis huiusmodi personas non esse, ut $\acute{\alpha}\lambda\omicron\upsilon\sigma\omega\ \mu\acute{\epsilon}\tau\omega\ \eta\kappa\omicron\upsilon\sigma\omega\ \pi\alpha\theta\eta\tau\iota\mu\acute{\alpha}\ \eta\kappa\omicron\upsilon\sigma\mu\alpha\iota\ \eta\kappa\omicron\upsilon\sigma\alpha\iota$. non enim dicimus $\eta\kappa\omicron\upsilon\sigma\omega\ \tau\omega\iota$ uertentes σ in $\omega\iota$ quod est $\chi\epsilon\tau\alpha\ \kappa\tau\eta\sigma\iota\sigma\tau\iota\omega\iota$ mediæ præteriti. quia σ in huiusmodi personarum formatione mutanda esset in consonantem mediæ præteriti si existat, non in uocalem, aut diphthongum. At in his uerbis quorum tertia persona cōis ι $\tau\omega\iota$ purā desinit, hoc est absq; σ tertia pluralis $\iota\omega\eta\iota\kappa\omega\varsigma$ apte formari potest, solū & præponēdo ante $\tau\omega\iota$ quā ptim passiuū pure prolatū, hoc nulla consonante præcedente $\mu\alpha\iota$ syllabā finalē solū &

fufcipiēs āte τῶν ἰ τertia ſingulari ac pēultimā corripies
ſi lōga ſit facit tertiā pluralē ἰωνικῶς, ut εἶρνω εἶρμαι εἶρῶ
εἶρῶν ἱλιάδος. α. οἵ τε θέμιστας πρῶτος εἶρῶν κελῶν κελῶν
κῆκῶν κελῶν κελῶν οὐδυσσίας λ. αἰθῶν κελῶν et ἱλιάδος π
οἱ δὲ ῥηγῶν ῥηγῶν θαλάσσης κελῶν. Poetæ tamē metri gratia
aliquando eam productam ſeruant οὐδυσσίας ᾠ. αἰθῶν
ῥηγῶν δὲ δῶν ἰχθυῶν ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ δὲ δῶν τῶν cuius the
ma eſt δῶν. ¶ De circumflexis et uerbis in μι quoniā
a ſexta coniugatione barytonorū deducuntur idem ē
intelligendum, quod uidelicet ſi tertia perſona cōmu
nis præteriti paſſiui ᾠ habuerit ante τῶν ut πέλειται, ter
tia perſona ionice nequaquā formari poterit. Si uero ἰ
τῶν purā deſuerit, et penultima pducta fuerit, ea muta
bitur in debitam breuem et ᾠ ſolum interpoſito tertia
ionice fiet, πεποῖνται πεπεῖται, βεβῶνται βεβοῶνται, κεχεῖ
νται κεχεῖνται. βεβοῶνται tamen et ſimilia in uſu non
habentur propter in cōcinnitatem, ſicut neq; ἰσαῖσι. et
alia eiufmodi uerborum ſecundæ coniugationis ἰ μι.
βεβῶνται tamen et βεβοῶνται et κεχεῖνται & alia multa
apud poetas productā ſeruant ἀτεpenultimam metri
gratia. οὐδυσσίας ἢ εἰθῶν πῆλοι λιπῶν οἱ δῶν βεβῶνται.
et ἱλιάδος. ἰ. πῆλοι δῶν βεβοῶνται τῶν φῶν. et οἱ
δῶν εἰθῶν εἰθῶν κεχεῖνται. In uerbis terminatis in
μι eodem modo formatur tertia perſona pluralis ioni
ce. πῆλοι πεπεῖται δῶν δεδῶνται. Poetæ uero iones
imitati formant etiam tertiam perſonā pluralem alio
rum temporum mittentium tertiam ſingularē aut

in τῷ. aut in τῶ, nec solum in modo indicatiuo sed etiā
 optatiuo. interponedo ᾶ ut supra, ut ἡμᾶν ἤτολμῆνται κοινῶς
 ἢ ἐὰν ἰωνικῶς ὁ πᾶρα τῶν τιῶν ἡμᾶν ἢ τῶ ἡντο ἢ ἐὰν ἰωνικῶς In
 optatiuo ἀλλοίγησεν ἀπὸ τοῦ δένουμα φράσαι γο
 φρασαίαν μὲν ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ φράζομαι πύθουτο πύθοια τοῦ μὲν ὁ β'
 ἀπὸ τοῦ πύθουμαι. in quibus diphthōgus ante ᾶ feruatur
 ἢ τὰ λοιπὰ. Præteritum uero tertiæ et quartæ coniuga-
 tionis ab actiuo fit extrema in μᾶν cōuersa ac interpo-
 sito σ nā regula est quod præteritum uerborum baryto-
 norum in ῶ desinens assumit σ in passiuo ut πείθω πεί-
 πηται πείπεσμαι. φράζω πείφρακα πείφρασμαι. excipiuntur
 uerba quintæ coniugationis, et quedam pauca sextæ.
 quæ non assumunt σ. Secūda persona a prima fit μᾶν
 in σᾶν mutata et per unicum σ enunciatur ut πείπεσμαι
 πείπεσαι πείφρασμαι πείφρασαι. Tertia etiam a prima μᾶν
 in τῷ mutata. πείπεισαι. πείφρασαι Desinentia uero in ζῶ
 et in ᾶσῶ facientia futurū in ζῶ ad secundam reducun-
 tur coniugationē. ¶ Δυσία Prima persona dualis nu-
 meri fit a prima plurali extrema in σῶν mutata πείπεισ-
 μεθα. πείπεισμεθεν. Secūda persona a secūda eiusdē nume-
 ri πείπειθε πείπεισθε. Tertia similis est secūda πείπεισθε.
 ¶ Πληθυντικά. Prima persona pluralis a prima singula-
 ri fit extrema in μεθᾶ cōuersa, ut πείπεσμαι. πείπεσμεθα.
 Secūda a tertia singulari τῷ in σῶν mutata, πείπει-
 σαι πείπειθε. Tertia uero a prima plurali, sed quando
 et quomō formāda sit satis dictū est in priā cōiugatiōe

Et hæc formatio dualis numeri et pluralis cōmunis est
 omnibus præteritis passiuus quorum actiuum desinit
 in κα. Præteritum uero quintæ cōiugationis similiter
 ab actiuo fit extrema in μαῖ mutata. Pro quo aduertend-
 um est quod uerba habentia ᾱ siue ρ̄ seruant ipsum
 in actiuo et passiuo præterito. ut φαλλω ἔφαλλα ἔφαλλαι
 σπεῖρω ἔσπειρα ἔσπειραι. Habentia uero μ̄ siue solum,
 siue cum ν̄ seruant quidem ipsum sed interponi-
 tur η̄ διὰ τὸ καλλιφορίαν. quemadmodum et in
 actiuo præterito dictū est. ut νέμω νηρέμικα νηρέμικαι.
 δέμω δεδέμικα δεδέμικαι συζυγοῦν δέδμικα δέδμικαι. βρέ-
 μω βεβρέμικα βεβρέμικαι. τρέμω τετρέμικα τετρέμικαι. τί-
 μρω τετέμικα τετέμικαι, καὶ συζυγοῦν τέτμικα τέτμικαι,
 κείμω κεικέμικα κεικέμικαι. καὶ συζυγοῦν κέκμικα κέκμικαι.
 αἰμω αἰκέμικα αἰκέμικαι. Desinentia uero in ν̄ non
 seruant ν̄, sed mutant ipsum in γ̄ in præterito actiuo
 propter κ̄ sequens. In passiuo uero uertitur in μ̄ alte-
 ro sequente μ̄ ut φαίνομ̄ πέφαγμα πέφαγμα. et hoc in pri-
 ma persona tantum. In secunda uero et tertia rursus as-
 sumitur ipsum ν̄ ut πέφασται πέφασται. At μεμίανται
 μεμόλυται atticorum more mutant γ̄ in σ̄ μεμένηται ue-
 ro, et μεμένηται cuius thema est μένω assumpsit η̄ tanq̄
 a circumflexo themate deductum, quemadmodū et ν̄
 μω νηρέμικα νηρέμικαι. Disyllaba uero habentia ante ν̄
 siue τ̄ siue η̄ siue σ̄ omnino abiiciūt ν̄ ut κείνω κείνω καί
 κείμαι κείνω ἔκτα καί ἔκτα. θίνω θίνω καί
 θίμαι θίνω ἔθου καί ἔθου. sed hæc pauca sunt. At μεμόλυται cuius præteritum acti-
 uum est

uum ē *μιμόλυμα ἀπὸ το μολύω* fit quod trisyllabū est. Prtūm uero passiuū sextæ cōiugatiōis fit ab actiuo extrema *ἰ* *μαῖ* mutata, et ante *μαῖ* ut plurimū accipit *σ* ut *ἀκτῶ ἦκα ἦκατομαι. ζέω ἔξεια ἔξεσμαι*. Sūt et quæ nō accipiūt *σ* ut *τοῦδῶπε τοῦδῶκα πέρζουμαι. βασιλεύω βεβασίλευκα βεβασίλουμαι* et cætera. Cū autē præteritū actiuū uerborū circumflexorum longam habet penultimam præteritū passiuū nihil assumit, ut *πιῶ πεποίηκα πεποίημαι*. Si autem breuē, assumit *σ* ut *τελῶ πέτελεια πέτελεισμαι*. Penultimam uero eandem habet præteritum passiuum cum actiuo si uerbo in *ω* desinente fit, ut *πέτυφα πέτυμμαῖ. πέπεικα πέπεισμαι πεποίηκα πεποίημαι*. Nam in uerbis terminatis in *μη* præteritū passiuū corripit penultimam quæ in actiuo longa existit, ut *δέδωκα δέδομαι*. Excipiuntur disyllaba primæ et secundæ coniugationis barytonorum, quorum præteritum passiuum reassumit *ε* uocalem penultimam præsentis quæ in *ο* paruū conuersa est in præterito actiuo atticorum more, ut *λέγω λέλοχα λείλεμαι, κλέπω κέηλοφα κέηλεμαι* inuenitur et *κείηλαμαι*. Annotantur etiam quæ *ρ* habent cū aliqua consonante implicitum, ac in penultima præsentis *ε* habent. Horum enim præteritū passiuum mutat *ε* in *α* ut *σρέφω ἔσρεφα ἔσραμμαῖ. τρέφω τέρεφα τέραμμαῖ*. Excipitur *βρέχω βέβροχα βέβρεται. διά το ε*. **¶ Πη.** **¶ Ε** *πέτυμνω* a præterito passiuo fit *μαῖ* in *μη* mutata, et *ε* præposito augmento præteriti perfecti si a consonante inceperit ut *πέτυμμαῖ ἐπτύμμη*. Si uero præteri

tum perfectum a uocali inceperit ab eadem incipiet et
 præteritum plusquamperfectum ut ἠκουσμαι ἠκούσμεν.
 Secunda psona a prima fit media in suâ tenuem, et μῆν
 in σ̄ mutatis κῆ κράσσει τῶν φίλων hoc é tenuis. et σ̄ in pro
 priam duplicé sicut in præterito passiuo dictū est. ut ἐπέ
 τύβην ἐπέτυφο. ἐλέλεγμα ἐλέλεξο. ἐπέτύβην tamé nō di
 cim⁹ διὰ τὴν ἀσυντάξιαν. sicut nec πέτυβαι. Tertia psona
 a secūda fit, solutiōe duplicis in suas simplices, deinde σ̄
 in τ̄ cōuerso ἐπέτυφο ἐπέτυπο. ἐλέλεξα ἐλέλεχο. **Πλῆθια.**
 Prima psona a p̄ma plurali fit extrema in ῥον mutata ἐπέ
 τύμεθα ἐπέτύμεθον. Secūda a secūda plurali extrema
 in φθον mutata ἐπέτυφθε ἐπέτυφθη. Tertia a secūda dua
 li extrema in ῖν mutata ἐπέτύφθη. **Πλῆθια.** Pri
 ma psona a prima singulari fit extrema in μέθα conuer
 sa ἐπέτύμην ἐπέτύμεθα. Secūda a tertia singulari ὀϊέ.
 et tenuibus ἰδενσ mutatis ἐπέτυπο ἐπέτυφθε. ἐλέλεξο
 ἐλέλεχε. Tertia, psona nō formatur ubi atē ῥ alia cō
 fonās fuerit. suppletur autē p̄ participium et uerbū sub
 stantiuū sicut in præterito passiuo ut πέτυμμένοι ἦσαν, ὁ
 ἰωνικῶς ἐπέτύφατο. Poterimus tamé hæc facilius forma
 re si a præterito pfecto passiuo singula a singulis dedu
 xerim⁹, ut πέτυμαι, ὁ π̄ ἐπέτύμην. πέτυμαι ἐπέτυφο. πέτυ
 πται ἐπέτυπο. **Πλῆθια.** Τέτύμεθον ἐπέτύμεθον. πέτυφθη
 ἐπέτυφθη. πέτυφθη ἐπέτύφθη. **Πλῆθια.** Τέτύμε
 θα. ἐπέτύμεθα πέτυφθε ἐπέτυφθε, πέτυμμένοι εἰσιν. πέτυμμένοι
 ἦσαν κῆ ἰωνικῶς πέτύφαται ἐπέτύφατο. et sic i omnibus aliis
 coniugationibus.

Ἐπεισοὶ. fit a tertia p̄fona p̄ræteriti passiui extre-
 ma in π̄ν mutata, et abiecta cōsonāte geminata in
 principio pt̄i. Pro quo annotadū est q̄ si uerbum fuerit
 primæ aut secundæ coniugationis tertia p̄fona pt̄i pas-
 siui semper habebit duas mutas tenues cū ᾱ diphthon
 go finali. in eadē cōprehēsas syllaba quibus ἰ dēsas mu-
 tatis, et ultima in π̄ν fit primus aoristus passiuus, abiecta
 ut dictū ē cōsonāte geminata ἰ pt̄o p̄fecto. ut πέτυπται ἐ-
 τυφθηρ. λέλεκται ἐλέχθηρ. si uero alterius fuerit cōiugati-
 onis pt̄m p̄fectū aut in τῶι purā, aut in τῶι cū aliqua
 cōsonante terminabit. si in τῶι purā mutata τ̄ tenui in
 densam puram eādē seruabit aoristus passiuus. puras
 appello cum nō habuerit ullam aliam consonantem
 p̄cedentē ipsam τῶι syllabā ut κίκεται ἐκείτην. πέποι-
 ηται ἐποιήτηρ. εἰβόηται ἐβόηθηρ. ἐκείνηται ἐκλήθηρ
 et similia inueniuntur apud poetas διὰ τὸ ἵ licet in p̄ræ-
 terito omnino abiiciatur. ἱλιάδος κ̄ ὅς ἄρα φωνήσαντε
 πῶρεξ ὀδόν̄ ἐνελευεσσι κληθήτηρ. ἐμμήθηρ etiam ἀπὸ τοῦ μέ-
 μνηται assumpsit σ̄. et ἐρρώθηρ ἀπὸ τοῦ ἐρρώται. Si uero
 cum aliqua consonante p̄cedente defuerit, eandem
 seruabit aoristus ante θ̄ν. ut πέπεισαι ἐπέοθην. πῆφρασαι ἐ-
 φράθην. At ἐσώθην absque σ̄. ἀπὸ τοῦ εἰσώσθαι cuius thema
 est σῶζω. ἐσώθην enim dicendum fuerat. ἐσπάρται ἐσπάρ-
 θην ἐμνάθηρ uero a p̄ræterito communi hoc est μεμνάθ̄
 fit non autem a p̄ræterito attico quod est μνμνάσαι διὰ
 τὸ σ̄. Sunt autem huiusmodi consonantes p̄ræce-

détes πῦ syllabá tertiæ p̄sonæ pt̄i passiui π̄. κ̄. λ̄. ν̄. ρ̄. σ̄
 quas seruat et aoristus passiuus π̄ tamé et κ̄ in propri-
 as densas mutatis. Hoc etiam annotandum est q̄ ambo
 aoristi passiuui similem habent et formationem, et decli-
 nationem cum uerbis terminatis in μῖ in omnibus mo-
 dis, et etiam participiis, paucis admodum uariatis. Quo-
 rum talis est regula. Quando cunq; participium inue-
 nitur terminatum in σ̄ cum accentu acuto in ultima,
 et declinatum per ρ̄τ̄ ut est πῖσ̄ πῖρ̄νος. τυφθῖσ̄ τυφθῖρ̄
 ρ̄ς. tūc Indicatiuus eiusdem temporis desinit in ῖ cum
 uocali longa secundum propriam uerbi exigétiam, ut
 in tractatu uerborum in μῖ planius diceretur, ut ἐπῖθῖν. ἐπύ-
 φθῖν. nã in uerbis terminatis in μῖ participium forma-
 tura secunda persona præteriti imperfecti Imperati-
 uus uero in ῖ ut πῖθῖ πύφθῖ. sed propter alternitatem
 duarum désarum secunda mutatur in τ̄ ut πῖθῖ πύφθῖ
 π. Optatiuus í ῖν. cū diphthógo í penultima ut πῖθῖσ̄.
 τυφθῖσ̄. Subiunctiuus in ῶ circumflexo. ut ἐὰν πῖθῶ. ἐὰν
 τυφθῶ. Infinitiuus in νῖ ut πῖθῖναι τυφθῖναι. Eandé ha-
 bet penultimam primusaoristus cum præterito passi-
 uo. ut πῖτῦμαι ἐπύφθῖν. excipitur ἄρῖμαι quod ἄρῖθῖν fa-
 cit et ἐπῖρῖμαι ἐπῖνῖθῖν. Excipiuntur et composita ab
 hoc uerbo κῖρῶ circumflexa, ut κῖρῖμαι κῖρῖθῖν. ἀφῖ-
 ρῖμαι ἀφῖρῖθῖν. Annotantur etiam habentia ρ̄ cū ali-
 qua consonante íplicitū quæ in præterito passiuo mu-
 tant ἔ í ἄ et in ἀόρῖσῶ idé ἄ in ἔ cōuertitur ut ἔσφαρμαι ἄ-
 ρ̄ τῶ ἔσφρα ἔσφραθῶ. τῖδαρμαι ἄρ̄ τῶ τῖραφα ἔρῖθῖν.

secunda

Secunda persona a prima fit $\bar{\nu}$ in $\bar{\sigma}$ mutato $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\nu$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\varsigma$. Tertia a secunda abiecto $\bar{\sigma}$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta$. $\text{C}\Delta\psi\mu\acute{\alpha}$. Secunda persona a secunda plurali fit extrema in $\tau\omicron\nu$ mutata $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\tau\epsilon$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\tau\omicron\nu$. Tertia a secunda duali $\tau\omicron\nu$ in $\tau\omega$ cōuerfa $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\tau\omega$. $\text{C}\Gamma\lambda\eta\nu\omega\tau\iota\kappa\acute{\alpha}$. Prima persona a prima singulari interposita $\mu\epsilon$. $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\nu$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\mu\epsilon\nu$. Secunda a prima $\mu\epsilon\nu$ in $\tau\eta$ mutata $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\tau\epsilon$. Tertia a prima singulari addita $\sigma\omega$ uel a prima plurali extrema ι $\sigma\alpha\mu$ mutata $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\alpha\nu$ ϵ $\beta\omicron\omega\tau\iota\kappa\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\nu$ ad similitudinem neutri participii eiusdē tēporis præposito $\bar{\epsilon}$ syllabico augumēto et accentu retracto in antepenultimam, ut $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\acute{\alpha}\varsigma$ η $\tau\upsilon\phi\theta\eta\nu$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\nu$. potest et formari a prima psona plurali per syncopam sicut dictū est in p̄tō imperfecto actiuo. ut $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\mu\epsilon\nu$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\nu$ sicut $\epsilon\kappa\omicron\sigma\mu\acute{\eta}\theta\eta\mu\epsilon\nu$ $\epsilon\kappa\omicron\sigma\mu\eta\theta\eta\nu$ et similia. subtrahūt. n. bæoti uocalē penultimæ syllabæ et sequentem consonantem hoc est $\bar{\nu}$ et μ . qua syncopationes et, et dores, et æoles utuntur. $\text{C}\text{A}\acute{\alpha}\rho\epsilon\iota\sigma\omicron\varsigma$ β .

$\text{C}\text{E}\tau\upsilon\phi\theta\eta\nu$. fit a secūdo aoristo actiuo extrema in $\bar{\nu}$ mutata ut $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\nu$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta$. $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta$. $\text{C}\Delta\psi\mu\acute{\alpha}$. $\text{E}\tau\upsilon\phi\theta\eta\tau\omicron\nu$. $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\tau\eta$. $\text{C}\Gamma\lambda\eta\nu\omega\tau\iota\kappa\acute{\alpha}$. $\text{E}\tau\upsilon\phi\theta\eta\mu\epsilon\nu$. $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\tau\epsilon$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\alpha\nu$. $\eta\delta$ $\beta\omicron\omega\tau\iota\kappa\omega\varsigma$. $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\nu$ sicut $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\nu$. $\text{C}\text{M}\acute{\epsilon}\lambda\omega\tau\acute{\alpha}$.

$\text{C}\text{T}\upsilon\phi\theta\eta\sigma\mu\epsilon\iota$ a secūda persona primi aoristi passiui abiecto icremēto et addita $\omicron\mu\acute{\alpha}\iota$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\varsigma$ $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\mu\epsilon\iota$. $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\eta$. $\sigma\epsilon\tau\alpha\iota$. sicut et p̄ns. $\text{C}\Delta\psi\mu\acute{\alpha}$. $\text{T}\upsilon\phi\theta\eta\sigma\mu\epsilon\theta\eta$ $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\alpha\delta\eta$ $\text{T}\upsilon\phi\theta\eta\sigma\alpha\delta\eta\nu$. $\text{C}\Gamma\lambda\eta\nu\omega\tau\iota\kappa\acute{\alpha}$. $\text{T}\upsilon\phi\theta\eta\sigma\mu\epsilon\theta\eta$. $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\epsilon\delta\eta$ $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\eta\tau\alpha\iota$. $\text{C}\text{M}\acute{\epsilon}\lambda\omega\tau\beta$.

$\text{C}\text{T}\upsilon\phi\theta\eta\sigma\mu\epsilon\iota$. $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\eta$. $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\eta\tau\alpha\iota$ a secūda psona secūdi aoristi. m iii

sti passiuui addita ὀμαι. **Τ**αχικά. Τυπῆσθεσθον. τυπῆσθον. **Π**ληρωτικά. Τυπῆσθεσθαι. τυπῆσθαι. **Μ**ετόλιον **με**. Τετύφομαι. τετύφη. τετύφεται a secunda
 psona pti pas. interposita ομ. τετύφαι. τετύφομαι. **Τ**αχικά
 Τετυφόμεσθον. τετύφασθον. τετύφασθαι. **Π**ληρωτικά. Τετυφό
 μεσθαι. τετύφασθαι.

Ερροσικτικά κωδωντικά. ἐρρωσῶ ἢ **ἔρρω**.

Υπεν. fit a secūda psona pti iperfecti pas. abiecto
Τ augumento ἐτυπῆσθαι ἐτύπου. τύπου. ἢ ἰωρικῶς. τυ
 πτω. ἢ ὀδωρικῶς τυπῆσθαι sicut φείδω φείδεν. θεὸς κεινος ἐν βοκολικῶ
 σκίς φείδεν ἔφ' εἰσφωρ. φείδεν λυλῆε ἔφ' ἠκῶσθον μιν. Tertia
 psona fit a tertia pti iperfecti passiuui, extrema in ὀω mu
 tata, et accētū í penultimā retracto. ἐτυπῆσθαι τυπῆσθαι. uel
 a tertia actiuui τῶ in ὀω cōuerfa τυπῆσθαι τυπῆσθαι. **Τ**αχ
 ικά. Secunda psona a secūda plurali fit extrēa in ὀον mu
 tata, ut τυπῆσθε τυπῆσθεσθον. Tertia a secūda duali ὀ puo í ὀ
 magnū cōuerfo τυπῆσθαι. **Π**ληρωτικά. Secunda pso
 na a tertia singulari ὀ í ἰ mutato. τυπῆσθαι τυπῆσθαι. Ter
 tia ab eadē fit addita σῶν τυπῆσθαι σῶσθαι. καὶ ἄφικῶς τυπῆσθαι
 κατὸ συνηοπίν. uel erit dualis numerus p plurali ut qui
 busdā placet. **Τ**αχικά καὶ **ἔρρω**.

Τετυφο. a secunda psona pti plusq̄ perfecti simile in
 cremētū hñs cū ptō pfecto ut ἐτετύμην ἐτετυφο. τετυφο.
 Tertia psona fit a tertia eiusdē tpris tenuib⁹ in désas mu
 tatis et hoc in p̄ma & 3a cōiugatiōe barytono x et ὀ par
 uo in ὀ magnū et accētū in penultimā trās lato ut ἐτίτυ
 πο. τετύφθω. ἐλέλεκτο. λελέχθω. In aliis uero cōiugationi
 bus si alia intercesserit cōsonāsañ ᾗ eadē manebit í tertia

psona imperatiui mutata tamē tenui in densam, ut ἐπίπει
 σο περιέδω. ἑσπύροτο. ἑσπύρω. Vbi uero nulla præcesserit
 cōsonās necessario addetur σ. ut ἐπεποίησθαι περιέδω ἐρ
 ρωτο ἐρρώδω. **Σ** Διὰ κ. Secūda psona a secūda plurali fit,
 extrema in θων mutata πέντε πέντε. Tertia a secūda
 duali ὁ puo ἰω magnū cōuerso πέντε. **Σ** Πληθυντικῶν.
 Τέντε πέντε πέντε. sicut et præsens. **Σ** Ἀόριστος. α.
Σ Τέντε. fit a tertia psona primi aoristi passiuī addita
 δὲ syllaba secūdū cōem regulā, quæ ē φ qñdocūq; ptici
 piū desinens in σ ὁζύρονον declinat p p t tunc Impatiua
 desinūt in δ, sed ubi præcesserit altera desā tūc nō δ sed
 π syllaba additur pp alternitatē duarū densarū idcirco
 pmo aoristo additur π cū ultima illius sp hēat σ ut ἐπύ
 φθη πύφθητι ἑσπύρω ἑσπύρωτι. Vel fita gto participii quē ad
 modū in uerbis in μι penultia producta, ut τυφθεῖς τυ
 φθείης τυφθεῖς. Tertia a secūda fit extrema in τω muta
 ta τυφθεῖτω. **Σ** Διὰ κ. Τέντε τέντε. **Σ** Πληθυντικῶν.
 Τέντε. τυφθεῖτωσαν. **Σ** Ε. φ.
Σ Τέντε. a tertia psona fi aor. addita δὲ ἐτύπη τυπή. uel fit
 a gto pticipii sicut et p̄mus. Tertia psona a sa fit δὲ ἰ τω
 cōuersa τυπήτω δὲ τ τ sicut in prio aoristo & sic ἰ aliis
 nūeris & psonis quæ mutatio coisest oib; impatiuis in
 δ desinētibus uerborū tā in ω q̄ in μι exeuntiū. **Σ** Διὰ κ.
 Τέντε. τυπήτωσαν. **Σ** Πληθυντικῶν. Τέντε. τυπήτωσαν.
Σ Ε. π. α. π. α.

○ Ptatiua passiuā oīa fiūt a p̄prio indicatiuo passi
 uo ultia mutata ἰ μιν et addito τ penultia dēptis

ambobusaoristis. qui actiuorum more a g^{is} suorū par-
 ticipiorum fiunt. Nā cum uerbum passiuum siue me-
 diū habens in fine μ declinatiuū, hoc est quādo cūq; pri-
 ma psona singularis uerbi passiuī siue mediī desinit in
 $\mu\alpha\iota$ aut in $\mu\eta\nu$. et prima dualis, ac prima plural' ex decli-
 natione idem μ suscipiunt, ut $\tau\acute{\upsilon}\pi\omicron\mu\alpha\iota$ $\tau\upsilon\pi\acute{\omicron}\mu\epsilon\theta\omicron\nu$. $\tau\upsilon\pi\acute{\omicron}\mu\epsilon\theta\alpha$.
 et $\epsilon\tau\upsilon\phi\acute{\alpha}\mu\eta\nu$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\acute{\alpha}\mu\epsilon\theta\omicron\nu$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\acute{\alpha}\mu\epsilon\theta\alpha$. tunc nō a g^o
 pticipiū fit optatiuus modus sed a prima persona eiuf-
 dē temporis extrema in $\mu\eta\nu$ mutata ubi talis terminatio
 nō existit, et addito τ penultimæ ut $\tau\acute{\upsilon}\pi\omicron\mu\alpha\iota$ $\tau\upsilon\kappa\eta\omicron\iota\mu\epsilon\omega$.
 $\epsilon\tau\upsilon\phi\acute{\alpha}\mu\eta\nu$ $\tau\upsilon\phi\acute{\alpha}\mu\eta\nu$. ¶ $\epsilon\tau\epsilon\sigma\omega\varsigma$ $\eta\gamma$ $\frac{\epsilon\sigma\tau\eta}{\pi\eta}$.

$\Upsilon\pi\acute{\omicron}\mu\eta\nu$ a prima psona præsentis $\mu\alpha\iota$ in $\mu\eta\nu$ con-
 uersa et addito $\iota\omega\tau\alpha$ penultimæ $\tau\acute{\upsilon}\pi\omicron\mu\alpha\iota$ $\tau\upsilon\pi\acute{\omicron}\mu\eta\nu$.
 Secūda psona a tertia subtrac^{to} τ $\tau\acute{\upsilon}\pi\omicron\iota\gamma$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\omicron\iota\omicron$. Ter-
 tia psona a p^{ma} plurali $\mu\eta\nu$ $\iota\gamma$ cōuersa $\tau\acute{\upsilon}\pi\omicron\iota\gamma\omicron$. ¶ $\Delta\eta\kappa\acute{\alpha}$.
 Prima psona a prima plurali $\tau\upsilon\pi\acute{\omicron}\mu\epsilon\theta\alpha$ $\tau\upsilon\pi\acute{\omicron}\mu\epsilon\theta\omicron\nu$. Se-
 cūda a secūda plurali $\tau\acute{\upsilon}\pi\omicron\iota\delta\epsilon$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\omicron\iota\delta\omicron\nu$. Tertia a secūda
 duali extrema in $\delta\eta\nu$ mutata $\tau\upsilon\pi\acute{\omicron}\delta\eta\nu$. ¶ $\Lambda\theta\omega\tau\eta\kappa\acute{\alpha}$.
 Prima persona a prima singulari $\mu\eta\nu$ in $\mu\epsilon\theta\alpha$ conuersa
 $\tau\upsilon\pi\acute{\omicron}\mu\eta\nu$ $\tau\upsilon\pi\acute{\omicron}\mu\epsilon\theta\alpha$. Secūda a tertia singulari $\tau\omicron$ in $\delta\epsilon$
 couersa $\tau\acute{\upsilon}\pi\omicron\iota\gamma$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\omicron\iota\delta\epsilon$. Tertia a tertia singulari itero-
 sito ρ $\tau\acute{\upsilon}\kappa\eta\omicron\iota\gamma$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\iota\gamma\omicron$ ω $\iota\omega\iota\kappa\acute{\alpha}$ $\tau\upsilon\kappa\eta\omicron\iota\alpha\gamma$. ¶ $\frac{\epsilon\sigma\tau\eta}{\pi\eta}$.

¶ Præteritum perfectum fit a prima persona præteriti
 pfecti indicatiui modi $\mu\alpha\iota$ in $\mu\eta\nu$ conuersa et addito $\iota\omega$
 $\tau\alpha$ penultimæ uocali si sola et pura fuerit hoc est nulla
 consonante intercedente inter eam et $\mu\alpha\iota$ ut $\pi\epsilon\pi\acute{\omicron}\mu\alpha\iota$
 $\pi\epsilon\pi\acute{\omicron}\mu\eta\nu$ $\mu\epsilon\mu\eta\mu\alpha\iota$ $\mu\epsilon\mu\eta\mu\eta\nu$. Vbi uero fuerit diphthō

gus siue aliqua cōsonans ante *μα* ut *ἵππυμμα* *πέπεισμα*
εἰσαρμα q̄a nō licet i hoc t̄pe mutare diphthongū, nec
 abiicere cōsonantem, formari nō potest. supplet aūr p
 uerbum substantiuum et p̄ticipium eiusdem uerbi et
 tēporis. ut *τελυμέρος εἶναι* εἶναι. *ἘΔὴ καὶ τετυμμένω εἶναι*
τοῖ εἶναι. *ἘΠληθυντικὰ τετυμμένοι εἶναι* *μὲν* εἶναι *τε* εἶναι *σαν*.

Ἐ Ἀόριστος ἄ.

Ἐ Τυφείην. a genitiuo participii eiusdem temporis ex-
 trema in *ην* mutata, et addita *ι* penultima ut supra in
 actiuis *τυφούς* *τυφείης* *τυφείω*. nam quodocunque
 participium desinit in *σ* *ὄξύτορον* et declinatur per *ντ*.
 Optatiuus desinit in *ην* puram hoc est nulla consonan-
 te p̄cedente *ην*, ut *δούσ* *δούτος* *δούω*. At si desinat in *σ*
ὄξύτορον non autem declinetur per *ντ* non in *ην* pu-
 ram sed in *μι* desinit optatiuus ut *τέλω* *τέλωτος* *τε-*
τύφωμι. Etiam si participium declinetur per *ντ* non
 autem desinat in *σ* *ὄξύτορον*. ut *τύφας* *τύφαντος* *τύφωμι*.
 Secunda persona a prima fit *ν* in *σ* mutato *τυφείην*. *τυ-*
φείης. Tertia a secunda abiecto *σ* *τυφείη*. *Ἐ Δὴ καὶ*. Se-
 cunda persona a secunda plurali extrema in *των* muta-
 ta. *τυφείητε*. *τυφείητων*. Tertia a secunda duali *ων* in *των*
 mutata *τυφείητων*. *Ἐ Πληθυντικὰ*. *Τυφείημεν* a prima sin-
 gulari iterposita *με* *τυφείην* *τυφείημεν* καὶ *συμπον* *τυφεί-*
ημεν. Secunda a prima singulari *μεν* in *τε* mutata *τυφείη-*
τε. Tertia a tertia singulari addita *σαν* *τυφείη* *τυφείησαν*.
 Vel a prima plurali extrema in *σαν* mutata. *τυφείημεν*
τυφείησαν. Quo in loco aduertendum est q̄ quando

cunque prima persona pluralis optatiuorum ante
 μεν diphthongum habuerit, subtracto μ̄ facit tertiam
 personā pluralem ut τὴν ἄσπετον τὸ ποιεῖν. Cum uero ha-
 buerit monophthōgum hoc ē solā uocalē, tūc in σῶμ
 mittit tertiam personā plurale. ut τυφθεῖν μὲν τυφθεῖσιν.
 At si in prima persona ipsa monophthongus p̄ synco-
 pam abiiciatur non extrema q̄dem mutata in σῶσ sed
 subtracto μ̄ solū, fit tertia pluralis cū penultima quæ
 prius itegra dictiōe tertia a fine erat, sit diphthōg⁹, muta-
 to ēt accētū acuto in circūflexum cū sit longa natura
 ante breuē. ut τυφθεῖμεν τυφθεῖεν. Et sic fit ī oībus optati-
 uis tā barytonorū, q̄ circūflexorū et terminatorū in μ̄
 habētib⁹ monophthongū ī penultia p̄ma p̄sonæ plu-
 ralis. Sed aduerte q̄ poetæ utūtur prima et tertia p̄sona
 cōcisis ī oībus uerbis. Oratores uero ī circūflexis utuntur
 prima et tertia p̄sona, ut ποιοῦμεν ποιοῦεν ἀπὸ τῆς ποιοῦμε.
 In aliis uero tertia tātū ut τυφθεῖν. δῶεν. εἶεν. δδῖεν. ῥ
 τυφθεῖ-
 σιν. δείσιν. εἴσιν. δδῖσιν.

Ⓒ Ⓔ β'

Ⓒ Τυπέην τυπέης τυπέην. sicut et primus. Ⓒ Δῖκα. Τυ-
 πέην τυπέην. Ⓒ Πληθυντικά. Τυπέην μὲν & τυπέμεν
 τυπέετε. τυπέσιν. & τυπέεν.

Ⓒ μὲν. α'

Ⓒ Τυφθεῖμην τυφθεῖσι ο τυφθεῖσιν. a prima p̄sona p̄mi fu-
 turi passiuī τυφθεῖσμαι sicut et p̄ns. Ⓒ Δῖκα. Τυφθεῖ-
 μέν. τυφθεῖσιν. τυφθεῖσιν. Ⓒ Πληθυντικά. Τυφθεῖμε-
 θη. τυφθεῖσιν. δε. τυφθεῖσιν. γ. & ἰωνικῶς τυφθεῖσιν. α. Ⓒ μὲν. β'.

Ⓒ Τυπῆσιν μὲν. τυπῆσι ο. τυπῆσιν. γ. a 3o futuro, pas. τυπῆσμαι
 Ⓒ Δῖκα. Τυπῆσιν μέν. τυπῆσιν. δε. τυπῆσιν. γ. Ⓒ Πληθυν-
 τικά. Τυπῆσιν μέν. τυπῆσιν. δε. τυπῆσιν. γ. & ἰωνικῶς τυπῆσιν. α. γ.

Τετυφοίμην τετύφοισ τετύφοιστο a priā psona paulo post futuri τετύφομαι. Τ Δύκἀ. Τετυφοίμεθον τετύφοισαθον. τετυφοίσθην. Τ Πληωπηκἀ. Τ ετυφοίμεθα τετύφοισθε. τετύφοιστο. και ἰωνικῶς τετυφοίσατο.

Τ Ὑπακτικὰ παθητικὰ. ἐνεσὼς και $\frac{\epsilon\sigma\tau\iota}{\pi}$.

ἰ. Ἄν τὴν πρώην a priā psoa subiunctiui aētiui add. μαῖ. Secūda psoa εἰάν τὴν κη a tertia fit abiecto τ et η et α p crasim ἰ η mutatis, ac subscripto τ. τὴν πη τὴν κη, et ε filis tertiae subiunctiui aētiui κη τὴν κη ἠλιωνικῶς. Tertia εἰάν τὴν κη ἠ a priā singulari penultia ἰ η et extrēa ἰ τῶν mutatis. Δύκἀ. Ἐάν τὴν πῶ μὲν τὴν κη ἠ θον. αθον. Τ Πληωπηκἀ εἰάν τὴν κη ἠ μὲθα τὴν κη ἠ θε. τὴν κη ἠ ρ. Possūt et haec oīa formari a pnti tpe idi catiui passivi mutatis ε ἰ η, et ο in ω ut τὴν πῶ μαι. εἰάν τὴν κη ἠ μαι τὴν πῶ μαι εἰάν τὴν πῶ μαι. et sic de aliis.

Τ $\frac{\omega\sigma\tau\iota}{\pi}$ και $\frac{\epsilon\sigma\tau\iota}{\pi}$.

Τ Ρημ pfectū fit a priā psona pti pass. penultia uocali ἰ ω magnū mutata cū accētū circūflexo, si sola et pura fuerit. ut τετυμμένος εἰάν ὠ μαι. μέμνημαι. εἰάν μεμῶμαι. Vbi uero pcesserit dipht. siue cōsonās, nō fiet recta formatio. Supplēdū ἰ γρ p uerbū substātiuū et pti cipiū eiusdē tpris. ut τετυμμένος εἰάν ὠ μαι ἠ σ ἠ.

Τ Δύκἀ τετυμμεῖρω εἰάν ἠ πν. ἠ πν.

Τ Πληωπηκἀ Τ ετυμμένοι εἰάν ὠ μεν ἠ πε ὠ σ.

Τ $\frac{\omega\sigma\tau\iota}{\pi}$ ἀ.

Τ Ἐάν τὴν φθῶ. a tertia psona primi aoristi passivi, extrema ἰ ω circūflexū mutata. ut ἐτύφθη εἰάν τυφθῶ τυφθῆς τυφθῆ.

Τ Δύκἀ εἰάν τὴν φθῆτορ. τὴν φθῆτορ. Τ Πληωπηκἀ. Ἐάν τὴν φθῶ μθρ τυφθῆτε τυφθῶσ.

Τ $\frac{\omega\sigma\tau\iota}{\pi}$ ἀ.

Τ Ἐάν τὴν πῶ. a tertia psona secundi aoristi passivi ἰ τὴν πῶ. εἰάν τὴν πῶ τὴν πῆς τὴν πῆ. Τ Δύκἀ εἰάν τὴν πῆτορ. τὴν πῆτορ. Τ Πληωπηκἀ. Ἐάν τὴν πῶ μθρ τὴν πῆ τε τὴν πῶ σ.

m iiii

Ⓒ Ἄ περιέμματα παθητικά. ἐνεστώσ. Ⓒ 673.

Υπέρωδς. a tertia p̄sona p̄sēntis indicatiui passī
ui. extrema in θω̄i mutata, ac σ̄ interposito. Nam
omne uerbum passiuū siue mediū habens in tertia p̄so
na τ̄ purū hoc ē nulla alia cōsonante antecedēte cuius
cunq; sit tēporis format̄ in finitiuū mutata extrema in
θω̄i ac interposito σ̄ ἵν̄κ̄ εἶ ἵν̄κ̄ εἶδω. Si aut̄ ante π̄i fuerit
alia tenuis ea mutabit̄ ī propriā dēsam sicut ptō ī per
fecto uerborū primæ et secundæ cōiugationis baryto
noβ̄ de quo p̄prio loco dicitur λελέχαι. potest et̄ for
mari a secūda p̄sona pluralis numeri mutato ī tenui in
αῑ diphthōgū ut ἵν̄κ̄ μεθα ἵν̄κ̄ εἶδε. ἵν̄κ̄ εἶδαι. et sic ī ali
istēporibus et hęc expeditior est formatio. Ⓒ 674.

Ⓒ Τ εἴνφθαι a tertia p̄sona p̄ti passīui tenuibus in densas
mutatis, et accētū in penultimā trās lato. et hoc in p̄ria
et secūda coniugatione. ut τίτυπαι. τίτυφθαι. λελικται.
λελέχαι. Vel a secūda p̄sona pluralis numeri ī in
αῑ mutato & accētū in penultimam trās lato. τίτυφθε τίτυ
φθαι λελικε λελέχαι. In aliis uero coniugatōibus π̄i
in θω̄i mutata ut ī p̄nti dictū ē ac eadē cōsonāte seruata
quæ erat āte π̄i fit ī finitiuū p̄ti passīui ut π̄i π̄ισαι π̄i π̄ι
σθαι εἴφαλται εἴφαλθαι. Si uero nulla p̄recesserit cōsonās in
terponēdū erit σ̄ ut ἵππενται ἵππενωδς. π̄ποιηται π̄ποιηωδς
vel a secūda p̄sona plurali ut supra εἴφαλθε εἴφαλθαι π̄
π̄ιηθε π̄ποησθαι.

Ⓒ Ἄδειςος ἄ.

Ⓒ Τ υφθῆμαι. a tertia p̄sona p̄imi aoristi passīui εἴνφ
φθῆ addita ναῑ syllaba.

Ⓒ β̄

Ⓒ Τ υπῆμαι. a tertia p̄sona p̄i aoristi pas. εἴνφπ̄. addita ναῑ.

Μέλων πρώτος.

⊕ Τυφθήσεσθαι. a tertia p̄fona eiusdem temporis. τυφθήσεται. uel a secunda pluralis. ⊕ με·β·

⊕ Τυπήσεσθαι. a tertia p̄fona secundi futuri passiuī τυπήσεται. uel a secundapluralis ⊕ με·τ· με·

⊕ Μετοχὴ παθητικῆ. ⊕ ἐνεσῶς κὴ π·τ·

· Τυπόμενος. a prima persona Indicatiuī passiuī μά in μένος conuersa. τυπομαι ὁ τυπόμενος τῷ τυπομέτῳ. ἢ τυπομένη, φη τυπομένης. ἢ τυπόμενον. τῷ τυπόμενον ⊕ ᾠ·ς· κὴ π·τ·

⊕ Ὀτέτυμμένος. a priā p̄fona p̄ti passiuī, μά in μένος conuersa, et accētū in penultimam trāsflato. ut τετυμμαι ὅτε τυμμένος. τῷ τετυμμένῳ ἢ τετυμμένῳ. φη τετυμμένους. ἢ τετυμμένων τῷ τετυμμένου. ⊕ ᾠ·ς·

⊕ Ὀ τυφθεῖς. a secūda p̄fona p̄mi aoristi passiuī, extrema ἰ ἢς diphthogū mutata. ut ἐτύφθῃς ὁ τυφθεῖς τῷ τυφθέντος. ἢ τυφθέσθαι. φη τυφθείσης. ἢ τυφθέν. τῷ τυφθέντος. ⊕ ᾠ·β·

⊕ Ὀ τυπέεις. a secūda p̄fona secundi aoristi passiuī. ἐτύπῃς ὁ τυπέεις τῷ τυπέσθαι. φη τυπέσης. ἢ τυπέν. τῷ τυπέσθαι. ⊕ με·α·

⊕ Ὀ τυφθησόμενος τῷ τυφθησόμενον. a prima p̄fona futuri passiuī. ἢ τυφθησόμενῳ. τῆς τυφθησόμενος. ἢ τυφθησόμενον. τῷ τυφθησόμενον. ⊕ με·β·

⊕ Ὀ τυπήσόμενος. τῷ τυπήσόμενον a prima p̄fona secūdi futuri passiuī. ἢ τυπήσόμενῳ. τῆς τυπήσόμενος. ἢ τυπήσόμενον. τῷ τυπήσόμενον. ⊕ με·τ· με·

⊕ Ὀ πετυφόμενος. τῷ πετυφόμενον. a prima persona eius

de temporis. ἢ τετυφόμην. τῆς τετυφόμην. ὃ τετυφόμοι.
το τετυφόμου. ¶ Πρῆματα μέσα.

u Erba media in præsentī et præterito imperfecto formationem habent cōmunem cum passiuīs. quibus prorsus in his temporibus similia existunt. ut *τύπομαι* *τύπῃ* *τύπῃεται*. *ἐτυπόμην*. *χου*. *πετο*. Nusquam tamē inueni hæc duo tēpora ab antiquis posita fuisse. Sed p̄im̄perfectum. præteritū plusq̄perfectū. ambos aoristos et utruq; futurū. Neq; hæc seorsū declinata. sed partim actiuīs inserta ut præteritum perfectū et plusq̄ perfectum cū sint propemodum similia præterito p̄fecto, et præterito plusquamperfecto actiuorum ut *πέτυφος* *πέτυπα*. *ἐπέτύφην* *ἐτέτυπεν*. partī passiuīs. ut ambos aoristos et utruq; futurum. quoniā hæc tēpora similé habent terminationem cum passiuīs. Sed quia hic ordo licet eruditioribus p̄spicius habeatur, rudibus tamen, ac literas grecas discere modo aggrediētibus confusionem quandam, ac prope desperationem inducere solet, ausus sum Theodorum imitatus eo relicto ordine uerba media seorsū ab actiuīs, et passiuīs declinare. ¶ Esto igitur tertius locus medii uerbi et per omnia tempora distincta sit eius uariatio.

¶ Μέσα ὀριστικά. ἐνεσώσ.

Υπόμαι. *τύπῃ* *ἡκοινῶς* καὶ *τύπῃ* *εἰωνικῶς*. καὶ *τύπῃ* *εἰ*
ἀπῆλιῶς *τύπῃ* *εται*. ¶ Δὴ καὶ. *Τυπόμεθον*. *τύπῃ* *εἰ*
δομ *τύπῃ* *εἰδον*. ¶ Πληθυντικά. *Τυπόμεθα*. *τύπῃ* *εἰθε*. *τύ*
πομται. ¶ $\frac{\epsilon}{\pi}$ $\frac{\sigma}{\tau}$.

¶ Ἐτυπόμην. *ἐτύπον* καὶ *ἰωνικῶς* *ἐτύπεο*. ἢ *ὀριστικῶς* *ἐτύπεν*.

Aut in $\sigma\omega$. et tunc medium præteritum assumit α . ut
 $\epsilon\rho\epsilon\sigma\omega$. $\mu\epsilon\rho\epsilon\rho\epsilon\sigma\omega$. $\omega\zeta\eta\rho\epsilon\kappa\alpha$. $\mu\epsilon\eta\rho\epsilon\delta\alpha$. et si in usu non sit.

Si autem potestate duplex consonans præcesserit ω ut
est ζ illud idem intelligendum est. quia si futurum desi
uerit in $\xi\omega$ medium præteritum assumit τ $\eta\rho\alpha\zeta\omega$ $\eta\rho\alpha\zeta\omega$
 $\eta\epsilon\lambda\rho\alpha\zeta\alpha$. Si in $\sigma\omega$, α . ut $\phi\rho\alpha\zeta\omega$ $\phi\rho\alpha\zeta\omega$ $\omega\iota\phi\rho\alpha\delta\alpha$. Qui
busdam tamen placet ut in uerbis duas consonantes ha
bentibus in præsentem $\sigma\omega$ assumatur in medio præterito.
per quam nomen uerbale a præsentem deriuatum enun
ciatur ut $\kappa\acute{o}\pi\omega$. uerbale nomen $\kappa\omicron\pi\eta$. medium præteri
tum $\kappa\epsilon\lambda\omicron\pi\tau\alpha$. $\sigma\kappa\acute{\alpha}\pi\omega$. $\sigma\kappa\alpha\phi\eta$. $\epsilon\sigma\kappa\alpha\phi\alpha$. et cætera Sed hu
iusmodi uerborum quatuor tantum inuenimus quæ
a superiori regula declinant, et omnia primæ sunt con
iugationis barytonorū, hoc est $\epsilon\lambda\acute{\alpha}\pi\omega$. $\sigma\kappa\acute{\alpha}\pi\omega$. $\eta\rho\acute{\upsilon}\pi\omega$.
 $\kappa\alpha\lambda\acute{\upsilon}\pi\omega$. quorum propria præterita media sunt $\beta\acute{\epsilon}\lambda\alpha$
 $\omega\alpha$. $\epsilon\sigma\kappa\alpha\omega\alpha$. $\eta\epsilon\lambda\rho\upsilon\pi\alpha$. $\kappa\epsilon\kappa\acute{\alpha}\lambda\upsilon\pi\alpha$. quæ in usu, non sunt,
sed pro eis utimur $\beta\acute{\epsilon}\lambda\alpha\beta\alpha$. $\epsilon\sigma\kappa\alpha\phi\alpha$. $\eta\epsilon\lambda\rho\upsilon\beta\alpha$. $\kappa\epsilon\kappa\acute{\alpha}\lambda\upsilon\beta\alpha$.
quorum positiones sunt $\epsilon\lambda\alpha\beta\omega$. $\sigma\kappa\alpha\phi\omega$. $\eta\rho\acute{\upsilon}\beta\omega$. $\kappa\alpha\lambda\acute{\upsilon}$
 $\beta\omega$, et si omnia in usu non sint. Cætera uero proprium
seruant præteritum medium cum in eo sumatur prior
consonans præsentis temporis, quæ proprie appella
tur formatiua litera uerbi ut supra dictum est. ut $\tau\acute{\upsilon}\pi\omega$
 $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\alpha$. $\kappa\lambda\acute{\epsilon}\pi\tau\omega$ $\kappa\acute{\epsilon}\kappa\lambda\omicron\pi\tau\omega$. $\iota\acute{o}\pi\tau\omega$ $\kappa\acute{\epsilon}\iota\omicron\pi\tau\omega$. $\tau\acute{\epsilon}\mu\upsilon\omega$ $\tau\acute{\epsilon}\tau\omicron\mu\alpha$. et
reliqua. Est etiam parium syllabæ cum præterito acti
uo in barytonis. ut $\tau\acute{\upsilon}\pi\omega$ $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$ $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\alpha$. In circumflexi
uero minuitur una syllaba, ut $\delta\delta\upsilon\omega\omega$ $\delta\epsilon\delta\upsilon\upsilon\pi\eta\eta\alpha$ $\delta\epsilon\delta\upsilon\upsilon\omega\alpha$.
Quia quodcumq; futurum primū superat præsens
circumflexum

circumflexū tunc medium præteritū minuitur una syl-
 laba ab actiuo. Secundus aoristus a primo. Secundū futu-
 rum a primo. ut κτυπῶ μέγ' α. κτυπήσω. τῷ. ἐκτύπηκα
 μέγ', ἐκτυπῶ. aoristus primus ἐκτύπησα. Secundus ἐκτύ-
 πω. futurū primum κτυπήσω. secundū κτυπῶ. Si autē
 futurū pares habuerit syllabas cū præsentī tūc dicta tē-
 pora iuicē erunt paria. ut τὴ πῶ τὴ ψω. τί τὸ φατέλναι. ἐί-
 φα ἐίτῶσι. τὴ ψω τυπῶ. Nec potest esse mediū præteritū
 pauciorē q̄ triū syllabarū si a consonāte inciperit, aut a
 solo ē quia incideret ἐς διουλλαβίαν, id est, in id ut esset
 duarū syllabarū, duarū dico cū augmento qđ absurdū
 ē. Nā omne ptūm incipiens a cōsonāte aut a sola ē uoca-
 li, nūq̄ disyllabū esse potest. Et hoc ratiōabiliter. Vult. n.
 habere primā syllabā a declinatiōe, hoc est ab ipso augu-
 mēto. Extremam, quæ ptī finalem exprimat. Vult et de
 themate hoc ē positione uerbi aliqd habere, quod erit
 media syllaba. Si igitur ī uerbis circumflexis præteritū
 actiuū a cōsonante incipiens, siue a solo ē trisyllabum
 fuerit, medium præteritū minime formare poterit, cū
 ipsū oporteat una syllaba minus esse præterito actiuo
 ut dictū est. Nam si ab eo qđ est τῶ ληκα ἀπ' τοῦ λάωθλω
 uellemus formare mediū præteritum oporteret facere
 ipsum unius syllabæ quia licet τῶ ληκα sit trium sylla-
 barum annumerata accidentalī cum propriis, tamen
 intelligim⁹ ipsum esse tantū duarum syllabarū. Qua-
 re oportet mediū fieri unius syllabæ abiecta acciden-
 tali syllaba hoc est augmento. & ex eo quod est λαηκα

faceremus ipsum mediū monosyllabum $\bar{\alpha}$. qđ nullo modo fieri potest. Nec solum $\bar{\iota}$ circūflexis. hoc seruandum est sed et in terminatis in $\bar{\mu}$. cū idem præteritum utrisque cōmune sit. Penultimā uero syllabam eandem habet cum præterito actiuo, ut $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$ $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\alpha$. nisi $\bar{\iota}$ disyllabo futuro iueniatur $\bar{\epsilon}$ siue solū, siue in diphthōgo $\bar{\alpha}$. tunc n. ipsum $\bar{\epsilon}$ in $\bar{\sigma}$ mutatur $\bar{\iota}$ medio præterito. ut $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega$ $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega$. $\bar{\mu}\acute{\epsilon}\bar{\nu}\bar{\nu}\bar{\nu}$ $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\omicron\gamma\alpha$. $\kappa\acute{\epsilon}\iota\omega$. $\kappa\epsilon\bar{\rho}\bar{\omega}$. $\kappa\epsilon\bar{\iota}\eta\omicron\gamma\alpha$. $\pi\acute{\epsilon}\iota\theta\omega$. $\pi\acute{\epsilon}\iota\theta\omega$. $\pi\acute{\epsilon}\pi\omega$. $\pi\acute{\epsilon}\pi\omega$. $\epsilon\bar{\iota}\kappa\omega$. $\epsilon\bar{\iota}\kappa\omega$. $\omicron\bar{\iota}\alpha$ $\delta\alpha\bar{\tau}\eta\kappa\omega\varsigma$. $\epsilon\bar{\iota}\sigma\iota\alpha$. Disyllaba uero de sinécia in unū $\bar{\lambda}$ retinent $\bar{\epsilon}$ $\bar{\iota}$ medio præterito. ut $\tau\acute{\epsilon}\lambda\omega$ $\tau\acute{\epsilon}\lambda\omega$. $\mu\acute{\epsilon}\lambda\omega$ $\mu\acute{\epsilon}\lambda\omega$. $\mu\acute{\epsilon}\mu\epsilon\lambda\alpha$. $\delta\mu\acute{\epsilon}\mu\epsilon\lambda\alpha$. Si aut $\bar{\iota}$ penultima presentis fuerit $\bar{\alpha}$ solū, idem seruabit $\bar{\iota}$ medio præterito. ut $\kappa\acute{\alpha}\mu\upsilon\omega$ $\kappa\acute{\epsilon}\kappa\alpha\mu\alpha$. $\iota\acute{\alpha}\lambda\omega$. $\epsilon\iota\lambda\alpha$. Si uero fuerit $\bar{\alpha}\bar{\iota}$ diphthōg⁹ tunc $\bar{\alpha}$ mutatur in $\bar{\eta}$ et $\bar{\iota}$ subscribit̄ in medio præterito. ut $\phi\acute{\alpha}\iota\eta\omega$ $\phi\acute{\epsilon}\phi\eta\alpha$. $\chi\acute{\alpha}\iota\eta\omega$ $\kappa\acute{\epsilon}\chi\eta\alpha$. Hoc est aduertēdū est qđ $\bar{\iota}$ quibusdā uerbis barytonis primæ et secundæ coniugationis habētibus siue ϕ siue χ in presentis accidit medium ptm̄ idem esse cū actiuo ut $\chi\epsilon\bar{\alpha}\phi\omega$ $\epsilon\bar{\iota}\gamma\gamma\alpha\phi\alpha$. $\bar{\mu}\acute{\epsilon}\bar{\nu}\bar{\nu}\bar{\nu}$ $\gamma\acute{\iota}\gamma\gamma\alpha\phi\alpha$. $\tau\upsilon\bar{\nu}\chi\omega$ $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\chi\alpha$. $\bar{\mu}\acute{\epsilon}\bar{\nu}\bar{\nu}\bar{\nu}$ $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\chi\alpha$. Sed hoc diuersa fit ratioe. $\epsilon\bar{\iota}\gamma\gamma\alpha\phi\alpha$ enim actiuū ptm̄ accipit ϕ cū sit primæ cōiugatiōis barytono β et $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\chi\alpha$ accipit χ cum sit secundæ. $\epsilon\bar{\iota}\gamma\gamma\alpha\phi\alpha$ uero præteritum medium, et $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\chi\alpha$ easdem assumunt consonantes cum sint $\chi\epsilon\bar{\alpha}\phi\omega$ $\kappa\tau\eta\epsilon\bar{\iota}\sigma\iota\alpha$ hoc est formatiue literæ coniugationis. Cū proprium sit mediū præteriti ante $\bar{\alpha}$ finalē, formatiuam suæ cōiugatiōis assumere.

¶ $\bar{\epsilon}\bar{\iota}\bar{\nu}$.

¶ $\bar{\epsilon}\bar{\iota}\bar{\nu}$ $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\alpha$ fit a præterito medio $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\alpha$ $\epsilon\bar{\iota}\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\epsilon\bar{\iota}\omega$. Vel

ab actiuo præterito plusquamperfecto assumpta for-
matiuua litera coniugationis uidelicet π ut ἐπιτύφεν. ἐπι-
τύπειν. Secunda persona ἐπετύπεις. Tertia ἐπετύπει.

Ⓒ Διὰ ἐπετύπειτον ἐπετυπέτιον. Ⓒ Ρ ληθυρικὰ ἐπετύπει-
μαρ ἐπετύπειπε. ἐπετύπεισαρ. Ⓒ β. α.

Ⓒ Ἐτυφέμην. ab actiuo fit, addita μῆν ἐτυφα ἐτυφέμην.
Secunda p̄sona a tertia fit, subtracto τ καὶ ληθυρικῶς τῶ
καὶ ὁ εἰς ὠμέγα. ἐτύφαρ ἐτύφαο ἰωνικῶς ἐτύφω κοινῶς. Ter-
tia p̄sona a prima, extrema in ρ̄ mutata. ἐτύφαρ. Ⓒ Δνι
καὶ Prima p̄sona a β̄ma plurali fit. ἐτυφέμεθα ἐτυφέμε-
θον. Secunda a secunda plurali. ἐτύφαδε ἐτύφαδον. Ter-
tia a secunda duali ὄν in ἦρ̄ mutata. ἐτυφέσθον. Ⓒ Πλ
θοντικὰ ἐτυφέμεθα a prima p̄sona singulari μῆν in
μέθα conuersa. Secunda a tertia singulari ρ̄ in δε
mutata. ἐτύφαρ ἐτύφαδε. Tertia etiam a tertia singulari
interposito ρ̄. ἐτύφαντο. Ⓒ β. β.

Ⓒ Ἐτυπόμην ἐτύπων κοινῶς. καὶ ἐτύπω ἰωνικῶς. ἐτύπων δου-
κῶς. ἐτύπητο ad similitudinem præteriti imperfecti passi-
ui. Ⓒ Διὰ ἐτυπόμεθον ἐτύπεθον ἐτυπέσθον. Ⓒ Ρ ληθυρικῶς
καὶ. ἐτυπόμεθα. ἐτύπεδε. ἐτύπητο.

Ⓒ Μέλωρ α.

Ⓒ Τύφομαι. a prima p̄sona primi futuri actiui. sicut et
præfens ut τύφω τύφομαι. τύφη. τύφεται. Nam omne fu-
turum actiuum in ὠ desinēs assumens μαῖ syllabā
ac mutans ὠμέγα, si barytonum est in ὀμικρόν. si au-
tem circumflexum in ὀν̄ diphthongum medium fu-
turum facit. Ⓒ Διὰ Τυφέμειον. τύφεθον. τύφεσθον.

Πληθυντικὰ. Τυφόμεθα. τυφέθε. τυφόνται. **Ϝ μζ β'.**

Ϝ Τυπύμαι. a prima persona ω magno in ου. diphthongum mutato ac eodé accentu seruato et addito μαι syllaba, ut τυπώ τυπύμαι. secunda p̄fona a tertia fit abiecto τ̄ ut supra. abiecto etiam τ̄ de diphthongo ω κ̄ η̄ ρ̄ ω

σει τω̄ ε̄ ω̄ ᾱ δ̄ αῑ δῑ φ̄ θ̄ ὄ̄ γ̄ οῡ εῑ η̄. κ̄ η̄ τω̄ ῑ ὑ̄ πο̄ λ̄ χᾱ μ̄ μένου. τυπείται. τυπῆ. Tertia a prima οῡ ῑ ε̄ cūuerfa. et μ̄ in τ̄ ut τυπύμαι τυπείται.

Ϝ Δὴκὰ Τυπύμεθεν. τυπέθεν. τυπέδην.

Ϝ Πληθυντικὰ Τυπύμεθα τυπέθε. τυπόρηται. a tertia singulari ε̄ in οῡ mutata, ac interposito ν̄.

Ϝ Προκλιεῖς ἀμείσα.

Ϝ εὐεὺς δ̄ **Ϝ Ϝ Ϝ.**

Ϝ Τύπενκονῶσ̄ ω̄ τυπέο̄ ἰωνικῶσ̄ δ̄ τυπενδωρικῶσ̄ ἰν̄ κ̄ ἰδω. sicut et passiuū. Ϝ Δὴκὰ τυπέδην. τυπέδων. Ϝ Πληθυντικὰ τυπέθε. τυπέδωσα ρ. κ̄ η̄ τυπέδων.

Ϝ ε̄ κ̄ η̄ **Ϝ Ϝ.**

Ϝ Τέτυπι τετυπίτω. sicut τέτυφι τετυφίτω. Ϝ Δὴκὰ πέτυπον. πέτυπέτων. Ϝ Πληθυντικὰ πέτυπετε. πέτυπίτωσα.

Ϝ **Ϝ α'.**

Ϝ Τύφαι. a prima persona primi aoristi medii abiecta μ̄ η̄ syllaba. et addita ῑ. ut ἔτυφάμην. τυφαι. uel fit a prima actiui addita ῑ ἔτυφα τυφαι. Tertia a tertia actiui τω̄ in ὄω conuerfa. τυφάτω. τυφάδω. Ϝ Δὴκὰ τυφάδην. τυφάδων. Ϝ Πληθυντικὰ τυφάθε τυφάδωσα ν.

Ϝ **Ϝ β'.**

Ϝ Τυπέσθ' a secunda persona secundi aoristi medii accentu circumflexo super extremā ut ἔτύπον. τυπέσθ. τυπέδω.

Ϝ Δὴκὰ τυπέδην τυπέδων. Ϝ Πληθυντικὰ τυπέθε. τυπέδωσα ν.

Ἐν ἡπικᾶ μέσαι.

Pratiua omnia fiunt a proprio indicatiuo medio, extrema in *μῶ* mutata ubi talis terminatio non fuerit et addito *ι* penultimæ. dempto præterito pfecto qđ actiuorū sequitur formā. Ἐνεστῶς ἢ *ῶ*.

Ἐν *τυποιμῶ* Secunda persona *τύποιο*. Tertia *τύποιο*.

ἘΔιγᾶ *τυποιμεθρ. τυποισθρ. τυποισθρ.* ἘΠληθυντικᾶ. *τυποιμεθα. τυποιδε. τυποιντο.* Ἐ ἰωνικῶς *τυποιατο.*

Ἐ *ῶ* ἢ *ῶ*. Ἐ *τυποιμι*. a genitiuo participii medii. *πετυπῶς πετυπόρος πετύξιμι*. Secunda persona *πετύποις*.

Tertia *πετύποι*. ἘΔιγᾶ. *πετύποι τον. πετυπότιν.* ἘΡληθωνικᾶ. *πετύποιμεθρ. πετύποιτε. πετύποισθρ.* Ἐ *ῶ*.

Ἐ *τυφαιμῶ*. a prima psona primi aoristi medii, *ετυφαιμῶ* *τυφαιμῶ. τυφαιο. τυφαιο.* ἘΔιγᾶ. *τυφαιμεθρ. τυφαισθρ. τυφαισθρ.* ἘΠληθυντικᾶ. *τυφαιμεθα τυφαιδε. τυφαιντο.* Ἐ ἰωνικῶς *τυφαιατο.*

Ἐ *ῶ*.

Ἐ *τυποιμῶ*. a prima psona secundi aoristi medii, *ετυποιμῶ* *τυποιμῶ. τυποιο. τυποιο.* ἘΔιγᾶ. *τυποιμεθρ. τυποισθρ. τυποισθρ.* ἘΡληθωνικᾶ. *τυποιμεθα. τυποιδε. τυποιντο.* Ἐ ἰωνικῶς *τυποιατο.*

Ἐ *μῶ*.

Ἐ *τυφοίμῶ*. a prima persona primi futuri medii, *ετυφοίμῶ* *τυφοίμῶ. τυφοίμην. τυφοίμο. τυφοίμο.* ἘΔιγᾶ. *τυφοίμεθρ. τυφοίσθρ. τυφοίσθρ.* ἘΠληθυντικᾶ. *τυφοίμεθα. τυφοίδε. τυφοίμο.* καὶ ἰωνικῶς *τυφοίατο.*

Ἐ *μῶ*.

Ἐ *τυποιμῶ*. a prima psona secūdi futuri medii, *οὔ ἢ οἰ* diphthongū conuersa et accentu circumflexo in acutū mutato ubi ultima existit longa, *τυποῖμαι, τυποίμῶ.*

τυπῶ. τυπῆτο. Ἐδικὰ τυπόμεθιν. τυπῆσθαι. τυπῶσθαι.

Ἐπληθυντικὰ τυπόμεθα. τυπῶσθε. τυπῶσθε.

Ἐπτακτικὰ μέσαι.

Vbiunctiua omnia ab actiuis fiunt. addita **μαι**
syllaba. ut εἰάν τυπῶμαι εἰάν τυπώμαι. dempto **πτό**
perfecto **Ἐνεώς** **π** **π** **π**

Ἐεάν τυπώμαι. τυπῆται. Ἐδικὰ εἰάν τυπώμεθιν.
τυπῆσθαι. τυπῆσθαι. Ἐπληθυντικὰ εἰάν τυπώμεθα. τυπῆ
σθε. τυπῆσθε. **Ἐ** **π** **π** **π**

Ἐεάν πετύχω, ἀπό το πέτυχα. Secunda persona πετύχης
Tertia πετύχη. Ἐδικὰ εἰάν πετύχησθαι. πετύχῃσθαι. Ἐπλη
θυντικὰ εἰάν πετύχωμεν. πετύχητε. πετύχωσι. **Ἐ** **π** **π** **π**

Ἐεάν τυψώμαι a prima persona primi aoristi medii **μῶ**
in **μαι** et **αἰ** **ω** mutatis. ἐτυψάμην εἰάν τυψώμαι. τυψῆται.
τυψῆται. Ἐδικὰ εἰάν τυψώμεθιν. τυψῆσθαι. τυψῆσθαι. Ἐπλη
θυντικὰ εἰάν τυψώμεθα. τυψῆσθε. τυψῶσθε. **Ἐ** **π** **π** **π**

Ἐεάν τυπώμαι, a prima psona secundi aoristi actiui, ad
dita **μαι** εἰάν τυπῶμαι. εἰάν τυπώμαι. τυπῆται. τυπῆται. Ἐδικὰ εἰάν
τυπώμεθιν. τυπῆσθαι. τυπῆσθαι. Ἐπληθυντικὰ εἰάν τυπώμεθα
τυπῆσθε. τυπῶσθε.

Ἐπτακτικὰ μέσαι.

Nfinitiuia oia fiūt a tertiis psonis singularis nu -
meri modi indicatiui medii, extrema syllaba in
σθαι mutata. ut τυπῆσθαι. τυπῆσθαι. Vel a secunda persona
plurali mutato εἰάν in **αι** diphthogum. ut τυπῆσθαι.
εἰάν τυπῆσθαι. τυπῆσθε. dempto **πτό** pfecto.

Ἐνεώς **π** **π** **π**.

Ἐτυπῆσθαι sicut et passiuum.

CT ετυπειναι a tertia persona praeteriti medii sicut πετυφέναι. C B a.

CT υ' φαδου a tertia psoa singulari ε' τυ' φα γ' extrema i' δου' co uerfa uel a secuda plurali φαπη τω ε' ε'ς αι' δ' φδωγ). C B β'.

CT υ' πειδος a tertia psona singulari ε' τυ' πε το extrema i' δου' mutata et accentu in penultima transiata. uel a secunda plurali. C με' α.

CT υ' φεδω a tertia persona primi futuri medii τυ' φε τω uel a secunda plurali. C με' β'.

CT υ' πειδου a tertia psona secudi futuri medii τυ' πε τω uel a secunda plurali. C Με' γ' και ε' ενεως ε' π'.

Τυ' πε' μερος τω τυ' πο' μερ'ς. fit a prima psona praesentis indicatiui, que admodum et passiuum με' in μενος mutata. Η' τυ' κ' ο' μερ'η. φλ τυ' κ' ο' μερ'ος. γ' τυ' κ' ο' μερ'ον. τω τυ' πο' μερ'ου. C ως' και πρ'.

CT O' πετυπας τω πετυπος. a secunda psona praeteriti medii α' i' ω' mutata τετυπε τετυπας πετυπας. η' πετυπηα φλ τετυπιας. γ' πετυπες τω πετυπος. C B a.

CT O' τυ' φα' μερος τω τυ' φα' μερ'ον. a prima persona primi aoristi medii ε' τυ' φα' μη η' τυ' φα' μερ'η. τ'ος τυ' φα' μερ'ος. γ' τυ' φα' μερον τω τυ' φα' μερ'ου. C B β'.

CT O' τυ' πο' μερος τω τυ' πο' μερ'ου. a prima psona secundi aoristi medii ε' τυ' πο' μη η' τυ' κ' μερ'η. τ'ος τυ' πο' μερ'ος. γ' τυ' πο' μερον τω τυ' πο' μερ'ου. C με' α.

CT O' τυ' φο' μι' τ'ος τυ' φο' μερ'ος a pria psona primi futuri medii τυ' φο' μι' η' τυ' φο' μεν'η. τ'ος τυ' φο' μεν'ος. γ' τυ' φο' μι' τω τυ' φο' μερ'ος.

ΤΜέλω.β.

ΤΌτυπυ μῶρος. τῷ τυπυ μῶρου. a prima persona secūdi futuri medii accentu circūflexo in acutum mutato τυπῶμαι. ἢ τυπυ μῶντι. τῷ τυπυ μῶντι. τῷ τυπυ μῶντι. τῷ τυπυ μῶντι. παραδείγματα ἕξ βαρυνόντων ῥημάτων. (13)

Ὀριστικὰ ἐρωτητικὰ ἐνισῶς.

λ Εἶβω. λάβης λάβει. ἢ δωρικῶς λάβω. λάβει. καὶ αἰολικῶς λάβεις. λάβει. Τ Διὰ λάβει τον. λάβει τον. Τ Ρληθυνητικὰ λάβω μῶν. λάβει τε. λάβουσι. καὶ δωρικῶς. λάβω μῶν. λάβει τε. λάβουσι. Τ ~~ἕξ~~ β.

Τ Ἐλαβον. ἐλαβες. ἐλαβει. ἢ ἰωνικῶς ἐλάβεισκε. ἐλάβεισκον δὲ καὶ ἐλάβεισκον ποιητικῶς. Τ Διὰ ἐλάβει τον. ἐλαβί ττω. Τ Πληθυντικὰ ἐλάβω μῶν. καὶ δωρικῶς ἐλάβω μῶν. ἐλάβει τε. ἐλάβουσι καὶ βοιωτικῶς ἐλάβουσι. Τ ~~ἕξ~~ β.

Τ Λέλαφα. λέλαφας. λέλαφε. Τ Διὰ λέλεφα τον. λέλεφα τον. Τ Ρληθυντικὰ λέλεφα μῶν. λέλεφα τε. λέλεφασσι. ἢ δωρικῶς λέλεφα μες. λέλεφα τε. λέλεφαντι. καὶ ἄπικῶς ἐλεφα. ἐλεφας. ἐλέφε. & reliqua. Τ ~~ἕξ~~ β.

Τ Ἐλελέφην. ἢ ἐλελέφην ἰωνικῶς. ἐλελέφην ἄπικῶς. secun da persona ἐλελέφης. tertia ἐλελέφην κοινῶς ἐλελέφει ἰωνικῶς. ἐλελέφα. ἄπικῶς ἢ δωρικῶς. Τ Διὰ ἐλελέφην τον. ἐλελέφει ττω. Τ Πληθυντικὰ ἐλελέφα μῶν. ἢ δωρικῶς ἐλελέφει μῶν. ἐλελέφα τε. ἐλελέφασσαν. ἢ ἄπικῶς ἢ δωρικῶς ἐλελέφεισαν. ἢ ἄπικῶς ἐλέφην. ἐλέφης. ἐλέφει. & reliqua. Τ ~~ἕξ~~ β.

Τ Ἐλάβα. ἐλάβας. ἐλάβα. καὶ ἰωνικῶς ἐλάβασκε. Τ Διὰ ἐλάβα τον. ἐλάβα ττω. Τ Ρληθυντικὰ ἐλάβα μῶν. καὶ δωρικῶς ἐλάβα μῶν. ἐλάβα τε. ἐλάβαν. Τ ~~ἕξ~~ β.

Τ Ἐλίβον. ἐλίβω. ἐλίβε. ἢ ἰωνικῶς ἐλίβεισκε. ἐλίβεισκον δὲ καὶ ἐλί

εἰσὶν ποικιλῶς. Ἐπιμαῖ εἰβίτον. εἰβίτιν. Ἐπλανω
πικὰ. εἰβόμορον. καὶ δωρικῶς εἰβόμορον. εἰβίτε. εἰβόρον. Ἐβοικ
πικῶς εἰβόσαν. Ἐμξ. α.

Ἐλείψω. λείψις. λείψι. ἢ αἰολικῶς λείψις. λείψι. ἘΔιμαῖ λείψι
ρον. λείψιρον. ἘΠλανωπικὰ λείψομορον. λείψιτε. λείψοισι. Δωρικῶς.
λεψῶ. λεψίς. λεψί. ἘΔυίκα λειψίτον. λειψίρον. ἘΠλαν
ωπικὰ λειψοῦμις. λειψίτε. λειψοῦσι. Ἐμξ. β.

ἘΛιβῶ. λιβῆς. λιβῆ. ἘΔιμαῖ. λιβῆτον. λιβῆρον. ἘΠλανω
πικὰ λιβούμορον. λιβῆτε. λιβούσι.

Ἐροσικτικὰ ἐρορμητικὰ. Ἐνεσιῶς ἢ Ἐμξ. γ.

λ Εἰβε. λαβίτω. ἘΔιμαῖ λαβέτον. λαβίτον. ἘΠλανω
πικὰ. λαβέτε. λαβίτων. Ἐ Ἐμξ. δ.

ἘΛέλαφε. λελάφετω. ἘΔιμαῖ λελάφετον. λελάφειτον.
ἘΠλανωπικὰ λελάφετε. λελάφετων. καὶ ἀπικῶς. εἰλεφε. εἰ
λαφέτω. Ἐμξ. ε.

ἘΛέψω. λεψάτω. ἘΔιμαῖ λεψάτον. λεψάτων. ἘΠλανω
πικὰ. λεψάτε. λεψάτων. Ἐ ἀπικῶς. λεψάτωσι. Ἐμξ. β.

ἘΛίβε. λιβέτω. ἘΔιμαῖ λίβετον. λιβέτον. ἘΠλανωπικὰ
λίβετε. λιβέτων. ἢ ἀπικῶς. λιβόντων.

Ἐνυπικὰ παθητικὰ. ἐνεσιῶς ἢ Ἐμξ. ζ.

λ Εἶβομι. λείβοι. λείβοι. ἘΔιμαῖ λείβοιρον. λειβοίτιν.

λ ἘΠλανωπικὰ λείβοιμεν. ἢ δωρικῶς. λείβοιμόν. λείβοιτε
λείβοισιν. Ἐμξ. η.

ἘΛελέφομι. λελέφοις. λελέφοι. ἘΔιμαῖ λελέφοιτον. λελέ
φοίτιν. ἘΠλανωπικὰ λελέφοιμόν. ἢ δωρικῶς. λελέφοιμις. λελέ
φοιτε. λελέφοισιν. ἢ ἀπικῶς. εἰλέφομι. εἰλέφ. εἰλέφοι. Ἐμξ. α.
ἘΛέψαιμι. λείψαις. λείψαι. καὶ λείψαι αἰολικῶς καὶ λείψαις.

λείψετε ἀπικῶς. **Δ**ιὰ λείψαι τον λείψαίτιν. **Π**ληθυντικά
λείψαι μιν. καὶ ὁμοίως λείψαι μιν. λείψαι τε. λείψαι εν. ἢ ἀπικῶς
ὡς λείψαι εν. **Π** β'.

Λίβοιμι. λίβοισ. λίβοι. **Δ**ιὰ λείβοι τον. λείβοίτιν. **Π**ληθυντικά
λείβοι μιν. ἢ ὁμοίως λείβοι μιν. λείβοι τε. λείβοι εν. **Π** α'.
Λείβοιμι. λείβοις. λείβοι. **Δ**ιὰ λείβοι τον. λείβοίτιν. **Π**ληθυντικά
λείβοι μιν. ἢ ὁμοίως λείβοι μιν. λείβοι τε. λείβοι εν. **Π** β'.
Λιβοῖμι. λιβοῖς. λιβοῖ. **Δ**ιὰ λιβοῖ τον. λιβοῖτιν. **Π**ληθυντικά
καὶ λιβοῖ μιν. ἢ ὁμοίως λιβοῖ μιν. λιβοῖ τε. λιβοῖ εν.

Υποτακτικά ἐνεργητικά. ἐνεσῶς ἢ **Π** γ'.

Λέβω λέβης. λέβη. **Δ**ιὰ εἰς λέβη τον. λέβη τον.
Πληθυντικά εἰς λέβη μιν. καὶ ὁμοίως λέβη μιν. λέβη τε
λέβη εν. **Π** α' ἢ **Π** β'.

Λελέφω λελέφης. λελέφη. **Δ**ιὰ εἰς λελέφη τον.
λελέφη τον. **Π**ληθυντικά εἰς λελέφη μιν. ἢ ὁμοίως.
λελέφη μιν. λελέφη τε. λελέφη εν. ἢ ἀπικῶς εἰς
λέφης. εἰς λέφης. **Π** α'.

Λέψω λέψης. λέψη. **Δ**ιὰ εἰς λέψη τον. λέψη τον.
Πληθυντικά εἰς λέψη μιν. ἢ ὁμοίως λέψη μιν. λέψη τε
λέψη εν. **Π** β'.

Λίβω λίβης. λίβη. **Δ**ιὰ εἰς λίβη τον. λίβη τον. **Π**ληθυντικά
εἰς λίβη μιν. καὶ ὁμοίως λίβη μιν. λίβη τε. λίβη εν.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. ἐνεσῶς. καὶ **Π** γ'.

Είβητικοῦ καὶ λέβη ὁμοίως. καὶ λέβη εν ὁμοίως.
καὶ ὁμοίως. καὶ λέβη μιν ἀπικῶς καὶ ὁμοίως καὶ λέβη
ἐν ὁμοίως. **Π** α' ἢ **Π** β'.

Λελεφέμαικοῦ. καὶ εἰς λέφης ἀπικῶς. καὶ λελεφεμένοι
ἀπικῶς καὶ ὁμοίως. καὶ λελεφεμένοι ὁμοίως.

Τ Ἀόρειος· πρῶτος.

Τ Λείψαι κοινῶς· κὴ λείψαι μὲν αἰθιῶς· ἢ δωρικῶς· κὴ λιψί
μυριωρικῶς. Τ Ω β'.

Τ Λιβῶν κοινῶς· ἢ λιβῶν δωρικῶς κὴ λιβῶν αἰθιῶς· ἢ δωρικῶς.

Τ Λιβῆμ· ἢ λιβῆμ ἰωνικῶς· Τ Μετὰ χεῖ ἐνεργητικῶς ἐνεπὶς Τ Ω β' ἢ
λάβουρ τῶ λείβουρος· ἢ λείβουσα· ἢ λείβουσις· ἢ λείβου·
τῶ λείβουρος. Τ Ω β' ἢ Τ Ω γ'.

Τ Ὀλιεφῶς· τῶ λειεφῶτος· ἢ λειεφῶσα· ἢ λειεφῶσις· ἢ λει
εφῶς τῶ λειεφῶτος· ἢ αἰθιῶς ἢ εἰεφῶς τῶ εἰεφῶτος. Τ Ω β'.

Τ Ὀλέψας· τῶ λέψαντος· ἢ λέψασα· ἢ λέψασις· ἢ λέψαν·
τῶ λέψαντος. Τ Ω β'.

Τ Ὀλιβῶν· τῶ λιβόντος· ἢ λιβούσα· ἢ λιβούσις· ἢ λιβῶν· τῶ
λιβόντος. Τ Ω β'.

Τ Ὀλέψωρ· τῶ λέψουρος· ἢ λέψουσα· ἢ λέψουσις· ἢ λέψον·
τῶ λέψουρος. Τ Ω β'.

Τ Ὀλιβῶρ τῶ λιβούρος· ἢ λιβούσα τῆς λιβούσις· ἢ λιβῶν· τῶ
λιβούρος. Ὀριστικὰ παθητικὰ, Τ ἐνεπὶς.

Εἶδομαι· λέβη κοινῶς· κὴ λέβη αἰθιῶς· κὴ λέβη ἰωνικῶς
λέβη· Διὰ λέβη μεθῶρ· λέβη μεθῶρ· λέβη μεθῶρ· Πληθυντι

κὰ λέβη μεθῶρ κοινῶς· ἢ λέβη μεθῶρ δωρικῶς· ἢ ἰωνικῶς λέβη μεθῶρ· λέβη μεθῶρ
Τ Ω β'· ἢ λέβη μεθῶρ ἰωνικῶς· ἢ εἰεβῶ μεθῶρ· ἢ εἰεβῶ μεθῶρ·

Τ Πληθυντικὰ ἐλεβόμεθα αἰθιῶς· κὴ ἐλεβόμεθα· δωρικῶς ἢ
ἰωνικῶς· ἐλεβέθε· ἐλεβοντῶν. Τ Ω β'.

Τ Λείψμαι· λέψαι· λέψαι· Τ Διὰ λειεφῶσιν· λέψαι·
λείεφθον· Τ Πληθυντικὰ λειεφῶσιν· λέψαι· λειεφῶσιν·

σῶσιν· ἢ ἰωνικῶς λέψαι· ἢ αἰθιῶς λέψαι· ἢ λέψαι· Τ Ω β' ἢ
Τ Ω γ'·

Τ Ἐλεεφῶσιν· ἐλεεφῶσιν· ἐλεεφῶσιν· Τ Διὰ· ἐλεεφῶσιν·

ελελειφθην. ελελειφθην. Πληθυντικα ελελειφμεθα. ελελειφθε. λελεμμετοιησαν. υγιωνικως ελελειφατο. ατηικως ελελεμμεν. ελελεψο. ελελεπτε. **Σ α.**

Ελελειφθη. ελελειφθησ. ελελειφθη. Διγα ελελειφθητον. ελελειφθητην. Πληθυντικα ελελειφθημεν. οδωρικως ελελειφθημεν. ελελειφθητε. ελελειφθησαν. και ελελειφθησαν βοιωτικως. **Σ β.**

Ελιβην. ελιβησ. ελιβη. Διγα ελιβητον. ελιβητην. Πληθυντικα ελιβημεν. και οδωρικως ελιβημεν. ελιβητε. ελιβησαν. ο ελιβησαν βοιωτικως. **Σ γ.**

Λεφθησμαι. λεφθησκοιρως. ο λεφθησει ατηικως. ο λεφθησαι ιωρικως. λεφθησεται. Διγα λεφθησμεθον. λεφθησθεσθον. λεφθησθεσθον. Πληθυντικα λεφθησμεθα. λεφθησθε. λεφθησθηται. **Σ δ.**

Λιβησμαι. λιβησκοιρως. υγιβησει ατηικως. λιβησει ιωρικως. λιβησει. Διγα λιβησμεθον. λιβησθεσθον. λιβησθεσθον. Πληθυντικα. λιβησμεθα. λιβησθε. λιβησθηται. **Σ ε.**

Λελεψομαι. λελεψκοιρως. λελεψει ατηικως. λελεψει ιωρικως. λελεψεται. Διγα λελεψομεθον. λελεψθεσθον. λελεψθεσθον. Πληθυντικα λελεψομεθα. λελεψθε. λελεψθηται. **Σ ς.**

Ειβουκωως. και λεβεσ ιωρικως. υγιβησ οδωρικως. λεβεσθον. Διγα λεβεσθον. λεβεσθον. Πληθυντικα λεβεσθε. λεβεσθηται. **Σ ζ.**

Ελελεψο. λελεψω. Διγα λελεψθον. λελεψθον. Πληθυντικα λελεψθη. λελεψθησαν. και ατηικως. ελελεψο. ελελεψω. **Σ η.**

ελελεψθη. ελελεψθησ. Διγα λελεψθητον. λελεψθητην. Πληθυντικα **Σ θ.**

λείφοντε λειφθήτωσαν.

Ⲭⲟβ'.

Ⲭⲓβῆθι-λιβήτω. Ⲭⲁϣῆα. λίβητορ-λιβήτων. Ⲭⲡⲓⲛⲁⲱⲧⲓ-
κῆ-λιβητε-λιβήτωσαν.

ⲬⲚῖⲛⲧⲓⲁ παθητικῆ. ἐνεως ⲬⲚϣ'.

λ Βιβοίμω. λείβοις. λείβοιζ. Ⲭⲁϣῆα λειβοίμεθρ. λεί-
βοιδν. λειβοίδην. Ⲭⲡⲓⲛⲁⲱⲧⲓⲁ λειβοίμεθα. λείβοιθε.
λῆβοντο καὶ ποιητικῶς λῆβοίατε. Ⲭⲟβ' ἢ ⲟϣ'.

ⲬⲚⲉⲗⲑⲙῆνοσ. ἔλν. ἔλνζ. ἔλν. Ⲭⲁϣῆα. λελθμῆνω ἔλντον. ἔλν-
τῆω. Ⲣⲓⲛⲁⲱⲧⲓⲁ λελθμῆνοι ἔλνμω. ἔλντε ἔλνσαν. Ⲭⲁϣῆα ἔλνκῶσ
ἔλθμῆνοσ ἔλω. ἔλνζ. ἔλν. Ⲭⲟβ' ἁ.

ⲬⲚⲉⲗⲑⲃῆⲓⲛ. λῆⲗⲑⲃῆⲓⲛζ. λῆⲗⲑⲃῆⲓⲛ. Ⲭⲁϣῆα λειⲗⲑⲃῆⲓⲛⲗρ λειⲗⲑⲃῆⲓ
τῆω. Ⲭⲡⲓⲛⲁⲱⲧⲓⲁ λειⲗⲑⲃῆⲓⲛμω. ἢ δωρικῶς λειⲗⲑⲃῆⲓⲛⲙεζ λειⲗⲑⲃῆ
ητε. λειⲗⲑⲃῆⲓⲛⲁⲱ. ἢ λῆⲗⲑⲃῆⲓⲛμω. λῆⲗⲑⲃῆⲓⲛ. Ⲭⲟβ'.

ⲬⲚⲓβῆⲓⲛ. λιβῆⲓⲛζ. λιβῆⲓⲛ. Ⲭⲁϣῆα λιβῆⲓⲛτον. λιβῆⲓⲛτῆω.
Ⲭⲡⲓⲛⲁⲱⲧⲓⲁ λιβῆⲓⲛμω. καὶ δωρικῶς λιβῆⲓⲛμωσ λιβῆⲓⲛητε. λι-
βῆⲓⲛⲁⲱ. καὶ λιβῆⲓⲛμω. λιβῆⲓⲛ. Ⲭⲙⲉⲗ' ἁ.

ⲬⲚⲉⲗⲑⲃῆⲓⲛⲙⲓ. λῆⲗⲑⲃῆⲓⲛⲟ. λῆⲗⲑⲃῆⲓⲛⲗρ. Ⲭⲁϣῆα. λειⲗⲑⲃῆⲓⲛⲙε
θν. λῆⲗⲑⲃῆⲓⲛⲟν. λειⲗⲑⲃῆⲓⲛⲟν. Ⲭⲡⲓⲛⲁⲱⲧⲓⲁ λῆⲗⲑⲃῆⲓⲛⲙεθω.
λειⲗⲑⲃῆⲓⲛⲟθε. λῆⲗⲑⲃῆⲓⲛⲟⲗρ. ἢ ποιητικῶς λειⲗⲑⲃῆⲓⲛⲟⲗρ. Ⲭⲙⲉⲗ' β'.

ⲬⲚⲓβῆⲓⲛⲙⲓ. λιβῆⲓⲛⲟ. λιβῆⲓⲛⲟ. Ⲭⲁϣῆα λιβῆⲓⲛⲙεθον. λιβῆ
σοιδν. λιβῆσοιδην. Ⲣⲓⲛⲁⲱⲧⲓⲁ λῆⲗⲑⲃῆⲓⲛⲙεθω. λιβῆσοιθε. λιβῆ
σοιⲗρ. καὶ ποιητικῶς λιβῆσοίατο. Ⲭⲙⲉⲗ' γ'.

ⲬⲚⲉⲗⲑⲗⲟῖμῆⲛ. λειⲗῆⲗⲟῖⲟ. λειⲗῆⲗⲟῖⲗρ. Ⲭⲁϣῆα λειⲗῆⲗⲟῖⲙε
θν. λειⲗῆⲗⲟῖⲟν. λειⲗῆⲗⲟῖⲟν. Ⲭⲡⲓⲛⲁⲱⲧⲓⲁ λειⲗῆⲗⲟῖⲙεθω. λει
λῆⲗῆⲗῆⲗῆ. λειⲗῆⲗῆⲗῆⲗῆ. ⲟ. ποιητικῶς λειⲗῆⲗῆⲗῆⲗῆ. Ⲭⲙⲉⲗ' δ'.

ⲬⲚⲱⲧⲓⲁ παθητικῆ. ἐνεως ⲬⲚϣ'.

λ Ἀν λῆβωμι. λῆβῶ κοινῶς. καὶ λῆβῶ ἀπῆλιῶς. Ⲭⲁϣῆα λῆβῶ
ἰωνικῶς. λῆβῆται. Ⲭⲁϣῆα Ἐαν λῆβῶμεθρ. λῆβῶθαρ.

λείβηθον. **Π**ληθυντικά ἐὰν λειβόμεθα· λείβηθε· λείβωρται.
Π $\omega\zeta$ α $\pi\zeta$. λειλαμμένος ἐὰν ω . η . η . **Δ**ιγὰ· λειλαμμίτω
ἐὰν η ρον. η τον. **Π**ληθυντικά λειλαμμίρωι ἐὰν ω ρω. η τε. ω σι. η
ἀπικῶς ἐιλαμμένος ἐὰν ω . η . η . **Ω** α .

Εὰν λειφθῶ· λειφθῆς· λειφθῆ. **Δ**ιγὰ ἐὰν λειφθήτην· λειφθῆ-
ρον. **Π**ληθυντικά· ἐὰν λειφθῶμεν. η δωρικῶς λειφθῶμεν.
λειφθῆτε· λειφθῶσι. **Ω** β .

Εὰν λιβῶ· λιβῆς· λιβῆ. **Δ**ιγὰ ἐὰν λιβῆτην· λιβῆτεν. **Π**λη-
θυντικά ἐὰν λιβῶμεν η δωρικῶς λειβῶμεν· λιβῆτε· λιβῶσι.

Απαρίμφοτα παθητικά. ἐνεσῶς α $\pi\zeta$.

Είεσθαι. $\omega\zeta$ α $\pi\zeta$. λειεφθαι. καὶ ἀπικῶς εἰεῖ-
φθαι. **Π**. **Ω** α .

Λειφθῆναι· λειφθῆσθαι· λειφθῆμεθα· ἀπικῶς η δωρικῶς η λει-
φθῆμεθ' ἰωνικῶς. **Ω** β

Λοιβῆραι κοινῶς η λιβῆμεθα· ἀπικῶς καὶ η δωρικῶς· καὶ λι-
βῆμεθ' ἰωνικῶς. **με** α · λειφθήσεσθε. **με** β · λιβήσεσθε. **με** γ ·
με· λειεῖσθε.

Μετοχὰ παθητικά. ἐνεσῶς α $\pi\zeta$.

Ο λειβόμενος· τὸ λειβόμενον. **Ἡ** λειβόμεθα· λειβόμεθα· τὸ
λειβόμενον. **Τὸ** λειβόμενον· καὶ ἀπικῶς ὁ ἐιλαμμένος· τὸ ἐιλαμ-
μέρον. **Ω** α .

Ο λειφθεῖς· τὸ λειφθέντος. **Ἡ** λειφθεῖσα· τῆς λειφθείσης· τὸ
λειφθέν· τὸ λειφθέντος. **Ω** β .

Ο λιβῆς· τὸ λιβήντος. **Ἡ** λιβῆσα· λειβήσης· τὸ λιβήν· τὸ
λιβήντος. **Π** **με** α .

Ο λειφθῆσόμενος· τὸ λειφθῆσόμενον. **Ἡ** λειφθῆσόμεθα· λει-
φθῆσόμεθα· τὸ λειφθῆσόμενον. **Τὸ** λειφθῆσόμενον· τὸ λειφθῆσόμενον.

Ϝ μὲν β. Ὀλιβησομόρος. τολιβησομόρου. Ἡλιβησομένη φλι
βησομένης. τὸ λιβησομόρον. τολιβησομόρου. Ϝ μὲν γ μὲν γ.

Ϝ Ὀλελειφόμορος. τὸ λελεειφόμορου. Ἡλελειφόμωρη. φλι
ληφομόρης. τὸ λελεειφόμορον. τολελεειφόμορου.

Ϝ Ὀριστικὰ μέσσα

Ϝ ἐνεσῶς.

λ Εἴβομαι. λέβεικοινῶς. καὶ λέιββι ἀφικῶς. ὠ λέιββιαι ἰωνι
κῶς. λέβεται. Ϝ δὴκὰ λέιβόμενον. λέβειδον. λέβειδον.

Ϝ Πληθυντικὰ λέβόμεθα κοινῶς. καὶ λέβόμεθα δωρικῶς. καὶ
ἰωνικῶς. λέβειθε. λέβονται. Ϝ πρῶτον.

Ϝ Ἐλεβόμην. ἐλεβουκοινῶς. ὠ ἐλέβειο, ἰωνικῶς. ἢ ἐλέβου δωρι
κῶς. ἐλέβετο. Ϝ δὴκὰ ἐλεβόμενον ἐλεβειδον. ἐλεβειδον.

Ϝ Πληθυντικὰ ἐλεβόμεθα κοινῶς. ἢ ἐλεβόμεθα δωρικῶς. ὠ
ἰωνικῶς. ἐλεβειθε. ἐλέβοντο. Ϝ πρῶτον.

Ϝ Λέλοιβα. λέλοιβας. λέλοιβε. Ϝ δὴκὰ λελοίβατον. λελοίβα
τον. Ϝ Πληθυντικὰ λελοίβαμεν κοινῶς. καὶ λελοίβαμεν δωρι
κῶς. λελοίβατε. λελοίβασ. ὠ δωρικῶς, λελοίβαντο. ἢ ἀφικῶς,
ἐλοίβα. ἐλοίβασ. ἐλοίβε.

Ϝ πρῶτον.

Ϝ Ἐλελοίβην κοινῶς. ἐλελοίβει ἀφικῶς. ἐλελοίβει ἀφικῶς.

Secunda p̄sona ἐλελοίβεις. Tertia ἐλελοίβει κοινῶς ἐλελοί
βει ἰωνικῶς. ἐλελοίβει ἀφικῶς. καὶ δωρικῶς. Ϝ δὴκὰ ἐλελοίβει
τον. ἐλελοίβει τῶ. Ϝ Πληθυντικὰ ἐλελοίβειμεν κοινῶς. καὶ ἐλε
λοίβειμεν δωρικῶς ἐλελοίβειτε. ἐλελοίβεισθε καὶ ἐλελοίβεισθε.
ἀφικῶς καὶ δωρικῶς.

Ϝ πρῶτον.

Ϝ Ἐλεψάμην. ἐλεψωκοινῶς. ὠ ἐλεψαο ἰωνικῶς. ἐλεψατο. Ϝ δὴ
κὰ ἐλεψάμεθον. ἐλεψάσθον. ἐλεψάσθον. Ϝ Πληθυντικὰ ἐλεψά
μεθα ἐλεψάθε. ἐλεψάντο.

Ϝ πρῶτον.

Ϝ Ἐλίβόμην. ἐλίβουκοινῶς. ὠ ἐλίβειο ἰωνικῶς. ὠ ἐλίβειο δωρικῶς.

ελίβετο. **Σ**Δήκ' ελίβόμεθον. ελίβιαθον. ελίβιάθην. **Σ**Πλυθον
πκ' ελίβόμεθα. ελίβιεθε. ελίβιορτο. **Σ**μζ'. α'.

ΣΛείφομαι. λέιφκοιῶς. ἢ λέιφ' ἀπικῶς. ἢ λέιφ' αἰωνικῶς. λέι
φεται. **Σ**Δήκ' αλείφόμεθον. λέιφ' αθον. λέιφ' αθην. **Σ**Πλυθοντι
κ' αλείφόμεθα. λέιφ' εθε. λέιφονται. **Σ**μζ'. β'.

ΣΛιβούμαι. λιβ' κοιῶς. ἢ λιβ' ἀπικῶς. ἢ λιβ' αἰωνικῶς. λι
βύται. **Σ**Δήκ' αλιβούμεθον. λιβ' αθον. λιβ' αθον. **Σ**Πλυθοντι
κ' αλιβούμεθα. λιβ' εθε. λιβούνται.

ΣΠροσάκτικ' αμίσσ'.

Σενεσῶς. ἢ **Π**ζ'.

Εἴβον. κοιῶς. κ' ελίβιοιῶνικῶς. ἢ λέιβ' ὀνεικῶς. λέιβέ
θω. **Σ**Δήκ' αλέβιαθον. λέιβ' αθον. **Σ**Πλυθοντι κ' αλέ
βιεθε. λέιβ' αθωσαν. ἢ λέιβ' αθων ἀπικῶς. **Σ**μζ'. γ'.

ΣΛέλοιβε. λελοίβιτο. **Σ**Δήκ' αλελοίβιτο. λελοίβιτων. **Σ**Πλυ
θοντι κ' αλελοίβετε. λελοίβιτωσαν. ἢ ἀπικῶς. εἰλοίβε. εἰλοίβε
τω. et reliqua. **Σ**μζ'. δ'.

ΣΛέιφα. λέιφ' αθω. **Σ**Δήκ' αλέιφαθον. λέιφ' αθων. **Σ**Πλυ
θοντι κ' αλέιφαθε. λέιφ' αθωσαν. ἢ λέιφ' αθων ἀπικῶς. **Σ**μζ'. ε'
ΣΛιβού. λιβ' αθω. **Σ**Δήκ' αλιβ' αθον. λιβ' αθων. **Σ**Πλυθοντι
κ' αλιβ' εθε. λιβ' αθωσαν. κ' λιβ' αθων ἀπικῶς.

ΣἘνιπικ' αμίσσ'.

Σενεσῶς. ἢ **Π**ζ'.

Εἰβ' αμιν. λέιβ' αθω. λέιβ' αθον. **Σ**Δήκ' αλεβ' αθω. λέιβ' αθ
θον. λιβ' αθω. **Σ**Πλυθοντι κ' αλέβ' αθω. λέιβ' αθωθε.
λέιβ' αθον. κ' αλέβ' αθω. **Σ**μζ'. ε'.

ΣΛελοίβοιμι. λελοίβοις. λελοίβοι. **Σ**Δήκ' αλελοίβοιτο. λε
λοίβοιτην. **Σ**Πλυθοντι κ' αλελοίβοιμι. κ' αλελοίβοιμι. εἰλοίβοι
κῶς. αλελοίβοιτε. λελοίβοιεν. κ' ἀπικῶς. εἰλοίβοιμι. εἰλοίβοις.
εἰλοίβοι.

Σμζ'. α'.

Ἐπαρέμφατα μέσαι ἐπισῶς καὶ $\frac{\epsilon\sigma\tau\zeta}{\pi\zeta}$.

Ἐλεβεάδα. Ἐ $\omega\zeta$ Ἐ $\pi\chi$ Λελοιβέναι κοῖς ἢ εἰλοιβέραι ἀ $\pi\iota$
κῶς. Ἐλελοιβίμεναι ἀ $\pi\iota$ κῶς, ἢ ὄωρικῶς, ἢ λελοιβίμεναι ἰωνικῶς

Ἐ $\omega\alpha$ Λείφαδα. Ἐ $\omega\beta$ Λιβείδα. $\mu\epsilon\alpha$ Λείφαδα. Ἐ $\mu\epsilon\beta$
Λιβφάδς. ἘΜετοχὰι μέσαι. ἐπισῶς καὶ $\frac{\epsilon\sigma\tau\zeta}{\pi\zeta}$.

Ἐὐλεβόμενος. τῶ λεβομένῳ. ἢ λεβομένῳ. φη λεβομένης. τὸ λει
βόμενον. τῶ λειμένου. Ἐ $\omega\zeta$ καὶ $\pi\chi$.

Ἐὐλειβοῦς. τῶ λειβοῦτος. ἢ λειβοῦσα. τῆς λειβοῦσας. τὸ λει
βοῦτος. τῶ λειβοῦτος. ἢ ἀ $\pi\iota$ κῶς ἢ εἰλοιβῶς. τῶ εἰλοιβότος. Ἐ $\omega\alpha$

Ἐὐλειφόμενος. τῶ λειφαμένῳ. ἢ λειφαμένῳ. τῆς λειφαμένης
τὸ λειφόμενον. τῶ λειφαμένου. Ἐ $\omega\beta$.

Ἐὐλιβόμενος. τῶ λιβομένῳ. ἢ λιβομένῳ. τῆς λιβομένης. τὸ
λεβόμενον τῶ λιβομένου. Ἐ $\mu\epsilon\alpha$.

Ἐὐλειφόμενος. τῶ λειφομένῳ. ἢ λειφομένῳ. τῆς λειφομένης. τὸ
λειφόμενον. τῶ λειφομένου. Ἐ $\mu\epsilon\beta$.

Ἐὐλιβούμενος. τῶ λιβουμένῳ. ἢ λιβουμένῳ. τῆς λιβουμένης.
τὸ λιβουόμενον. τῶ λιβουμένου.

Ἐνεργητικά. Ἐπαθητικά. Ἐμείσα.

Ἐἐπισῶς Ἐτρέπω. ἔπιπομαι. ἔπιπομαι.

Ἐ $\frac{\epsilon\sigma\tau\zeta}{\pi\zeta}$ ἔτριπον. ἔτριπόμην. ἔτριπόμην.

Ἐ $\omega\zeta$ πέτροφα. πέτραμμαι. πέτροπα.

Ἐἀ $\pi\iota$ κῶς. πέτροφα. ἔπετραμμαι. ἔπετροπειν.

Ἐ $\pi\chi$ ἐπέτριψα. ἔτριψα. ἔτριψα.

Ἐἀ $\pi\iota$ κῶς. ἐπετροφειν. ἔτριψα. ἔτριψα.

Ἐ $\omega\alpha$ ἔτριφα. ἔτριφθη. ἔτριψα.

Ἐ $\omega\beta$ ἔτριψαν. ἔτριψαν. ἔτριψαν.

Ἐ $\mu\epsilon\alpha$ τρέψω. τρέφω. τρέφω.

σαθηικῶν λείλοχα.

Πηξ' ἐλελίχειν.

Παθηικῶν ἐλελόχειν.

Πα' ἐλεξα

Πβ' ἐλεγορ.

Πμε' α' λέζω.

Πμε' β' λεγῶ.

Πμε' γ' μετ'.

Πέρρωτικὰ

ἐνεσῶς ΠΔήκω

Ππ' ζ' ἐδηκορ.

Πω' δέδηχα.

Ππ' ξ' ἰδεδήχειν.

Πα' ἐδηξα.

Πβ' ἐδακον.

Πμε' α' Δήζω.

Πμε' β' δακῶ.

Πμε' γ' μετ'

Πέρρωτικὰ

ἐνεσῶς Πρύχω.

Ππ' ζ' ἔβρυχον.

Πω' πέβρυχα.

Ππ' ξ' ἐπετρύχειν.

Πα' ἔβρυξα.

Πβ' ἔβρυχον.

Πμε' α' βρύζω.

Πμε' β' τρυχῶ.

Πμε' γ' μετ'.

ἐλελέτην.

ἐλελόειν.

ἐλίχλω.

ἐλεξάμην.

ἐλέην.

ἐλετόμην.

λεχόσομαι.

λέζομαι.

λεχόσομαι.

λεγούμαι.

λελέζομαι.

Ππαθητικὰ

δήκομαι.

δέκομαι.

ἐδηκόμην.

ἐδηκόμην.

δέδημαι.

δέδηκα.

ἐδεδήτην.

ἐδεδήκειν.

ἐδήχον.

ἐδήξάμην.

ἐδάκην.

ἐδακόμην.

δηχόσομαι.

δήζομαι.

δηχόσομαι.

δακούμαι.

δεδήζομαι

Ππαθητικὰ

τρύχομαι.

τρύχομαι.

ἐβρύχμην.

ἐβρυχόμην.

πέτρυμαι.

πέτρυχα.

ἐπετρύχην.

ἐπεβύχειν.

ἐβύχην.

ἐβυξάμην.

ἐτρύχην.

ἐβρυχόμην.

τρυχέπμαι

τρύζομαι.

τρυχόσομαι.

βρυχούμαι.

πεβύζομαι.

Τρίτη συζυγία

	Ενεργητικά	Παθητικά	Μέσα
Ενεσως	Αδω.	αδωμαι.	αδωμαι.
Ε ^{αβγ}	ηδον.	ηδωμην.	ηδωμεν.
Ε ^{αδ}	ηκα.	ηομαι.	ηδα.
Ε ^{αε}	ηκαμ.	ηομην.	ηδειν.
Ε ^{αζ}	ηκα.	ηοθην.	ηοιμαμ.
Ε ^{αη}	ηδον.	ηδημ.	ηδωμεν.
Ε ^{αθ}	ασω.	αδησομαι.	ασομαι.
Ε ^{αι}	αδω.	αδησομαι.	αδωμει.
Ε ^{ακ}	με ^α μει.	ησομαι.	

	Ενεργητικά	Παθητικά	Μέσα
Ενεσως	Πειθω.	πειθομαι.	πειθομαι.
Ε ^{αβγ}	ειπειθον.	ειπειθωμην.	ειπειθωμεν.
Ε ^{αδ}	πειπεια.	πειπειομαι.	πειπειθα.
Ε ^{αε}	ειπεπεικαμ.	ειπεπεικομην.	ειπεπειθειν.
Ε ^{αζ}	ειπεισα.	ειπεισθημ.	ειπεισομην.
Ε ^{αη}	ειπειθω.	ειπειθημ.	ειπειθωμην.
Ε ^{αθ}	πεισω.	πειδησομαι.	πεισομαι.
Ε ^{αι}	πειθω.	πειδησομαι.	πειθωμει.
Ε ^{ακ}	με ^α μει.	πειπεισομαι.	

	Ενεργητικά	Παθητικά	Μέσα
Ενεσως	Ελωθω.	ελωθομαι.	ελωθομαι.
Ε ^{αβγ}	ηλωθον.	ηλωθωμην.	ηλωθωμεν.
Ε ^{αδ}	ηλωκα.	ηλωσομαι.	ηλωθα.
Ε ^{αε}	ηλωκα.	ηλωσομαι.	ηλωθα.
Ε ^{αζ}	ηλωκα.	ηλωσομαι.	ηλωθα.
Ε ^{αη}	ηλωκαμ.	ηλωσομην.	ηλωθημ.

Τάθηκς	ἐληλύκεν.	ἐληλύσμι.	ἐληλύθεν.
ΤΘά.	ἤλυσα.	ἤλυσθην.	ἤλυσάμι.
ΤΘβ.	ἤλυθον.	ἤλυθη.	ἤλυθάμι.
συμποτή.	ἤλυθον.		ἤλυθάμι.
Τμεγ' α.	ἐλύσω.	ἐλυθήσομαι.	ἐλύσομαι.
Τμεγ' β.	ἐλυθῶ.	ἐλυθήσομαι.	ἐλυθούμαι.
Τμεγ' γ.	μεγ'.	ἤλυσομαι.	
Τδ' α' η' κ' ως.		ἐληλύσομαι.	

Τετάρτη συζυγία.

Τετάρτη	Τπαθητικὰ.	Τμέσαι.
Τενεώς.	φράζω.	φράζομαι.
Τεγ' α.	ἐφράζο.	ἐφράζομαι.
Τεγ' β.	πέφρακα.	πέφρασμα.
Τεγ' γ.	ἐπιφράξην.	ἐπιφράσμι.
ΤΘά.	ἐφρασα.	ἐφρασθην.
ΤΘβ.	ἐφραδον.	ἐφραδην.
Τμεγ' α.	φράσω.	φραθήσομαι.
Τμεγ' β.	φραδῶ.	φραθήσομαι.
Τμεγ' γ.	μεγ'.	πεφράσομαι.

Τενεώς.	ὄρυσω.	ὄρυσομαι.
Τεγ' α.	ὄρυσον.	ὄρυσάμι.
Τεγ' β.	ὄρυχα.	ὄρυγμα.
Τάθηκς.	ὄρωρυχε.	ὄρωρυγμα.
Τεγ' γ.	ὄρυχειν.	ὄρύμι.
Τδ' α' η' κ' ως.	ὄρωρύχειν.	ὄρωρύμι.
ΤΘά.	ὄρυξα.	ὄρύξαιμι.

ΤΩ β. ὠρυγο.
 Τμτ. ὠρυζω.
 Τμτ β. ὠρυζω.
 Τμτ μέλων.
 Τω ἀπικως.

ὠρυγη.
 ὠρυχόσομαι.
 ὠρυχόσομαι.
 ὠρυζομαι.
 ὠρυζομαι.
 ὠρυζομαι.

ΤΓέμπη. συζυγία.

ΤΈνεργητικά.

Τπαθητικά

Τμέσα.

Τονεσως Υάλλω.
 Τπτ. ἑφαλλον.
 Τωζ. ἑφαλλια.
 Τπτ. ἑφαλλειν.
 Τωα. ἑψηλα.
 Τωβ. ἑφαλοσ.
 Τμείλ. α. φαλώ.
 Τμείλ. β. φαλώ.
 μττ. μείλ.

φαλλομαι.
 ἑφαλλόμενν.
 ἑφαλμαι.
 ἑφαλμην.
 ἑφάλθην.
 ἑφάλην.
 φαλθόσομαι.
 φαλήσομαι.
 ἑφάλσομαι.

φαλλομαι.
 ἑφαλλόμενν.
 ἑφαλα.
 ἑφαλει.
 ἑψηλάμην.
 ἑφαλόμην.
 φαλούμαι.
 φαλούμαι.

ΤΈνεργητικά.

Τπαθητικά

Τμέσα.

Τονεσως Στέλλω.
 Τπτ. ἑσελλον.
 Τωζ. ἑσελλια.
 Τπτ. ἑσελλειν.
 Τωα. ἑσειλα.
 Τωβ. ἑσελον.
 Τμείλ. α. σελώ.
 Τμείλ. β. σελώ.
 Τμττ. μττ

σέλλομαι.
 ἑσελλόμενν.
 ἑσελλμαι.
 ἑσελλμην.
 ἑσελθην.
 ἑσελην.
 σελθόσομαι.
 σελήσομαι.
 ἑσελσομαι.

σελλομαι.
 ἑσελλόμενν.
 ἑσελα.
 ἑσελειν.
 ἑσειλάμην.
 ἑσελόμην.
 σελούμαι.
 σελούμαι.

	Σ Ενεργητικά	Σ παθητικά	Σ Μέσα.
Σ ενεστώς	Κάμνω.	κάνομαι.	κάνομαι.
Σ $\pi\lambda\lambda'$	έκαμνον.	έκαμρόμην.	έκαμρόμην.
Σ $\omega\zeta$	κεκάμηκα.	κεκάμημαι.	κέκαμα.
Σουζοπα	κέκμηκα.	κέκμημαι.	
Σ $\pi\lambda\lambda'$	έκαμήκειν.	έκαμήρομην.	έκαμήν.
Σουζοπα	έκεμήκεν.	έκεμήρομην.	
Σ $\omega\alpha'$	έκαμα.	έκαμήθη.	έκαμήθη.
Σουζοπα		έκαμήθη.	
Σ $\omega\beta'$	έκαμον.	έκαμην.	έκαμούμην.
Σ $\mu\alpha'$	έκαμω.	έκαμήσομαι.	έκαμούμαι.
Σουζοπα		έκαμήσομαι.	
Σ μέλ.β'	έκαμω.	έκαμήσομαι.	έκαμούμαι.
$\mu\alpha'$ μέλ.		έκαμήσομαι.	
Σουζοπα		έκαμήσομαι.	

	Σ Ενεργητικά	Σ παθητικά	Σ Μέσα.
Σ ενεστώς	Τέμνω.	τέμνομαι.	τέμνομαι.
Σ $\pi\lambda\lambda'$	έτεμνον.	έτεμνούμην.	έτεμρόμην.
Σ $\omega\zeta'$	τέτεμνα.	τέτεμμαι.	τέτομα.
Σουζοπα	τέτεμνα.	τέτεμμαι.	
Σ $\pi\lambda\lambda'$	έτετέμνην.	έτετέμνημην.	έτετόμην.
Σουζοπα	έτετέμνην.	έτετέμνημην.	
Σ $\omega\alpha'$	έτεμα.	έτεμήθη.	έτεμάμην.
Σουζοπα	έτεμήθη.		
Σ $\omega\beta'$	έταμον.	έταμην.	έταμούμην.
Σ μέλ.α	έταμω.	έτεμήσομαι.	έταμούμαι.
Σουζοπα		έτεμήσομαι.	

τ μ ε ρ' . τ μ ω .	τ μ ή σ μ α ι .	τ μ ο ύ μ α ι .
τ μ ε ρ' μ έ λ .	τ ε τ μ ή σ μ α ι .	
τ ο υ κ ο π η .	τ έ μ ή σ μ α ι .	

	τ ε ρ ε ρ η τ η κ α	τ ο υ θ η τ η κ α	τ μ έ σ α .
τ ε ν ε σ ω ς	φ α ί ν ω	φ α ί ν ο μ α ι .	φ α ί ν ο μ α ι .
τ μ ε ρ' ζ' .	ε φ α ι ρ ο ς .	ε φ α ι ν ό μ η ν .	ε φ α ι ρ ό μ η ν .
τ ω ζ' .	π ε φ α ρ η κ α .	π ε φ α ρ η μ α ι .	π ε φ η ρ α ς .
τ π ε ς .	ε π ε φ α ρ η κ η ν .	ε π ε φ α ρ η μ η ν .	ε π ε φ η ρ έ τ η ν .
τ ω α' .	ε φ η ν α .	ε φ α ν θ η ν .	ε φ η ν ά μ η ν .
τ ω β' .	ε φ α ν ο ς .	ε φ α ν η ν .	ε φ α ν ό μ η ν .
τ μ ε ρ' α .	φ α ν ω .	φ α ν θ ή σ μ α ι .	φ α ρ ο ύ μ α ι .
τ μ έ λ β' .	φ α ν ω .	φ α ν ή σ μ α ι .	φ α ν ο ύ μ α ι .
τ μ ε ρ' μ έ λ .		π ε φ α ν ο ς μ α ι .	

	τ ε ν ε ρ η τ η κ α	τ ο υ θ η τ η κ α	τ μ έ σ α .
τ ε ν ε σ ω ς .	κ λ ί ν ω .	κ λ ί ν ο μ α ι .	κ λ ί ν ο μ α ι .
τ μ ε ρ' ζ' .	ε κ λ ι ρ ο ς .	ε κ λ ι ρ ό μ η ν .	ε κ λ ι ν ό μ η ν .
τ ω ζ' .	κ ε κ λ ι ν α .	κ ε κ λ ι μ α ι .	κ ε κ λ ι ν α .
τ π ε ς .	ε κ κ λ ι ν η ς ρ .	ε κ κ λ ι ν η ν .	ε κ κ λ ι ν έ τ η ν .
τ ω α' .	ε κ λ ι ρ α .	ε κ λ ι θ η ν .	ε κ λ ι ν ά μ η ν .
τ ω β' .	ε κ λ ι ρ ο ς .	ε κ λ ι ρ η ν .	ε κ λ ι ν ό μ η ν .
τ μ ε ρ' α .	κ λ ι ρ ω .	κ λ ι θ ή σ μ α ι .	κ λ ι ν ο ύ μ α ι .
τ μ έ λ β' .	κ λ ι ρ ω .	κ λ ι ν ή σ μ α ι .	κ λ ι ν ο ύ μ α ι .
τ μ ε ρ' μ έ λ .		κ ε κ λ ι σ μ α ι .	

τ Ηic aduertendum est uerba disyllaba in ρω desinen-
 tia si habuerint ante ω uel ι uel ε uel υ omnino abii-
 cere ρ ι πτό pfecto tā actiuo q̄ passiuo ut κ ε ί ρ ω . κ έ κ ε κ α .
 κ έ κ ε ρ μ α ι . κ τείνω . έ λ τ η κ α . ε κ τ η μ α ι . θύνω . τ έ θ υ λ α . π έ θ υ μ α ι .

Ⲭⲟⲗⲁ	ἔπεισα.	ἰπαύθηρ.	ἰπαύσαιμην.
Ⲭⲟⲗⲃ	ἔπειον.	ἰπαίνη.	ἰπαίνομην.
Ⲭⲙⲉⲗⲁ	παύσω.	παυθήσομαι.	παύσομαι.
Ⲭⲙⲉⲗⲃ	παῶ.	παήσομαι.	παούμαι.
Ⲭⲙⲉⲗⲉⲙⲉⲗ.		πεπαύσομαι.	

Ⲭ Exempla hæc, & si omnia in usu non sunt, posita tamen sunt ut habeamus formam barytonorum uerborum regulariter declinandorum quæ si declinarentur, talis esset eorum inflexio.

Ⲭ Τέλος τῶν ἐξ συζυγιῶν τῶν βαρύνοντων.

[Faint, mostly illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

Ἐπεὶ τῶν περισπωμένων ῥημάτων

Ircunflexa uerba a sexta coniugatione barytonorum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis, sed ab iis solū quæ in penultima habent siue $\bar{\epsilon}$, siue $\bar{\alpha}$, siue $\bar{o}$. ut $\pi\acute{\iota}\omega$. $\beta\acute{o}\alpha\omega$. $\chi\epsilon\nu\acute{o}\omega$. Et dicuntur circunflexa eo quod habent circunflexum accentum in ultima, a qua omnis ratio accentus pendet, ut $\pi\acute{\iota}\omega$. $\beta\acute{o}\alpha\omega$. $\chi\epsilon\nu\acute{o}\omega$. Patiuntur autem synæresim in præsentī & ptō imperfecto modi iudicatiui, quæ quidem tempora in alijs modis, & et participiis simul uariantur, ut dictum est in barytonis. Et cū in his uerbis uariæ sint synæreses, uarias coniugationes esse oportet quæ per supradictas tres uocales distinguntur, quas $\chi\epsilon\rho\alpha\kappa\theta\eta\epsilon\iota\sigma\iota\kappa\acute{\alpha}$, hoc est formati uas literas appellare possumus, quæ admodum et cōsonantes in barytonis. Dicuntur autem $\chi\epsilon\rho\alpha\kappa\theta\eta\epsilon\iota\sigma\iota\kappa\acute{\alpha}$ quoniam sunt signa, siue notæ cōiugatiōis. per ea. n. cognoscimus unumquodque uerbum quoræ sit cōiugationis. Esto igitur $\bar{\epsilon}$ $\chi\epsilon\rho\alpha\kappa\theta\eta\epsilon\iota\sigma\iota\kappa\acute{\alpha}\delta\acute{o}\nu$. primæ cōiugationis circunflexorū. $\bar{\alpha}$ secundæ. $\bar{o}$ tertiæ. Quæ quidem seruantur in omnibus modis tam actiuorum, quam passiuorum quantum ipsa natura fert. & si communes synæresim regulæ aduersari uideatur. proprias. n. synæreses habet unaquæque circunflexorum coniugatio. In quibus uerbis omnibus aduertendum est futurum in $\acute{o}\omega$ desinens supera præsens una syllaba si præcepta quorundam sequi uolumus, qui scribunt $\pi\acute{\iota}\acute{\iota}\sigma\omega$. $\beta\acute{o}\acute{\iota}\sigma\omega$. $\chi\epsilon\nu\acute{\iota}\sigma\omega$. & alia huiusmodi eē a circūflexis. Sed analogia postulat, ut hæc futura sint a barytonis pro

nis propriis circumflexorum mutatis ē in ἡ. α. ἰ. η. ο. in ὦ.
 ut ποιέω ποιήσω. βούλω βούλω. χενόσω χενώσω. licet in qui-
 busdā maneāt imutabiles, ut τελίω τελίσω. ὀνόσω et alia.
 Penultima et futuri seruat in ptō perfecto, & plusq̄
 perfecto, et ī primo aoristo in oibus uerbis circūflexis.
 ut ποιήσω πεποιήκα. ἐπεποιήκη. ἐποίησα. βούλω. βεβούηκα. ἔβει-
 βούηκα. ἐβέβω. χενώσω κενήσωκα. ἔλεχενώκη. ἐχενώσω.
 De quibus omnibus singulatim dictum est.

Πρῶτη συνήχη τῶ περιπωμῶν.

Rima igitur Coniugatio circumflexorum a uer-
 bis sextæ coniugationis barytonorum in εῶ de-
 sinentibus per synæresim fit ut ποιέω ποιῶ cuius secun-
 da et tertia persona in εῆ diphthongum propriam de-
 sinunt ut ποιῆς ποιῆ. Et habet in futuro ante σῶ ἢ hoc est
 cum præsens longam habeat penultimam siue natura,
 siue positione ut οἰκέω οἰκήσω. ποιεῶ ποιήσω. ἀλλέω ἀλλήσω. ex-
 cipitur νικήω νικήσω ἢ φιλονεικῶ hoc est contendo, νικήω
 enim νικήσω secundæ coniugationis est. Excipitur & ἀρ-
 κῶ ἀρκήσω. Etiam cum præsens in ὦ purum desuerit fu-
 turum habebit ἢ ante σῶ ut νοέω νοήσω. Etiam si an-
 cipitem habuerit præsens in penultima ut θιλῶ φιλήσω
 κίχῶ κίχῆσω. præter ἀρῶ ἀρήσω. et κἀλλῶ καλήσω. Etiam
 Verba deriuata a nominibus masculinis in ὄσ. desi-
 nentibus, ut κτύπε κτυπέω κτυπήσω. δουπέω δουπέω δουπήσω
 Etiam decomposita, ut οἰκονόμος οἰκονομῶ οἰκονομήσω.
 Etiam a barytonis uerbis ī circūflexa deducta, ut ἰκτεί-
 ρω οἰκτείρω οἰκτείρήσω. ἔλκω ἔλκῶ ἔλκῆσω. Etiam que in

differenter sunt & primæ & secundæ coniugationis . ut
 ζυρῶ ζυρῆς & ξυρᾶς ζυρῆσω . ἰλιῶ ἰλιῆς & ἰλιᾶς ἰλιῆσω . γη
 ρῶ γηρῆς . κηὶ γηρᾶς γηρῆσω . ¶ Etiam monosyllaba . ut χῶ
 χῆσω . ῥῶ ῥῆσω . μῶ . μῆσω . Quæ uero nihil horum ha
 bent & penultima præsentis aut in ἔ aut in ὄ desinat
 per ἔ σω faciunt futurum ut . πέλῳ . τελῆσω ὀλῳ ὀλέσω . exci
 piuntur μολῳ μολῆσω . τερῳ τερῆσω ὠφελῳ ὠφελῆσω . Hæc
 autem annotantur quæ indifferens habent futurum . κα
 λῳ καλέσω . κηὶ καλέσω . φρονῳ φρονέσω . κηὶ φρονῆσω . κερῳ . κη
 ρέσω κηὶ κερῆσω . αἰδῳ αἰδέσω κηὶ αἰδέσω . χερῳ χερῆσω κηὶ χερῆσω
 Φορῳ Φορέσω κηὶ Φορῆσω . αἰνῳ αἰνέσω κηὶ αἰνῆσω . πορῳ πινέσω
 κηὶ ποιῆσω . πορέσω quidem dicimus si ad corpus refera
 mus , πινῆσω uero si ad animam . Et aduerte disylla
 ba in hac prima coniugatione non pati synæresim in
 prima persona singulari præsentis temporis . & ut plu
 rimum accipere ὦ in futuro . ut πλέω . πλείεις πλῆς . πλεί
 πλῆς . μέω . πλῆδῶσω . νέω . νέδῶσω . ῥέω . ῥῆδῶσω Synæreses autem hu
 ius coniugationis quæ semper ex ἔ & uocali sequente
 fiunt , hæc sunt .

εἰ ὦ . εἶς εἶ . εἶς . εἶς . εὐ οὐ . εὐ οὐ . εὐ οὐ . εἴ η . εἴ η .

γραμ. Τηριστικῆ .

ε . ε .
 η . η . Si post ἔ sequitur diphthongus
 ο . ου . in eadem fit synæresis .
 ω . ω .

Θεστικά ἑρεστικά.

⊕ Ἐρεσῶς Ποιῶ. ᾶ.	ποιέεις. φς.	ποιέεις. φ.
	ποιέετον. φ τον.	ποιέετον. φ τον.
ποιέουμεν. οὐμεν.	ποιέετε. φ τε.	ποιέετε. οὐσαι.
⊕ ^ε _π ^ρ _ρ .	ἐπιείεις. εις.	ἐπιείεις. εις.
ἐπιείουμεν. οὐμεν.	ἐπιείετε. φ τε.	ἐπιείετε. φ τε.
⊕ ^ε _π ^ρ _ρ .	ἐπιείετε. φ τε.	ἐπιείετε. φ τε.
πεποιήκα.	πεποιήκατε.	πεποιήκατε.
	πεποιήκατε.	πεποιήκατε.
πεποιήκαμεν.	πεποιήκατε.	πεποιήκατε.
⊕ ^ε _π ^ρ _ρ .	ἐπιποιήεις.	ἐπιποιήεις.
	ἐπιποιήετε.	ἐπιποιήετε.
ἐπιποιήεμεν.	ἐπιποιήετε.	ἐπιποιήετε.
⊕ ^ε _π ^ρ _ρ .	ἐπιποιήεις.	ἐπιποιήεις.
ἐπιποιήεμεν.	ἐπιποιήετε.	ἐπιποιήετε.
⊕ ^ε _π ^ρ _ρ .	ἐπιποιήετε.	ἐπιποιήετε.
ἐπιποιήεμεν.	ἐπιποιήετε.	ἐπιποιήετε.
⊕ ^ε _π ^ρ _ρ .	ἐπιποιήετε.	ἐπιποιήετε.
ἐπιποιήεμεν.	ἐπιποιήετε.	ἐπιποιήετε.
⊕ ^ε _π ^ρ _ρ .	ἐπιποιήετε.	ἐπιποιήετε.
ἐπιποιήεμεν.	ἐπιποιήετε.	ἐπιποιήετε.

⊕ Hic annotandum est medium præteritum. Secundum aoristum, & secundum futurum raro inueniri in prima & secunda coniugatione circumflexorū, & atheme disyllabo siue polysyllabo in ω non purum desinente fieri ac impares habere syllabas cum primis sicut in medio præterito barytonorum dictum est. ut δειπῶ. ^μ _ε ^ρ _ρ ^α. δειπῶ. ^μ _ε ^ρ _ρ ^α. δειπῶ. ^μ _ε ^ρ _ρ ^α. ^μ _ε ^ρ _ρ ^α. δειπῶ. ^μ _ε ^ρ _ρ ^α. ^μ _ε ^ρ _ρ ^α. δειπῶ. ^μ _ε ^ρ _ρ ^α. In tertia uero nunquā inueniri.

Προσχητικά ἐνεσθητικά.

Τέλειως ἢ Γοίεε. εἶ.	ποιεῖτω. εἶτω.
Π. ποιέε τον φρον.	ποιεῖτων. εἶτων.
ποιεῖτε. φτε.	ποιεῖτωσαν. εἶτωσαν.
Τ. καὶ Γεποίνκε	πεποινήτω.
Π. πεποίνηε τον.	πέποινήετων.
πεποίνηετε.	πέποινήετωσαν.
Τ. Γοίκου.	ποιήσάτω.
ποιήσά τον.	ποιήσάτωρ.
ποιήσατε.	ποιήσάτωσαν.

Ἐνεσθητικά ἐνθρηνητικά.

Partiua actiua omnia fiunt a genitiuis suorum participiorum quemadmodum et barytona. ut ποιέουτος ποιούωντος ποιέοιμι. ποιόμι. Attici tamé & æoles mutantες μι in ην puram dicunt ποιόων ποιόωνς ποιόων. sicut τυφθείην τυθείης τυφθείην. Diores uero non solum μι in ην sed et οι penultimam diphthogum propriam in ω ipro priam uertentes dicunt ποιόων. ποιόωνς. ποιόων. et sic in aliis uerbis circumflexis. Aduertendum est etiam q̄ tertia persona pluralis fm hos, nõ in εν, sed in σεν definit. cū penultima primæ pluralis sit η monophthongus, sicut in passiuis aoristis dictum est. ut ποιόημεν. ποιόησαν. ποιόημεν. ποιόησαν.

Ποίοιμι. οιμι	ποιόωνς. οίς.	ποιέοι. οί.
ποιέοι μεν. οι μεν.	ποιέοι τον. οί τον.	ποιέοι τω. οί τω.
καὶ αἰο.	ποιέοι τε. οί τε.	ποιέοι εν. οί εν.
λικώς.	Ποιόων.	ποιόων.
		ποιόων.

Τ Απαρίμματα. ἐνεστικὰ.

¶ Infinitiuua circūflexoꝝ oīum præsentis tēporis fm
 iuniores grāmaticos a tertia eiusdē præsentis indicatiuū
 modi fit addito ῥ quemadmodū & barytona, ut ποιέει
 ποιῶ ποιῆσθαι. Veteribus tamen placuit ut hæc ἰfinitiuua
 a tertia p̄sona præteriti imperfecti omnino deduceren-
 tur, a quibus hæc datur regula quam ex Theodosio
 & Herodiano accepimus. πῶς ἐνεστικῶς ἀπὸ βαρυτόνων δε-
 μάτων κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ῥ ἢ πρόσλαβῶν ἀπαρίμματα
 τὸν πρῶτον λέγειν. ἀπὸ δὲ περιπτώμων ὁ παρὰ τὴν πλεὺς προσ-
 ῥα τὸ ῥ καὶ συσολῆ τῆς ἀρχουσης ἐποίει ποιῆσθαι βῶα βῶα ἔχου-
 σων χουσῶν. quod fecisse uidentur, tum ut formatiua
 litera cuiusuis coniugationis sicut in aliis modis, ita &
 in infinitiuo seruarietur. hoc est ε̄ ᾠ & ὄ ut ποιῆσθαι βῶα.
 χουσῶν tū ne repugnare uiderentur cuidam regulæ di-
 cētī ὅτι τὰ εἰς ἅ λήγουσιν ῥήματα ἴδιον τε εἶσι πρόσωπον ἢ ἀνεκ-
 φώνητον hoc est φ uerba desinentia in ῥ nunq̄ habent
 ante ῥ quicquā nō prolatum sicut est ῥ in ᾠ diphtho-
 go impropria & in ῥ. est. ῥ. ἄνεκφώνητον. nā ἰ diphthō-
 gis impropriis nullū habet sonum. Si igitur in uerbis
 secūdæ cōiugationis a tertia p̄sona præsentis t̄pis forma
 re uoluerimus infinitiuū, necessario ῥ erit subscriben-
 dum. ex ᾠ enī & ε̄ fit synæresis ἰ ᾠ, ἰῶτα quidē subscri-
 pto, quod ἀνεκφώνητον est. hoc est nō prolatum, ut βῶα
 βῶα βῶα. πειράει πειράει πειράει καὶ δωρικῶς πειρῆει. Ζᾶει
 Ζᾶει Ζᾶει καὶ Ζῆει quod manifeste est contra dictam regu-
 lam. Verba etiam tertiæ coniugationis si a tertia præ-

sentis facerent infinitiuū aut in $\epsilon\bar{\nu}$ secundum cōem
 regulam, aut in $\delta\bar{\nu}$ secundum propriā desinēdum fue-
 rat. at cū neutra harū terminationū in usu sit, sed poti-
 us in $\omicron\bar{\nu}$, ut $\chi\epsilon\nu\sigma\bar{\nu}$. aptior erit formatio sia tertia præ-
 teriti imperfecti fiet antiquorū more, quorū sententiā oī-
 no puto esse sequendā. Reliqua uero tēpora barytono-
 rum formam sequūtur. ut $\pi\epsilon\pi\omicron\iota\kappa\alpha$ $\pi\epsilon\pi\iota\kappa\acute{\iota}\nu\alpha\iota$. $\epsilon\pi\omicron\iota\kappa\omicron\upsilon$.
 $\pi\omicron\iota\eta\sigma\alpha\iota$. $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$.

$\epsilon\pi\omicron\iota\kappa\epsilon\iota$. sita tertia p̄sona singularis numeri præteriti
 imperfecti secundū ueteres grāmaticos $\epsilon\pi\iota\alpha\iota$ $\epsilon\pi\iota\alpha\iota$ $\pi\epsilon\iota\upsilon$.
 $\kappa\epsilon\iota$ $\delta\omega\epsilon\kappa\omega\varsigma$ $\pi\iota\acute{\iota}\nu$. subtracto ι & accentu circūflexo in acu-
 tū mutato. Regula $\pi\acute{\iota}\upsilon$ ῥήμα βαρύνεται ἢ περισσῶνται. ὅζῳ
 νεπαί δὲ οὐδέποτε κικατε τινὸς κωνιῶ σωθῆσαν, εἰμὴ παρὰ δωδεκάσι
 τὰ σωτηρημένα ἀπορέμματα εἰς εἰρὴν ὑφαιρέσει τοῦ ι πρὶν ἀντι-
 τοῦ $\pi\epsilon\iota\upsilon$. ὁμομοφορεῖ ἀντὶ τοῦ ὁμομοφορεῖν. ὅζῳ δὲ ἄμύσια φέ-
 ρει, ἢ τὸν φόρουσ λαμβάνειν. excipiuntur tamē aliqua, quæ
 extremā acuiūt $\iota\omega\sigma\omega\varsigma$. Reliqua uero tēpora ut dictū ē
 barytorū sequūtur formā. $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$. $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$.

$\pi\omicron\iota\eta\sigma\alpha\iota$. $\mu\epsilon\tau\epsilon\pi\iota\eta\sigma\alpha\iota$. $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$.
 $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$. $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$.
 $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$. $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$.
 $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$. $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$.

$\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$. $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$.
 $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$. $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$.
 $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$. $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma$.

ua ἰόν purum desinētia. quia etiā ipsa circūflectuntur,
 ut τίθημι ποίμην ποίω, quia ποιέην optatiuū actiuū ē. διωά
 μη αὐτ διώω acuitur in antepenultima quia nó habet
 διώμη in usu, neq; διωέην optatiuū actiuū. Circūflectun
 tur etiā secundæ personæ præteriti pfecti. ποιήμην ποιήω. ποιή
 ποίω. δεδίμην δεδίω. reliquæ uero oēs secundæ personæ in ὀ
 desinētes acuiuntur in penultima τυθήοιμι τυθήοι. λε
 ποίμη λέγω. τυθείμη τυθείω. Tertiæ personæ horū opta
 tiuorū in τῷ desinentiū eundē habēt accentum, quæ se
 cundæ ποίω ποίωτο. τυθήοι τυθήοιτο.

Ἐπιθετικὰ πρῶτη

Ἐπιθετικὰ	Ἐάν ποιέωμαι ὠμαι ποίειν ἤ.	ποιέονται ἤται.
Ἐπιθετικὰ	ποιέωμεθα ὠμεθα ποίεισθε ἤθε.	ποιέονται ὠνται.
Ἐπιθετικὰ	ποιέωμαι ὠμαι ποίειν ἤ.	ποιέονται ἤται.
Ἐπιθετικὰ	ποιέωμεθα ὠμεθα ποίεισθε ἤθε.	ποιέονται ὠνται.
Ἐπιθετικὰ	ποιέωμαι ὠμαι ποίειν ἤ.	ποιέονται ἤται.
Ἐπιθετικὰ	ποιέωμεθα ὠμεθα ποίεισθε ἤθε.	ποιέονται ὠνται.
Ἐπιθετικὰ	ποιέωμαι ὠμαι ποίειν ἤ.	ποιέονται ἤται.
Ἐπιθετικὰ	ποιέωμεθα ὠμεθα ποίεισθε ἤθε.	ποιέονται ὠνται.
Ἐπιθετικὰ	ποιέωμαι ὠμαι ποίειν ἤ.	ποιέονται ἤται.
Ἐπιθετικὰ	ποιέωμεθα ὠμεθα ποίεισθε ἤθε.	ποιέονται ὠνται.

Ita etiam annotandum est quod subiunctiua in μέν
 desinentia si a circumflexis existant, circumfle
 ctunt penultimam ἐάν ποίω ἐάν ποίωμαι. ἐάν φιλόω ἐάν φιλόω
 μαι. Et etiam si sint præteriti perfecti, ἐάν ποιήωμαι. ἐάν
 μεμνήωμαι. grauantur autem si a barytonis extiterint.
 ἐάν τύπω. ἐάν τύπωμαι.

Α παρ' ἑμ' ἄτε παθητικὰ.

Είνεως Ἐπ' ἔπειθεσθαι. Επ' ἔπειθεσθαι. Επ' ἔπειθεσθαι.

Επ' ἔπειθεσθαι. Επ' ἔπειθεσθαι. Επ' ἔπειθεσθαι.

Επ' ἔπειθεσθαι. Επ' ἔπειθεσθαι. Επ' ἔπειθεσθαι.

Ε Μετοχὰ παθητικὰ.

Είνεως Ὁπιομένους. Ὁπιομένης. Ὁπιομένης. Ὁπιομένης.

Ἐπιπινόμενος. Ἐπιπινόμενης. Ἐπιπινόμενης.

Ἐπιπινόμενος. Ἐπιπινόμενης. Ἐπιπινόμενης.

Ἐπιπινόμενος. Ἐπιπινόμενης. Ἐπιπινόμενης.

Ἐπιπινόμενος. Ἐπιπινόμενης. Ἐπιπινόμενης.

Ε Οἰστικὰ μέτρα.

Είνεως. Ποιέομαι. οἰστικὰ. ποιέομαι. ποιέομαι.

ποιέομαι. ποιέομαι. ποιέομαι. ποιέομαι.

ποιέομαι. ποιέομαι. ποιέομαι. ποιέομαι.

Επ' ἔπειθεσθαι. ἐπιπινόμενος. ἐπιπινόμενος.

ἐπιπινόμενος. ἐπιπινόμενος. ἐπιπινόμενος.

ἐπιπινόμενος. ἐπιπινόμενος. ἐπιπινόμενος.

p Rateritum perfectum & praeteritum plusq̄ perfectum medium secundus aoristus & secundum futurum non inueniuntur in uerbis circumflexis in ὀ purum desinentibus, ut in barytonis dictum est.

Επ' ἔπειθεσθαι. ἐπιπινόμενος. ἐπιπινόμενος.

ἐπιπινόμενος. ἐπιπινόμενος. ἐπιπινόμενος.

ἐπιπινόμενος. ἐπιπινόμενος. ἐπιπινόμενος.

Επ' ἔπειθεσθαι. ἐπιπινόμενος. ἐπιπινόμενος.

ἐπιπινόμενος. ἐπιπινόμενος. ἐπιπινόμενος.

ἐπιπινόμενος. ἐπιπινόμενος. ἐπιπινόμενος.

C B α. ὀ ποιησάμενος. ἢ ποιησαμένη. ἢ ποιησάμενον.
 C B α. ὀ ποιησάμενος. ἢ ποιησαμένη. ἢ ποιησάμενον.

C Δ οντέρα συζυγία τῶν περισπωμένων.

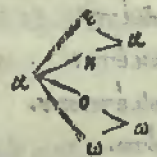
Ecunda cōiugatio circūflexorū a uerbis sextæ cō
 iugatiōis borytonorū ἰ αὼ desinētibꝫ p̄ synæresim
 fit ut βοάω βοῶ. γλάω γλῶ. quorum s̄a p̄sona & tertia p̄ ᾱ
 diphthogum ἰ propriā enūtiātur, ut βοῶς βοῶ. γλαῶς γλαῶ.
 In futuro uero ante σῶ quādoq; hēt ᾱ. quādoq; η̄. De
 sinētia ἰ ῶ purū p̄cedēte aut ἰ aut ἰ siue solo, siue in di
 phthongo, hēt ᾱ in penultima futuri ut ἰῶ ἰάσω. θεῶ θεά
 σω. ἀνῶ ἀνιάσω. λιπῶ λιπιάσω. ἀλοῶ ἀλοιάσω κοινῶς, καὶ ἀλοῖ
 ἠσῶ ἀηῖσῶ. C Habentia uero ὀ in penultima p̄sēnti
 tis quinq; annotantur, quorū duo hēt η̄ in penultima
 futuri, hoc ē βοῶ βοήσω. καὶ γῶ γήσω duo αὖτ̄ ᾱ ἀεροῶ ἀερο
 ἄσω. μαλιοῶ μακροἄσω. Quintū uero ἰ differens ē, uidelicet
 ἀλοῶ, qđ ἀλοάσω facit & ἀλοήσω. Etiā habentia siue ρ̄ si
 ue λ̄ ἢ περιμοισύλλαβα, nulla cōsonante p̄cedēte ᾱ habēt
 ἰ penultia futuri, ut περῶ περάσω. φερῶ φεράσω. γλῶ γλάσω.
 χαλῶ χαλάσω. Quæ uero habēt ὀ ante ὀ ἰ p̄sēnti p̄ ἠσῶ
 faciunt futurū ut ἰγγῶ ἰγγήσω. Etiā ὀ περιμοισύλλαβα, in
 ρῶ siue ἰλῶ desinētia p̄cedēte aliqua cōsonāte, η̄ habēt
 ante σῶ, ut ποδάρῶ ποδάρῆσω. ὀμοικλῶ ὀμοικλήσω. κολλῶ
 κολλήσω. monosyllaba uero habētia ante ρῶ siue λῶ con
 sonantē aliquā, si faciunt deriuatiua uerba in μι, η̄ habēt
 ante σῶ, ut χεῶ χεῖμι χεῖσω. τλῶ τλήμι τλήσω. Si autem
 non faciunt deriuatiua in μι, ᾱ habent ante σῶ ut

ολω ολάσω. ιλω ιλάσω. φλω φλάσω. δρω δρώσω. Etiam
 habentia ante ω aliquam aliarum consonantium η ha-
 bent ante σω, ut σμῶ σμήσω. κνῶ κνήσω. ζῶ ζήσω. νικῶ νική-
 σω. πμῶ πμήσω. κνβρῶ κνβρῆσω. κβῶ κβήσω. πνῶ πνήσω.
 σπῶ σπήσω. σιωπῶ σιωπήσω. σπῶ σπήσω ἢ ἀκολουθῶ sequor.
 σπῶ δὲ σπῆσω. ἢ ἀρασπῶ euello, τρυφῶ τρυφήσω. διψῶ
 διψήσω. Synæreses autem huius coniugationis hæ sunt:
 αω, ω. αει, ε. αει, α. αο, ω. αου, ω. αοι, ω. αι, α. αη, ε.

Quo in loco aduertendum est φ ex α quod est for-
 matiua litera huius coniugationis, & ex qua uis uo-
 cali, fit synæresis in α longum, nisi ω ut cunque se-
 quatur ipsum α. quia tunc in ω fit synæresis, & sic
 in omnibus modis, & participiis tam actiuorum
 quam passiuorum duæ tantum fient synæreses, hoc
 est in α & in ω.

Hoc etiam annotandum est φ ex α & ε fit synæresis
 in α longum (ut dictum est) atticorum more, &
 communium ut βοᾷς βοᾶς γλαῖς γλαῖς.

At secundum dores non in α sed in η fit synære-
 sis, ut βοᾷς βοῆς γλαῖς γλής. πειραῖς πειρῆς διψᾷς
 διψῆς. ζαῖς ζῆς. ὄραῖς ὄρῆς θεῶν ρι τῶν
 Ἐμῶν δὲ τὰς αἰγὰς ὄρῆς φίλι, τῶν συβαρίται.
 Ὁραῖ ὄρῆ. καὶ ὄρῆαι ἀπὸ τοῦ ὄραομαι. ὀδυσσεύς ξ. πῶν αὐτὸς
 ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρῆαι, ἀπὸ τοῦ ὄρας. Inueniuntur etiam in
 usu apud atticos πειρῆς διψῆς ζῆς, et ζην infinitiuum
 quanquam dorum sint propria.

si sequitur in diph. idem re-
manet in diph. impropria.

Π Οριστικά σφρητικα.

Πενεως Βοαω.ω. βοαισ.ασ. βοαι.βοα.

βοαιτον.ατην. βοαιτη.ατη.

βοαιτη.ατη. βοαιτη.ατη.

εβοαι.ω.ω. εβοαι.ω.ω.

εβοαιτον.ατην. εβοαιτη.ατην.

εβοαιτη.ατην. εβοαιτη.ατην.

βιβονκα. βιβονκασ. βιβονκα.

βιβονκατον. βιβονκατη.

βιβονκατη. βιβονκατη.

εβιβονκα. εβιβονκασ.

εβιβονκατη. εβιβονκατη.

εβιβονκατη. εβιβονκατη.

εβιβονκατη. εβιβονκατη.

εβιβονκατη. εβιβονκατη.

εβιβονκατη. εβιβονκατη.

εβιβονκατη. εβιβονκατη.

Π Προσθετικα σφρητικα.

Πενεως βοαι.βοα βοαι.τω.βοαι.τω.

βοαι.τω.βοαι.τω. βοαι.τω.ατην.

βοαι.τω.ατην. βοαι.τω.ατην.

Ϯϩ'	βεβόνκε.	βεβονκέτω.
ϮϨ'	βεβονκέτων.	βεβονκέτων.
	βεβονκέτε.	βεβονκέτωσαν.
Ϯϩά.	βόνουρ.	βονούτω.
	βονούτωρ.	βονούτωρ.
	βονούτε.	βονούτωσαν.

Ϯϩυκτικὰ   σὺρτυκτικὰ.

	βούμι. ὄμι.	βούκς. ὄς.	βούσι. ὄ.
		βούσιον. ὄτον.	βούσιον. ὄτην.
	βούμι. ὄμι. ὄμι.	βούσιτε. ὄτε.	βούσιεν. ὄεν.
Ϯαίολικῶ	βούκν.	βούκς.	βούκν.
Ϯδωεικῶ		βούκον.	βούκον.
	βούκν. ὄμι.	βούκτε.	βούκσαν.
Ϯϩ'	βεβονέομι.	βεβονέοις.	βεβονέοι.
ϮϨ'		βεβονέοιον.	βεβονέοιον.
	βεβονέοι. ὄμι.	βεβονέοιτε.	βεβονέοιεν.
Ϯϩά.	βούσιμι.	βούσις.	βούσι.
Ϯαίολικῶ	βούσι. ὄμι. ὄμι.	βούσιον. ὄμι.	βούσιον. ὄμι.
	βούσι. ὄμι.	βούσιον. ὄμι.	βούσιον. ὄμι.
	βούσι. ὄμι.	βούσιον. ὄμι.	βούσιον. ὄμι.
	βούσι. ὄμι.	βούσιον. ὄμι.	βούσιον. ὄμι.
Ϯγί. ὄμι. ὄμι.			βούσιον. ὄμι.
Ϯμῶ.	βούσιμι.	βούσις.	βούσι.
	βούσι. ὄμι.	βούσιον. ὄμι.	βούσιον. ὄμι.
	βούσι. ὄμι.	βούσιον. ὄμι.	βούσιον. ὄμι.

Ἰπτικτικὰ   σὺρτυκτικὰ.

Ϯμῶ	ἐὰν βούσι. ὄμι.	βούκς. ὄς.	βούσι. ὄμι.
		βούκον. ὄμι.	βούσιον. ὄμι.

	βοῶμαι μὲν ἄμφο.	βοῶμι τε ἄτε.	βοῶσσι ἄσι.
ⲉⲃ	ἔαυ βεβόηκα.	βεβόηκας.	βεβόηκας.
ⲉⲃ	βεβόηκα μὲν.	βεβόηκα τε.	βεβόηκασσι.
ⲉⲃ	ἔαυ βοήσω.	βοήσας.	βοήσας.
	βοήσω μὲν.	βοήσας τε.	βοήσασσι.

ⲉⲃ ⲁⲓⲛⲉⲣⲓⲙⲉⲩⲁⲧⲓ ⲉⲩⲣⲉⲣⲧⲓⲕἄ.

ⲉⲃⲉⲥⲱⲥ ⲉⲃⲁⲩ. fit a tertia persona praeteriti imperfecti secū
 ⲉⲃⲉⲥⲱⲥ. dū ueteres grāmaticos, ut ἔβόα. ἔβόα. βοῶν. nec
 subscribitur ut dictum est. καὶ δὲ ἄλλοις ἔβόη. ἔβόη
 ⲉⲃⲉⲥⲱⲥ.

ⲉⲃⲉⲥⲱⲥ	ⲉⲃⲉⲃⲓⲛⲉⲩⲉⲃⲁⲓ.	ⲉⲃⲉⲃⲁⲓ.	ⲉⲃⲉⲃⲁⲓ.
--------	---------------	---------	---------

ⲉⲃ ⲉⲩⲣⲉⲣⲧⲓⲕἄ.

ⲉⲃⲉⲥⲱⲥ	ὁ βόων.	ἢ βόωνσασσι.	ἢ βόωνσασσι.
ⲉⲃⲉⲥⲱⲥ	ὁ βεβόηκας.	ἢ βεβόηκας.	ἢ βεβόηκας.
ⲉⲃⲉⲥⲱⲥ	ὁ βοήσας.	ἢ βοήσας.	ἢ βοήσας.
ⲉⲃⲉⲥⲱⲥ	ὁ βοήσων.	ἢ βοήσωνσασσι.	ἢ βοήσωνσασσι.

ⲉⲃ ⲉⲩⲣⲉⲣⲧⲓⲕἄ.

ⲉⲃⲉⲥⲱⲥ	βοῶμαι ἄμα.	βοῶμι ἄ.	βοῶσσι ἄσι.
	βοῶμεθον ἄμεθον.	βοῶεθον ἄεθον.	βοῶεθον ἄεθον.
	βοῶμεθα ἄμεθα.	βοῶεθε ἄεθε.	βοῶεθασσι ἄεθασσι.
ⲉⲃⲉⲥⲱⲥ	ἔβοῶμιν ἄμιν.	ἔβοῶσιν ἄσιν.	ἔβοῶεθον ἄεθον.
	ἔβοῶμεθον ἄμεθον.	ἔβοῶεθον ἄεθον.	ἔβοῶεθον ἄεθον.
	ἔβοῶμεθα ἄμεθα.	ἔβοῶεθε ἄεθε.	ἔβοῶεθον ἄεθον.
ⲉⲃⲉⲥⲱⲥ	βεβόημαι.	βεβόησας.	βεβόησας.
	βεβόημεθον.	βεβόηεθον.	βεβόηεθον.

Ⲫⲁⲓⲛⲓ	ⲛⲓⲓⲟⲩⲃⲉⲃⲟⲛⲙⲉⲗⲟⲥ	ⲛⲓⲃⲉⲃⲟⲛⲙⲉⲗⲟⲩ	ⲛⲓⲃⲉⲃⲟⲛⲙⲉⲗⲟⲩ
ⲛⲓⲓⲟⲩ	ⲓⲃⲉⲃⲟⲛⲙⲉⲗⲟⲩ	ⲓⲃⲉⲃⲟⲛⲟⲩ	ⲓⲃⲉⲃⲟⲛⲧⲟ
	ⲓⲃⲉⲃⲟⲛⲙⲉⲃⲟⲩ	ⲓⲃⲉⲃⲟⲛⲁⲃⲟⲩ	ⲓⲃⲉⲃⲟⲛⲁⲃⲟⲩ
	ⲓⲃⲉⲃⲟⲛⲙⲉⲃⲟⲩ	ⲓⲃⲉⲃⲟⲛⲁⲃⲟⲩ	ⲓⲃⲉⲃⲟⲛⲧⲟ

Ⲫⲟⲩⲁ	ⲓⲃⲟⲛⲁⲛⲓ	ⲓⲃⲟⲛⲁⲛⲥ	ⲓⲃⲟⲛⲁⲛⲥ
	ⲓⲃⲟⲛⲁⲛⲧⲟⲩ	ⲓⲃⲟⲛⲁⲛⲧⲟⲩ	ⲓⲃⲟⲛⲁⲛⲧⲟⲩ
	ⲓⲃⲟⲛⲁⲛⲙⲉⲗⲟⲩ	ⲓⲃⲟⲛⲁⲛⲧⲟⲩ	ⲓⲃⲟⲛⲁⲛⲟⲩⲟⲩ

Ⲫⲁⲓⲛⲓ	ⲃⲟⲛⲁⲛⲟⲩⲟⲩ	ⲃⲟⲛⲁⲛⲟⲩⲟⲩ	ⲃⲟⲛⲁⲛⲟⲩⲟⲩⲧⲟⲩ
	ⲃⲟⲛⲁⲛⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲃⲟⲩ	ⲃⲟⲛⲁⲛⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲃⲟⲩ	ⲃⲟⲛⲁⲛⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲃⲟⲩ
	ⲃⲟⲛⲁⲛⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲃⲟⲩ	ⲃⲟⲛⲁⲛⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲃⲟⲩ	ⲃⲟⲛⲁⲛⲟⲩⲟⲩⲧⲟⲩ

Ⲫⲁⲓⲛⲓ	ⲃⲉⲃⲟⲛⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲗⲟⲩ	ⲃⲉⲃⲟⲛⲟⲩⲟⲩ	ⲃⲉⲃⲟⲛⲟⲩⲟⲩⲧⲟⲩ
	ⲃⲉⲃⲟⲛⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲃⲟⲩ	ⲃⲉⲃⲟⲛⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲃⲟⲩ	ⲃⲉⲃⲟⲛⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲃⲟⲩ
	ⲃⲉⲃⲟⲛⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲃⲟⲩ	ⲃⲉⲃⲟⲛⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲃⲟⲩ	ⲃⲉⲃⲟⲛⲟⲩⲟⲩⲧⲟⲩ

Ⲫⲣⲟⲥⲓⲗⲧⲓⲛⲓⲁ   ⲛⲁⲃⲁⲧⲓⲛⲓⲁ

Ⲫⲉⲛⲉⲥⲟⲩⲥⲟⲩ	ⲃⲟⲁⲟⲩⲟⲩⲟⲩ	ⲃⲟⲁⲟⲩⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲗⲟⲩ
ⲛⲓⲓⲟⲩ	ⲃⲟⲁⲟⲩⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲗⲟⲩ	ⲃⲟⲁⲟⲩⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲗⲟⲩ
	ⲃⲟⲁⲟⲩⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲗⲟⲩ	ⲃⲟⲁⲟⲩⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲗⲟⲩⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲗⲟⲩ

Ⲫⲁⲓⲛⲓ	ⲃⲉⲃⲟⲛⲟⲩⲟⲩ	ⲃⲉⲃⲟⲛⲁⲃⲟⲩ
ⲛⲓⲓⲟⲩ	ⲃⲉⲃⲟⲛⲁⲃⲟⲩ	ⲃⲉⲃⲟⲛⲁⲃⲟⲩ
	ⲃⲉⲃⲟⲛⲁⲃⲟⲩ	ⲃⲉⲃⲟⲛⲁⲃⲟⲩⲟⲩⲟⲩ

Ⲫⲟⲩⲁ	ⲃⲟⲛⲁⲛⲧⲟⲩ	ⲃⲟⲛⲁⲛⲧⲟⲩ
	ⲃⲟⲛⲁⲛⲧⲟⲩ	ⲃⲟⲛⲁⲛⲧⲟⲩ
	ⲃⲟⲛⲁⲛⲧⲟⲩ	ⲃⲟⲛⲁⲛⲧⲟⲩⲟⲩⲟⲩ

Ⲫⲉⲛⲉⲥⲟⲩⲥⲟⲩⲁ   ⲛⲁⲃⲁⲧⲓⲛⲓⲁ

Ⲫⲉⲛⲉⲥⲟⲩⲥⲟⲩ	ⲃⲟⲁⲟⲩⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲗⲟⲩ	ⲃⲟⲁⲟⲩⲟⲩⲟⲩ	ⲃⲟⲁⲟⲩⲟⲩⲟⲩⲧⲟⲩ
ⲛⲓⲓⲟⲩ	ⲃⲟⲁⲟⲩⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲗⲟⲩ	ⲃⲟⲁⲟⲩⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲗⲟⲩ	ⲃⲟⲁⲟⲩⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲗⲟⲩ
	ⲃⲟⲁⲟⲩⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲗⲟⲩ	ⲃⲟⲁⲟⲩⲟⲩⲟⲩⲙⲉⲗⲟⲩ	ⲃⲟⲁⲟⲩⲟⲩⲟⲩⲧⲟⲩ

Ϟ Ϟ α. ὀρονδεῖς ἢ Ϟονδεῖσαι. Ϟ Ϟ Ϟονδέν.
 Ϟ Ϟ Ϟ α. ὀρονδιστοῦ μῦθος. ἢ Ϟονδιστοῦ μῦθον. Ϟ Ϟ Ϟονδιστοῦ μῦθον.
 Ϟ Ϟ Ϟ Ϟ α. ὀρονδιστοῦ μῦθου. ἢ Ϟονδιστοῦ μῦθου. Ϟ Ϟ Ϟονδιστοῦ μῦθου.

Ϟ Ὀρθιστικὰ μέτρα.

Ϟ Ϟ Ϟ Ϟ α. Ϟοῦομαι ὦμαι. Ϟοῦομαι. Ϟοῦομαι ἄται.
 Ϟοῦομαι ὦμαι. Ϟοῦομαι ἄται. Ϟοῦομαι ἄται.
 Ϟοῦομαι ὦμαι. Ϟοῦομαι ἄται. Ϟοῦομαι ἄται.

Ϟ Ϟ Ϟ Ϟ Ϟ. ἐϞοῦομαι ὦμαι. ἐϞοῦομαι. ἐϞοῦομαι ἄται.
 ἐϞοῦομαι ὦμαι. ἐϞοῦομαι ἄται. ἐϞοῦομαι ἄται.
 ἐϞοῦομαι ὦμαι. ἐϞοῦομαι ἄται. ἐϞοῦομαι ἄται.

Ϟ Ϟ Ϟ α. ἐϞοῦομαι. ἐϞοῦομαι. ἐϞοῦομαι.
 ἐϞοῦομαι. ἐϞοῦομαι. ἐϞοῦομαι.
 ἐϞοῦομαι. ἐϞοῦομαι. ἐϞοῦομαι.

Ϟ Ϟ Ϟ α. Ϟοῦομαι. Ϟοῦομαι. Ϟοῦομαι.
 Ϟοῦομαι. Ϟοῦομαι. Ϟοῦομαι.
 Ϟοῦομαι. Ϟοῦομαι. Ϟοῦομαι.

Ϟ Προσθητικὰ μέτρα.

Ϟ Ϟ Ϟ Ϟ α. Ϟοῦομαι. Ϟοῦομαι ἄται. Ϟοῦομαι ἄται.
 Ϟοῦομαι ἄται. Ϟοῦομαι ἄται. Ϟοῦομαι ἄται.
 Ϟοῦομαι ἄται. Ϟοῦομαι ἄται. Ϟοῦομαι ἄται.

Ϟ Ϟ Ϟ α. Ϟοῦομαι. Ϟοῦομαι.
 Ϟοῦομαι. Ϟοῦομαι.
 Ϟοῦομαι. Ϟοῦομαι.

Ϟ Ἐνκλιτικὰ μέτρα.

Ϟ Ϟ Ϟ Ϟ α. Ϟοῦομαι ὦμαι. Ϟοῦομαι ὦμαι. Ϟοῦομαι ὦται.
 Ϟοῦομαι ὦμαι. Ϟοῦομαι ὦται. Ϟοῦομαι ὦται.
 Ϟοῦομαι ὦμαι. Ϟοῦομαι ὦται. Ϟοῦομαι ὦται.

Ϟ Ϟ α.

Ⲫⲟⲩⲁ	βουσαιμιν.	βουσαι.	βουσαιτε.
	βουσαιμεθου.	βουσαιθου.	βουσαιθου.
	βουσαιμεθα.	βουσαιθε.	βουσαιντε.
Ⲫⲉⲗⲁ	βουσαιμιν.	βουσαι.	βουσαιτε.
	βουσαιμεθου.	βουσαιθου.	βουσαιθου.
	βουσαιμεθα.	βουσαιθε.	βουσαιντε.

Ⲫⲩⲧⲁⲓⲧⲏⲁⲓⲙⲉⲟⲩ.

Ⲫⲉⲗⲁⲟⲩ	ειν βουσαιμιν. ωμιν. βουσαι. α.	βουσαιται. α. ται.	
Ⲫⲉⲗⲁⲟⲩ	βουσαιμιν. ωμιν. βουσαιθου. α. θου.	βουσαιθου. α. θου.	
	βουσαιμεθα. ωμιν. βουσαιθε. α. θε.	βουσαινται. ωμιν. ται.	
Ⲫⲟⲩⲁ	ειν βουσαιμιν.	βουσαι.	βουσαιται.
	βουσαιμεθου.	βουσαιθου.	βουσαιθου.
	βουσαιμεθα.	βουσαιθε.	βουσαινται.

Ⲫⲁⲡⲉⲣⲓⲙⲉⲟⲩⲁⲓⲙⲉⲟⲩ.

Ⲫⲉⲗⲁⲟⲩ	βουσαιθε. α. θε.	Ⲫⲟⲩⲁ. βουσαιθα.	Ⲫⲉⲗⲁ. βουσαιθα.
--------	------------------	-----------------	-----------------

Ⲫⲙⲉⲧⲁⲓⲙⲉⲟⲩ.

Ⲫⲉⲗⲁⲟⲩ	ⲟ βουσαιμιν. ωμιν. η βουσαιμιν. ωμιν. η βουσαιμιν. ωμιν.
Ⲫⲟⲩⲁ	ⲟ βουσαιμιν. η βουσαιμιν. η βουσαιμιν.
Ⲫⲉⲗⲁ	ⲟ βουσαιμιν. η βουσαιμιν. η βουσαιμιν.

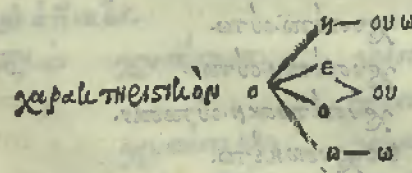
Ⲫⲧⲣⲓⲧⲏⲟⲩⲁⲓⲙⲉⲟⲩ.

Eertia cōiugatio circumflexorū a uerbis sextæ cōiugationis barytonorū ī oī defīnētibus p sy n̄aresim fit, ut χενσῶ. χενσῶ. ἀργυρῶ ἀργυρῶ. quorum secūda & tertia persona in oī diphthungū defīnūt ut χενσῶσ χενσῶσ. ἀργυρῶσ ἀργυρῶσ. In futuro uero an

te $\sigma\omega$ ut plurimū hēt σ magnū. cognoscitur autē sic. Nā
 quādocunq; uerbū habet nōmen p̄iacens a quo deriua
 tur, tunc futurū habet σ magnū ī penultima, ut $\chiενος$,
 $\chiενου$ $\chiενω$ $\chiενωσω$. $\alphaργυρος$ $\alphaργυρου$ $\alphaργυρω$ $\alphaργυρωσω$. $\chiειρ$
 $\chiειρω$ $\chiειρω$ $\chiειρωσω$. $\piυρ$ $\πυρω$ $\πυρω$ $\πυρωσω$. $\sigmaεφαρος$ $\sigmaεφαρου$ $\sigmaεφαιω$ $\sigmaεφανωσω$. $\alphaρδης$ $\alphaρδου$
 $\alphaρδω$ $\alphaρδωσω$. $\sigmaφελος$ $\sigmaφελου$ $\sigmaφελω$ $\sigmaφελωσω$. $\lambdaαλιος$ $\lambdaαλιου$
 $\lambdaαλιω$ $\lambdaαλιωσω$. $\tauαπεινος$ $\tauαπεινου$ $\tauαπεινω$ $\tauαπεινωσω$. et
 alia. Cum autem uerbum nullum habet nomē a quo
 deriuetur, tunc futurū habet in penultima σ paruū ut
 $\omicronμω$ $\omicronμω$ $\omicronμωσω$. $\alphaρδω$ $\alphaρω$ $\alphaρωσω$. $\omicronμω$ $\omicronμω$ $\omicronμωσω$. & cetera
 quæ pauca sūt numero. Synæreses autem huius tertiæ
 coniugationis quæ semper ex σ & sequente uocali fiūt
 hæ sunt $\sigma\omega$, ω . $\sigma\epsilon\iota$, $\sigma\iota$. $\sigma\epsilon$, $\sigma\upsilon$. $\sigma\alpha$, $\sigma\upsilon$. $\sigma\alpha\upsilon$, $\sigma\upsilon$. $\sigma\alpha\iota$, $\sigma\iota$. $\sigma\eta$, $\sigma\iota$. $\sigma\eta$, $\sigma\iota$.
 $\sigma\eta$, $\sigma\upsilon$. ω . Quo in loco aduertendū est q̄ ubicunq; post
 σ quæ est formatiua litera huius cōiugationis sequitur
 ω $\mu\epsilon\gamma\alpha$, fit synæresis in idē ω , ut $\chiενωω$ $\chiενωω$. Vbi uero
 sequitur ϵ aut $\omicron$ aut υ , in $\sigma\upsilon$ diphthongum fit synære
 sis, ut $\chiενωει$ $\chiενωου$, $\chiενωει$ $\chiενωου$, $\chiενωει$ $\chiενωου$, $\chiενωει$ $\chiενωου$.
 Sed ubi sequitur ι $\omega\tau\alpha$ ī diphthōgo siue η , siue $\sigma\iota$, siue η ,
 semp fit synæresis in $\sigma\iota$ in omnibus modis tā actiuorū
 quam passiuorum & hoc ut seruetur $\rho\chiαρακτηριστικ\omicronν$
 $\tau\eta\sigma$ $\sigmaυλ\lambda\omicron\gamma\iota\sigma$ hoc est $\omicron\muικρ\omicronν$, ut $\chiενωει\sigma$ $\chiενωει\sigma$, $\chiενωει\sigma$
 $\mu\iota$ $\chiενωει\mu\iota$. $\epsilon\alpha\upsilon$ $\chiενωει\sigma$ $\chiενωει\sigma$. Si uero sequitur η mo
 nophthongus, hoc est sine $\iota\omega\tau\alpha$ sicuti est in secunda &
 tertia persona dua lis numeri, & secunda pluralis sub

iunctiui modi tam actini q̄ passiu, quæstio é quomo
do facienda sit synæresis, quia in nōnullis per ḡ hæ per
sonæ repiuntur scriptæ εἰς χενσῖον. εἰς χενσῖτε. Ema
nuel chrysolura asserit synæresim fieri omnino in ὀ di
phthongum, ut etiam in his feruetur ὀμηρον formati
ualitera εἰς χενσῖον χενσῖτον. εἰς χενσῖτε. χενσῖτε. &
sic i passiuis εἰς χενσῖον χενσῖον et cætera. Alii sen
tiūt synæresim fieri ἰ ὀμεγα. nitūturq; probare eā ita fa
ciendam esse auctoritate Theodori gazæ qui in se
cundo τῶ εἰς πῶρα dicit ἐπορεύον δὲ τὸ ἢ εἰς ὦ, ἢ εἰς οὐ
πῶ συνάρεσι πῶρα. εἰς χενσῖται χενσῖται, ἢ χενσῖται.
¶ Sic etiam i his asserunt Theodorum uoluisse synæ
resim in ὦ fieri εἰς χενσῖτον χενσῖτον. εἰς χενσῖτε χενσῖ
τε. εἰς χενσῖον χενσῖον. Quem & ipse sequar, cum
potissimum nullum adhuc exemplum in contrarium
inuenerim. In tertia persona singularis numeri subiū
ctiui passiu Irenæus quoq; qui de atticorum cōsuetu
dine scripsit affirmat synæresim in ὀμεγα fieri ἢ ἡ κῶσ.
εἰς σεφανῖται σεφανῖται. εἰς ηψῖται. ηψῖται.

Si sequitur ῖ in quacun
que diph. fiet semp sy
næresis in σι.

χενώσατον.

χενώσατον.

χενώσωσι.

χενώσωσι.

Ἐνεκτικὰ ἐνερητικὰ.

ἐνεως καὶ
ἔσθ

Χενώσομαι.

χενώσομαι.

χενώσομαι.

χενώσοιτον.

χενώσοιτην.

χενώσομαι.

χενώσοιτε.

χενώσοιτε.

διολικῶς χενώσιν.

χενώσιν.

χενώσιν.

χενώσιν.

χενώσιν.

χενώσιν.

χενώσιν.

χενώσιν.

διολικῶς χενώσιν.

χενώσιν.

χενώσιν.

χενώσιν.

χενώσιν.

χενώσιν.

χενώσιν.

χενώσιν.

καὶ
ἔσθ

κεχενώσομαι.

κεχενώσομαι.

κεχενώσομαι.

κεχενώσοιτο.

κεχενώσοιτε.

κεχενώσομαι.

κεχενώσοιτε.

κεχενώσοιτε.

διολικῶς χενώσομαι.

χενώσομαι.

χενώσομαι.

διολικῶς χενώσομαι.

χενώσομαι.

χενώσομαι.

χενώσομαι.

χενώσομαι.

χενώσομαι.

χενώσομαι.

χενώσομαι.

χενώσομαι.

χενώσομαι.

καὶ ἀπικῶς.

χενώσομαι.

χενώσομαι.

καὶ ἀπικῶς.

χενώσομαι.

χενώσομαι.

χενώσομαι.

χενώσομαι.

χενώσομαι.

χενώσομαι.

χενώσομαι.

χενώσομαι.

Ἐποτικὰ ἐνερητικὰ.

ἐνεως καὶ
ἔσθ

ἐχενώσω.

ἐχενώσω.

ἐχενώσω.

ἐχενώσιν.

ἐχενώσιν.

ⓐ	χρυσωδέλω.	χρυσωδέης.	χρυσωδέη.
		χρυσωδέητρον.	χρυσωδέητην.
	χρυσωδέημετρον.	χρυσωδέητε.	χρυσωδέησιον.
ⓑ	χρυσωθήσοιμην.	χρυσωθήσοιο.	χρυσωθήσοιτο.
	χρυσωθήσοιμεθιν.	χρυσωθήσοιδιν.	χρυσωθήσοιδηρ.
	χρυσωθήσοιμεθα.	χρυσωθήσοιδε.	χρυσωθήσοιρτα.
ⓓ	κει χρυσωσοίμην.	κει χρυσώσοιο.	κει χρυσώσοιτο.
	κει χρυσωσοίμεθον.	κει χρυσώσοιδιν.	κει χρυσωσοιδηρ.
	κει χρυσωσοίμεθα.	κει χρυσώσοιδε.	κει χρυσώσοιρτα.

ϞΥ ποτακτικὰ παιδικὰ.

ἐνεώς κῆ ⓐ	ϞΕάν χρυσώμαι ὠμαι.	χρυσώοι.	χρυσώη.	ἰάν ἢ ὠαί	
	χρυσώμεθον ὠμεθον.	χρυσώοιδον.	ὠαδον.	χρυσώοιδον ὠαδοί	
	χρυσώμεθα ὠμεθα.	χρυσώοιδε.	ὠαδε.	χρυσώοιρτ.	ὠρταί
ⓑ	ἰάν κει χρυσώμαι.	κει χρυσώω.	κει χρυσώηται.		
ⓓ	κει χρυσώμεθον.	κει χρυσώοιδον.	κει χρυσώοιδον.		
	κει χρυσώμεθα.	κει χρυσώοιδε.	κει χρυσώοιρτα.		
ⓐ	ἰάν χρυσώω.	χρυσώωης.	χρυσώωη.		
		χρυσώωητρον.	χρυσώωητον.		
	χρυσώωμετρον.	χρυσώωητε.	χρυσώωησι.		

Ιc aduertendum est q̄ secunda p̄sona praeteriti p̄fecti per ω̄ magnū scribenda est secundū gr̄amaticorum praceptionem licet in plerisq; codicibus p̄ η̄ inueniatur quorum uerba haec sunt ἡ δὲ δὴτερον ἰάν κει χρυσώ, κῆ ὠ φλερ εἶναι ἰάν κει χρυσώη, ἰνα ἀπὸ τοῦ τρίτου τοῦ εἰρηστικου δὴτερον παθητικου γῆνται ἀλλῆ πῆ περιωω μῶρον, κῆ τῆ εἰς μῆ τῆ τῆρ πρῶτω πορ τοῦ εἰρηστικου παρημφ μῶρον ἀποκοπῆ φιλελυταίας συλλαβῆ δὴτερον παθητικὸν γῆνται.

hoc est secunda persona *ἐὰν κελυσῶ* & debebat esse, *ἐὰν κελυσῶν*. ut a tertia actiui secunda passivi fiat. at in circumflexis, & terminatis in *μι*. tertia persona praeteriti actiui per apocopen extremae syllabae secunda passivi fit. *ἐὰν πεποιή*, *ἐὰν πεποιῶμαι*. *πεποιή*. *ἐὰν βεβούη*. *ἐὰν βεβούμαι*. *βεβούη*. sic *ἐὰν κελυσῶν*. *ἐὰν κελυσῶμαι*. *κελυσῶ*.

Ἐπιρρηματα παθητικά.

Ἐπίσως καὶ $\text{π}^{\text{π}}$ κελυσῶμαι. ἔσθ. $\text{π}^{\text{π}}$ καὶ $\text{π}^{\text{π}}$ κελυσῶμαι.

Ἐὰ χρυσώθηναι. $\text{μ}^{\text{μ}}$ ἀ χρυσώθισθαι. $\text{μ}^{\text{μ}}$ $\text{μ}^{\text{μ}}$ κελυσῶσθαι.

Ἐμετοχαι παθητικά.

Ἐπίσως Ὁ χρυσόμυ. ἔμυ. ἢ χρυσομένη. ἔμην. ὃ χρυσόμυ. ον ον ἔμυ.

Ἐ $\text{π}^{\text{π}}$ καὶ $\text{π}^{\text{π}}$ ὀ κελυσώμενος. ἢ κελυσώμενη. ὃ κελυσώμεν. ον

Ἐ α ὀ χρυσωθείς. ἢ χρυσωθείσα. ὃ χρυσωθείν.

Ἐ $\text{μ}^{\text{μ}}$ α ὀ χρυσώσθαι μένος. ἢ χρυσώσθαι μένη. ὃ χρυσώσθαι ον μυ

$\text{μ}^{\text{μ}}$ $\text{μ}^{\text{μ}}$ ὀ κελυσώσθαι μένος. ἢ κελυσώσθαι μένη. ὃ κελυσώσθαι ον μυ

Ἐοριστικά μέσα.

Ἐπίσως χρυσόμαι. ἔμαι. χρυσή. ὀι. χρυσίται. ὄνται.

χρυσόμενον. ἔμενον. χρυσάειον. ἔσθον. χρυσάειον. ἔσθον.

χρυσόμεθα. ἔμεθα. χρυσέει. ἔδει. χρυσόνται. ἔνται.

Ἐ $\text{π}^{\text{π}}$ $\text{π}^{\text{π}}$ ἐ χρυσόμην. ἔμην. ἐ χρυσόν. ὄν. ἐ χρυσίτη. ὄντη.

ἐ χρυσόμενον. ἔμενον. ἐ χρυσάειον. ἔσθον. ἐ χρυσάειον. ἔσθον.

ἐ χρυσόμεθα. ἔμεθα. ἐ χρυσέει. ἔδει. ἐ χρυσόντη. ἔντη.

Ἐ α ἐ χρυσώσθαι μιν. ἐ χρυσώσω. ἐ χρυσώσατο.

ἐ χρυσώσθαι μένον. ἐ χρυσώσθαι μένη. ἐ χρυσώσθαι μένη.

ἐ χρυσώσθαι μένον. ἐ χρυσώσθαι μένη. ἐ χρυσώσθαι μένη.

Ἐ μέλα. χρυσώσθαι. χρυσώση. χρυσώσεται.

χρυσώσμεθον.	χρυσώσασθιν.	χρυσώσασθιν.
χρυσώσμεθα.	χρυσώσαθε.	χρυσώσονται.

Προσθητικὰ μέτρα.

εισεως η
 573

χρυσόον· οὐ.	χρυσέδιω· οὐδιω.
χρυσέσθιν· οὐσθιν.	χρυσέδιων· οὐδιων.
χρυσέσθε· οὐσθε.	χρυσέδιωσθε· οὐδιωσατε.
χρυσώσασθαι.	χρυσώσασθαιω.
χρυσώσασθαιον.	χρυσώσασθαιωτ.
χρυσώσασθε.	χρυσώσασθαιωσεν.

3 α.

Ενληπτικὰ μέτρα.

εισεως η
 573

χρυσοίμην· οίμην.	χρυσόιο· οίο.	χρυσόιοι· οίοι.
χρυσοίμεθον· οίμεθον.	χρυσοίσθιν· οίσθιν.	χρυσοίσθιν· οίσθιν.
χρυσοίμεθα· οίμεθα.	χρυσοίσθε· οίσθε.	χρυσοίοι· οίοι.
χρυσώσασθαιμην.	χρυσώσασθαιο.	χρυσώσασθαιοι.
χρυσώσασθαιμεθον.	χρυσώσασθαισθιν.	χρυσώσασθαισθιν.
χρυσώσασθαιμεθα.	χρυσώσασθαισθε.	χρυσώσασθαισθιν.
χρυσώσασθαιμην.	χρυσώσασθαιο.	χρυσώσασθαιοι.
χρυσώσασθαιμεθον.	χρυσώσασθαισθιν.	χρυσώσασθαισθιν.
χρυσώσασθαιμεθα.	χρυσώσασθαισθε.	χρυσώσασθαισθιν.

3 α.

μτ α.

Υποθηπτικὰ μέτρα.

εισεως Ηα
 573

Εάν χρυσώσωμαι· ὠμαι.	χρυσώσῃ· οί.	χρυσώσῃ· ὠται.	ἔ ὠται.
χρυσώσωμεθον· ὠμεθον.	χρυσώσῃσθιν· ὠσθιν.	χρυσώσῃσθιν· ὠσθιν.	
χρυσώσωμεθα· ὠμεθα.	χρυσώσῃσθε· ὠσθε.	χρυσώσῃσθι· ὠσθι.	
Εάν χρυσώσωμαι.	χρυσώσῃ.	χρυσώσῃται.	
χρυσώσωμεθον.	χρυσώσῃσθιν.	χρυσώσῃσθιν.	
χρυσώσωμεθα.	χρυσώσῃσθε.	χρυσώσῃσθαι.	

3 α.

ἐν ἐσῶς κ' αὖ **Π**ροσα κτικὰ πιδητικὰ.
 ἐν ἐσῶς κ' αὖ **Π**Τίδεσι. πιδέδω. **Π**Δυκὰ πιδέδον. πιδέδων.
 ἐν ἐσῶς κ' αὖ **Π**λιδυτικὰ πιδέδι. πιδέδωσαν.
 ἐν ἐσῶς κ' αὖ **Π**Τίδεσι. πιδέδω. πιδέδον. πιδέδωσαν. πιδέ-
 δι. πιδέδωσαν.
 ἐν ἐσῶς κ' αὖ **Π**Τίδητι. πιδήτω. πιδήρον. πιδήτων. πιδήτε. τε-
 δήτωσαν.

ΠἘν κτικὰ πιδητικὰ.

ἐν ἐσῶς κ' αὖ **Π**Τιδείμι. πιδέοσι. πιδείρο. **Π**Δυκὰ πιδείμι. πιδείδον.
 ἐν ἐσῶς κ' αὖ **Π**πιδείδον. **Π**πιδυτικὰ πιδείμι. πιδείδον. πιδεί-
 ρο. πιδείρον.
 ἐν ἐσῶς κ' αὖ **Π**Τιδείμι. πιδείρο. πιδείρον. πιδείδον. πιδεί-
 ρο. πιδείμι. πιδείμι. πιδείμι. πιδείμι.
 ἐν ἐσῶς κ' αὖ **Π**Τιδείμι. πιδείμι. πιδείμι. πιδείμι. πιδείμι.
 ἐν ἐσῶς κ' αὖ **Π**Τιδείμι. πιδείμι. πιδείμι. πιδείμι. πιδείμι.
 ἐν ἐσῶς κ' αὖ **Π**Τιδείμι. πιδείμι. πιδείμι. πιδείμι. πιδείμι.
 ἐν ἐσῶς κ' αὖ **Π**Τιδείμι. πιδείμι. πιδείμι. πιδείμι. πιδείμι.

ΠΥποτακτικὰ πιδητικὰ.

ἐν ἐσῶς κ' αὖ **Π**Ἐὰν πιδώμαι. πιδῆ. πιδῆται. **Π**Δυκὰ ἰὰν πιδώμε-
 ρο. πιδῆδον. πιδῆδον. **Π**πιδυτικὰ ἰὰν πιδώμεθα.
 πιδῆδε. πιδῶνται.
 ἐν ἐσῶς κ' αὖ **Π**Ἐὰν πιδώμαι. πιδῆ. πιδῆται. ἰὰν πιδώμεθον. πιδῆ-
 δον. πιδῆδον. ἰὰν πιδώμεθα. πιδῆδε. πιδῶνται.
 ἐν ἐσῶς κ' αὖ **Π**Ἐὰν πιδῶ. πιδῆς. πιδῆ. ἰὰν πιδῆτον. πιδῆρον. ἰὰν
 πιδῶμεν. πιδῆτε. πιδῶσθε.

Θ α. Τ Οείμην. θήσθε το. θείμεθον. θείδον. θείδεν. θεί
μεθα. θήθε. θείντο.

μέ α. Τ Οησίομην. θήσιο. θήσι το. θησίομεθον. θήσιοδον.
θησίοσθην. θησίομεθα. θήσιοθε. θήσιντο.

Τ Υποτακτικά μέσα.

ἐνεσῶς ἢ $\frac{\epsilon\sigma\tau\iota}{\pi}$ Τ Ἐάν τιώμαι. τιῆ. τιῆται. sicut & passiva.

Θ α. Τ Ἐάν θώμαι θῆ. θῆται. ἰάν θώμεθον. θῆδον. θῆδον.
ἰάν θώμεθα. θῆθε. θῆνται.

Τ Ἀπαρέμφατα μέσα.

ἐνεσῶς, ἢ $\frac{\epsilon\sigma\tau\iota}{\pi}$ Τ Ἰδέσθ. Θ β. θεάθ. μέ α. ἴσθεσθαι.

$\frac{\epsilon\sigma\tau\iota}{\pi}$ Τ Μεταχαιμένα.

ἐνεσῶς $\frac{\epsilon\sigma\tau\iota}{\pi}$ Τ Ὁπίθμενος. ἠπίθμεν. ἢ πθίμενοι.

Θ β. Τ Ὁθέμενος. ἠθέμεν. ἢ θέμενοι.

μέ α. Τ Ὁθσομέμος. ἠθσομεν. ἢ θσομενοι.

Secunda coniugatio uerborum in μι.

Ecunda coniugatio uerborum in μι fita uerbis barytonis circumflexorū secundæ coniugationis a quibus deriuantur. Et in penultima actiui habet η. In passiuui autem penultima, α. ut ἴσαω ἴσω. ἴσημι passiuum ἴσαμαι.

Τ Ὀριστικά ἐνεργητικά.

ἐνεσῶς ἴσημι. ἴσης. ἴσησι. Τ Ληκτικά ἴσατορ. ἴσατον.

$\frac{\epsilon\sigma\tau\iota}{\pi}$ Τ Πληθυντικά ἴσαμεν. ἴσατε. ἴσασι.

$\frac{\epsilon\sigma\tau\iota}{\pi}$ Τ Ἰσην ἴσης. ἴση. ἴσατορ. ἴσατε. ἴσατω. ἴσαμεν. ἴσατε. ἴσασι.

$\frac{\epsilon\sigma\tau\iota}{\pi}$ Τ Ἐσθα. ἔστασ. ἔστατε. ἔστακατορ. ἔστακατορ.
ἔστακαμεν. ἔστακατε. ἔστακασι.

πδ

πρ: Εἰσακέρ. εἰσάκης. εἰσάκη. εἰσάκετον. εἰσάκέντω.
εἰσάκεμν. εἰσάκετε. εἰσάκασμ.

α: Εἴσησ. εἴσησας. εἴσησε. εἴσησάτον. εἴσησάτην. εἴσησα
μν. εἴσησατε. εἴσησαμ.

β: Εἴσηρ. εἴσηρ. εἴσηρ. εἴσηρη. εἴσηρημν. εἴσητε. εἴσησαν.

μεν α: Εἴσηστω. εἴσηστω. εἴσηστω. εἴσηστω. εἴσηστω. εἴσηστω. εἴσηστω.
εἴσηστω. εἴσηστω. εἴσηστω. εἴσηστω. εἴσηστω. εἴσηστω. εἴσηστω.

Προσθετικά ἐνεργητικά.

ενεσώ α: Εἴσαθι. εἴσατω. Εἴμα. εἴμαρ. εἴματων. Εἴμα
πικά. εἴματε. εἴματωσαν.

α: πρ: Εἴσαλε. εἴσαλίτω. εἴσαλέτον. εἴσαλέτων. εἴσαλέ
τε. εἴσαλίτωσαν.

α: Εἴσησον. εἴσησάτω. εἴσησον. εἴσησάτω. εἴσησατε. εἴ
σησάτωσαν.

β: Εἴσητον. εἴσητων. εἴσητε. εἴσητωσαν.
Εἴσητικά ἐνεργητικά.

ενεσώ και: Εἴσαιην. εἴσαιης. εἴσαιη. Εἴμα. εἴμαρ. εἴματων. Εἴμα
πικά. εἴματε. εἴματωσαν. ηἴματε. ηἴματωσαν.

α: και: Εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι.
εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι.

α: Εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι.
εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι.

α: Εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι.
εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι.

β: Εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι.
εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι.

μεν α: Εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι.
εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι. εἴσαιμι.

Ἐπιποτακτικὰ ἐνεργητικὰ.

ἐνεσῶς α' Ἐάν ἰσῶ. ἰσῶσ. ἰσῶσ. Ἐάν ἰσῶτον. ἰσῶτον.

β' Ἐάν ἰσῶμεν. ἰσῶτε ἰσῶσι.

γ' Ἐάν ἰσῶκω. ἰσῶκησ. ἰσῶκη. Ἐάν ἰσῶκητον. ἰσῶκητον.

δ' Ἐάν ἰσῶκωμεν. ἰσῶκητε. ἰσῶκωσι.

ε' Ἐάν σῆσω. σῆσωσ. σῆσω. Ἐάν σῆσωτον. σῆσωτον. Ἐάν σῆσωμεν. σῆσωτε. σῆσωσι.

στ' Ἐάν σῶ. σῶσ. σῶ. Ἐάν σῶτον. σῶτον. Ἐάν σῶμεν. σῶτε. σῶσι.

Ἐπαρέμφορα ἐνεργητικὰ.

ἐνεσῶς α' Ἐἴσῃμι. ἴσῃ. ἴσῃ. Ἐἴσῃ κέρμι. ἴσῃσῃ.

β' ἴσῃμι. ἴσῃσῃ.

Ἐμετοχαι ἐνεργητικὰ.

ἐνεσῶς α' Ὅ ἴσῃς τῷ ἴσῃ μῦτος. ἢ ἴσῃσα. φη ἴσῃσῃσ. ἢ ἴσῃν τῷ ἴσῃ μῦτος.

β' Ὅ ἴσῃ λῶς. τῷ ἴσῃ λῶτος. ἢ ἴσῃ λῆμα. φη ἴσῃ κῆμασ. ἢ ἴσῃ λῶσ. τῷ ἴσῃ κῆτος.

γ' Ὅ σῆσωσ. τῷ σῆσω μῦτος. ἢ σῆσωσα. φη σῆσωσῃσ. ἢ σῆσων. τῷ σῆσω μῦτος.

δ' Ὅ σῶσ τῷ σῶ μῦτος. ἢ σῶσα. τῆσ σῶσῃσ. ἢ σῶμ τῷ σῶ μῦτος.

ε' Ὅ σῆσων. τῷ σῆσω μῦτος. ἢ σῆσωσα. φη σῆσωσῃσ. ἢ σῆσων. τῷ σῆσω μῦτος.

Ἐοισιὰ πῶθητικὰ.

ἐνεσῶς α' Ἐἴσῃμαι. ἴσῃσαι. ἴσῃται. Ἐἴσῃμαι μεθῆ. ἴσῃσῃ μεθῆ. ἴσῃσῃ μεθῆ. Ἐπληθυντικὰ ἴσῃμαι. ἴσῃσαι. ἴσῃσῃ. ἴσῃσῃ.

β' Ἰσῃμην. ἴσῃσῃ, ἢ ἴσῃσῃ. ἴσῃσῃ. ἴσῃμαι μεθῆ. ἴσῃσῃ μεθῆ. ἴσῃσῃ μεθῆ. ἴσῃσῃ μεθῆ.

Προσθητικὰ μέτρα.

ἐν εὐσὺς καὶ π' 3'. Ἐἴσα σα. καὶ ἴσω. ἴσα ἄδω. sicut & passiuā.

α. Ἐστῆσαι. σῆσαι ἄδω. σῆσαι ἄδωρ. σῆσαι ἄδωρ. σῆσαι ἄδε
σῆσαι ἄδωσαν.

Ἐντικὰ μέτρα.

ἐν εὐσὺς καὶ π' 3'. Ἐἴσαι μιν. ἴσαι ο. ἴσαι ο. sicut & passiuā.

α. Ἐστηταί μιν. σῆσαι ο σῆσαι ο σῆσαι μέδον. σῆσαι ἄδωρ.
σῆσαι ἄδην. σῆσαι μέθι. σῆσαι ἄδε. σῆσαι οντο.

μέλων α. Ἐστησά μιν. σῆσαι ο. σῆσαι ο. σῆσαι μέδωρ. σῆσαι
ἄδων. σῆσαι ἄδην. σῆσαι μέθι. σῆσαι ἄδε. σῆσαι οντο.

ὑποτακτικὰ μέτρα.

ἐν εὐσὺς καὶ π' 3'. Ἐάν ἴσῳμαι. ἴσα α. ἴσαι ται. sicut & passiuā.

α. ἴαν σῆσῳμαι. σῆσαι. σῆσαι ται. ἴαν σῆσῳ μέδον. σῆ-
σαι ἄδων. σῆσαι ἄδων. ἴαν σῆσῳ μέθι. σῆσαι ἄδε. σῆσῳ ται.

Ἀπαρτίμφοτα μέτρα.

ἐν εὐσὺς καὶ π' 3'. Ἐἴσαι δαι. α. σῆσαι δαι. μέλων α. σῆσαι
δαι.

Μετοχὰ μέτρα.

ἐν εὐσὺς καὶ π' 3'. Ἐἴσαι μένος. τῷ ἴσαι μένον. ἢ ἴσαι μένον. ἢ ἴσαι μέ-
νονος. τῷ ἴσαι μένον. τῷ ἴσαι μένον.

α. Ἐἴσαι μένος. ἢ σῆσαι μένον. τῷ σῆσαι μένον.
μέλων α. Ἐἴσαι μένος. ἢ σῆσαι μένον. τῷ σῆσαι μένον.

Tertia cōiugatio uerborum in μι.

Tertia cōiugatio uerborū in μι fit a uerbis bary-
tonis circumflexorum tertiæ cōiugationis a qui-
bus deriuantur. Et in penultima actiui habet ὠμίγα.
inpassiui autem ὀμιλέρον ut διδῶ. ὠ. διδῶμι. passiuum.

δίδομαι. Τόσειςτινά ενεργητικά.

ἐνεσώς. **Α** Δίδωμι. δίδως δίδωσι. **Α** δῆμι. δίδδοτον δίδδοτον.

Π Πληθυντικά δίδδομεν. δίδδοτε. δίδδοσι. **Ε** ἰωνικῶς δίδδοσιν.

Α Δίδδων. ἰδίδδως. ἰδίδδω. ἰδίδδοτον. ἰδίδδότην. ἰδίδδομεν
ἰδίδδοτε. ἰδίδδοσαν.

Α Δέδωκα. δέδωκας. δέδωκε. δέδωκατον. δέδωκα
τον. δέδωκαμεν. δέδωκατε. δέδωκασι.

Ε δέδωκα. ἰδέδωκας. ἰδέδωκε. ἰδέδωκατον. ἰδέ
δωκέτι. ἰδέδωκαμεν. ἰδέδωκατε. ἰδέδωκασι.

Ε δωκα. ἰδωκας. ἰδωκε. ἰδωκατον. ἰδωκάτην. ἰδω
καμεν. ἰδωκατε. ἰδωκαν.

Ε δω. ἰδωσ. ἰδω. ἔδωτον. ἰδωτην. ἔδωμεν. ἔδωτε. ἔ
δωσαν.

Α Δώσω. δώσεις. δώσει. δώσετε. δώσετε. δώσωμεν
Π Προσκητικά ενεργητικά. (δώσετε δώσουσιν.)

ἐνεσώς κη **Α** Δίδδοθι. δίδδοτω. **Α** δῆμι. δίδδοτον. δίδδοτων. **Π** Πλη
θυντικά δίδδοτε. δίδδοτωσαν.

Α Δέδωκε. δέδωκέτι. δέδωκετον. δέδωκέτι. δέ
δωκετε. δέδωκέτωσαν.

Α Δόθι. κη δός. δότω. δότον. δότων. δότι. δότωσαν.
Ε ενεκτικά ενεργητικά.

ἐνεσώς **Α** Διδοίμ. διδοίμης. διδοίμην. **Α** δῆμι. διδοίμην. διδοίμην
τήν. **Π** Πληθυντικά. διδοίμεν. διδοίμην. διδοίμην. διδοίμην.

κη **Α** Δέδωκοιμι. δέδωκοισ. δέδωκοι. δέδωκοιμεν. δέδω
κοίτην. δέδωκοίμεν. δέδωκοίτε. δέδωκοιεν.

Α Δοίω. δοίωσ. δοίω. δοίωτον. δοίωτην. δοίωμεν.
δοίωτε. δοίωσαν. κη Δοίεν.

Ϟ εδεδύμην. εδεδύσα. εδεδύτο. εδεδύμεθον. εδεδύσθην. εδε
δύσθην. εδεδύμεθα. εδεδύσατε. εδεδύσθη. και ιωνιαιωσ
εδεδύατο.

Ω εδύθη. εδύθης. εδύθη. εδύθητον. εδύθητην. εδύθημεν.
εδύθητε. εδύθησαν.

μ εδύσασμαι. εδύσασθαι. εδύσασται. εδύσασμεθον. εδύσασθε
σθην. εδύσασθον. εδύσασμεθα. εδύσασατε. εδύσασθη-
σονται.

μ εδύσασμαι. εδύσασθαι. εδύσασται. εδύσασμεθον. εδύσασθε
σθην. εδύσασθον. εδύσασμεθα. εδύσασατε. εδύσασθη-
σονται. **Π**ροσκλητικὰ παθητικὰ.

ενεσώσ και **Δ**ιδύσας. εδύσων. εδύσων. **Δ**ιδύκα. εδύσων. εδύσων
Πληθυντικὰ εδύσατε. εδύσασαν.

μ εδύσα. εδύσα. εδύσα. εδύσα. εδύσα. εδύσα.
εδύσα.

Ω εδύθη. εδύθη. εδύθη. εδύθη. εδύθη. εδύθη.
εδύθη.

Ενεκτικὰ παθητικὰ.

ενεσώσ και **Δ**ιδύμην. εδύσιν. εδύσιν. **Δ**ιδύκα. εδύσμεθον. εδύσ
σθην. εδύσθην. **Π**ληθυντικὰ εδύσμεθα. εδύσατε. εδύ-
σθητε.

μ εδύμην. εδύσιν. εδύσιν. εδύσμεθον. εδύσθην. εδύ-
σθην. εδύσμεθα. εδύσατε. εδύσθητε.

Ω εδύσιν. εδύσιν. εδύσιν. εδύσθη. εδύσθη. εδύσθη.
εδύσθη. εδύσθη. και εδύσθη.

μ εδύσασμαι. εδύσασθαι. εδύσασται. εδύσασμεθον. εδύσασθε
σθην. εδύσασθην. εδύσασμεθα. εδύσασατε. εδύσασθητε.

μετ' α. Τ Δεδούμιμν. δεδούσι. δεδούσιγ. δεδούσιμεθον. δε
δούσιαν. δεδούσιανη. δεδούσιμεθα. δεδούσιδε. δε
δούσιγ.

ΤΥποτακτικὰ παθητικὰ.

ενεσως. ε. Τ Εάν δεδωμαι. δεδω. δεδωται. Τ Διηκὰ εαν δεδω
μεθον. δεδωθον. δεδωθον. Τ Γλυθυρητικὰ εαν δεδω
μεθα. δεδωδε. δεδωνται.

μετ' α. Τ Εάν δεδωμαι. δεδω. δεδωται. εαν δεδωμεθον. δε
δωθον. δεδωθων. εαν δεδωμεθα. δεδωδε. δεδωθ.

μετ' α. Τ Εάν δεδω. δεδω. δεδω. εαν δεδωτον. δεδωθον. εαν
δεδωμεν. δεδωθητε. δεδωσι.

Τ Απτερέμφατι παθητικὰ.

ενεσως. ε. Τ Διδουαδς. μετ' α. μετ' α. δεδουαδς. μετ' α. δεδουαδς.
μετ' α. δεδουαδς. μετ' α. δεδουαδς.

Τ Μεγχαυ παθητικὰ

ενεσως. και μετ' α. Τ Ο δεδουμερος. η δεδουμερη. η δεδουμερος.
μετ' α. Ο δεδουμερος. η δεδουμερη. η δεδουμερος.

μετ' α. Τ Ο δεδεις. η δεδεις. η δεδεις.

μετ' α. Τ Ο δεδουσιμυρος. η δεδουσιμυρη. η δεδουσιμυρος.

μετ' α. Τ Ο δεδουσιμυρος. η δεδουσιμυρη. η δεδουσιμυρος.

Τ Οριστικὰ μεσα.

ενεσως. Τ Διδουαδς. δεδουαδς. δεδουαδς. sicut passiva.

μετ' α. Τ Εδουαδς. δεδουαδς και εδουαδς. δεδουαδς. et alia

μετ' α. Τ Εδουαδς. δεδουαδς. δεδουαδς. δεδουαδς. δεδουαδς.
δεδουαδς. δεδουαδς. δεδουαδς. δεδουαδς.

μετ' α. Τ Δωσμαι. δωσ. δωσεται. δωσόμεθον. δωσεται.
δωσεται. δωσόμεθα. δωσεται. δωσεται.

ἔξῳ. Ἐξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ.
πν. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ.

ἘΠροσθητικὰ ἐνερητικὰ.

ἐνίσως. Ἐξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ.
ἔξῳ. ἘΠληθυντικὰ ἔξόγυρ. ἔξόγυρ.

ἘἈπαρίμφοτα ἐνερητικὰ.

ἐνίσως. ἔξῳ. Ἐξόγυρ.

ἘΜετοχὰ ἐνερητικὰ.

ἐνίσως. καὶ Ἐξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ.
ἔξῳ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ.

ἘὈριστικὰ παθητικὰ.

ἐνίσως Ἐξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ.
ἔξῳ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ.
ἔξῳ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ.

ἔξῳ. Ἐξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ.
ἔξῳ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ.
ἔξῳ. ἔξόγυρ.

ἘΠροσθητικὰ παθητικὰ.

ἐνίσως καὶ Ἐξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ.
ἔξῳ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ.

ἘἈπαρίμφοτα παθητικὰ.

ἐνίσως καὶ ἔξῳ. Ἐξόγυρ.

ἘΜετοχὰ παθητικὰ.

ἐνίσως καὶ Ἐξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ. ἔξόγυρ.
ἔξῳ. ἔξόγυρ.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ
ΜΙΡΗΜΑΤΩΝ.

U Erba in μι desinentia fiunt a uerbis sextæ coniu-
 gationis barytonorum partim ab iis quæ habet
 circumflexa, partim ab aliis quæ non habent. Deriua-
 tiua a barytonis quæ habent circumflexa reduplicatio-
 nem suscipiunt, & trisyllaba esse uolunt annumerata
 ea syllaba, quam per reduplicationem suscipiunt ut π-
 θέω. ᾠ. πῆμι. Alia autem ab iis solum quæ in νῶ desi-
 nunt, & ipsa quoq; trisyllaba sunt licet reduplicatiōnē
 non habeant, ut ζεύω. ζεύμι. Nonnulla tamen
 inueniuntur apud poetas trisyllaba, in quibus nulla est
 reduplicatio & si a barytonis habentibus circumflexa
 deriuentur, ut δίζημι. ὄνημι. εἴλημι. αἴρημι. ἴλημι. unde
 ἴληθῆ. ἴλαθῆ. δειπύμι. ἴσημι. κρήμι. γήρημι, unde γήρῶς
 γήρῶτος. ὄρημι unde ποδῶρημι compositum. Θεόκειρος
 Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ κνίσδων πάλιν οὐ ποδῶρημι.
 Νίκημι. θεόκειρος σκελίδων ρήνημι γνῆν ἐκ σάμων ὄτε εἰλυτῶν.
 & alia similia. ¶ Annotantur nōnulla quæ numerū
 triū syllabarū excedunt, quæ etiam poetica sunt ἀείση-
 μι. ἀλάλημι. ἀλάχημι. ἀλαλύετημι, quorum passiuā hoc
 est ἀλάχημαι. ἀλαλύετημαι penultima producta ἰθαίο-
 λικῶ apud poetas frequentissimo habetur ἰ usu. Quicq;
 etiā annotatur, quæ coīter in usu sūt & a uerbis in νῶ
 desinentibus deducuntur. ut κεράρημι. πετάννημι. ὁμόρ-
 γνημι. ὀρίγνημι. ὀνίννημι. ἠπόδος ἐν θεοπαρίᾳ. ᾧ δὲ θέλη μεζά-
 λωσ παρῆγμεται ἢ ὀρίνησι. ¶ Sunt & quædam æolica
 his

his similia ut δοκιμῶμι. ἐλευθερῶμι. & cætera.

¶ Inueniuntur alia quæ cōtrarium patiuntur, quoniam disyllaba sunt, ut εἶμι ἢ ὑπάγω. εἶμι ἢ πορεύομαι. φημι ἢ λείω. καὶ ἀφαιρέσει τὸ φ. ἢμι ἢ αὐτό. Sunt & alia disyllaba quæ licet cōmuniter nō annotētur, frequēter tamē apud poetas in usu sunt, ut ενῶμι. πλῆμι. δέμι. φῶμι & similia: sed de his & nō nullis aliis in fine huius tractatus dicetur. Nunc ad ea reuertamur quæ secundū naturam uerborum in μι regulariter formari possunt, quæ (ut dixi) trisyllaba esse uolūt, Nam prima syllaba ex reduplicatiōe fit, si a barytonis circūflexorū deducantur.

De reduplicatiōe.

St autem reduplicatiō duplex propria & impropria. Propria fit tribus modis cōmuni, ionico, & attico. sed ex his cōmunis & ionicus sunt similes inter se præterq̄ in hoc q̄ in cōmuni, ῑ ponitur, in ionico. ε. Fit autem ambo duobus modis prout uerbum incipit aut a consonāte tenui, aut a crassa. Nam si a tenui incipiat siue sola sit, siue cū alia, eadē repetit̄ ut δῶ δῶδῶ δῶδῶμι. πλῶ πλῶ πλῶ πλῶμι & πῆμι πλῆμι. Si a crassa, pro ea siue sola sit siue cū alia consonāte ἀπὸ τῆς αὐτῆς ei⁹ hoc ē tenuis pōitur ut θῶ πθῶ πῆθῆμι. χῶ κῆχῶ κῆχῆμι. Ionico cū ε. ut ἱμῶ πέμῶ φηῶ πέφῆω. κλῶ κῆκλῶ. Et hac reduplicatiōe ionica respuentes præteritorū augmentum in oībus modis & tēporibus, maxime autē in ambobus aoristis uti cōsueuerūt, cuius usus apud Homerum frequētissimus est in uerbis nec solū in ῶ desinentibus sed et

Ἰμιλιάδος εἰς ἴδω πατέρη ἢ πατήρ μοι κεχλωσέναι ὄψιν ἐν εἴπω, Ἐ
 ἰλιάδος Δ, ὑπὸ δὲ ἴδω εὐκλειδὸν τοῦ ἀνδρός ἀκοντίσαστος, καὶ
 ἰλιάδος Ζ Φαίηκερ Φρένα τέτρον οἰζύος ἐκλελαδίωσι.
 Attico modo fit in ptō perfecto, quādo uerbū incipit
 a mutabilibus uocalibus. hoc ē ab ᾱ ē ὀ sequēte conso
 nāte, i quā nō desinat prima syllaba, sed quæ sit p̄icipi
 um fæ, q̄ reduplicatio fit hoc mō. Nā p̄icipales duæ
 l̄fæ p̄ntis p̄ponūtur cōi ptō & tertia syllaba a p̄icipio
 corripit̄ sicut in ptō attico dictū ē, ut ἀκονῶ ἠκονία ἀκῆ
 κολία καὶ μέσσο ἠκονα ἀκῆκονα. ἐλδῶ ἠλδονία ἐλῆλδονία Ἐ μέ
 σοσ ἠλδονία ἐλῆλδονία. Et hæc dicit̄ propria reduplicatio
 qm̄ prima cōsonās p̄sēntis repetit̄. Impropria item
 duob⁹ fit modis. uno p̄ ἰῶτα altero p̄ ε̄, sed p̄ ἰῶτα item
 duob⁹ modis. uno quādo uerbū incipit a uocali ut ὦ, ἰῶ,
 ἴμι. altero quādo uerbū incipit a σ̄ ut σῶ ἰσῶ ἴσμη. in
 quo σ̄ nō repetitur p̄ difficultatē pnuntiandi aut in
 cōcinnitatē, sed utroq; modo ἰῶτα solū p̄ponitur &
 hic modus cōi s̄ est. Per ε̄ solā ut ὦ ἔῶ ἔμη ἔμαι ἠῆμαι.
 Et hæc attici uti solēt in pt̄is uerbor̄ ab ὀ incipiētium
 ut ὄρακα ἰῶρακα, ὄσμαι ἰῶσμαι, quos poetæ imitati etiā
 in aliis temporibus aliorū uerborum tā in ὦ q̄ in μι de
 sinētium ea frequenter utūtur ut εἴπα ἰεἴπα, ἠκα ἰεκα
 ὠσάμι ἰῶσάμι. et hæc dicitur reduplicatio impropria
 quoniam nulla repetitur consonans, sed sola uocalis
 p̄ponitur. Cum aut̄ alia uerba appellata sint partī bary
 tona partī circūflexa ab accentu, hæc a terminatiōe in
 μι, in quā desinūt nuncupata sūt, q̄a pleraq; trisyllaba
 sunt et accentū hēnt in antepenultima. horū μι finalis

breuis ē. Penultia uero est uaria fm uarias uocales, quæ
inueniuntur i penultima barytonorū a quibus imediate
fiūt, quæ qdē uocales *χαρὰκ μειστηαί* sūt, hoc est formati-
uæ tā barytono *β* q̄ circūflexorū, & terminatorum i *μῖ*,
quæ sunt *ε. α. ο. υ.* quibus i proprias lōgas mutatis & ex-
trema i *μῖ* breuē cōuersa, q̄ tuor fiūt cōiugatiōes uerbo-
rū in *μῖ* ut *τίθημι. ἵστημι. δίδωμι. ζῆλον*. ab eo qd̄ est *ζῆ-
λον*. qd̄ nō circūflectitur quia nō patitur synæresim.
Næc me fugit ab alijs traditū cē, tres primas cōiugatio-
nes uerborū in *μῖ* fieri a circūflexis. sed si qs diligētius
i uestigare uoluerit, inueniet a barytonis hæc uerba po-
tius deduci q̄ a circūflexis, quia circūflexa uerba disyl-
laba sunt, hæc autē trisyllaba, illa etiā annumerata, quā
per duplicationē assumunt. Ea enī accidentalē est. nec
remanet nisi in præsentī & ptō imperfecto qua, abiecta
circūflexū uerbū monosyllabū relinquitur, ut *ἔσθ. ἔσθ.
ἔσθ.*, unde non uidetur apte deduci posse ullum deriuatū
in *μῖ* cū minus duarū syllabarū esse non possit ab
iecta ēt reduplicatione. Deinde nō potest discerni quo-
tæ coniugationis sit ununquodque uerbum illorum
cū formatiua explicite nō existat ante *ω* finalē nī si re-
soluantur in barytona a quibus fiunt. Minus igitur per
ipsa cognoscemus imediate uerba terminata in *μῖ*.
Mediatetamen concurrunt circūflexa uerba ad ho-
rum formationem, cum formentur non ab omnibus
uerbis barytonis, sed ab iis solum, quæ patiuntur synæ-
resim & easdē mutatiōes uocaliū suscipiāt, quas et circū

flexa uerba. Oportet igitur primū cognoscere naturā barytonoꝝ utrū ab eis circūflexa uerba deduci possint. deinde an apta sint suscipere reduplicationē. quoniam ab his potissimum fiunt uerba in $\mu\bar{\iota}$. Tertio scire oportet quæ sint eorum penultima, quibus cognitis facile poterimus distinguere unāquāq; horū coniugationē, ac ipsa uerba recte formare, prius tamē resolutis circūflexis in barytona, a quib⁹ deducta sunt, ut in eis explicitæ appareāt formatiue literæ, quæ in circūflexis implicitæ erant, hoc est. $\bar{\epsilon}$ $\bar{\alpha}$ $\bar{\eta}$ $\bar{\omicron}$ ut $\pi\bar{\iota}\bar{\nu}\bar{\omicron}$ $\pi\bar{\theta}\bar{\epsilon}\bar{\omega}$. $\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\omega}$ $\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\epsilon}\bar{\omega}$. $\delta\bar{\iota}\bar{\delta}\bar{\omega}$ $\delta\bar{\iota}\bar{\delta}\bar{\omega}$. quæ etiam formatiue sunt cōiugationum uerborū in $\mu\bar{\iota}$, & per eas distinguntur sicut & circūflexorum coniugationes. Esto igitur $\bar{\epsilon}$ formatiua primæ cōiugationis terminatorum in $\mu\bar{\iota}$. $\bar{\alpha}$ secundæ, $\bar{\omicron}$ tertiæ, quæ quidem & si in singulari numero actiuorū in proprias longas mutantur, in duali tamē & plurali, & in eorum passiuīs in easdem breues iterum uertuntur. $\bar{\epsilon}$ quidem mutatur in $\bar{\eta}$ secundum præceptionē uerborū in $\mu\bar{\iota}$. quæ per $\bar{\iota}$ in diphthongū etiā augeri possit. $\bar{\alpha}$ et in $\bar{\eta}$ cū uocalem longam nullam habeat sibi propriam in quā mutantur. $\bar{\omicron}$ uero mutatur in $\bar{\omega}$ ut $\pi\bar{\theta}\bar{\epsilon}\bar{\omega}$. $\pi\bar{\iota}\bar{\delta}\bar{\omega}$. $\pi\bar{\iota}\bar{\theta}\bar{\eta}\bar{\mu}\bar{\iota}$. $\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\epsilon}\bar{\omega}$. $\bar{\iota}\bar{\sigma}\bar{\eta}\bar{\mu}\bar{\iota}$. $\delta\bar{\iota}\bar{\delta}\bar{\omega}$. $\delta\bar{\iota}\bar{\delta}\bar{\omega}$. $\delta\bar{\iota}\bar{\delta}\bar{\eta}\bar{\mu}\bar{\iota}$. In quibus extrema, hoc est $\bar{\omega}$ magnum mutata est in $\mu\bar{\iota}$ breuem. penultima uero, quæ in barytonis breues erant in proprias longas mutatae sunt quod factum est ut tempus quod in extrema amissū fuerat in penultima repararetur. At in duali et plurali et in eorum passiuīs cum ultima sit natura breuis

breuis nihil cogit penultimam produci, $\lambda\acute{\omicron}\nu\nu\mu$ uero
 quartum sortitum est locum, cum simili uerbo dedu-
 ctum non sit. Patitur tamen eandem penultima mutationem
 cum supradictis non uocalis sed temporis tantum. nam cum $\bar{\nu}$ sit anceps nec habeat uocalem lon-
 gam sibi propriam inquam mutari possit, eadem breuis
 in se ipsam longam conuertitur. Hoc etiam annotan-
 dum est quod praesens horum uerborum propriam sorti-
 tum est formationem, & declinationem, nec ulli uerbo-
 rum inflexioni similem. At praeteritum imperfectum
 & secundus aoristus ubique sequuntur formationem & ua-
 riationem aoristi passiuu uerborum in $\bar{\omega}$ paucis ad mo-
 dum uariatis, ut $\epsilon\tau\acute{\upsilon}\phi\theta\eta\nu$ $\epsilon\pi\acute{\iota}\phi\theta\eta$. $\tau\acute{\upsilon}\phi\theta\eta\tau\iota$ $\pi\acute{\iota}\delta\epsilon\tau\iota$ & caetera pro
 quibus talis datur regula, Quandoque participium
 inuenitur terminatum in $\bar{\sigma}$ oxytonum, hoc est cum ac-
 centu acuto in ultima, & declinatum per $\nu\tau$ ut est $\pi\theta\epsilon\acute{\iota}\varsigma$
 $\pi\theta\epsilon\acute{\iota}\rho\tau\omicron\varsigma$, $\theta\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ $\theta\epsilon\acute{\iota}\rho\tau\omicron\varsigma$, tunc indicatiuus eiusdem tem-
 poris hoc est praeteriti imperfecti & secundi aoristi uer-
 borum in μ terminabitur cum penultima uocali praesentis
 temporis, ut $\epsilon\pi\acute{\iota}\theta\eta\nu$ $\epsilon\theta\eta\nu$ $\alpha\pi\omicron\tau\omicron\tau\omicron$ $\pi\acute{\iota}\theta\eta\mu\iota$. $\epsilon\sigma\eta\nu$ $\epsilon\sigma\eta\nu$ $\alpha\pi\omicron\tau\omicron$
 $\epsilon\sigma\eta\mu\iota$. $\epsilon\delta\acute{\iota}\delta\omega\nu$ $\epsilon\delta\omega\nu$ $\alpha\pi\omicron\tau\omicron$ $\delta\acute{\iota}\delta\omega\mu\iota$. $\epsilon\lambda\acute{\omicron}\nu\nu\bar{\omega}$. finali syllaba
 producta $\alpha\pi\omicron\tau\omicron$ $\lambda\acute{\omicron}\nu\nu\mu$ cuius penultima longa est
 Imperatiuus uero desinitur $\bar{\theta}\iota$ ut $\pi\theta\epsilon\tau\iota$ non tamen $\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\iota$
 dicimus propter alternitatem duarum densarum
 sed $\pi\theta\epsilon\tau\iota$. Optatiuus desinitur in $\bar{\nu}\rho$, ut $\pi\theta\epsilon\acute{\iota}\nu\rho$. Sub-
 iunctiuus in $\bar{\omega}$ circumflexum. $\epsilon\alpha\nu$ $\pi\theta\bar{\omega}$. Infinitiuus
 in $\bar{\omega}\iota$ $\pi\theta\acute{\epsilon}\rho\omega\iota$. Futurum uero horum uerborum

secundum aliquos a presente proprii derivatiui fit ab
 iecta reduplicatione & extrema in $\sigma\omega$ mutata, ut $\pi\acute{\iota}\theta\eta\mu\iota$
 $\mu\iota$ $\theta\eta\sigma\omega$. Et sic minuitur una syllaba a presenti. si uero
 nullam habuerit reduplicationem, futurum par erit
 presenti, ut $\phi\eta\mu\iota$ $\phi\eta\sigma\omega$. Possumus tamen dicere hæc
 futura primitiuorum esse, & uerba in $\mu\iota$ cum propria
 non habeant futura a primitiuis ea sumere, sicuti & cir
 cunflexa, & hoc melius. Etiam præteritum perfe
 ctum, & præteritum plusquamperfectum, & primus
 aoristus primitiuorum formam sequuntur. Verba
 quartæ coniugationis si trisyllaba sunt omnino carent
 futuro, nec declinantur nisi usque ad parataticum. Si
 uero disyllaba & futurum habet, & secundum aoristū,
 ut $\lambda\acute{\upsilon}\mu\iota$ $\lambda\acute{\upsilon}\sigma\omega$ $\acute{\epsilon}\lambda\upsilon\rho$. De quibus omnibus singulatim di
 cendum est.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ
 ἐς $\mu\iota$ ῥημάτων.

Verba in $\mu\iota$ desinentia primæ coniugationis
 fiunt (ut dictum est) a uerbis barytonis circūfle
 xorum primæ coniugationis a quibus deri
 uantur. Et in penultima actiui habent ι . In passiu
 uum penultima ι , quod ostendit & quotæ sint coniu
 gationis, & unde deducatur, ut $\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\omega$ $\pi\acute{\iota}\theta\omega$ $\pi\acute{\iota}\theta\eta\mu\iota$. passi
 uum $\pi\acute{\iota}\theta\eta\mu\iota$.

Ὅτις λέγεται ἐν ῥημάτων.

$\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\omega$ $\pi\acute{\iota}\theta\eta\mu\iota$ fit ut supra dictum est non a $\pi\acute{\iota}\theta\omega$ cir
 cunflexo primæ coniugationis, sed a $\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\omega$ barytono

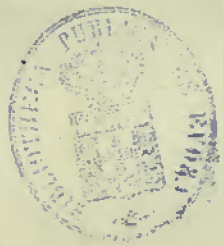
ipsius, ω in $\mu\bar{i}$ & $\bar{e}$ in $\bar{n}$ mutatis, & accētū ī antepenul-
 timam retracto. secunda persona a prima fit abiecto $\bar{i}$,
 & $\bar{m}$ in $\bar{o}$ mutata $\tau\bar{i}\theta\eta\sigma$. Tertia a secūda addito $\bar{i}$ $\tau\bar{i}\theta\eta\sigma\bar{i}$.
 nec subscribit̄ $\bar{i}\omega\tau\bar{i}$ secūdæ & tertiæ psonæ. quēadmo-
 dum in uerbis terminatis in $\bar{o}$ quoniam nihil nō pro-
 latū inuenitur ī uerbis terminatis in $\bar{m}$ nā $\bar{i}\omega\tau\bar{i}$ indi-
 phthongis ī propriis nullum habet solum, excipitur $\phi\bar{\mu}$
 $\mu\bar{i}$ $\phi\bar{\eta}\sigma$ cuius secunda persona acuitur, & ei subscribitur
 $\bar{i}$ κατὰ παράδοσιν τῶν πελειῶν. $\Theta\Delta\eta\kappa\alpha$ Prima psona dua-
 lis non fit propter duas regulas inuicem repugnantes,
 ut in indicatiuo barytonoru actiuorum dictum est. se-
 cunda persona a secunda plurali $\tau\bar{u}$ in $\tau\bar{u}\nu$ conuersa. $\tau\bar{i}\theta\eta$
 $\epsilon\bar{i}\tau\bar{i}$ $\tau\bar{i}\theta\eta\epsilon\tau\bar{u}\nu$. Tertia similis est secūdæ duali $\tau\bar{i}\theta\eta\epsilon\tau\bar{u}\nu$. $\Theta\Gamma\lambda\eta$
 $\delta\upsilon\rho\tau\eta\kappa\alpha$ $\tau\bar{i}\theta\eta\epsilon\mu\bar{\rho}$ a prima singulari fit extrema in $\mu\bar{\rho}$ mu-
 tata, & penultima quæ longa est in propriam breuem
 conuersa $\tau\bar{i}\theta\eta\mu\bar{i}$ $\tau\bar{i}\theta\eta\epsilon\mu\bar{\rho}$. uel fit a genitiuo participii. Nā
 regula est q̄ participium præsentis temporis, & futuri
 abiiciens extremā syllabam genitiui, & ante $\bar{o}$ susci-
 piens $\bar{m}$ facit primam personam pluralem, ut $\tau\bar{i}\theta\eta\sigma$ $\tau\bar{i}\theta\eta$
 $\sigma\bar{i}\nu\tau\bar{o}\sigma$ $\tau\bar{i}\theta\eta\epsilon\mu\bar{\rho}$. cuius penultima ēt remanet breuis. Secun-
 da persona a prima fit $\bar{m}\epsilon\bar{\rho}$ in $\bar{\tau}\bar{i}$ mutata $\tau\bar{i}\theta\eta\mu\epsilon\bar{\rho}$. $\tau\bar{i}\theta\eta\tau\bar{i}$.
 Tertia $\tau\bar{i}\theta\eta\sigma\bar{i}$ ad similitudinem datiuī pluralis eius par-
 ticipii. Nam tertia persona pluralis præsentis tempo-
 ris & futuri uerborum tam in $\bar{o}$ q̄ in $\bar{m}$ desinentium
 similis est datiuo plurali patticipii eiusdem temporis
 ut $\tau\bar{u}\kappa\bar{\eta}\omega\rho$ $\tau\bar{o}\kappa\bar{\eta}\omega\nu\tau\bar{o}\sigma$ $\tau\bar{u}\kappa\bar{\eta}\omega\sigma\bar{i}$. sic $\tau\bar{u}\kappa\bar{\eta}\omega\mu\bar{\rho}$ $\tau\bar{u}\kappa\bar{\eta}\omega\sigma\bar{i}$. $\tau\bar{i}\theta\eta\sigma$
 $\tau\bar{i}\theta\eta\epsilon\tau\bar{u}\nu$. $\tau\bar{i}\theta\eta\sigma\bar{i}$. sic $\tau\bar{i}\theta\eta\mu\epsilon\bar{\nu}$ $\tau\bar{i}\theta\eta\sigma\bar{i}$ cuius penultima

diphthōgo pducta est. & ἰωνικῶς πθίασι. a tertia cōmuni,
 subtracto ἰ de diphthōgo, & ᾱ interposito. Sic enī tertiā
 psonā p̄sentis tēporis iōnes formare consueuerūt ἰ uer
 bis in μι hoc est corripientes penultimam tertiæ per
 sonæ cōmunis pluralis numeri & ᾱ productum ante σ̄
 affumentes q̄q̄ in tertia plurali præteriti perfecti & præ
 teriti plusq̄ perfecti passiuorum id corripiant, quia uer
 ba in ἰ desinentia natura longam habere uolunt penul
 timam, & in ἰ desinere ut τίπτενοι. πτύφασι. πθίσι κωνῶς,
 πθίασι. ἰωνικῶς εἰσι κωνῶς, ἴασι ἰωνικῶς. ὀδυσσεύας π̄ ἐκ δὲ ζά-
 κύνθεν ἴασι εἴησι φῶτες ἀχαιῶν. ἰλιάδος. ἢ ἡμῖν μ̄ ἴασι ἀε
 σῆσι παναχαιῶν. ἴασι ἰλιάδος. π̄. καὶ τὰ γλυκῶν ἴασι ἀπὸ κρη
 νης μέλαν ὕδωρ. & alia multa, Seruant etiam accentum
 in eadem syllaba in qua priuserat, circumflexo tamē in
 acutum mutato, cum etiam syllaba & locum, & tēpus
 mutauerit. sic & attici, inquit Apolloniushac eadem
 tertia persona plurali præsents temporis uerborum in
 μι uti consueuerunt πθίασι. διδάσι. ζῶσύναισι. Ⓒ π̄ ζ̄
Ⓒ ἔ π̄ θ̄ sita prima persona præsents, extrema in ἰ mu
 tata, & ε̄ cōmuni augmento præposito, ut πθῆμι ἐπ̄
 θη. extrema syllaba δὲ τω ἡ. nam præteritum imper
 fectum & secundus aoristus uerborum in μι penulti
 mam proprii actiui præsents seruare debent ut supra
 dictum est. Secunda persona a prima fit, ἡ in σ̄
 conuerso. ἐπ̄θη ἐπ̄θησ. Tertia a secunda abiecto σ̄
 ἐπ̄θη. Ⓒ λ̄ ῑ κ̄ ᾱ Prima persona dualis non formatur
 propter duas regulas inter se repugnantes, ut supra di
 ctum est.

etum est. Secunda persona a secunda plurali fit $\pi\bar{\epsilon}$ in $\tau\bar{\omega}$
 mutata $\epsilon\bar{\iota}\theta\epsilon\tau\epsilon$ $\epsilon\bar{\iota}\theta\epsilon\tau\omega\gamma$. Tertia a secunda duali $\tau\bar{\omega}\mu$ in
 $\tau\bar{\omega}$ conuersa $\epsilon\bar{\iota}\theta\epsilon\tau\omega\gamma$ $\epsilon\bar{\iota}\theta\epsilon\tau\bar{\omega}$. Πλῆθυντικὰ Prima per
 sona pluralisa prima singulari fit ultima correpta, & an
 te $\bar{\nu}$ p̄posita $\mu\bar{\epsilon}$ $\epsilon\bar{\iota}\theta\epsilon\tau\omega\gamma$ $\epsilon\bar{\iota}\theta\epsilon\mu\theta\gamma$. secūda p̄sona a prima fit
 $\mu\bar{\alpha}$ in $\tau\bar{\epsilon}$ conuersa $\epsilon\bar{\iota}\theta\epsilon\tau\epsilon$. Tertia a prima pluralis ex
 tremā in $\sigma\bar{\alpha}\nu$ mutata, $\epsilon\bar{\iota}\theta\epsilon\sigma\alpha\rho$. Hoc in loco aduertēdum
 est q̄ in omnibus numeris & personis eadē sunt uocali
 um mutationes quæ in præsentī tempore $\delta\bar{\iota}\alpha\tau\bar{\omega}$ $\sigma\bar{\upsilon}\gamma\bar{\epsilon}$
 $\rho\epsilon\sigma\alpha\epsilon$, hoc est cognationem quam habet præteritū im
 perfectum cum præsentī. Etiam annotandum est q̄ in
 prima & secunda & tertia coniugatione uerborum in
 $\mu\bar{\iota}$, singularis numerus non est in usu, sed pro eo uti
 mur singulari numero suo & circumflexo & hoc est $\alpha\pi\bar{\omicron}$
 $\tau\omega$ $\tau\theta\epsilon\omega\bar{\omega}$. $\epsilon\bar{\iota}\theta\epsilon\tau\omega\gamma$. $\epsilon\bar{\iota}\theta\epsilon\tau\epsilon\sigma$. $\epsilon\bar{\iota}\theta\epsilon\tau\epsilon$. $\alpha\pi\bar{\omicron}$ $\tau\omega$ $\iota\sigma\alpha\omega\bar{\omega}$. $\iota\sigma\omega\rho$. $\iota\sigma\alpha\zeta$. $\iota\sigma\alpha$
 $\alpha\pi\bar{\omicron}$ $\tau\omega$ $\delta\iota\delta\omega\bar{\omega}$. $\epsilon\delta\iota\delta\omega\gamma$. $\epsilon\delta\iota\delta\omega\sigma$. $\epsilon\delta\iota\delta\omega\gamma$. Vt utitur $\epsilon\bar{\iota}$ & tertia p̄
 sona plurali eorundem circumflexorum $\epsilon\bar{\iota}\theta\epsilon\tau\omega\gamma$. $\iota\sigma\omega\rho$.
 $\epsilon\delta\iota\delta\omega\gamma$.

$\text{C} \text{ } \bar{\omega}\bar{\zeta}'$.

C Præteritum perfectum proprium non est in uerbis
 desinentibus in $\mu\bar{\iota}$ nec præteritum plusquamperfe
 ctum ut supra dictum est, sed loco eorum utimur pri
 mitiuorum temporibus. non tamen erit alienum eor
 um iterum tradere formationem. $\pi\alpha\rho\alpha\kappa\epsilon\bar{\iota}\mu\theta\omega\sigma$ ergo
 $\tau\theta\epsilon\sigma\iota\alpha$, a futuro fit, ut $\theta\eta\sigma\omega$ $\theta\epsilon\theta\epsilon\sigma\iota\alpha$. cuius penultima
 debuerat esse $\bar{\eta}$ cum sit penultima futuri. sed mos bæo
 torum optinuit. ut $\bar{\eta}$ mutaretur in $\bar{\epsilon}$ diphthongum.
 Vbi enim doeres seruant $\bar{\eta}$, ibi bæoti mutant $\bar{\eta}$ in $\bar{\epsilon}$

diphthongū, Vbi uero dores mutant η in α illic bæoti
 ti seruant η . Et quod dores dicunt ἦρωες id bæoti scri-
 bunt ἔρωες. Quod autem dores dicunt ἀδύ, ut θεῖος
 τὸς ἀδύτι ἢ φιδύλομα, ἐάπίτος, bæoti scribunt ἰδύ. Sic
 igitur dicendum est de hoc præterito τίθεια, quoniam
 dores non consueuerunt mutare η in α , bæoti muta-
 uerunt in ϵ diphthongum. Secunda persona a prima
 fit addita. σ τίθεια τίθειας. Tertia etiam a prima, α in
 ϵ conuersa τίθειε. ¶ Δὲ καὶ τίθεια γρ τίθειασ. ¶ Πλη-
 θυρτικὰ τίθεια μερ τίθεια τε τίθειασ. ¶ ϵ τίθειε

¶ Ἐπειδείην. ἰπειδείης. ἰπειδείεις, sicut ἰπτύφην ἰπτύφεις
 ἰπτύφης. ¶ Δὲ καὶ ἰπειθείητορ ἰπειθείητηρ. ¶ Πληθυρτικὰ
 ἰπειδείημερ. ἰπειδείητε. ἰπειδείησαν. ¶ ϵ τίθειε

¶ Ἐθίηα, a futuro fit, sicut a πύψω ἔτυφα. Debuerant
 tamen habere σ ἀπὸ τοῦ θήσω. ἔθησα. sed quinque annotā-
 tur aoristi, duo quidem in barytonis ut ἔπαίνεζα. tres
 uero in his uerbis quæ sunt ἔθηκα. ἔθηκα. ἔθηκα quoniam
 non seruant consonantes suorum futurorum, sed per-
 mutas potius enuntiantur quod est contra propri-
 am naturam primi aoristi. Secunda persona ἔθηκας
 Tertia ἔθηκε. sicut ἔτυφα ἔτυφας ἔτυφε. ¶ Δὲ καὶ ἔθη-
 κα γρ. ἔθηκά τιω. ¶ Πληθυρτικὰ. ἔθηκα μερ. ἔθηκα τε. ἔθη-
 καν. ¶ ϵ τίθειε

¶ Ἐθηρ a futuro fit, extrema in η mutata, ac præposito ϵ
 cōmuni augmento ut θήσω. ἔθηρ. extrema δὲ τῶ η ut in
 præterito perfecto est dictum. Cur autem a futuro for-
 metur, & non a primo aoristo, quemadmodum secun-

dusaoristus uerborum in ω desinentium hæc est ratio.
 Nam secūdus aoristus uerborū in ω desinentium fit a
 primo, extrema in $\sigma\rho$ murata, & ante finalem syllabam
 præposita consonāte mediæ præteriti, quæ cōmunis est
 trium temporum, hoc est præteriti mediæ secundi aori-
 sti, & secundi futuri, ut $\epsilon^{\iota}\tau\upsilon\pi\omega$. $\epsilon^{\iota}\tau\upsilon\sigma\sigma\rho$. $\tau\upsilon\sigma\omega$ & idem ha-
 bent principium cum primo. At in uerbis terminatis
 in μ cum medium præteritum nō inueniatur, cuius
 consonantē accipere debet secundus aoristus, opus fuit
 aliunde sumere formationē hoc est a futuro, cum ab eo
 apte formari possit. Secunda persona $\epsilon^{\iota}\theta\eta\varsigma$. Ter-
 tia $\epsilon^{\iota}\theta\eta$. sicut & præteritum imperfectum. $\epsilon\lambda\iota\gamma\kappa\acute{\alpha}$
 $\epsilon^{\iota}\theta\epsilon\tau\omega$. $\epsilon^{\iota}\theta\acute{\epsilon}\tau\iota\varsigma$. $\epsilon\pi\lambda\eta\theta\omega\tau\iota\kappa\acute{\alpha}$ $\epsilon^{\iota}\theta\epsilon\mu\omega$. $\epsilon^{\iota}\theta\epsilon\tau\epsilon$. $\epsilon^{\iota}\theta\epsilon\sigma\sigma\rho$.
Quo in loco aduertendum est q̄ penultima plurali-
 um producēda fuerat. quoniā aoristus secūdus quā uo-
 calem in singulari habet in ultima, eam in plurali uult
 habere in penultima. ut $\epsilon^{\iota}\theta\eta\upsilon$ $\epsilon^{\iota}\theta\eta\mu\epsilon\upsilon$. $\epsilon^{\iota}\theta\upsilon\omega\upsilon$ $\epsilon^{\iota}\theta\upsilon\omega\mu\epsilon\upsilon$. sed
 annotātur tres aoristi, hoc est $\epsilon^{\iota}\theta\eta\upsilon$. $\epsilon^{\iota}\theta\eta\upsilon\upsilon$. qui cū in usu
 communiter non sint in singulari numero a quo cæ-
 tera formanda sunt, a communi regula deflexerūt, & ut
 forte euenit sortiti sunt declinationem. Nam in i dica-
 tiuo corripunt penultimam pluralium secundum a-
 nalogiam præteriti imperfecti, ut $\epsilon^{\iota}\theta\eta\upsilon$ $\epsilon^{\iota}\theta\epsilon\mu\epsilon\upsilon$. $\epsilon^{\iota}\theta\eta\upsilon$ $\epsilon^{\iota}\theta\eta\mu\epsilon\upsilon$
 $\epsilon^{\iota}\theta\eta\upsilon$ $\epsilon^{\iota}\theta\eta\mu\epsilon\upsilon$ quod nisi significat quam cæteri aoristi produ-
 cunt $\epsilon^{\iota}\theta\eta\upsilon$ $\epsilon^{\iota}\theta\eta\mu\epsilon\upsilon$. $\epsilon^{\iota}\theta\eta\upsilon$ $\epsilon^{\iota}\theta\eta\mu\epsilon\upsilon$ $\epsilon^{\iota}\theta\upsilon\omega\upsilon$ $\epsilon^{\iota}\theta\upsilon\omega\mu\epsilon\upsilon$.
 In imperatiuo uero, quod cum deberet desinere in $\epsilon\iota$

per cōmunē regulā, q̄ quādocunq; participiū desinit
in σ oxytonū, & declinatur p̄ ντ̄ Impatiuus desi-
nit in ῥ̄ sortiti sunt lōge diuersam terminationē hoc
est in σ̄ ut θῆς δῆς ἔς. At in infinitiuo & si in ραῖ desī-
nāt, in penultima tamē habēt diphthōgum ut θέρπει· δού-
νας· εἶνας. qđ oīno respuunt infinitiua in ραῖ desinen-
tia. *μῆ· δ̄.* ¶ Θήσω. a præsenti fit abiecta reduplicati-
one & extrema ī σῶ mutata, ut πῆμι· θήσω. Vel po-
tius a primitiuo barytono, cum hæc uerba propriū nō
habeant futurū, ut πῆω abiecta reduplicatiōe, & ex-
trema in ῆ̄ mutata, θῆω· θήσω· θήσεις· θήσει. ¶ Δύμ̄· ἀθήσει τον
θήσει τον. ¶ Πληρωτικὰ θήσω μω· θήσει τε· θήσοισι.

¶ Secundū futurū non inuenitur, ea ratione, qua nec
præteritū mediū. Nam ut mediū præteritū minuitur
una syllaba ab actiuo, sic ēt secūdus aoristus a primo, Se-
cundū futurū a primo. Igitur primo futuro dissyllabo
existente opus esset secundū monosyllabū eē hoc est θῶ
quod absurdum est.

¶ Προσεταιπιὰ ἐνεργητικὰ.

ἐνεσις.

ἴθειπ̄ a genitiuo sui pticipii fit abiecto ῖ̄ & extre-
ma in ῥ̄ mutata, quia quādocunq; participiū
desinit in σ̄ oxytonū & declinatur p̄ ντ̄ Impatiuus
desinit in ῥ̄ ut πῆς πῆεντος πῆεθι. Vel fit a prima p̄sona
plurali extrema in ῥ̄ conuersa πῆε μω πῆεθι. sed pp̄
alternitatē duarū den sarū secunda mutatur in propriā
tenuē ut πῆειπ̄. Penultima uero corripitur. Nā regu-
la est q̄ impatiua ī ῥ̄ & infinitiua ī ραῖ desinētia penul-

timā seruare debēt primæ p̄sonæ pluralis numeri pro-
 prii indicatiui & si a genitiuo participii ét formétur, ut
 τίθε μῦ. τίθεπ. πιδέναι. Est & alia regula q̄ impatiua uerbo-
 rū in μί præsentis temporis corripit penultimā Ho-
 merus tamē eam produxit ὀδυσσεύς γ. ἀλλὰ ἀνὰ πῆλυθι. δὲ
 δουρὶ δέ μοι κλέος ἐσθλόν. Annorandū est q̄ in uerbis ter-
 minatis in μί secundæ personæ impatiuorū circūflexo-
 rū præsentis tēporis magis sunt in usu q̄ secundæ p̄sonæ
 imperatiuorū uerborum in μί ut ἐπίθει. ἐπίθει πῆσαι. ἴσαι.
 ἴσαι. ἴσαι. ἐδίδοι. ἐδίδον. δίδον. Tertia persona a secun-
 da fit extrema in τῶ mutata ut πιδεπ. πιδέτω. ¶ Διμὰ πιδε-
 ζον πιδέτων. ¶ Πλιδιωπιδά πιδεπε. πιδέτωσαν. ¶ Πιδέτω.
 ¶ Τιδεκε πιδεκέτω a tertia persona præteriti actiui sicut
 πέτυφε. πέτυφέτω. ¶ Διμὰ πιδεκέζον. πιδεκέτωρ. ¶ Πλιδιω-
 πιδά πιδεκέπε. πιδεκέτωσαν. ¶ Πιδέτω.

¶ Prim⁹ aoristus non inuenitur. Nā debuerat esse ἔθηκον
 ἔθηκᾶτο ἀπὸ τῶ ἔθηκα. quē admodū ἀπὸ τῶ ἔτυφα. τύφον τυ-
 φατό. sed quia abnegauit consonantē futuri & accepit
 mutā hoc est ῶ & si per oēs modos secundū artē forma-
 ri ac flecti possit, eius tamē usus nō est. hoc idē patitur
 & ἔδωκα, ἔδωκα sicut in primo aoristo barytonorum di-
 ctum est.

¶ Secundus aoristus debuit esse a ḡtō sui participii sicut
 & præsens abiecto ῶ & extrema in ῆ mutata ut θεῖ, θεῖν
 τος. θεῖπ. uel a prima p̄sona plurali extrema in ῆ muta-
 ta ἔθε μῦ. θεῖπ. altera densa in τε uel conuersa, tamē θεῖπ
 non dicimus duabus regulis inter se repugnantibus.

Quarū prior ē, q̄ impatiua in ῥ̄. & iufinitiuā in *ω*
 definentia feruare debēt penultimā primæ p̄sonæ plu-
 ralis numeri proprii indicatiui ut in præfenti dictū est.
 Altera ē q̄ impatiua in ῥ̄ & iufinitiuā in *ω* secūdi
 aoristi penultimā habere uolūt natura p̄ductā, ut *ῥ̄ω*.
ῥ̄ω. *ῥ̄ω*. *ῥ̄ω*. Sed cū tres inueniātur aoristi secūdi
 hoc est *ῥ̄ω*. *ῥ̄ω*. *ῥ̄ω*. corripientes penultimam pluralis
 contra propriam naturam, ut in secūdo aoristo indica-
 tiui dictū est, quā impatiua & iufinitiuā habere debent,
 euenit ut p̄ priorē regulā penultima corripetur ut *ῥ̄ω*
ῥ̄ω. *ῥ̄ω*. *ῥ̄ω*. *ῥ̄ω*. *ῥ̄ω*. *ῥ̄ω*. Per alterā
 uero quæ propria est secūdi aoristi, euenit ut eadē pro-
 duceretur, ut *ῥ̄ω*. *ῥ̄ω*. *ῥ̄ω*. quare opus fuit aliunde ea de-
 ducere, hoc est a secūda persona singulariseiusdem tē-
 poris, abiecto incremento, & longa in propriam breuē
 conuerfa, ut *ῥ̄ω*. *ῥ̄ω*. *ῥ̄ω*. *ῥ̄ω*. *ῥ̄ω*. *ῥ̄ω*. At in
 aliis uerbis talis error non accidit cum penultima pri-
 mæ personæ pluralis secūdi aoristi longa sit, ut *ῥ̄ω*.
ῥ̄ω. & cæter. Tertia persona *ῥ̄ω* tanq̄ ab eo q̄ ē
ῥ̄ω, extrema in *ω* mutata. *ῥ̄ω* *ῥ̄ω*.

Πλὴν ῥ̄ω *ῥ̄ω*.

ῥ̄ω *ῥ̄ω*.

ῥ̄ω *ῥ̄ω*.

ῥ̄ω *ῥ̄ω*, a genitiuo sui p̄icipii fit abiecta *ω* cōsonan-
 te & addita *ω* penultimæ, ac extrema in *ω* mutata per
 cōmunem regulam, q̄ quādo cūq; participiū definit
 in *ω* oxytonū & declinatur p̄ *ω* optatiu' definit in *ω*
 purum, ut *ῥ̄ω*. *ῥ̄ω*. *ῥ̄ω*. *ῥ̄ω*. *ῥ̄ω*. *ῥ̄ω*.

τυφείης τυφείη. **Σ** Δὴ καὶ τιδείη τον τιδείη τλω. **Σ** Πληθυντικά
 τιδείη μω. καὶ συνηγοπή τιδείη μω. τιδείη τε. τιδείη σαυ. a tertia perso
 na singulari addita σαυ τιδείη τιδείη σαυ. Vel a prima plu
 rali extrema in σαυ mutata τιδείη μω. τιδείη σαυ. nā quando
 cunq; prima persona pluralis optatiuorum ante μω ha
 buerit monophthōgum hoc est solam uocalem, tunc
 in σαυ mittit tertiā personā. Quando uero ante μω di
 phthōgum habuerit, subtracto μ facit tertiā personā
 pluralē, ut τὸ πῆ οἱ μω. τὸ πῆ οἱ εν, sicut in primo aoristo pas
 siuo barytonorum dictū est. Ob quā rem si prima per
 sona pluralis horum uerborum p̄ syncopā abiiciat pe
 nulimā non in σαυ sed in σῆ tertia terminabit cum pe
 nultima quæ in itegra dictiōe antepenultima erat, sit
 diphthongus ut τιδείη μω. τιδείη μω, subtracto μ fit τιδείη
 ἄπῆ οἱ σ.

τῶς. καὶ τῶς.

Τ τιδείη οἱ μι. a genitiuo participii extrema in μι muta
 ta & addita ἰώτα penultima ut τιδείηως τιδείη οἱ μι. τιδείη οἱ σ.
 τιδείη οἱ. sicut πετύφοι μι. πετύφοις. πετύφοι. **Σ** Δὴ καὶ τιδείη οἱ χον.
 τιδείη οἱ τλω. **Σ** Πληθυντικά τιδείη οἱ μω. τιδείη οἱ τε. τιδείη οἱ εν.
Σ α. **Θ** ἴκ μι. θήκας. θήκας. ἀχενκα. **Σ** β. **Θ** εἶν.
 agtō sui pticipii fit sicut & præsens, ut θεὸς θέντος θένν. θένσ.
 θεῖν. **Σ** Δὴ καὶ θεῖν τον θεῖν τλω. **Σ** Πληθυντικά θεῖν μω. θεῖν τε. θεῖν
 σαυ. καὶ θεῖν ἄπῆ οἱ σ. ἀπὸ τοῦ θεῖ μω. ὀδυσσεύς. γ. αἱ δ' ἐμοὶ γαστήρ
 θεοὶ δυνάμιν παρθέεν καὶ ἰλιούδης. δ. τὰ δ' πάντα θεοὶ με
 τὰ μῶλια θεῖν. **Σ** γ. α. **Θ** ἴσσι μι. a gto participii eiusdē
 t̄pis extrema in μι mutata, & add. ἰώτα penultima θήσων
 θήσωντος θήσσι μι. θήσσις θήσσι. **Σ** Δὴ καὶ θήσσι χον θήσσι τλω. **Σ** Πλη
 θυντικά θήσσι μω. θήσσι τε. θήσσι εν.

Ἐπιποτακτικὰ ἐνεργητικὰ.

Ἐνεργῶς ἢ 523.

Ἐάν τι πρῶτα a tertia persona präteriti imperfecti extrema in ω̄ conuersa & abiecto augmento, ut ἐπῆθη, εἰάν τι ω̄ sicut ἐτύφθη εἰάν τυφῶ. Vel fit a prima persona, quoniam tria tempora indicatiui hoc est präteritum imperfectū präteritum perfectum, & aoristi abiecto incremento präterquam in präterito perfecto & extrema in ω̄ mutata faciunt subiunctiuum. Cur autem πρῶτα circumflectatur iam dictum est q̄ quodocunq; participium desinit in σ oxytonū, & declinatur per ντ̄ subiūctiuus desinit in ω̄ circumflexum. Secunda persona πρῶτα. Tertia πρῶτα ἰω̄τα quidem subscripto. quia omne uerbum in ω̄ desinens habet secundam & tertiam personam singularis numeri in diphthongum desinētes aut propriam aut impropriam. Etiam aduertendum est q̄ in hac prima coniugatione secunda & tertia persona presentis tēporis & aoristi secundi modi subiunctiuus desinunt in η̄. ut πρῆς, πρῆ, ἥς, ἥ. in secunda desinunt in ᾱ ut ἰσῆς, ἰσῆι, σῆς, σῆι. in tertia in ω̄ ut δὴδῶς, δὴδῶ, δῶς, δῶ.

Ἐστὶν ἐνὶ τῇ γενεῇ ταύτῃ ἡ ἀρχὴ τῆς ἐπιποτακτικῆς.

καθόλου τὰ εἰς ω̄ ὑποτακτικὰ εἰς η̄ γὰρ ἀδύτηρον ἐπιποτακτικῶν πλὴν δὲ ἀδύτηρας καὶ τρίτης συζυγίας ἧς περιπαύμενον καὶ ἧς εἰς μτ̄. ἐκφύει γὰρ ὁμοίως τοῖς ὀρθοῖς ὑποτακτικὰ κλίουσιν. οἷον εἰάν βροῆς εἰάν χυσοῖς. εἰάν ἰσῆς, εἰάν δὴδῶς. Ἐδὲ καὶ εἰάν πρῶτον, πρῶτον. Ἐπληρωτικὰ εἰάν πρῶτον, πρῶτον, πρῶτον. Ἐπὶ τῇ ἐπιποτακτικῇ, πρῶτον, ἀπρῶτον, ἀπρῶτον. Ἐπὶ τῇ ἐπιποτακτικῇ, πρῶτον, ἀπρῶτον. Ἐπὶ τῇ ἐπιποτακτικῇ, πρῶτον, ἀπρῶτον.

Tertia

ὄνται & tunc penultima natura producitur, sicut & propria eius regula postulat, Est etiam & alia formatio communis tam presentis temporis quam aoristi secundi uerborum in *μαι* hoc est a genitiuo participii ut *θεῖος θεῖονος . θεῖωνος*. uel a prima persona plurali modi indicatiui abiecto incremento & extrema in *μαι* mutata, ut *ἔθε μω θεῖωνται*. Vbi euenit penultimam correptam esse contra naturam secundi aoristi. quare idem error hic accidit, qui & imperatiuo modo, hoc est duarum regularum repugnantia, quarum prior est quod imperatiua in *θι* & infinitiua in *μαι* secundi aoristi penultimam natura longam habere uolunt & hac regula propria est secundi aoristi. Est & alia regula generalis, quod imperatiua in *θι* & infinitiua in *μαι* seruare debent penultimam primae personae pluralis numeri eiusdem temporis. Sed cum penultima pluralis huius aoristi breuis sit, necesse est per hanc regulam & penultimam infinitiui aoristi secundi corripi. sed hic error tribus uerbis tantum accidit, quae superius annotata sunt, quorum aoristi secundi, hoc est *ἔθεν ἔδω μὴν* corripunt penultimam pluralium contra eorum naturam, quam infinitiua eiusdem temporis seruare debet ut *ἔθε μω θεῖωνται . ἔδο μω δόνται . ἔμω ἔωνται*. Quae quidem infinitiua ut hanc euitaret repugnantiam acceperunt subiunctiuas uocales hoc est *ι* & *υ* in diphthongum (*νᾱ ῑ* per *ῑ* augetur, & *ο̄ μικρόν* per *ῡ ψιλόν*) & sic productam fecerunt eorum penultimam, ut *θενται . δούναι . ἔνται*. quae iccirco annotata sunt, quoniam diphthongum habet in penultima contra propriam naturam. Nam infinitiua in *μαι* habentia per declinati-

uum respuūt habere diphthōgū in penultima. at ī aliis uerbis siue a tertia p̄sona singulari siue a p̄ma plurali formētur infinitiua secūdi aoristi, penultima semp̄ est lōga cū indicatiuo eadē in oī nūero semp̄ producat̄ur, ut ἔγνω ἔγνω μὲν ἔγνωσαν. ἔσκη ἔσκη μὲν ἔσκησαν καὶ τὰ λοιπὰ.

¶ **Ἔσθ' α.** Ἐθέσειν a tertia p̄sona eiusdē tēporis fit, ut θήσω. θήσεις. θήσει. θήσειν. sicut a τύψω. τύψεις. τύψει. τύψειν.

¶ Participiorū formatiōes ī proprio tractatu latissime habētur, ὄεις τε ἀπαθητικὰ ἐνεστώσ.

¶ **Τίδεμαι.** ab actiuo fit extrema ī μαι ac penultia ī propria breuē mutatis τίδεμαι, τίθεμαι. Corripitur ēt penultia ad similitudinē penultimæ primæ p̄sonæ pluralis nūc̄ri actiui. Quia oē uerbū passiūū siue mediū habēs in fine μ̄ declinatiūū penultimā uult h̄re primæ p̄sonæ pluralis proprii īdicatiui actiui τύπσομεν. τύπσομαι. τίθεμεν. τίθεμαι. Est autē μ̄ declinatiūū (ut ēt in barytonis dictum est) qđ in prima p̄sona oīum numerorū ex declinatiōe sumitur ut τίθεμαι. τίθεμεθον. τίθεμεθα. ἐπιθέμην. ἐπιθέμεθον. ἐπιθέμεθα. Secūda p̄sona τίθεσαι a tertia fit τ̄ in σ̄ mutato. Est. n. regula q̄ uerba passiuua habētia participiū actiūū ī σ̄ oxytonū mutato τ̄ tertiæ p̄sonæ singularis in σ̄ faciūt secūdā p̄sonam singularē eiusdē numeri. τίθεσαι. τίθεσαι. Tertia a prima μαι ī τ̄ mutata τίθεσαι. ¶ **Δὲ καὶ τίθεμεθον. τίθεσθον. τίθεσθον.** ¶ **Πληθυντικὰ ἐπιθέμεθα. ἐπιθέθε. ἐπιθενται.** ¶ **Ἔσθ' β.**

¶ **Ἐπιθέμην.** a prima persona singulari p̄sentis t̄pis μαι in μην̄ mutata, ac ē cōi incremento p̄posito. τίθεμαι ἐπιθέμην. secūda p̄sona ἐπιθέσθ a tertia singulari τ̄ ī σ̄ cōuerfo

per eandem regulam quæ in præfenti dicta est ἐπίθετο
ἐπίθετος Tertia uero a prima μῆρ in τῶ conuersa ἐπίθε
μῆρ. ἐπίθετο. Ἐ Δὲ μὲν ἐπίθεμενον. ἐπίθετον. ἐπίθετον. Ἐ Πλ
δυντικὰ ἐπίθεμεθα. ἐπίθεθε. ἐπίθερο.

Ἐ δὲ μῆρ. esse debuerat. quoniam cum præterito
passiuo uerborum in μῆ cætera cum præteritis bary-
tonorum communia sint, hoc habet proprium, ut
penultimam in debitam breuem coniugationis con-
uertatur δέδωκα δέδομαι. Sed quia præteritum actiuum
huius uerbi actiui πέθειμι. auisit propriam penultimam
& assumpsit ἑ diph. boeotorum more, eandem etiam
retinuit præteritum passiuū ut πέθεικα πέθειμαι. Secunda
persona πέθεισαι a tertia τ in σ conuerso. Tertia a prima
μῆρ ἢ τῶι mutata πέθειμαι πέθειται. Ἐ Δὲ μὲν πέθειμεθον. πέθει-
σθον. πέθεισθον. Ἐ Πλ δυντικὰ πέθειμεθα πέθειθε. πέθειται. καὶ ἰω
νικῶς πέθειται. Ἐ δὲ μῆρ.

Ἐ πέθειμῆρ. a præterito passiuo μῆρ in μῆν mutata, & ἑ
præposito, cū præteritum a consonante incipiat πέθει-
μαι ἢ πέθειμῆρ. habet etiam eandem penultimam cum præ-
terito passiuo ut cunq; sit. Secunda persona ἐπέθεισθον a ter-
tia τ in σ conuerso. Tertia a prima extrema in τῶ mu-
tata ἐπέθειτο. Ἐ Δὲ μὲν ἐπέθειμεθον ἐπέθεισθον. ἐπέθεισθον. Ἐ Πλ
δυντικὰ ἐπέθειμεθα. ἐπέθειθε. ἐπέθειρο. Ἐ δὲ μῆρ.

Ἐ πέθεινα tertia persona præteriti passiuī extrema in θῶν
mutata, & abiecta consonante in principio præteriti ge-
minata. Corripitur etiam penultima, quia omnis aori-
stus passiuus uerborum in μῆ penultimam correptam
habere

habere debet, ut $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\acute{\iota}\nu$ $\epsilon\iota\sigma\acute{\iota}\theta\eta\iota$. sed pp alternitatē duarū dē farū penultima mutatur in propriā tenuē, non autē extrema, ut $\epsilon\iota\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\iota$. qđ factū est ne p̄priā terminationē amitteret primus aoristus passiuus. Annotantur $\epsilon\iota\sigma\tau\acute{\omega}\theta\eta\iota$ καὶ $\eta\delta\iota\omega\acute{\alpha}\theta\eta\iota$ quorum penultima producitur, sed non sūt a themate uerborū in $\mu\acute{\iota}$ nā alterū a circumflexo uerbo hoc est $\sigma\tau\acute{\omega}\theta\epsilon\acute{\iota}\nu$. deducitur, alterū uero a barytono hoc est $\delta\iota\omega\acute{\alpha}\theta\epsilon\acute{\iota}\nu$. Secūda persona $\epsilon\iota\tau\acute{\iota}\theta\eta\iota$. Tertia $\epsilon\iota\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\iota$. sicut $\epsilon\iota\tau\acute{\upsilon}\phi\theta\eta\iota$ $\epsilon\iota\tau\acute{\upsilon}\phi\theta\eta\iota$ $\epsilon\iota\tau\acute{\upsilon}\phi\theta\eta\iota$. C Διὰ $\epsilon\iota\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\iota$ $\epsilon\iota\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\iota$. C Πληθυντικὰ $\epsilon\iota\tau\acute{\iota}\theta\eta\iota$. $\epsilon\iota\tau\acute{\iota}\theta\eta\iota$. $\epsilon\iota\tau\acute{\iota}\theta\eta\iota$. καὶ $\epsilon\iota\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\iota$. C β.

C Secundus aoristus passiuus nō inuenitur, qm̄ secūdi aoristi actiui uendicarunt sibi eorū terminationē, hoc ē $\epsilon\iota\theta\eta\iota$. $\mu\epsilon\tau\acute{\alpha}$. C $\tau\epsilon\theta\acute{\eta}\sigma\mu\alpha\iota$. a secūda p̄sona primi aoristi passiuī addita $\sigma\mu\alpha\iota$ et abiecto ē cōmuni icremēto, ut $\epsilon\iota\theta\eta\iota$ $\epsilon\iota\theta\eta\iota$ $\tau\epsilon\theta\acute{\eta}\sigma\mu\alpha\iota$. Secūda persona a tertia fit abiecto τ , et ϵ et α in η , ac τ subscripto $\tau\epsilon\theta\acute{\eta}\sigma\tau\alpha\iota$. Tertia a prima $\mu\alpha\iota$ in $\tau\alpha\iota$ ac penultima in ϵ mutatis, $\tau\epsilon\theta\acute{\eta}\sigma\tau\alpha\iota$. C Διὰ $\tau\epsilon\theta\acute{\eta}\sigma\mu\epsilon\theta\eta\iota$. $\tau\epsilon\theta\acute{\eta}\sigma\epsilon\theta\eta\iota$. $\tau\epsilon\theta\acute{\eta}\sigma\epsilon\theta\eta\iota$. C Πληθυντικὰ $\tau\epsilon\theta\acute{\eta}\sigma\mu\epsilon\theta\eta\iota$. $\tau\epsilon\theta\acute{\eta}\sigma\epsilon\theta\eta\iota$. $\tau\epsilon\theta\acute{\eta}\sigma\tau\alpha\iota$. $\mu\epsilon\tau\acute{\alpha}$. C $\tau\epsilon\theta\acute{\epsilon}\sigma\mu\alpha\iota$. a secūda persona præteriti passiuī interposita $\sigma\mu\alpha\iota$ ut $\tau\epsilon\theta\acute{\epsilon}\sigma\tau\alpha\iota$ $\tau\epsilon\theta\acute{\epsilon}\sigma\mu\alpha\iota$. Differt autem a passiuo futuro penultima solū. C Πληθυντικὰ $\tau\epsilon\theta\acute{\epsilon}\sigma\mu\epsilon\theta\eta\iota$. $\tau\epsilon\theta\acute{\epsilon}\sigma\tau\alpha\iota$. $\tau\epsilon\theta\acute{\epsilon}\sigma\tau\alpha\iota$.

C Προσωπικὰ παθητικὰ. $\epsilon\iota\sigma\tau\acute{\omega}\theta\eta\iota$. C $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\sigma\tau\alpha\iota$. a secūda p̄sona ptī imperfecti passiuī abiecto in cremento, ut $\epsilon\iota\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\sigma\tau\alpha\iota$ $\epsilon\iota\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\sigma\tau\alpha\iota$. C Προσωπικὰ $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\sigma\tau\alpha\iota$ $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\sigma\tau\alpha\iota$. ad similitudinē impatiui ptī p̄fecti passiuī barytonorū tertiæ cōiugationis. C Διὰ $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\sigma\tau\alpha\iota$. $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\sigma\tau\alpha\iota$. C Πληθυντικὰ

καὶ πῆθε. πῆθεωσα ρ. $\omega\zeta$ ρ. $\omega\zeta$. $\text{C T} \epsilon\delta\epsilon\iota\sigma$ a secūda p
fona pti plusq̄pfecti abiecto ē ut ἰπιδείμην ἰπιδείσοι πιδείδιω.

$\text{C A} \iota\kappa\alpha$ πιδείδον πιδείδιον. C P ληθυπικὰ πιδείδι. πιδείδωσα ρ
ad similitudinē barytono ρ.

C A ἴ. $\text{C T} \epsilon\delta\epsilon\iota\sigma$ a ter-
tia psona primi aoristi passiui abiecto icreméto, & add.
δι syll. ἰπιδείη πιδείη. sed pp alternitatē duarum denfarū ex
trema ī tenuē cōuertit, ut πιδείη πιδείτω. sicut πύφωη πύ-
φωίτω. $\text{C A} \iota\kappa\alpha$ πιδείη πιδείτων. C P ληθωπικὰ πιδείτε πιδείτωσα ρ

$\text{C E} \nu\kappa\tau\iota\kappa\alpha$ πιδείη. ἐνεσώ ρ. $\omega\zeta$ ρ.

$\text{C T} \epsilon\delta\epsilon\iota\mu\eta$ a priā psona p̄sentis tpis passiui ἰdicatiui mōi
extrema ī μῆν mutata, & add. ῖ penultima, sicut in passi
uis barytonorū dictū ē, ut πιδέμαι πιδείμην. πιδείσοι. πιδείτω ac
cētū circūflexo in penultia secunda & tertia psona, si
cut ī optatiūo passiūo uerbo ρ circūflexo ρ p̄ma cōiū
gationis dictū est. $\text{C A} \iota\kappa\alpha$ πιδείμεθον. πιδείδον. πιδείδηρ.

C P ληθωπικὰ πιδείμεθα πιδείδε. πιδείντο. $\omega\zeta$ ρ. $\omega\zeta$. $\text{C T} \epsilon\delta\epsilon\iota\mu\eta$
a prima psona pti passiui μαῖ in μῆν cōuersa πιδέμαι

πιδείμην. πιδείσοι. πιδείτω accētū circūflexo in penultima pri
ma & secūda psona sicut in p̄senti. $\text{C A} \iota\kappa\alpha$ πιδείμε

θον. πιδείδον. πιδείδην. C P ληθωπικὰ πιδείμεθα. πιδείδε. πιδείντο.

C A ἴ. $\text{C T} \epsilon\delta\epsilon\iota\sigma$ ηρ. a gto participii passiui eiusdē téporis
extrema in ῖν mutata, & add. ῖ penultima, ῖ tamé prius
subtracto ut πιδείς πιδείντος. πιδείν. πιδείσος πιδείν. sicut πύφεί
ηρ τυφείσος. τυφείν. $\text{C A} \iota\kappa\alpha$ πιδείντον πιδείντηρ. C P ληθωπ
ικὰ πιδείνμεθον. πιδείντε πιδείνσων. $\mu\epsilon\zeta$ ἴ. $\text{C T} \epsilon\delta\epsilon\iota\sigma$ ῖμω a priā p
fona futuri pass. ἰdicatiui extrema in μῆν mutata, & ad
dita ῖ penultima πιδείσομαι. πιδείσοίμην. πιδείσοιο. πιδείσοιτο.

πενήσοι μεθα. πενήσοι δε. πενήσοι γτο. *μῆρ' μῆρ'.* **Ε**Τ εφ' σοί μῆρ.
a prima psona eiusdē tpis, ut πεείσομαι. πεείσοι μῆρ. πεείσοι ο
πεείσοι γρ. **Ε**Δ γὰρ πεείσοι μεθον. πεείσοι δοι. πεείσοι δην.

ΕΠ ληθονηκὰ εφ' σοί μεθα. πεήσοι δε. πεείσοι γρ.

ΕΥ ποτακτικὰ παθητικὰ. ἐν εὐς *εὐ* *κ* *τ* *ζ*.

Εἂν πθῶμαι. a prima psona subiūctiuī actiuī add. *μαί*
εἰ πθῶ. *εἰ* πθῶμαι. Nā subiūctiuū actiuū assumpta
μαί syll. passiuum facit. Potest et formari a prima pso
na passiuī, modi indicatiuī, penultia in *ω* mutata. Nā
oē uerbū passiuū siue mediū habēs in fine *μ* declinati
uū extrema in *μαί* mutata, si in eā nō desinat, & uocali
penultima syllabæ in *ω* cōuersa subiūctiuū passiuum
facit, ut *τίθῃμαι* *εἰ* πθῶμαι. penultia circūflexa. qm̄ *τίθῃμαι*
hēt in usu. Subiūctiua enī *ί* *μαί* desinētia praesentis
tpis a uerbis desinētib' in *μ* si habeāt indicatiuū actiuū
in usu circūflectūtur in penultima, ut *τίθῃμαι* *εἰ* πθῶμαι
ἴσῃμαι *εἰ* ἴσῶμαι. Si aut nō habeāt actiuū in usu acūtur
ί ante penultima *διδῶμαι* *εἰ* πθῶμαι. qd *διδῶμαι* nō est in
usu *εἰ* πῖσῃμαι. *εἰ* πῖσῶμαι. Alia aut si a circūflexis existāt
circūflectuntur. *εἰ* πῶσῃμαι. *εἰ* πῶσῶμαι. *εἰ* πῖλῶ *εἰ* πῖλῶμαι.
Etiā quādo sint ptī perfecti *εἰ* πῖπῃσῃμαι *εἰ* πῖ μὲνῶμαι.

Quod etiam seruandum ē in uerbis desinētibus in *μ*
quia & ipsa in praeteritis perfectis circūflectuntur.

Grauantur autem eaque a barytonis existūt, ut *εἰ* πύ
πῃ *εἰ* πύπῃσῃμαι. *εἰ* πύπῃσῶ *εἰ* πύπῃσῶμαι. Secunda pso
na *πῖ*, quæ similis est tertiæ psonæ actiuī eiusdem tpis

ΕΔ γὰρ πενήσοι μεθον. πενήσοι δοι. πενήσοι δην. **Ε**Π ληθονηκὰ

p cōem regulā q̄ in uerbis circūflexis, & terminatis in
 μῖ uniuerſaliter tertia p̄ſona ſubiunctiui actiui ē ſecun-
 da ſubiunctiui paſſiui. Tertia p̄ſona a ſecūda fit. addita
 τῶν τῶν τῶν τῶν. poſſūt tamé & alio mō formari ſecūda &
 tertia p̄ſona, ſicut in barytonis dictū ē, hoc eſt, ſecunda a
 tertia, ſubtracto τ & ἦ ἰ ᾠ ac ἰ ſubſcripto τῶν τῶν τῶν. Ter-
 tia uero a prima μαῖ in τῶν, ac penultima in ἦ cōuerſa. πῖ-
 θῶμαι τῶν τῶν. Ε Δὲ καὶ ἐὰν πῶμεθον. πῶμεθον. πῶμεθον. Ε Γ Λη
 θῶν πῶν ἐὰν πῶμεθα. πῶμεθα. πῶν τῶν. Ε Δὲ καὶ ἐὰν τε-
 θῶμαι a cōi ptō paſſiuo hoc ē πέθεμαι. (nā πῶμαι boeo-
 torū eſt) penultima in ῶ mutata p̄ cōem regulā ſupra in
 præſenti dictā q̄ oē uerbū paſſiuū ſiue mediū habēs in
 fine μῖ declinatiuū & cætera. Moſcopulus tamé for-
 mari uult ap̄tō actiuo ſubiunctiui modi ſicut & præſens
 add. μαῖ ἐὰν πεθέω. ἐὰν πεθέωμαι. ſed quia hoc pt̄m nō ē,
 in uſu, nec ét uidetur hac regula eē cōis oīum tēporū
 nā in uerbis terminatis in ῶ. ſi ab actiuo ptō modi ſub-
 iunctiui formari liceret paſſiuū dicédū eſſet, ἐὰν πετύφω.
 ἐὰν πετύφωμαι. nec opuſeſſet ſupplere p̄ participium &
 uerbū ſubſtātiuū, uideť potiuſeē formādū a ptō paſſi-
 uo cōi modi iudicatiui penultima in ῶ mutata. ſicut in
 aliis uerbis, ubi nulla interceſſerit cōſonās, nec diphthō-
 gus fuerit ut πεποιήμεαι. ἐὰν πεπώωμαι. ſic πέθεμαι. ἐὰν πεθῶ-
 μαι. Secūda p̄ſona ἐὰν τῶν. a tertia ſingulari pt̄i actiui
 extrema ſyllaba abiecta & accētū acuto in circunflexū
 mutato ἐὰν πεθέω πεθέης πεθέη. πεθῖ. ε. η. regula ὅτι ἐπὶ τῶ
 περιλαμβανῶν ἐπὶ τῶν εἰς μῖ καθόλου τὰ τριῖτα προσημασῶν

ἐπισημασθῆναι. **Π**αρακλήσις ἢ ὑπεκτικὴ ἀποβολὴ τῆς τε-
 τάρτης συλλαβῆς ὅτι δὲ ἕτερον τὸ παθητικὸν κίσει. **T**ertia πῶνται,
 a secūda add. πῶ. Potest et formari tertia a prima, & secū-
 da a tertia ut supra i pñti dictū est. **Θ** α. Ἐὰν πῶ
 a tertia personā pmi aoristi passiuī extrema i ω̄ mutata,
 et augumēto abiecto, ut i πῶλω ἐπέως i πῶν. Ἐὰν πῶ. πῶσ
 πῶσ sicut Ἐὰν τυφῶ. τυφῶς. τυφῶν. **Δ** ἕκαστος Ἐὰν πῶ. πῶ
 πῶ. **Π**ληθυντικὰ. Ἐὰν πῶ. πῶμεν. πῶντε. πῶσι.

Απερίμφοτα παθητικὰ. **Τ**ερισὺς **Θ** α. **Τ**
Τίθεται a tertia psona singulari passiuī extrēa in θῶ
 mutata ac σ̄ interposito. τίθειται τίθειται. Nā omne uerbū
 passiuū, siue mediū habens i tertia psona τ̄ purū hoc
 ē nulla cōsonante antecedēte cuiuscūq; sit tēporis facit
 infinitiuū mutata extrema i θῶ, ac σ̄ interposito, ita
 τῆν ut ubi fuerit incrementū abiiciatur, excepto pto per
 fecto, et paulo post futuro, ut i barytōis dictū est. Potest
 et fieri a secūda pluralis numeri ἵστηται ἐφίληται εἰς αἰ δὲ φ.
 τίθειται τίθειται. **Θ** α. **Τ**εθῆται. a tertia psona sin-
 gularis pti passiuī extrema i θῶ mutata, ac interposito
 σ̄ seruato quidē augumēto, & accētū i pēultima trāssū-
 pto. τίθειται. τεθῆται. Vel a tertia persona pluralis sicut et p̄sēs
 penultima τῆν circū flexa cū sit natural lōga āte breuē **Θ** α.
Τεθῆναι. a tertia psona pmi aoristi passiuī addita νῆ.
 syllaba. ἐπέθη. τεθῆναι. sicut ἐτύθη τυθῆναι. **Θ** α. **Τ**
 θῆσθε. a tertia psona singulari eiusdē tēporis uel a secū-
 da plurali **Θ** α. **Τ**εθῆσθε. **Τ**εθῆσθε. **Τ**εθῆσθε.

Verba media sicut in barytonis dictū est, in prae-
 t. iii

fēti & ptō impfecto formationē habēt cōmunē cū pas-
siuis, & si ueteres grāmatici ī his duob⁹ tēporib⁹ ea nul-
lo modo uariare cēsuerūt iccirco eundē ordinē quo in
barytōis usus sū ī his quoq; uerbis suandū putauī. Esto
igr̄ horū uerborū tertius locus & p̄ oīa tpa q̄ formari pos-
sunt sit eorū uariatio.

Θ *Οριστὴ ἀ μέσα ἐν τῶς*
⊕ *Γ* ἴδεμαι· τίθειαι· τίθει· .sicut passiuā. ⊕ *Δ* ἴκε· ἀ· τίθει· μέ· τίθει·
δορ· τίθει· δορ· ⊕ *Π* ληθύνω· ἴκα· ἀ· τίθει· μέ· τίθει· δορ· τίθει· δορ· ⊕ *Ξ* ἴ·
δέ· μιν· ἐ· τίθει· σο· ἐ· τίθει· το· ⊕ *Λ* ἴκε· ἀ· ἐ· τίθει· μέ· τίθει· δορ· ἐ· τίθει· δορ· ἐ· τίθει· δορ·
⊕ *Π* ληθύνω· ἴκα· ἀ· τίθει· μέ· τίθει· δορ· ἐ· τίθει· δορ· ⊕ *Ϟ* *β*· mediū ptm p-
fectū, et ptm plusq̄ pfectū ī his uerbis formari nō possūt,
sicut neq; in uerbis circūflexis a qb⁹ deriuātur. ut in ptō
medio barytonorū dictū ē. ⊕ *α*· ἐ· θη· ἀ· μιν· ἐ· θη· λω· ἐ· θη· κα·
το· ab actiuo, hoc ē· ἐ· θη· κα· sicut ἐ· τυ· φα· μιν· ἐ· τυ· φα· ἐ· τυ· φα· το· ἀ·
τω· το· ἐ· τυ· φα· ⊕ *Δ* ἴκε· ἀ· ἐ· θη· ἀ· μέ· τίθει· ἐ· θη· λω· δορ· ἐ· θη· ἀ· ἀ· δορ· ⊕ *Π* λη-
θύνω· ἴκα· ἀ· ἐ· θη· ἀ· μέ· τίθει· ἐ· θη· κα· δε· ἐ· θη· κα· ρ· το· ⊕ *β*· ἴ· δέ· μιν· a pri-
ma p̄sona si aoristi actiui extrēa uocali īpropriā breuē
cōiugatōis mutata, ac interposita μιν· ἐ· θη· ρ· ἐ· δέ· μιν· antiq̄ tñ
a priō aoristo pas· formari uoluerūt, extrēma in μιν· mu-
tata, & tenui in densā cōuerfa ἐ· τίθει· ρ· ἐ· δέ· μιν· Secūda p̄so-
na a tertia fit τ· in σ· mutato ἐ· τίθει· ρ· ἐ· τίθει· σο· κ· ο· ι· ρ· ῶ· & abiecto σ·
ἴω· ρ· ἴ· δέ· ο· α· ἴ· ρ· ᾄ· σο· ἴ· τω· ἐ· ρ· ο· ε· ἴ· σο· οὐ· ἀ· ἴ· σ· ἴ· δέ· ο· ῶ· Tertia p̄so-
na a p̄ma, extrēma ī τ· mutata· ἐ· τίθει· ρ· ⊕ *Δ* ἴκε· ἀ· ἐ· δέ· μέ· τίθει· ρ· ἐ· τίθει·
δορ· ἐ· τίθει· δορ· ⊕ *Π* ληθύνω· ἴκα· ἀ· ἐ· δέ· μέ· τίθει· ἐ· τίθει· δε· ἐ· τίθει· δορ·
⊕ *Ϟ* *α*·
⊕ *Θ* ἴσομαι. a futuro actiuo fit add· μαι· & ὠ· mag· in ὠ· par-
uū mutato ut ἐ· τίθει· σο· ἐ· τίθει· σο· μαι· ἐ· τίθει· σο· ἐ· τίθει· σο· ται· ⊕ *Δ* ἴκε· ἀ· ἐ· τίθει· μέ· τίθει·
δορ· ἐ· τίθει· δορ· ἐ· τίθει· σο· μαι· ἐ· τίθει· δε· ἐ· τίθει· δε· ἐ· τίθει· δε· ἐ· τίθει· δε·
⊕ *Ϟ* *β*·
Secūdu futurū mediū formari nō pōt, cū actiuū oīo de

quæ uocalis ancepes ē hic natura habetur lōga . Ionice
 uero nō formatur tertia persona i hac secūda coniuga
 tione διὰ τὴν λακκοφονίαν . nam ἴσα σοι . dicendum fuerat
 ἴσῃ . Ἐἴσῃ ἴσῃσ . ἴσῃ . a presentis sicut ἐπίσῃ . ἘΔίκα ἴσῃ
 σοι . ἴσα τῆρ . penultia corripita sicut et presentis . ἘΠλη
 ὤπικα ἴσα μῶν . ἴσα τε . ἴσα σῶν . ὤσῃ . Ἐἴσῃκα esse debue
 rata futuro σῆσῶν . cuius penultimā præteritū pfectum
 seruari debet sed ne coincidat cū ἴσῃκα , quod est medi
 um præteritum ἀπὸ τοῦ ἴσῃω mutata ē ἡ in ᾠ & dici
 mus ἴσακα . ἴσακασ . ἴσακα . ἘΔίκα ἴσακα σοι . ἴσακα
 σοι . ἘΠληθωπικα ἴσακα μῶν . ἴσακα τε . ἴσακασ . Seruat
 enī aspirationē presentis , quoniā ē ingrediens præteri
 ta tēpora modi indicatiui si remanet in aliis modis spm̄
 thematis seruat , ut in hoc uerbo ἴσῃμι . ὀσῃ . ἴσακα . ἴσακα
 ἴσακακοιμι . ἴσῃ ἴσῃκω . ἴσα κέραι . ἴσακως ἴσακός . Si uero ca
 dit hoc est si nō remanet in aliis modis , sicut est i ambo
 bus aoristis , tenuē spm̄ habet ut ἴσῃσα , σῆσον . σῆσοιμι . & ce
 tera ἴσῃ . σῆθι . σῆθην . ἴσῃσῶ . & alia .

Ἐἴσακα . ἴσακασ . ἴσακα . a præterito perfecto , unde &
 eundem seruat spiritū , cū in aliis modis idē sit præteri
 tum perfectum & præteritū plusq̄ pfectum . ἘΔί
 κα ἴσακασοι . ἴσακασοι . ἘΠληθωπικα ἴσακα μῶν . ἴσακα
 ἴσακακοιαν . ὤσῃ . Ἐἴσῃσα . ἴσῃσασ . ἴσῃσαι ἘΔίκα ἴσῃσα σοι
 ἴσῃσα τῆρ . ἘΠληθωπικα ἴσῃσα μῶν . ἴσῃσα τε . ἴσῃσῶν . ὤσῃ .
 Ἐἴσῃν . ἴσῃς . ἴσῃ . a futuro extrema i σ̄ mutata & ē com
 muni incremento præposito σῆσῶ ἴσῃν . ἘΔίκα ἴσῃ
 σοι . ἴσῃ τῆρ . ἘΠληθωπικα ἴσῃ μῶν . ἴσῃ τε . ἴσῃσῶν .
 Ἐσῆσῶ . σῆσεις σῆσει . sicut τὴ ψῶ . τὴ ψῆσ . τὴ ψῆσῶ .

ἔστω. Ἐἰσαγωγή. secūda persona ἰσασις ἀποβολῆ τοῦ σ ἢ κρῖσι τῶ α καὶ ὁ εἰς ὠμίγα ἰσω. Tertia ἰσατο. Ἐλάκη, ἰσαμέθωρ ἰσαδων ἰσαδην. Ἐπληθυντικὰ ἰσαμέθω. ἰσαδε. ἰσαντο. ἔστω. Ἐἰσαμί. ἰσασις. ἰσασιται a präterito acti

uo penultima correpta ac principali aspirata, cum eti-
am in aliis modis ē seruetur sicut in actiuis. Ἐλά-
κῃ καὶ ἰσαμέθωρ. ἰσαδων. ἰσαδην. Ἐπληθυντικὰ ἰσαμέθω.

ἰσαδε ἰσανται. καὶ ἰωνικῶς ἰσαται esse debuerat, sed pro-
pter hiatum, siue malum sonum in usu non est.

Ἐἰσαμί. Ἐἰσαμί. ἰσασι. ἰσασι. a präterito perfecto extre-
ma ἰμίη mutata. Ἐλάκῃ ἰσαμέθωρ. ἰσαδων. ἰσαδην.

Ἐπληθυντικὰ ἰσαμέθω. ἰσαδε. ἰσαντο. Ἐἰσαδην. ἰσαδης. ἰσαδη. Ἐλάκῃ ἰσαδην. ἰσαδην.

Ἐπληθυντικὰ ἰσαδην. ἰσαδην. ἰσαδην. ἰσαδην. καὶ ἰσαδην. princi-
pali syllaba tenui spiritu signata quoniam ē cadit ut ἰσα-
δην τὸ προσκεκλιμένον & reliqua. ἰσαδην.

Ἐσυνθροισμαί. ἰσαδης. ἰσαδης. a secūda persona aori-
sti passiuī abiecto augmento & addita ὀμαί. Ἐλάκῃ
ἰσαδην. ἰσαδην. ἰσαδην. Ἐπληθυντικὰ ἰσαδην. ἰσαδην.

Ἐἰσαομαι. ἰσαοσι. ἰσαοσι. a secūda persona präteriti
passiuī interposita ὀμ. Ἐλάκῃ ἰσαομεθω. ἰσαοδων. ἰσαο-
δην. Ἐπληθυντικὰ ἰσαομεθω. ἰσαοδε. ἰσαοσονται. prin-
cipali syllaba aspirata cum ē in aliis modis seruetur, si-
cut in präterito perfecto.

Ἐπληθυντικὰ ἰσαοσονται. Ἐπληθυντικὰ ἰσαοσονται. Ἐπληθυντικὰ ἰσαοσονται.

Ἐἰσασι. Ἐἰσω. a secūda persona präteriti imperfecti pas-
siui

Ἰλλί ἰστέδω. ἘΔιηλὰ ἰστέδων. ἰστέδωρ. ἘΠληθυντὰ ἰστέδε.
 ἰστέδωσαν. $\omega\zeta$ καὶ $\pi\chi$. ἘἜσασι ἰστέδω. ἘΔιηλὰ ἰστέδων.
 ἰστέδωρ. ἘΠληθυντὰ ἰστέδε. ἰστέδωσαν. $\omega\zeta$ α. ἘΣτα
 θητι. σαθήτω. ἘΔιηλὰ σαθήτων. σαθήτων. ἘΠληθυντικὰ σέ
 θητε. σαθήτωσαν. ἘἘγκτικὰ παθητικά. ἐνεσὼς ἢ $\epsilon\sigma\tau\iota$.
 Ἐἰσαίμην. ἰσαίω. ἰσαίω. accentu circumflexo in penultimā
 secundæ & tertiæ personæ. ἘΔιηλὰ ἰσαίμεθι.
 ἰσαίωσιν. ἰσαίωσιν. ἘΠληθυντικὰ ἰσαίμεθα. ἰσαίει. ἰσαίρητο.
 $\omega\zeta$ καὶ $\pi\chi$. ἘἜσαίμην. ἑσαίει. ἑσαίω. accentu circumflexo
 in penultima sicut in præsentī ἰσαίμεθον. ἰσαίωσιν. ἰσαίωσιν
 ἘΠληθυντὰ ἰσαίμεθα. ἰσαίει. ἰσαίρητο. $\omega\zeta$ α. ἘΣταθεῖν.
 σταθεῖσ. σταθεῖν. ἘΔιηλὰ σταθεῖτων. σταθεῖτιν. ἘΠληθυντὰ
 σταθεῖμεθ. σταθεῖτε. σταθεῖσαν. $\mu\epsilon\tau$ α. ἘΣταθῆσοιμην. σταθῆ
 σοιο. σταθῆσοιο. ἘΔιηλὰ σταθῆσοίμεθον. σταθῆσοιων. σταθῆσοιων.
 ἘΠληθυντὰ σταθῆσοίμεθα. σταθῆσοιει. σταθῆσοιντο. $\mu\epsilon\tau$ $\mu\epsilon\tau$.
 ἘἜσασιμην. ἑσαῖσοιο. ἑσαῖσοιο. ἘΔιηλὰ ἑσαῖσοίμεθι. ἑσαῖ
 σοιων. ἑσαῖσοιων. ἘΠληθυντικὰ ἑσαῖσοίμεθα. ἑσαῖσοιει. ἑσαῖ
 σοιρητο. ἘἸσοστακτικὰ παθητικά. ἐνεσὼς ἢ $\epsilon\sigma\tau\iota$.
 ἘἘν ἰσῶμαι. ἰσῶ. ἰσῶται. διὰ τοῦ α. licet a quibusdā διὰ τοῦ ἢ
 inueniam has personas uidelicet secundā & tertiā decli-
 natas. sed ego regulā cenfeo potius sequendā quæ tradit
 tertiā psonam subiunctiui actiui fieri secundam passi
 uicuiusdē modi & tēporis quī inueniatur in actiuo ēt
 aliter declinatū hoc tēpus a nō nullis quæ regula tradat.
 Illi enī ponunt ἐὰν ἰσῶ ἰσῶσιν ἰσῶ, regula uero ἰσῶς ἰσῶι διὰ
 τοῦ α quæ dicit primā coniugationem uerborū in μι de-
 clinari per ἢ secundam per α tertiā per ὦ in modo subiū-

ctivo cū praesertim ἢ χαρὰ τῆς εἰς κὸν seruandū sit. **Ε**ὰν
 καὶ εἰς ἰσώμεθον ἰσαδὸν ἰσαδὸν. **Π**ληθυντικὰ εἰς ἰσώμεθα
 ἰσαδεῖ. ἰσῶνται. **Ζ**η' καὶ **Ζ**η'. **Ε**ὰν ἰσώμαι. a ptō passiuo
 modi indicatiui penultima in ῶ mutata. sicut in prima
 cōiugatione dictū est. ἴσαμαι εἰς ἰσώμαι. secunda pfo-
 na εἰς ἰσα a tertia actiui eiusdē temporis & modi abiecta
 extrema syllaba εἰς ἰσάκω. ἰσάκῃσ. ἰσάκῃ. ἰσαί. Tertia
 εἰς ἰσαίται. **Δ**ιη' καὶ εἰς ἰσώμεθον ἰσαδὸν ἰσαδὸν. **Π**ληθυντι-
 καὶ εἰς ἰσώμεθα. ἰσαδεῖ. ἰσῶνται. **Θ**α'. εἰς σαθῶ. σαθῆσ. σα-
 θῆ. **Ε**ὰν σαθῶ. σαθῆσ. **Π**ληθυντικὰ εἰς σαθῶμεν.
 σαθῆτε. σαθῶσι. **Α**περίμφοτα τῶν ἰσάκω. εἰς ἰσάκω. **Ζ**η'.
Εἰσαδὸν. a tertia psona singularis passiuui ἴσαται uel a se-
 cunda plurali ἰ in αῖ diphthongo mutato **Ζ**η' ἢ **Ζ**η'.
 ἰσαάσ. sicut τῆεάσ. **Θ**α' σαθῆμαι. μετ' α' σαθῆσαδαι. μετ' μετ'.
 ἰσαάσας. **Ο**ριστικὰ μῖσα. εἰς ἰσῶσι.
Εἰσαμαι. ἴσασαι. ἴσαται. ab actiuo sicut & passiuo. **Ε**ὰν
 καὶ ἰσάμεθον. ἰσαδὸν. ἰσαδὸν. **Π**ληθυντικὰ ἰσαμέθα. ἴσαδε.
 ἴσανται. **Ζ**η'. **Ε**ἰσαμην ἰσασθ' ἴσω ἴσατο. **Ε**ὰν καὶ ἰσά-
 μεθον. ἰσαδὸν. ἰσάδην. **Π**ληθυντικὰ ἰσάμεθα ἴσαδε
 ἴσαντο. **Ζ**η'. **Ε**mediū praeteritū formari non pōt, ne-
 q; praeteritū plusq̄pfectū ut in ptō medio barytonorū
 dictū est, neq; mediū futurū secundū. **Θ**α'. ἰσησῶ. ἰσησῶτε. sicut ἰτυλάμην. ἰτύψω. α. γ. **Θ**β'. Secun-
 dus aoristus nō ē in usu in hoc uerbo ἴσημι. posset tamē
 formari secundū analogiam ab actiuo hoc est ἴσιπ. ἰσά-
 μην extrema uocali mutata in propriā breuē α scilicet,
 ac interposita μῆ. Vel potius a primo aoristo passiuo

antiquorū more extrema in μῆν mutata. ἔσαιθην. ἔσαιμην.
ἔσαισθ. καὶ ἔσαισθω. ἔσαισθε. & est literatura similis p̄tō plusq̄ p̄fe-
cto passiuo, differt tamen spiritu μὲν ἄ. ΤΣ τήσμαι.

ΤΠροσακτικὰ μέσα. ἐνέσωσ καὶ π̄τ̄ζ. (σῆσθ. σῆσθεται.
Τἔσαισθ. ὡς τυΰσαι τυΰσθω. Θ. ἄ. ΤΣ τήσμαι. σῆσθ
θω. ὡς τυΰσαι τυΰσθω. ΤΕνέλιτα μέσα. ἐνέσωσ καὶ π̄τ̄ζ.

Τἰσαίμην. ἰσαίθω. ἰσαίτω. sicut & passiuo. Θ. ἄ. ΤΣ τήσμαι. σῆσθ
σάμην. σῆσθω. σῆσθω. ὡς τυΰσαιμην. τυΰσαιθ. τυΰσαιθω. μὲν ἄ.
ΤΣ τήσθω. σῆσθω. σῆσθω. ὡς τυΰσαιμην. τυΰσαιθ. τυΰσαιθω.

ΤΥπτακτικὰ μέσα. ἐνέσωσ π̄τ̄ζ.
Τἔαν ἰσῶμαι. ἰσαί. ἰσαίται. sicut & passiuo. Θ. ἄ. Τἔαν
σῆσθωμαι. σῆσθω. σῆσθωται. ὡς τυΰσωμαι. τυΰσθω. τυΰσθωται.

Ἄπαρέμματα μέσα. ἐνέσωσ π̄τ̄ζ. Τἔσαισθω. Θ. ἄ. σῆσθ
θω. μὲν ἄ. σῆσθω. Τ Tertia cōiugatio uerborū ἰ μῆ.
Erba ἰ μῆ tertiæ cōiugatiōis sūt ut supra dixim̄a

barytōis à qb̄ deriuātur circūflexa tertiæ cōiuga-
tionis. Et in penultima actiui hēnt ὦ. in passiuui autē pe-
nultima ὦ paruū, qđ ostendit & quotæ sint cōiugatio-
nis & undededucātur ut δῖδῶ. δῖδῶμαι. Passiuū uero δῖδῶ-
μαι.

Τὸ ἰσῶμαι ἐνέρωτικὰ. ἐνέσωσ
ΤΔἰδῶμαι. fit a δῖδῶ barytono. cui? circūflexū est δῖδῶ.
extrema in μῆ & penultia hoc ἔ ὦ paruo, ἰ ὦ magnū mu-
tatis, ut δῖδῶ δῖδῶμαι. δῖδῶ uero ἀπὸ τῶ δῖδῶ. p̄ reduplicatio-
nē p̄priā quæ ἔ cū bis eadē cōsonās reperitur cū ἰ uocali
ut in principio huius tractatus dictū est. Secunda p̄fo-
naa. prima fit, extrema in ὦ mutata δῖδῶσ. Tertia a se-
cūda addito ἰ δῖδῶσι. ΤΔἰδῶ δῖδῶσ. ΤΠληρωστικὰ

δίδωμεν. δίδετε δίδουσι, ad similitudinē datiuī pluralis proprii participii. καὶ ἰωνικῶς δίδουσι. δὴ χευσαν. C 873

C Ἐδίδωρ. ἐδίδως ἐδίδω a praesenti, sicut ἐπίθηρ. ἐπίθηρ. ἐπίθη. extrema δὲ τῷ ᾠμεγάλου. nam ut in ἐπίθημι dictum est praeteritum imperfectum et secundus auristus uerborū in μι penultima proprii actiuī praesentis seruare debent ut δίδωμι. ἐδίδωρ. ἐδών. C Δίκα ἐδίδουρ. ἐδίδουτηρ. C Πλωστικὰ. ἐδίδομεν. ἐδίδετε. ἐδίδουσαν. C 873 Δίδωκα. δέδωκα. δέδωκε. C 874

C Ἐδεδώκειρ. ἐδεδώκεισ. ἐδεδώλετ. C 875
C Ἐδωκα. ἐδωκας. ἐδωκε. αὐτὶ τὸ ἐδωσα. ἐδωσας. ἐδωσε. C 876 β'.
C Ἐδωρ. ἐδως. ἐδω. a futuro extrema in ρ̄ mutata, ac ē cōmuni augumento praeposito. C Δίκα ἐδουρ. ἐδούτηρ.
C Πλωστικὰ. ἐδόμεν. ἐδότε. ἐδουσαν. penultima correpta contra regulam. C 877 α'.

C Δώσω. δώσεις. δώσει. ἀπὸ τῷ δώω. ὀ in ᾠ̄ mutato.

C Προσακτικὰ ἐνεργητικὰ. C Ἐνεσῶσ C 878

C Δίδωθι. δίδτω. ὡς τίθει τιθέτω. penultima correpta ut ἰ ἐπίθημι dictum est, quam Homerus produxit. ὀδυσσεύας γ' ἀλλήματα ληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. C 879 κ' 880
C Δίδωκε. δέδωκέτω. a tertia persona praeteriti perfecti actiuī. sicut τίτυφε. C 881 α'.

C Δώωρ. δώκᾶτω. ὡς τυΐορ τυΐᾶτω. secundum artem sed usus deest. C 882 β'.

C Δόθι. δότω ἄχευσε, penultima correpta cōtra regulā ut in secundo aoristo primae coniugationis dictū est. Sed pro eo utimur δις δότω δόρον. δόρον. δότε. δότωσαν.

ὀπλιὰ

Ἐνληπὰ ἐνληπικὰ. ἐνεσὼς καὶ ͵Ϟϛʹ.

ἘΔιδίην. διδίδης. διδίδι. sicut πιδίην. πιδίης. a gto participii διδύσ. ρος. Ἐϛʹ καὶ ͵Ϟϛʹ. δεδώκοιμι δεδώκοις δεδώκοι. sicut πετύφοιμι. πετύφοις. πετύφοι. Ἐ α. δώλωμι. δώλωμις. δώλωμι. sicut τύφοιμι. τύφοις. ἀρχησαι. Ἐ β. διδίην. διδύσ. διδίδι. a gto participii διδύσ. ρος. ἘΔίηκα διδύχον. διδύκτην. Ἐ Πληθυντικὰ διδύμεθον. ἢ συγκοσῶν διδύμεθον. διδύχτε διδύχαρον. καὶ ἀφίλιως. διδύει ἀπὸ τοῦ διδύμεθον ἐκβολῆ τοῦ μ. ὀδυσσεύς ὠ οὐλίτε. Ἐ μέγα χεῖρε, θεοί. ἀφίλιως διδύειν. Ἐ α. δώσοιμι. δώσοις. δώσοι. ὡς τύφοιμι. τύφοις. τύφοι.

Ἐ ὑποτακτικὰ ἐνληπικὰ. ἐνεσὼς ἢ ͵Ϟϛʹ.

Ἐ Ἐάν διδῶ διδύσ διδῶ. διὰ τοῦ ὠ μεγάλου. ut in prima & secunda coniugatione dictum est. Ἐ ϛʹ καὶ ͵Ϟϛʹ. εἰὰ δεδώκω. δεδώκῃς δεδώκῃ. sicut εἰὰ πετύφω. φῆς. φῆ. Ἐ α. εἰὰ δώσω. δώσω. δώσω. ὡς εἰὰ τύφω. φῆς. φῆ. ἀρχησαι. Ἐ β. εἰὰ δώσω. δώσω. διὰ τοῦ ὠ μεγάλου. ὡς εἰρηται.

Ἐ Ἀπαρέμφατα μέσσα. ἐνεσὼς καὶ ͵Ϟϛʹ.

Ἐ Διδύναμι a prima persona plurali extrema in ναῑ mutata. Ἐ ϛʹ καὶ ͵Ϟϛʹ. δεδώκῃναι. ὡς πετύφῃναι. Ἐ α. δώκῃμι. ἀρχησον. Ἐ β. διδύναμι διὰ διφθόγγου. ut in πῆμι dictum est. Ἐ α. δώσειν.

Ἐ Ὀριστικὰ πινθητικὰ ἐνεσὼς

Ἐ Διδύμεθον. διδύσοι. διδύχται. ab actiuo ὠ magno in ὠ parui & extrema in ναῑ mutatis Ἐ Δίηκα διδύμεθον. διδύχαρον. διδύχαρον. Ἐ Πληθυντικὰ διδύμεθα. διδύθε. διδύχονται. ͵Ϟϛʹ.

Ἐ Ἐδύμεθον. ἐδύσοι. καὶ ἐδύχον. ἐδύχτο. Ἐ Δίηκα ἐδύμεθον. ἐδύχαρον. ἐδύχονται. Ἐ Πληθυντικὰ ἐδύμεθα. ἐδύθε. ἐδύχοντο.

Ⲭⲱⲓ' δέδομαι. δέδοσαι. δέδοται. a p̄tō actiuo δέδωκα ὡ μα-
gno ἰὸ paruiū mutato. Ⲭ Δίηκα δέδομεθον. δέδοθαο. δέδοθον.
Ⲭ Πληθυντικὰ δέδομεθα. δέδοθε δέδοσται. ἢ ἰωνικῶς δέδοα).
Ⲭ Ⲭⲱⲓ' ἰδέδομαι. ἰδέδοσαι. ἰδέδοται. Ⲭ Δίηκα ἰδέδομεθον. ἰδέδο-
θαο. ἰδέδοθον. Ⲭ Πληθυντικὰ ἰδέδομεθα. ἰδέδοθε. ἰδέδοσται. ἢ
ἰωνικῶς ἰδέδοαο.

Ⲭ Ⲭⲱⲓ' ἰδέδομαι. ἰδέδοσαι. ἰδέδοται. a tertia p̄fona singulari p̄teriti
passiui extrema in θηρ mutata. Ⲭ Δίηκα ἰδέδοθηρ. ἰδέδο-
θηρ. Ⲭ Πληθυντικὰ ἰδέδοθημεν. ἰδέδοθητε. ἰδέδοθησαο.

Ⲭ Ⲭⲱⲓ' ἰδέδομαι. ἰδέδοσαι. ἰδέδοται. a secunda p̄fona aori-
sti passiui abiecto augum̄to, & add ομαι Ⲭ Δίηκα ἰδέδοσμε-
θον. ἰδέδοσθαο. ἰδέδοσθον. Ⲭ Πληθυντικὰ ἰδέδοσμεθα. ἰδέδοσθε. ἰ-
δέδοσται.

Ⲭ Ⲭⲱⲓ' ἰδέδομαι. ἰδέδοσαι. ἰδέδοται. a secūda p̄fona p̄ti
passiui interposita ὀμ. Ⲭ Δίηκα ἰδέδοσμεθον. ἰδέδοσθαο. ἰδέδο-
σθον. Ⲭ Πληθυντικὰ ἰδέδοσμεθα. ἰδέδοσθε. ἰδέδοσται.

Ⲭ Προσεταιρικὰ παθητικὰ ἐνεστώσ ἢ Ⲭⲱⲓ'.

Ⲭ ἰδέδομαι ἄρχουσαν. ἰδέδομαι. ἰδέδομαι. Ⲭ Δίηκα ἰδέδοσμεθον. ἰδέδοσθαο. ἰδέδο-
σθον. Ⲭ Πληθυντικὰ ἰδέδοσμεθα. ἰδέδοσθε. ἰδέδοσται.

Ⲭ Ⲭⲱⲓ' ἢ Ⲭⲱⲓ'. ἰδέδομαι. ἰδέδομαι. Ⲭ Δίηκα ἰδέδοσμεθον. ἰδέδοσθαο. ἰδέδο-
σθον. Πλη-
θυντικὰ ἰδέδοσμεθα. ἰδέδοσθε. ἰδέδοσται.

Ⲭ Ἐνικτικὰ παθητικὰ. Ⲭ ἐνεστώσ ἢ Ⲭⲱⲓ'. ἰδέδομαι. ἰδέδομαι.
ἰδέδομαι. sicut πιδείμην. πιδείτω. πιδείτω.

Ⲭ Ⲭⲱⲓ' ἢ Ⲭⲱⲓ'. ἰδέδομαι. ἰδέδομαι. ἰδέδομαι. sicut πιδείμην. πιδείτω.
ἰδέδομαι. ἰδέδομαι.

Ⲭ Ⲭⲱⲓ'. ἰδέδομαι. ἰδέδομαι. ἰδέδομαι. Ⲭ Δίηκα ἰδέδοσμεθον. ἰδέδοσθαο.

Ⲭ Πληθυντικὰ ἰδέδοσμεθα. ἰδέδοσθε. ἰδέδοσται. ἢ ἰωνικῶς ἰδέδοαο.

μάλλον ἐπιχρηστέ.

¶ μετ' α'.

¶ Δοθέντος μιν δοθήσεται. δοθήσεται. a prima persona futuri pass.

¶ μετ' α' μετ'. δεδοσέν μιν. δεδοσέν. δεδοσέντο. a prima persona eiusdem tps.

¶ Ἐάν δεδωμένος. δεδωμένος. δεδωμένοι. sicut ἐάν τιδωμένος. At secunda & tertia persona ὦ magno scribuntur, quoniam ut in ἴσκημι dictum est, prima declinatio uerborum in μῆ per ἠ declinatur. Secunda per α'. Tertia per ὦ. in modo subiunctiuo.

¶ μετ' α' μετ'.

¶ Ἐάν δεδωμένος. ὡς ἐάν τιδωμένος. Secunda persona ἐάν δεδωμένος. a tertia actiui subiunctiui eiusdem temporis extrema syll. abiecta ἐάν δεδωμένος. δεδωμένος. δεδωμένος. ἐάν δεδωμένος. Tertia ἐάν δεδωμένοι. ἀχρησται.

¶ μετ' α' ἐάν δωσέω. δωσέω. δωσέω. a tertia persona aoristi passiuo extrema in ὦ circumflexum mutata. sicut ἐάν τυφθῶ. θῆσθῆ. ¶ Ἀπαρέμφατα παθητικά. ἐνεστώσ ἢ μετ' α'. ¶ Διδδοσάμι a tertia psona singulari δίδδοται uel a φα plurali ἐἰ μὲν diph. cōuerfo. δίδδοται. ¶ μετ' α' μετ' δεδδοσάμι. sicut τιδδοσάμι. μετ' α'. δωσάμι. μετ' α'. δωσάμι. μετ' α'. μετ' α'. δεδδοσάμι.

¶ ῥήματα μίση ὀρεστικά. ἐνεστώσ.

¶ Διδδομαι. δίδδοται. δίδδοται. sicut passiuo. μετ' α'. ἐδδμην. ἐδδδοσ. α' ἐδδδον. ἐδδδοσ. ¶ μετ' α' ἰδδωμάμι. ἰδδωμένος. ἰδδωμάμι. a primo μετ' α' actiuo ἀχρησται. μετ' β'. ἐδδμην. ἰδδοσ. ἢ ἐδδδον. ἐδδδοσ. a passiuo aor. fit antiquorū more extrema in μῆν mutata ἐδδδον ἐδδμην. in usu tamen non est. sed eius compositum, hoc est ἀπεδδμην. ἀπεδδον. μετ' α'. δώσομαι. δώσομαι. δώσομαι. ὡς θήσομαι. θήσομαι. ¶ Προσηκτικὰ μίση. ἐνεστώσ ἢ μετ' α'.

¶ Διδδοσ. ἢ δίδδον. δίδδω. sicut passiuo.

Ⓒ Ⓔ α. δῶκα. δῶκα ἄδω. sicut τῷ ψαι. τῷ ψάδω. ἄχενσα.

Ⓒ Ⓔ β. δῶσα ἄχενσον. δῶσα δῶσα ἄχενσα.

Ⓒ Ἐγκτικὰ μίσα.

ἐν εὐρώσ ἢ Ⓔ Ⓕ.

Ⓒ Διδίμην. διδίο. διδίτο. sicut passiuā.

Ⓒ Ⓔ α. δῶκα μιν. δῶκα σο. δῶκα το. ἄχενσα.

Ⓒ Ⓔ β. διίμην. διίο. διίτο. ἄχενσα.

Ⓒ μὲν α. δῶσα μιν. δῶσα σο. δῶσα το.

Ⓒ Ὑποτακτικὰ μίσα. ἐν εὐρώσ καὶ Ⓔ Ⓕ.

Ⓒ Ἐὰν δῶμαι. δι δῶ. δι δῶται. sicut passiuā.

Ⓒ Ⓔ α. εἰὰ δῶμαι. δῶκα. sicut εἰὰ τῷ ψωμαι. φη. ἄχενσα.

Ⓒ Ⓔ β. εἰὰ δῶμαι. δῶ. δῶται. ἄχενσα. ἀπὸ τοῦ διίμην.

Ⓒ Ἀπαρίμφοτα. μίσα.

ἐν εὐρώσ ἢ Ⓔ Ⓕ.

Ⓒ Διδῶσαι. Ⓔ α. δῶκα σο. ἄχενσον. Ⓔ β. διῶσαι ἄχενσον.

Ⓒ μὲν α. δῶσα σο.

Ⓒ Quarta coniugatio uerborū in μῖ.

Erba in μῖ quartæ coiugationis fiūt ut dictū ē a uerbis barytonis sextæ coniugationis in υῶ desinentibus in quibus nulla fit synæresis. Et in penultima actiui habēt ῶ pductum, in passiuui uero penultima idē ῶ corréptum, quod ostendit & quotæ sint coniugationis, et unde deducantur, nec suscipiunt reduplicationē quē admodum aliarum trium coniugationū uerba in μῖ desinentia, ut ζῶσυν ῶ. ζῶσυν μῖ. passiuuum ζῶσυνμαι.

Ⓒ Ὀριστικὰ ἐν ῥητικῇ α. ἐν εὐρώσ

Ⓒ Ζῶσυν μῖ a ζῶσυν ῶ uerbo barytono fit extrema in μῖ mutata, & penultima, quæ in barytono breuis est uidelicet ῶ in seipsam productam conuersa. Secunda per

sona

sona ζένω a prima fit extrema in σ̄ cōuersa. Ter-
tia a secunda addita σ̄. Τ Δὴ καὶ ζένοντορ. ζένοντορ.

Τ Πληθυντικὰ ζένονμερ. ζένοντε. ζένονσι secundum
communem regulam esse debuerat ad similitudinem
datiui pluralis. καὶ ἰωνικῶς ζένοναι. Sed usus optinu-
it ut in uerbis huius quartæ coniugationis potius uta-
mur tertia plurali barytonorum. ut ζένονουσι. ῥηγνόνουσι.
πηγνόνουσι, σβερρύνουσι. & similia. ¶ 823.

Τ Ἐζένονορ. ἐζένω. ἐζένον. Τ Δὴ καὶ ἐζένοντορ. ἐζένον-
τιω. Τ Πληθυντικὰ ἐζένονμερ. ἐζένοντε. ἐζένονσαι. Nec
ultra declinatur. Nam huiusmodi uerba si polysyllaba
sint, in præsentī solum & ptō impfcto uariantur tā in
actiuis q̄ in passiuīs. Si uero disyllaba, & futurum pri-
mum & secundum aoristū habēt, ut κλύμι. ¶ 823. ἐκλυ-
μεν. ἀ. κλύσω. ¶ β. ἐκλυρ. ἢ μετεχέ κλυς κλύτωσ. ἢ προ-
σακτικὴ κλύθι. ὡς ἢ κλύθιδυ ἀργυρόρξει. & cætera quæ ab
his deducūtur. δῶμι. ¶ 823. ἴδω. μεν δῶσω. ¶ β. ἴδω.
& similia ī quibus secūdus aoristus par ē ptō impfcto
cum nō habeat reduplicationem.

Τ Προσακτικὰ ἐνεργητικὰ. ἐνεσῶσ καὶ ¶ 823.
Τ Ζένονθι. ζένοντω. Τ Δὴ καὶ ζένοντον. ζένοντιω. Τ Πλη-
θυντικὰ ζένοντε. ζένοντωσαρ.

Τ Ἐνελτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεσῶσ καὶ ¶ 823.
Τ Ζένονήμρ. ζένονήσ. ζένονήμ. Τ Δὴ καὶ ζένονήτορ. ζένονή-
τιω. Τ Πληθυντικὰ ζένονήμερ. ζένονήτε. ζένονήσαι.

Quæ & si regulariter formari possunt a genitiuo parti-
cipii ζένωσ ζένωνῶσ sicut & alia uerba in μῑ in usu

tamē non sunt. At eorum passīua omnino deficiunt
 in hoc modo optatiuo. quia si formarentur secundū re-
 gulam oporteret ea habere η diphthongum in penulti-
 ma sequente consonāte cū hic modus formetur a pri-
 ma persona indicatiui passīui extrema in $\mu\eta\rho$ mutata.
 & add. τ penultima ut $\tau\upsilon\pi\tau\omicron\mu\alpha\iota$ $\tau\upsilon\pi\tau\omicron\iota\mu\eta\rho$. sic $\lambda\omicron\upsilon\gamma\epsilon\upsilon\mu\alpha\iota$
 $\lambda\omicron\upsilon\gamma\epsilon\upsilon\mu\eta\rho$. sed hoc fieri non pōt, quia post η diphthongū
 sequeretur μ consonās, qđ eēt contra regulam, quæ
 post η diphthongū uocalē tantummodo admittit ut
 $\alpha\rho\pi\upsilon\alpha$. $\mu\eta\alpha$. $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\eta\alpha$, qua cautū est ut post η diph.
 uocalis tātum sequatur, non autē consonans. ¶ Subiuncti-
 uus ē tā actiuorum q̄ passiuorum huius quartæ con-
 iugationis non pōt formari duabus regulis inter se re-
 pugnantib⁹ quarum altera est q̄ subiunctiua uerborū
 in $\mu\iota$ eādē uocē & eundē accentū habere debent cū suis
 primitiuis. sic enim circūflexa coīter appellantur, & si
 uerba in $\mu\iota$ ab eis mediate deriuentur sicut supra dictū
 est. ut $\pi\theta\omega$. $\iota\sigma\omega$. $\delta\iota\delta\omega$. $\epsilon\alpha\upsilon\pi\theta\omega$. $\epsilon\alpha\upsilon\iota\sigma\omega$. $\epsilon\alpha\upsilon\delta\iota\delta\omega$ & similia. Se-
 cundū quam regulā etiā subiunctiua quartæ coniugati-
 onis coguntur eandē habere uocalem, & accētum cum
 suis primitiuis, quæ barytona sunt, ut $\lambda\omicron\upsilon\gamma\epsilon\upsilon\omega$. $\epsilon\alpha\upsilon\lambda\omicron\upsilon\gamma\epsilon\upsilon\omega$.
 $\pi\eta\gamma\upsilon\omega$. $\epsilon\alpha\upsilon\pi\eta\gamma\upsilon\omega$. Altera regula est q̄ omne parti-
 cipium in σ $\acute{o}\zeta\upsilon\tau\omicron\sigma\omicron\rho$ declinatū per $\upsilon\tau$ subiunctiuū fa-
 cit circūflexū, ut $\tau\upsilon\phi\theta\epsilon\iota\sigma$ $\epsilon\alpha\upsilon\tau\upsilon\phi\theta\omega$. $\pi\theta\epsilon\iota\sigma$ $\epsilon\alpha\upsilon\pi\theta\omega$. sic $\lambda\omicron\upsilon\gamma\epsilon\upsilon\omega$.
 $\lambda\omicron\upsilon\gamma\epsilon\upsilon\omega\tau\omicron\sigma$. $\epsilon\alpha\upsilon\lambda\omicron\upsilon\gamma\epsilon\upsilon\omega$. $\pi\eta\gamma\upsilon\sigma$. $\pi\eta\gamma\upsilon\omega\tau\omicron\sigma$. $\epsilon\alpha\upsilon\pi\eta\gamma\upsilon\omega$.
 qđ priori regulæ omnino repugnat. ob quā rem sub-
 iunctiuus modus prorsus defecit.

Απαρέμφατα ἐν ρητικᾷ ἐν εὐσῶς.
Ζδύνωαι.

Ὅριστὰ παιδικὰ ἐν εὐσῶς
Ζδύνωαι. Ζδύνωσαι. Ζδύνωται. ab actiuo fit penultima
quæ est longa in se ipsam breuem conuersa.

Διὰ Ζδύνωμεθον. Ζδύνωθον. Ζδύνωθον. Πληθυντικὰ
Ζδύνωμεθα. Ζδύνωθε. Ζδύνωται. Ⲛⲟⲩ .

Ἐζδύνωμην. Ἐζδύνωσο. Ἐζδύνωτο. Διὰ Ἐζδύνωμεθον.
Ἐζδύνωθον. Ἐζδύνωθον. Πληθυντικὰ Ἐζδύνωμεθα. Ἐζδύνωθε.
Ἐζδύνωτο.

Προσεκτικὰ παιδικὰ ἐν εὐσῶς Ⲛⲟⲩ .

Ζδύνωσο. Ζδύνωθω. Διὰ Ζδύνωθον. Ζδύνωθω.

Πληθυντικὰ. Ζδύνωθε. Ζδύνωθωσαν.

Απαρέμφατα παιδικὰ ἐν εὐσῶς Ⲛⲟⲩ .

Ζδύνωαι.

Τ Ε Λ Ο Σ.

De uerbis in $\mu\bar{i}$ quæ omnino regulas
non sequuntur.

P Ostea q̄ de uerbis in $\mu\bar{i}$ dictū est quæ trisyllaba
sunt & regulariter formari possunt. & quorū
usus per omnes modos frequenter habetur,
Nunc de iis dicendū ē quæ ī cōibus regulis declinant̄
nec per omnes modos & tempora ac genera eorū infle-
xio inuenitur. Et primū de disyllabis quorū cum $\epsilon\mu\bar{i}$
substantiuū uerbum frequentissimo sit in usu, ab eo in-
cipiendū esse duxi. Verū quoniam $\epsilon\omega$ primitiuum eius
secundū uarium accētū & spiritum uaria habet signifi-
cata, hæc primū exponā. Barytonū. n. & tenui spū signa-
tū, sum, siue existo significat & ēt uado & pficio, Aspira-
tū uero īduo, & sedeo, unde $\epsilon\acute{\zeta}\omega$. significat ēt mitto, unde
 $\epsilon\acute{\omega}$ $\epsilon\acute{\omega}$ κατὰ τὰ ἀπλασιασμόν. At $\epsilon\bar{\omega}$ circūflexū & tenuē spi-
ritū habens, ἀπὸ τοῦ $\epsilon\acute{\omega}$ sino significat. aspiratum uero,
sedeo & fit ἀπὸ τοῦ $\epsilon\acute{\omega}$.

¶ Περὶ τοῦ $\epsilon\mu\bar{i}$ ὃ ὑπέρχο.

B $\epsilon\bar{\omega}$ igitur qđ existo significat sextæ cōiugatiōis
barytonorū deriuatur $\epsilon\mu\bar{i}$. extrema in $\mu\bar{i}$ mutata
sicut $\tau\acute{\iota}\epsilon\omega$ πῆμι. & $\iota\bar{\omega}\tau\alpha$ ancipiti assumpta. qm̄ uerba in
 $\mu\bar{i}$ desinentia penultimā productā habere uolūt, & ē in
ḡ cōuerti nō potuit ne coincideret cū hoc uerbo qđ est
 $\epsilon\mu\bar{i}$ ὃ λέγῃ ἀπὸ τοῦ $\Phi\mu\bar{i}$ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ Φ . & ēt ne pe-
nitus amitteret omnes partes, siue literas sui primitiui,
quoniā deriuatiua oīo aliquid de suis primitiuis serua-
re debent. præterea ut saperet naturā uerborū in $\mu\bar{i}$ quar

tae cōiugatiōis quæ in penultima $\bar{\nu}$ ancipitem longam
habere uolūt. Nā $\bar{\nu}$ nō pōt p̄duci per $\bar{\nu}$, sed per $\bar{\nu}$ aut $\bar{\nu}$ &
sic penultima $\bar{\alpha}$ diphthongo facta ē longa, & $\bar{\alpha}\mu\bar{i}$ dictū
est qđ omnino est contra, cōem regulam uerborum in
 $\mu\bar{i}$, quæ uolūt habere in penultima aut $\bar{\nu}$, si sint primæ,
uel secūdae cōiugationis, aut $\bar{\omega}$, si sint tertiæ aut $\bar{\nu}$ longā,
si sint quartæ, iccirco hoc uerbū excipitur, & ēt $\bar{\alpha}\mu\bar{i}$ γ
περδόμεαι cum & ipsum $\bar{\alpha}$ diphthongū habet in penul
tima, & ē quartæ cōiugationis uerborū in $\mu\bar{i}$ cū eius pri
mitiuū non patiatur synæresim in modo indicatiuo,
& ēt sit ei par syllabis, sicut $\gamma\delta\bar{i}\gamma\bar{\nu}\bar{\omega}$ $\gamma\delta\bar{\nu}\bar{\gamma}\bar{\nu}\bar{\mu}\bar{i}$. Acuit extre
mā, qđ est etiam cōtra cōem dictorū uerborū regulam
nam uerba in $\mu\bar{i}$ aut habēt circūflexū accentum in pe
nultima si sint disyllaba, aut acutū in antepenultima si
polysyllaba sint. sed ab hac regula excipiuntur $\bar{\alpha}\mu\bar{i}$ &
 $\Phi\eta\mu\bar{i}$ $\eta\gamma\bar{\alpha}\tau\bar{\alpha}\Phi\eta\bar{\mu}\bar{\epsilon}\sigma\bar{\nu}$ $\tau\omega\Phi\eta\bar{\mu}\bar{i}$, quæ cū sint enclitica op
est ut acuāt extremam. Nā oīs enclitica dictio accentū,
supra extremam hēt aut acutū, aut circūflexū, si per se
p̄ferat, nunq̄ aut̄ grauē nisi p̄pathoseēt grauis accētus
ut $\sigma\phi\bar{\alpha}\bar{\iota}\sigma$ $\bar{\alpha}\pi\bar{\omega}$ $\tau\omega\sigma\phi\bar{\alpha}\bar{\iota}\sigma$. $\bar{i}\lambda\bar{i}\bar{\alpha}\delta\delta\sigma$ $\bar{\Delta}$ $\bar{\kappa}\bar{\alpha}\bar{\iota}\sigma\Phi\eta\bar{\alpha}\sigma$ $\Phi\omega\bar{\rho}\eta\sigma\tau\sigma$ $\bar{\epsilon}\bar{\tau}\bar{\alpha}\bar{\alpha}$
 $\bar{\pi}\bar{\epsilon}\bar{\rho}\bar{\epsilon}\bar{\rho}\bar{\iota}\bar{\nu}\bar{\tau}\bar{\alpha}$ $\bar{\pi}\bar{\rho}\sigma\bar{\nu}\bar{\delta}\bar{\alpha}$. cū aliis uero enuntiata inclinatur
ad accētū præcedentis syllabæ. si dictio præcedēs p̄mi
serit, ut $\bar{\alpha}\mu\bar{i}$ $\bar{\epsilon}\gamma\bar{\omega}$ $\bar{\alpha}\mu\bar{i}$. $\Phi\eta\mu\bar{i}$ $\bar{\sigma}\bar{\nu}\bar{\mu}$ $\Phi\eta\mu\bar{i}$. Secūda p̄sona $\bar{\epsilon}\bar{\iota}\sigma$, $\bar{\alpha}\bar{\tau}\bar{\omega}$
 $\tau\omega\bar{\alpha}\mu\bar{i}$ extrema in $\bar{\sigma}$ mutata sicut $\bar{\alpha}\bar{\tau}\bar{\omega}$ $\bar{\tau}\bar{i}\bar{\theta}\eta\mu\bar{i}$ $\bar{\tau}\bar{i}\bar{\theta}\eta\sigma$. cu
ius apud poetas frequētissimus est usus Quo in loco ad
uertēdum est, $\bar{\epsilon}\bar{\iota}\sigma$ acutum habere accentum qđ per com
munem regulam circunflecti appetat. Nam omne

uerbum in longam desinens accentum suscipientem
 circumflectitur, quod ut quibusdam placet factum est
 ne coincidat cum ες secunda persona ἀπό το εἰμι γὰρ
 βούλομαι quæ circumflexum habet accentum. est etiam en-
 cliticum ut αἵματος εἰς ἀγαθοῖο φίλον τέκος ὀδυραῖα σ δ̄ ab
 iecto uero σ̄ fit εἰ γὰρ ὑπάρχω & circumflectitur, quæ de-
 ducitur ab εἰς quod acuitur ut dictum est, nec inclina-
 tiuum est εἰ, ut ἕως ἐμοῦ εἰ σὺ. & si εἰμὲ εἰς. ἔτι ἐγχεῖται ἄσιν.
 Pōt et & alio modo formari s̄m Apollonium, hoc est a
 uerbo barytono ἔω γὰρ ὑπάρχω, passiuum εἶομαι. Se-
 cunda persona ἐκλιονώσ καὶ ἐκ ἐπιλωσ, ἐκλιράσει εἰ. Nam
 consueuerunt attici formare huiusmodi secundas per-
 sonas passiuorum per ε̄ diphthongum. quorum qua-
 tuor in usu habentur hoc est βούλομαι βούλει. ὀψομαι.
 ὀψέι. μέμειομαι οἰεῖ. ἢ ἰομαι ἰεῖ. ἢ κηράσει εἰ. Est & alia se-
 cūda persona huius uerbi, cuius apud poetas frequen-
 tissimus est usus, hoc est εἰσι quæ secundum aliquos
 fit a secunda persona regulariter formata ἀπό το εἰμι,
 hoc est ε̄, cui addito altero σ̄ & ἰώτω in finem tran-
 flato fit εἰσι. σ̄ enim necessario duplicatur. quoniam
 simplex σ̄ cum ἰώτω prolato est χαρμηθησικόν ter-
 tia personæ, ut τύπτοισι. τίθησι. δίδουσι. Sed alio modo
 eā format Herodianus hoc ε̄ ἀπὸ τοῦ εἰμι ἰτεροῦ σ̄ ἰομὲ
 facit cuius extrema in σ̄ cōuersa fit εἰσι. geminato ω̄
 sed quoniam nulla dictio in eādē consonantem ge-
 minatam desinere potest additum est ἰ & sic εἰσι fa-

iterposito τ̄ ut penultima producat̄ur sicut dictum est ad similitudinē datiuī pluralis proprii participii cū ī τ̄ desinat̄. ὡς ἰωρικῶς ἑὰσι, ut πῶσι πῶσασι. retracto accentu in antepenultimā cū nō amplius sit encliticū. polysyllaba enī enclitica esse nō possunt, sed disyllaba τῆν & monosyllaba.

⊕ 273.

⊕ Ἦν a prima p̄sona præsētis fit, extrema in ῥ̄ mutata, ut ἔμι ἔν. sicut ἴσημι ἴσηρ. deīnde soluta diphthōgo, & ē in ῆ cōuerso sicut ἔμελλον ἤμελλον. fit ἦν. τ̄ τῆν prius abiecto, quoniā desinentia in ῥ̄ nihil uolūt habere nō prolatū ante ῆ. Iones uero dicūt ἑὰ. ἰλιάδου εἰ ἠκεν ἕως ἀμερικῆς ἑὰ χαλκοῖο τυπῆσι siue ἀπὸ τῶ ἔν dissoluta diphthongo in εἶ ἰωρικῶς sicut ἤσειρ ἠδεα. siue ἀπὸ τῶ ἦρ, ῆ in εἶ soluta ēτ̄ ἰωρικῶς abiecto ῆ ut ζῆρζῆρ ζῆρζῆα. Nā ἀrespuit habere post se ῆ nisi dictio ex declinatōe desinat in τ̄. μουσα. & ἐτυλαρ a declinatione habēt ῥ̄ καὶ οὐλατὰ παῖδος. & sic fit ἑὰ. Vnde mutata ē in ῆ fit ἦα. ἀλλοπεδὴ δὲ δὲν ἠα κίωρ τε ὀσάμφιελίωσ. Attici uero εἶ & ἠ κατὰ κράσιν εἶ ῆ uertentes ῆ dicūt sicut ἠδεα ἠδη. Aristophanes in pluto. δεῖ γὰρ ὡς ἑοκέμε λέγειν ἠ ῆρ ἠέν. ἠ πειρεσηδασμέρος ἀπὸ τῶ ἠι. Poetæ uero ῖν prouocantes ē primæ p̄sonæ communi ἦν. ἦν dicunt ἰλιάδου ἄ. ὡς ἑορ ἑποπῆν γ μετὰ ῥοδῆσι. Dicunt etiam ἑσσορ. ὡς τυπῆσσορ καὶ χεῖρεσσορ. Et sic prima persona præteriti imperfecti uaria est secundum uaria idiomata. Communes enim ῆν dicunt Iones uero ἑὰ & ἠα. attici uero ῆ monosyllabum. At poetæ ἔηρ & ἑσσοι. Secunda persona a prima fit τ̄ in σ

mutato ut ἦν. ἦς. sicut ἐπὶ τὴν ἐπίθης. nec subscribitur ἱ ut
 in τὴν μι dictum est cui addita θῶ syllaba κιολικῶς ἦθα δι
 cimus ὀδυσσεύς. π. ἢ γάρτοι νεὸν ἦθα γέρον, Ἐσθλὴ ἐστὶν ἦθα
 tamen inuenitur subscripto ἱ in modo indicatiuo, sed
 hoc est a uerbo barytono εἶδω ὁ μὲν ἔπειτα. ἦθειν ἦθεισ add.
 θῶ ἦθεισθαι, ἢ συμποθῆ. ἦθα. sicut. οἶδα οἶδας οἶδαθαι. οἶδα.
 Tertia persona ἢ esse debuerat a secunda persona abie-
 cto σ secundum cōeim regulam uerborum in μι, ut ἐπ
 θης ἐπὶθῆ. sic ἦς ἦ. sed in usu nō est. pro ea autem utimur ἦν
 quæ a barytono uerbo deriuatur, hoc est ἦω. ὁ ἔπειτα. ἦον.
 ἦες. ἦε. καὶ ἦερ. Nam ἱ si in id desinat tertia persona uer
 borum appetit post se ἱ & κρῶσει τω ἢ καὶ εἶσ ἢ fit ἦν. καὶ
 τροπῆ τω ἢ εἶσ σ δωρικῶς ἦς. θεόκευτος. ἦς χόρος ἀνικέζω π
 καὶ δὴκευτος εἶσ ἦν ἀλεντα ἔρωτες ἐκπύλιος. poetæ uero
 præponentes εἶ ἐν dicunt ἱ λιδδῶσ ὦ. ὁσ δέ μοι οἶος ἔην, ἔρωτο
 δέ ἄστ καὶ αὐτοῖς. καὶ ὀδυσσεύς ἦ ἢ οἰομηλικίη μὲν ἔην. κηχίει
 σο δέ θυμῶ. Deinde producetes. εἶ. in ἦ. ἦν faciunt ὀδυσσεύ
 ας τὴν κηχίειρωπαλαί σῶθα δὲ ὀδυσσεύς ἦν. iones uero ἔσκεν di
 cunt. Et sic tertia persona sex modis inuenitur. hoc est
 ἦες. ἦν. ἦς. ἔην. ἦν. καὶ ἔσκεν quod ἀπὸ τω ἦε fit abiecto tem
 porali augumento, & addita σκῆ ἰωρικῶς ἔσκε sed pp al
 ternitatē duorum εἶ alterum abiicitur & fit ἔσκε. ὀδυσσεύ
 ας. ἔσκες σῶθα δέ μάντις ἀνὴρ ἦς τε μέγας τε τέλεμος. Sed
 aduertēdū est φ ἦν tertia persona cōis, & ἦν & ἦερ nunq̄
 inueniuntur absq; ν. Ἐδὲ καὶ ἦτον. ἦτηρ. Ἐγλυθურτικῆ
 ἦμν, καὶ δωρικῶς ἦμεσ. ἦτε. ἦσαι. καὶ σοληῖ ἔσαν. Illud ue
 ro Hesiodi ἱ theogonia τῆς Διὸς ἔφης κεφαλαί, μία μὲν καὶ

ροποὶ οὐ λείοντες ἀντὶ τοῦ ἦσαν. nonnulli dicunt hoc esse bæo-
torum more ac thebanorū, qui singulare uerbū plurali
bus noībus & masculini generis & fœminini iūgere cō-
sueuerūt. Pindarus in olympiis μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων
ἀρχαῖ λόγων πέλειται. ἀντὶ τοῦ πέλουται, τουτίστιν ὑπέρχουσι.
& διήγετο σέριεσ ἀντὶ τοῦ διήγετε. qđ atticī solū in noībus
neutris faciunt. Quidā autē pluralem eē existimāt per
syncopā ἀπὸ τοῦ ἦμεν, ἦν pro ἦσαν. sicut ἀπὸ τοῦ ἐτύφθημεν
ἐτύφθηεν. Ρετύφθησαν. quod ēt bæotorū est.

⊕ ⱮⱮ. ἦκα. ἦκας. ἦκε. a futuro ἔσω. ⊕ ⱮⱮ. ἦκα. ἦκας. ἦκε. ἀρχου-
σα. ⱮⱮ. ⱮⱮ. ἦκα. ἦκας. ἦκε. ἀρχουσα. Aliqui tamē uolunt ἦκα ἔα
primā personā pti impfecti. ut dictum ē, ἀπὸ τοῦ ἦν esse
proτι qđ medii pti pfecti ⊕ ⱮⱮ. ⊕ ⱮⱮ. ἦεν. ἦες. ἦεν. ⊕ ⱮⱮ. παθητι-
κός. ἦμαι. ἦσαι. ἦται. ἀρχουσα. ⊕ ⱮⱮ. παθητικός. ἦμην. ἦσο. ἦτο.
ἀρχουσα. quibusdā tamen placet hoc esse præteritū imp-
fectū ἀπὸ τοῦ ἔμαι cuius actiuū ē ἔμαι. ἔσαι. ἔται. ἦμην. ἦσο. ἦτο.
ὡς περὶ δης. ἐγὼ δὲ προσδότησ οὐκ ἦμην τικριων. ἀντὶ τοῦ ἦν.

⊕ ⱮⱮ. ἦσον. ἦσας. ἦσε. a futuro ἔσω. ἀρχουσα.

⊕ β. ἦν. ἦς. ἦ. a futuro ἔσω. sicut ἀπὸ τοῦ θήσω. ἔθην. ἔθης. ἔθην.
sed in usu nō est pro eo aut utimur præterito impfecto
ἦν. ἦς. ἦν.

⊕ ἔσω ἀπὸ τοῦ ἔω. sed in usu nō habetur, ne coincidat
cum ἔσω ad uerbio loci.

⊕ ἔσμαι. ἔσθι. καὶ ἔσθαι ἰωνικῶς. ἔσθαι. συνηοπή. ἔσαι. ἀρχου-
σα πάντι. ἀπὸ τοῦ ἔσω. Dores uero dicunt ἔσθμαι. ἔσθι.
ἔσθαι. ἀπὸ τοῦ ἔσω. ἀποκαπή. sicut πείσθμαι.

Ἐπιρωτικὰ, ἐν σὺς κὺ $\frac{2}{\pi} \frac{3}{3}$.

Ἐἰδι. ἀπὸ τοῦ ἔδι. qđ secundum cōem regulam forma-
 tū est ἀπὸ τοῦ ἐμδν prima persona plurali, extrema in δι.
 mutata, uel a gto participii ἐς. ἐμδς ἔδι. ἢ πλεονασμῷ τοῦ σ
 ἔδι ἢ ἔδι εἰ in ἰ mutato. Quia quādocunq; fit pleona-
 smus alicuius cōsonantis in habentibus penultimā desi-
 nētem in ε, uertitur ut plurimum εἰ in ἰ ut εἰ πω. εἰ πῖ ω.
 μένω μίμνω. sic ἔδι. ἔδι. Tertia persona ἔσω ἀπὸ τοῦ ἔδι. πλῆν
 τοῦ σ ac seruato εἰ in ἰ mutato contra regulā iā dictā. Ἐπι-
 κὰ ἔσω. ἔσω. Ἐπληθυντικὰ ἔσε. ἔσωσαν. κὺ ἔσω κῖ συζηοπήν.
 uel erit dualis pro plurali. ἔσα uero ab eo qđ εἰ ἦσα. forma-
 tur a secunda persona ptī impfecti ἡμην ἦσα ἦσα. quādo ac-
 cipitur pro eo qđ est ἔδι. sis uel es. qđ est tps præsēntis &
 präteriti impfecti impatiui modi. Si aũ ponatur in si-
 gnificatione ptī perfecti accipe poterimus deriuatū εἰ
 a präterito plusq; perfecto, qđ in hoc uerbo simile εἰ uo-
 ce präterito impfecto. utrunq; enim facit ἡμην ἦσα ἦσα. li-
 cet significatione differant inter se quo ad tempus. In-
 uenitur etiam ἔσοσ geminato ὀδυσείας ἢ ἀλλεῖμος ἔσσο-
 ρα τίς σε ἢ ὀμῶν ἢ δῦ ἔπι. Ἐνλυτικὰ ἐν σὺς $\frac{2}{\pi} \frac{3}{3}$.
 Ἐἰν. ἐν. ἐν a gto participii ἐς. ἐνς qđ ἰ usu nō habet. sicut
 πιδεῖν πιδεῖς ἀπὸ τοῦ πιδέσ. δέντες. Ἐδὲ μὲν ἐκτον. ἐκτῆρ. Ἐπλη-
 θυντικὰ ἐκμδν. ἐκπε. ἐκσαν ἢ συζηοπή. ἐκμδν. ἐπέθεν. non au-
 tem ἔσαν cum penultima primæ personæ pluralis di-
 phthongus existat, sicut in primo aoristo passiuorum
 barytonorum dictum est. ὀδυσείας ἢ ὄπτινες ἐστὶ ἀρέρες ἐπὶ
 χροῖ ὄπτιν ἐδδ ρτες. ἀντὶ τοῦ ἐκσαν.

Ἐάν ὦ, quod circumflectitur quia eius participium in ὦ oxytonum desinens declinatur per ντ̄ ut ἔσ' ὄτος & si in usu nō sit nec obstat altera regula quæ in ἄδινυμι dicta est, q̄ subiunctiua uerborum in μῑ eandem uocē & eundem accētum habere debent cum suis primitiuis circumflexis, quia licet ἔω barytonum sit, a quo deriuatur ἔμῑ quartæ coniugationis, ut dictum est, possunt tamen ab eo formare circumflexum uerbum ὦ, cū ante ὦ præcedat ἔ licet in usu non habeatur, sicut neq; πλῶ ἀπὸ τῶ πλέω. & similia quæ disyllaba sunt primæ coniugationis circumflexorum. At ἄδινυμι nullo modo synæresim pati potest cum neque ἄ, neque ἔ, neque ὦ paruum præcedat ὦ magnum. Secunda persona ἦσ' cui addita θᾶ αἰολικῶς fit ἦσθι. ἰῶτα subscripto. Tertia persona ἦ. Ἐἰωνικῶς ἦσι add. σ̄ syllaba. Ἐλὺκὰ ἔαν ἢ ταν. ἢ γν. ἘΠληθυντικὰ ἔαν ὦ μιν. ἢ τε. ὦσι.

Ἐἶται. ἔμαι tamen esse debuerat ἀπὸ τῶ ἔμιν̄ prima persona plurali sicut ἀπὸ τῶ τί κεν̄ τίθεται. Nam infinitiua uerborum in μῑ presentis temporis penultimā correptam habere uolūt At ἔνται tanq̄ δυσύλλαβον δυσύλλαβος αἰεσίως imitatū producit penultimam. formatur autē uel ἀπὸ τῶ ἔμιν̄. extrema in ταῑ mutata. ἔμιν̄. ἔνται Vel ἀπὸ τῶ ἔμιν̄. interposito ἱ ἔνται καὶ δωρικῶς καὶ ἀπ̄τικῶς ἔμιναι. καὶ ἔμμεναι. καὶ ἰωρικῶς ἔμιν̄. sicut in infinitiuo actiuorū barytonorum dictum est. καὶ δωρικῶς ἦμιν̄ πρὸ τῶ ἔ in ἦ.

ἢ. Θεοκρίτος ἐν Φαρμακουλῶν ὅς μετὰ λελικυ ἀντισημῶλος ἔθην
κεκακῶν καὶ πῦρθρον ἢ μῆρ, ἀντὶ τοῦ ἔθην. μετ' α.

Ἐσθαι. a tertia persona singulari medii futuri ἔσεται.

Ἐμεροχέ. ἐμερῶσ ἢ $\frac{\epsilon\mu\epsilon\rho\chi\epsilon}{\chi}$.

Ἐός. τῶ ἐντος. sicut πῖεις πῖέρτος. sed in usu nō est. Pro
eo autem utimur ὅ ἂν τῶ ὄντες quod ab ὄ circumflexo in
usitato deriuatur ἢ οὔσα. φλ οὔσησ. γ' ὄν. τῶ ὄντος. $\frac{\epsilon\mu\epsilon\rho\chi\epsilon}{\chi}$ μετ'.

Ἐσόμενος. τῶ ἐσόμενον. ἢ ἐσόμενον. τῆς ἐσόμενης. γ' ἐσόμενον.
τῶ ἐσόμενον. Sed de hoc satis, cū nihil plus in simplici-
tate habeatur in usu. Nunc uero de cōpositis quæ
ab eo deriuantur, & de eorum significatione.

Ἐρεσιν. ἀντὶ τοῦ ἐνπῦρχει. ὡς γ' ἐρεσίμοι πολούτης. ἐρεσι. ἀντὶ
τοῦ δῶα τῶν ὄσιν.

Ἐξέσιν. ἀντὶ τοῦ ἀδεία ὄσι.

Ἐσύνεσιν. ἀντὶ τοῦ συνπῦρχει. ἢ ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖ. Ἐάντὶ τοῦ δια-
λέγεται. καὶ συντυχεῖ ἢ. καὶ συνουσιάζει.

Ἐπρόσει. ἀντὶ τοῦ σὺν ἄλλοις, οἷς ἔχω ἔστιμοι καὶ ἄλλοσι, σὺν τῷ δὲ
ὄσι καὶ τῷ.

Ἐμέπεισιν. ἀντὶ τοῦ μεγισία ὄσιν, ἢ ἡνω μετὰ χε, Ἐ συνπῦρχειται
ἀπὸ δὲ πῖης εἰς ἀνιλήν, οἷον μέπεισμοι πολούτων, ἢ ἡνω μεγισία
ἔστιμοι πολούτων.

Ἐπάρεισιν. ἀντὶ τοῦ πῦρ ὄσιν, ἢ πῦρ ὄσιν. ἢ ἐπὶ οὐδέ τῆρου
παρόρῳσι.

Ἐπέσεισιν. ἀντὶ τοῦ ἐξουσιάζει. συνπῦρχειται δὲ ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ἀπὸ
ρέμφοτον, οἷον ἐπέσειμοι ποιεῖν τὸδε ἀντὶ τοῦ ἐπέμοι ὄσι ποιεῖν τῶν
το, ἢ ἡνω ἐπὶ τῆ ἐμῆ οὐσιάζει. ἐπέμοι ὄσι καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνπῦρχει.

Ἐπεβίσεισιν. ἀντὶ τοῦ περιουσιάζει, ἢ ἡνω πῶ ὄσιν ἢ συνπῦρχειται

ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ἔργον ἢ πῶς περὶ ἐστὶ μοι σφίσι. περὶ ἐστὶ ἀντὶ τοῦ
 κρείττων ἔστι. καὶ ὁμηροῦ περὶ μὲν βουλῆ δαναῶν. περὶ δ' ἐστὶ μά-
 χου. ἢ πῶς περὶ ἐστὶ μὲν. καὶ κρείττους ἐστὶ ἐν τῇ βουλῇ τῶ δανα-
 ῶν. περὶ ἐστὶ δὲ ἢ ἐν τῇ μάχου. ἀπὸ ἔργου εἰς δὲ τῆς ἢ. περὶ ἐ-
 στὶν. ἀντὶ τοῦ ἢ. ὡς ἄρα ἐστὶν. ἀντὶ τοῦ μακρῶν ἔστι.

¶ Τὸ ἐπιγὰρ περὶ ἐστὶ.

¶ Περὶ τοῦ ἢ μοι τὸ πορδύομαι.

¶ Οὐσιαστὰ ἐνεργητικὰ εἰς ὧς

ἢ μοι τὸ πορδύομαι. hoc est uado, fit a uerbo baryto-
 no ἔω. Pro quo aduertendum est φ quatuor
 sunt uerba in ὠ desinentia quæ uado significant, quo-
 rum primum est ἔω ut dictum est a quo deriuatur ἔω,
 interposito ἰῶτα. cui subtracto fit ἔω. unde ἢ μοι disylla-
 bum. & ἔω. ὠ. ἀπὸ τοῦ ἔω κατὰ ἀναδυσπλασιασμοὺς τοῦ ἰ. unde
 ἢ μοι τὸ πορδύομαι. A uerbo igitur ἔω διὰ διφθόγγου fit ἢ μοι.
 & est quartæ coniugationis uerborum in μι cum eius
 primitiuum non patiatur synaresim quemadmodum
 ἔμοι τὸ ὑπέρρχο. Habet etiam εἰ diph. in penultima con-
 tra naturam uerborum ἰ μι & eadem circumflectitur
 cū sit longa natura antebreuem. Secūda persona ἔω
 a prima fit extrema in ὠ mutata καὶ αἰολικῶς ἔωθα. ἰλιά-
 δου κ. ἔω μὲν γὰρ κέσει νῦν ἀπὸ λῶσθαι ἢ μεθῶ μθαι. ἢ τε δ' ὕστερον
 ἔωθα θεῶς ἐπὶ ῥήσασθαι. hoc est ibis. Tertia persona ἔωσι
 a secūda add. ἰῶτα ἰλιάδου γ. ὅς τε ἔωσι δ' ἀδουρός. ¶ Ἐλὶ

καὶ ἴσθρ. ἰτοι. διὰ τὸ τ̄. Nam singularia cum ē diphon. scri-
 buntur ut productam habeāt penultimam secundum re-
 gule præceptionem. Dualia uero & pluralia solo τ̄
 correpto, siue a proprio singulari fiant abiecto τ̄ de di-
 phtho. siue ἀπὸ τοῦ ἴμι. ἡσίοδος ἐν ἔρσις λυθησίσι φαρείας
 καλυφα μέγιστος καλὸν ἀθράτων μετὰ Φύλου ἴσθρ. ἀπὸ τοῦ
 ἐλάδοσιται. præsens pro futuro. ¶ Πλαθυντικὰ ἴμεν. ἴτε.
 ἴσικονως. penultima producta cū in τ̄ definat καὶ ἰωνικῶς
 ἴασι. ἰλιάδος π̄. καὶ π̄ γληδὸν ἴασι ναπὸ κρήνης μελανδρῶν. ac-
 centu in eadem syllaba seruato. Nam Iones interponen-
 tes ᾱ in huiusmodi personis accentū reliquunt in eadē
 syllaba, in qua priuserat, circumflexo tamen in acutum
 mutato, cum etiam syllaba & locum & tempus mutauē-
 rit ut πιδῶσι πιδῶσι ἴσι ἴασι.

¶ 37.

¶ Ἐἶν ἔς ἔ. ἀχεν. a præsentis sicut ἔπθον ἀπὸ τοῦ πθῆμι.
 ¶ Δῖκα ἴσθρ. ἴτην. ¶ Πλαθυντικὰ ἴμεν. ἴτε. ἴσαν. penulti-
 ma correpta ἰλιάδος γ̄. οἰδῶν ἴσαν σῆν. μέγιστος πνεύριτες ἀχμοί
 καὶ πλεονασμῶ πλῆν τοῦ ἢ ἰλιάδος. τ̄. τῶσι. μελιόνης τε καὶ ἰδο-
 μένδ' ἀγὸν ἀνδρῶν ἠῖσαν. ἴσ. πῶλεμοι. Quidam tamen
 uolunt hanc esse tertiam personam pluralem primi
 aoristi ἀπὸ τοῦ ἔω. μέ. ἔσω. ¶ ᾱ. ἔσα. tertia pluralis ἔ-
 σαν. ἔ. δαλύσει, ἔ. τροπῆ. τῶ ἔ. ἔσ. ἢ ἠῖσαν.

¶ 38.

¶ Ἐἶκα. ἔκας. ἔκε. ἀχεν. ¶ μέ. ἔς.
 ¶ Ἐἶα ἔας. ἔε. τ̄ uero in η̄ conuerso, ac τ̄ subscripto ἦα
 dicimus, ἔ. δαλύσει ἦα. ἦας ἦε. ὀδυσσεύς Δ. ἔ. τῶ. π. δ. πα-
 ρὰ κῶμα θαλάσσης ἄνυπῶροιο ἦα. & ἰλιάδος ᾱ. ἔ. ἦε. ἦε. ἦε. ἦε.
 ἦε, ἀπὸ τοῦ ἔ. π. ῶ. ἦε. π.

προνομιαι. differunt tamē & accentu & spiritu. Nam ἴαισι
 acutū accentū habet in antepenultima & tenui spū si-
 gnatur. ἰάσι uero penultimā circūflectit, & densum spi-
 ritū hēt. Differunt et in cōpositione præpositionū, quo-
 niā nō cū omnibus & eisdē præpositionibus utrūq; cō-
 ponitur. Nā cū ἐν ἐπίαισι dicimus, nō aut ἐπίαισι. Cum ἐς
 uero econtratio εἰσάσι dicimus, nō aut εἰσάσι. Cū σὺν καὶ
 συνίαισι. & συνίαισι dicimus. Cū πρὸς προσάσι. nō ἄτ προσάσι.
 licet προσέμεναι & προσέμερος & προσήκατο & προσέμερος di-
 camus. Nā cōposita huius præpositionis πρὸς cū actiuis
 huius uerbi i. usu coīter nō habētur. nō n. dicimus προσ-
 ημι neq; προσήσω. neq; προσήκα & cæt. sicigit neq; προσή-
 σι. At ἐμί cōtrariū facit. dicimus enī προσέμι. & προσέσι
 sicēt προσήαισι dicendū est. Cū πρὸ uero προίαισι. non προί-
 αισι. Cum ἀγὰ utrūq; dicimus, & αἰνίαισι. & αἰνίαισι. Etiam
 cū κατὰ & κατὰσι. & κατὰσι. Cum δὲ δάσι non δάσι li-
 cet δάσι dicatur. Cū μετὰ. & μετὰσι & μετὰσι dicimus.
 Etiam cū παρὰ & παρὰσι. & παρὰσι. Cū ἀπὸ uero neu-
 trū cōponitur.

Ⲙⲙⲛⲓ.

Ⲙⲓⲛ. ἴνσ. ἴν. sicut ἐπίθην. ἐπίθης. ἐπίθη. pro quo magis uti-
 mur singulari primitiui ἴεορ ἴου. ἴεσ. ἴεσ ἴε ἴε. ἰλια-
 δος πρὸς δὲ παρνοίησιν ἀμύμονα πῆδκον ἴε. καὶ ἐν συνθέσει ἀ-
 φία. προσία. Ⲙⲁϋκὰ ἰεργίετω. Ⲙⲓⲛⲁⲛⲏⲧⲓⲕὰ ἰεμν. ἴεπε-
 ἴεσεν. unde δὲ ἴεσαν. ᾗ δὲ ἐπεμπορ.

Ⲙⲓⲛⲓ.

Ⲙⲓⲛⲁ. εἰκας. εἰκει. cuius penultima ἦ esse debuerat
 ἀπὸ τοῦ ἴσω. sed ne coincideret cum ἴκα primo ἀό-
 εἰσω. cuius usus frequentissimus est, mutauit ἦ in

Ⓒ Ⓜ' εἰλέναι. sicut πειλέναι. unde κωδύκναι. ἀφειράι. πε
ραλέναι. Ⓒ Ⓜ' β'.

Εἶναι. unde καθεῖραι. ἀφειράι ἢ ἀπολύσαι ἐγὼ λήματος. ἔμμι
tamen esse debuerat, a prima persona plurali secundū
cōem regulam uerborum in μι. ut ἔμμι. ἔναι. sed cum
huic regulæ alia contraria inueniatur, quæ propria est
secundi aoristi. Quod imperatiua in η̄ & infinitiua in
εῑ secundi aoristi penultimam natura longam habere
uolunt, opus fuit producere penultimam non ε̄ in η̄
conuerso, sed assumpto ῑ in diphthongo sicut in πῆμι
latius dictū est sic factum est εἶραι. καὶ ἀπῆκως. καὶ δουλεύω
ἔμμι. καὶ ἰωνικῶς ἔμμι. unde μεδέμμι. ἰλιάδος ᾱ. αὐτὰρ ἔγω
γε λίστομα χλῆνι μεδέμμι χέρον. Quo in loco aduertēn-
dum est quod tria sunt εἶραι. primum ἀπὸ τοῦ εἶμι ἢ ὑπάρχει.
Secundum ἀπὸ τοῦ εἶμι ἢ πορεύομαι. & hæc duo tenuem
spiritum habent, & præsentis temporis sunt. Tertium
uero ab hoc uerbo ἔημι. quod aspiratur & est secundi
aoristi. Potest etiam esse præsentis temporis ἀπὸ τοῦ εἶναι
κατὰ μετὰ θεση. καὶ συνίρεσιν εἶναι.

Ⓒ Μετοχὰν ἐρεστικὰν εἰς τὸς ἢ Ⓜ' β'.

Ⓒ Οἶος τοῦ ἰέντος. ἢ εἶσα φησὶ ἰείσο. ἢ ἰέν τοῦ ἰέντος ὀρθῶς οἶαρ
γοραυτικῶς. ἐκ σώματος μελίπρω ἰὸς ἀνιπεμπω ἀοιδῶν. καὶ ὄδυ
σεῖας ρ. δίσκοιοι τέρπειτο καὶ αἰγαρέκων ἰέντος. Ⓒ Ⓜ' β' Ⓜ' β'.

Ⓒ Οἶκως τοῦ εἰκότος. unde ἀφεικῶς. καθεικῶς. παρθεῖκῶς.

Ⓒ Ⓜ' β' ὄος τοῦ ὄντος. ἢ εἶσα τῆς εἰσης. ἢ ὄν τοῦ ὄντος. unde ἀφεις
τος. ἢ ὑφεις. τος. ἰλιάδος ᾱ ἰσὸν δίσκοικη πῆλασση προγότοιαν ὑ
φεις.

Τὸ εἰς τὴν ἀπαθητικὰ ἐνεστώσ

Εἶμαι. ab actiuo, extrema in μάσ ac penultima in propria breuem mutatis ἴμι. ἴεμαι. ἴεσαι. ἴεται. sicut πῆμι πῆμαι. πῆσαι πῆται. Διὸ καὶ ἴμεθρ. ἴεθρ. ἴεθρ.

Πληθυντικὰ ἴμεθα. ἴεθε. ἴενται. Ⲙⲟⲩⲛⲟⲩ.

Εἶμην. ἴεσ. ἴατο. sicut ἐπῆμην. ἐπῆσεσ ἐπῆτετο. Διὸ καὶ ἴμεθρ. ἴεθρ. ἴεθρ. Πληθυντικὰ ἴμεθα. ἴεθε. ἴεντο. Ⲙⲟⲩⲛⲟⲩ.

Εἶμαι διὰ διφθόγῳ ἀπὸ τοῦ ἴκα. Vnde participium ἐμῆρος ἀφαιμέρος καθ' ἑμῆρος ὑφαιμέρος. εἶμαι tamen esse debuerat, qm̄ p̄tm̄ perfectū pass. uerborum in μι uult penultima habere correptā. Vfus tñ̄ optinuit ut penultima actiui et ī passiuo seruarietur, q̄ b̄oatorū more diphthōgusest. sicut in πῆσαι. p̄tō pass. ἀπὸ τοῦ πῆκα. Secūda persona εἶσαι. διερπίδης ἐν ὀρέσει. οὐκ ἄρα κτεῖσμε ὀρέσει ἀφῆσαι. hoc est liberatus es. Tertia persona εἶται. ὄθεν ἀπαρῆμα φατα εἶαθς ἢ ἀφῆαθς ἢ λελύδασι. ἢ ὑφῆδασι ἢ ἀμελέδασι. Διὸ καὶ εἶμεθρ. εἶθρ. εἶθρ. Πληθυντικὰ εἶμεθα. εἶθε. εἶνται. unde ἀφῆνται ἢ ἡμῆλνται. Ⲙⲟⲩⲛⲟⲩ. εἶμην εἶσ. εἶτο. ὡς ἐπῆμην. σ. το.

Ⲙⲟⲩⲛⲟⲩ. εἶθρ. εἶθρ. εἶθρ. ὡς ἐπῆμην. ἐπῆσεσ ἐπῆτετο. penultima correpta.

Προσηκτικὰ παθητικὰ ἐνεστώσ καὶ Ⲙⲟⲩⲛⲟⲩ.
 Εἶσ. ἴεθω ἢ εἶσα persona p̄tī imperfecti, sicut πῆσεσ. πῆδίθω. Διὸ καὶ ἴεθρ. ἴεθρ. Πληθυντικὰ ἴεθε. ἴεθρ. ἴεθρ.

Τὸ εἰς τὴν ἀμέσαι ἐνεστώσ

Εἶμαι. ἴεσαι. ἴεται. sicut & passiuα. Ⲙⲟⲩⲛⲟⲩ. ἴμην ἴεσ. ἴεθρ. ἢ πα λοιπῶ. Ⲙⲟⲩⲛⲟⲩ. ἴκα μῆν ἴκω. ἴκαρ. ἀπὸ τοῦ ἴκα. aoristo actiuo qui licet excipiat̄ cū futuri consonantem nō

seruauerit in usu nõ hētur προσηλυτισμὸν ἀπὸ τῶν προσηλυτισμῶν.
 & alia composita, sed in modo indicatiuo tm̄. **ῤε' Ω' β'.**
 Ἐμνη ab aoristo passiuo fit, extrema in μνη mutata ἔμνη
 ἔμνη, sicut. ἐπέμνη ἐπέμνη. Secunda p̄sona ἑσκοιρῶς καὶ
 ἑσκοιρῶς. Tertia ἔρ. Ἐδικὰ ἔμεινον. ἔδον. ἔδον. Ἐπλη
 θυντικὰ ἔμεινα. ἔδε. ἔρτε. ὄμνηρος αὐτὰ ῥ' ἐπεὶ πῶτος καὶ ἔδνητος
 ἔρρον ἔρρον. Ἐπροσηλυτικὰ μίσα. ἐνέως ἢ **ῤε' Ω' β'.**
 Ἐσκοιρῶς a prima persona præteriti imperfecti. sicut &
 passiuu. **ῤε' Ω' β'.**

Ἐσκοιρῶς a secunda persona medii aoristi secūdi ἑσ
 κοιρῶς ἑσ. a tertia persona subtracto τ. sicut ἀπὸ τῶν ἑσκοιρῶν
 ἑσκοιρῶς οὐ. unde προδόν. προδόν. λιάδον. & similia quæ in
 usu habentur. Quo in loco aduertēdū est ὅτι **ῤε' Ω' β'.**
 in omnibus aliis modis & participiis habetur in usu, &
 maxime in cōpositione. ut ἐὰν πρόσωμαι ἢ ῥ' ἀπαρέμφα
 τῶν προέδαι. ἑσ ἀφέδαι. καὶ ἑφέδαι. ἑσ μετοχὴ προέμνωσ. Re
 liqua uero omnia tā media q̄ passiuu, si quis formare
 & inflectere uoluerit, sequatur regulas quæ habētur de
 iis in πέντημι. **ῤε' Ω' β'.** τὸ ἵμι ῥ' ἐπιθυμῶ.

ῤε' Ω' β'. ἐπιθυμῶ ἐνέως.
 Ἴμι. ἴης. ἴης ἀπὸ ἰέν. ὦ. ῥ' ἐπιθυμῶ hoc est desidero qđ
 etiam aspiratur, sicut ἵμι ῥ' πῖμνω & est eiusdem coniu
 gationis uerborum in μι per quam secundum artem
 potest regulariter uariari tam in actiua literatura quā
 passiuu per oēs modos & tempora. **ῤε' Ω' β'.**

Ἴμι. ἴης. ἴης. **ῤε' Ω' β'.** ἴης. ἴης. ἴης. **ῤε' Ω' β'.** ἴης. ἴης.
 ἴης. **ῤε' Ω' β'.** ἴης. ἴης. ἴης. **ῤε' Ω' β'.** ἴης. ἴης.
 ἴης. **ῤε' Ω' β'.** ἴης. ἴης. ἴης.

ῤε' Ω' β'.

gulas uerborū in *μι* primæ cōiugationis oīno sequetur.

¶ Περὶ τῶν ἡμῶν καὶ ἡμῶν. ἐν τῷ

¶ *Μαι* præsentis temporis est, & primæ coniugationis uerborum in *μι*. Est enim *ἔω καὶ ἡμῶν*. a quo *ἔω* κατὰ ἀνάθεμασιμον τῷ *ἔω* συναιρέσει *ἔω*. unde *ἔημι* deriuatiuū, sicut a *πιδῶ* ὦ. *πιδῶμι*. Passiuum *ἔεμαι*. & *κράσει* ἔω δύο *εἰ* ἐν ἡμῶν. sicut *δημοδένει* *δημοδένει*, licet frequentius & familiarius in *ἄ* diphthongū fiat huiusmodi crasis. Sed hoc factum est ne coincideret cum *ἄμαι* præterito passiuo ἀπὸ τῶν *ἴημι* καὶ *πῆμι*. Præterea *ἔεμαι* incipit a uocali, & duo *εἰ* per crasim in *ἄ* diphthongum plerunq; mutatur, quādo syllaba incipit a consonante, ut *κῆμαι* καὶ *κῶμαι* *δημοδένει* εἰς *δημοδένει*. licet interdū etiā in *ἄ* commutentur ut *δημοδένει* *δημοδένει*. Sed quando syll. incipit a uocali, duo *εἰ* ἴσῃ diphthongum nunq̄ mutatur sed in *ἄ* ut *ἔεμαι* ἡμῶν. Propter q̄ argui posset hoc uerbum neq; esse a uerbo in *ῶ* desinente, neq; in *μι*. Nam si a uerbo desinente in *ῶ* fieret, penultima esset aut *ῶ* sicut *τύπῃμαι*. aut *οῦ* sicut *ποιούμαι*. aut *ῶ* sicut *βοῶμαι*. Si uero a uerbo in *μι* desinente, aut eius penultima esset *ἔ* ut *πιδῃμαι* aut *ἄ* ut *ἴσῃμαι*. aut *ῶ* ut *διδῶμαι*. aut *ῦ* correptū ut *ῥδῖνυμαι*. quorum nullum uidemus esse. nec æolica sunt. Sed sciendum pathos, nā integrum eius est *ἔεμαι* quod habet *ἔ* correptum in penultima quod proprium est uerborum in *μι* primæ coniugationis, quod etiam secunda ostendit persona, quæ desinit in *οῦ*.

quia omne tempus præsens in *μῆι* definens habens se-
 cundam personam in *σῶι* est a uerbis in *μῆι* ut *τίθεισαι*
 ab eo quod est *τίθειμαι*. sic *ἦσαι* ab eo quod est. *ἦμαι*. *ἰλι-
 ἄδος β* ἦσαι ὄρει δὲ ζῶν. ὅτι οἱ μάλ' ἀπολλὰ δὴ δούσι. Tertia per-
 sona *ἦται*. *Ἐπιπλά ἠμεθον. ἠδον. ἠδον.* *Ἐπληθοντικὰ*
ἠμεθα. ἠδε. ἦνται. καὶ ἰωνικῶς ἔαται. sicut *κῆαται* ἀπὸ τοῦ
κῆνται. ἀπὸ τοῦ κῆνται. ἰλιάδος γ οἱ δὲ ρῶν ἔαται σιγῆ. Con-
 suevit enim Homerus has tertias personas plurales præ-
 sentis temporis hoc est *ἦνται καὶ κῆνται* a tertia singula-
 ri ionū more formare tanq̄ tertiā pluralē præteriti passi-
 ui uerborum circumflexorum, corripiendo penulti-
 mam, ac interponendo *α* sicut *πεποιῆαται* ἀπὸ τοῦ *πε-
 ποῆκται*. at metri gratia eandem syllabam quæ ex lon-
 ga breuis facta est *περρῆσει* τοῦ *ῖ* iterum producit, ut
ἔαται. καὶ κῆαται ἰλιάδος β. καὶ ῥῆπια τέκνα ἔαται ἐν μιγῆροις
ἢ ὀδυσσεύας. ἢ ἐπὶ ἄρα οἱ μύλα ἔατο πρὸ μῆρι λαῶν. Sed su-
 per de hoc & aliis huiusmodi Eustathius uarias addu-
 cit sententias & Eraclidæ & Aristarchi & Zenodoti quas
 referre longum esset.

Ἐπληθοντικὰ.

Ἐπληθοντικὰ ἦσαι ἦται. καὶ ἦσαι ἐπερρῆσει τοῦ σ. ut quibusdā pla-
 cet *ἰλιάδος α* ἀλλὰ κῆν δὴν ἦσαι. *Ἐπιπλά ἠμεθον. ἠδον. ἠ-
 δον.* *Ἐπληθοντικὰ ἠμεθα. ἠδε. ἦνται. ἰλιάδος γ.* τοῖοι ἄρα *ῥῶ-
 νη ἠγῆροις ἦν πρὸ πύργου. Ἐπληθοντικῶς ἔαται. ἰλιάδος η.* οἱ δὲ *ἔαται ἢ
 ἄρα ῥῆπια ἢ δαρδαριῶνες. ἢ ἔαται ὀδυσσεύας γ.* *περρῆσει οἱ δὲ ἐρ-
 ῆσαι. ἢ ἔαται. ἢ ἔαται.* possunt etiā hæc ut quibusdā placet ἀπὸ τοῦ
ἰω barytono deduci ut suo loco dicetur. *Τὸ πρὸς κτικῶν
 ἦσαι. ἠδον. ἰλιάδος ε* ἦσαι πρὸς ἄνθρωπον ἰούσα. *ἠδον. ἰλιάδος δ* *πέπια σιω-*

των ἡσθ. & cætera. Componitur hoc uerbum cum κατὰ
præpositione, & idem habet significatum, ut κἀθημαι.
κἀθηται. κἀθηται. unde κἀθησθαι in finitium $\text{C} \frac{\text{C}}{\text{P}} \text{Z}$ κἀθη
μαι κἀθησθαι. κἀθηται. κἀθησθαι ἐπενθέσει το σ̄. sicut ἡ το. ἡσθ. ἡ
προσακτιδὸν κἀθησθαι. κἀθησθαι. ἰλιάδος ἁ ἀλλάειουσα κἀθησθαι.
ἐμῶ δὲ τῶ πείθει μύθῳ. & similia quæ in usu habentur in
quibus accētus retrahitur in antepenultimam nisi ubi
extrema λόγα fuerit. cur autem hoc fiat, talis assignatur
ratio, Quoniam κἀθημαι παρασώδεισθαι est, sicut αἰκων αἰ
κοντος. præpositiōes enī sumuntur cum partibus orati
onis aut per σῶδεισθαι ut κατὰ γράφω, aut per παρασώδεισθαι.
ut κἀθημαι. aut per σῶπεισθαι ut κατὰ δὲ πάλεισθαι. Sed aduer
tendum est græcos id appellare σῶδεισθαι, quod in ipsa
prima positione uerbi componitur. ut κἀθίζω ex κατὰ
& ἕζω. utrunque enim per se dicitur. παρασώδεισθαι uero
non id solū quod a cōposito deriuatur, ut φιλιππος φι
λιππιζω. sed etiam quod non in ipsa prima positione
uerbi fit. quia ea non inueniatur, sed in eius deriuatis si
cut est κἀθημαι. cuius prima positio esset ἕμαι si in usu
existeret, inde ἕμαι passiuum, quorum neutrum com
ponitur. non enim καθήμει dicimus, neq; καθέμεαι, sed
κἀθημαι, quod deriuatum est ἀπὸ τοῦ ἕμαι postq̄ κατὰ
κράσθαι factum est ἡμαι, ut dictum est. Quare neq; mi
randum est si κἀθημαι non eundem habet accentum,
quem ἡμαι, cum traditum sit q̄ in compositis accentus
simplicium non mutatur, siue q̄ κἀθημαι non est cō
positum, sed de compositum, siue q̄ ut αἰκων non hęc
cōpositionem

cōpositionem positiuā, sic etiam καθήμαι. & ut ex ᾱ particu-
 la priuatiua, & ἐκὼν componitur ἀέλωρ. sic ex κατὰ & ἦ-
 μαι cōponitur καθήμεαι. quia sicut non possumus dicere
 αἰήωρ deriuatum ab αἰήω. quoniā αἰήω non inuenitur
 sic etiā καθήμεαι non potest dici deriuatum esse ab eo qđ
 est καθήμει, uel καθιέμαι. quorū neutrum est in usu, sed cō-
 positum esse ex κατὰ & ἦμαι. sicut αἰήωρ ex ᾱ particula
 priuatiua & ἐκὼν ἐκὼντος, quod est participiū non posi-
 tiuum, hoc est præsentis temporis, sed aoristi secundi.
 Sciendū est aut̄ huiusmodi cōpositionē, si cōpositio sit
 de cōpositionē appellari, & propterea accētum transcē-
 dere. & ut non dicimus ἀέκων ἀέκωντος. sed ἀέκων ἀέκωντος
 sic etiam nō dicimus καθήμεαι καθήμεαι. sed καθήμεαι καθήμεαι
 Est & alia cōis regula uerborū in μι q̄ oē uerbū passiuū
 in μαι desinens a uerbo in μι declinatū in cōpositione
 accentum retrahit in tertiam a fine nisi quid impedi-
 at, ut κείμαι ἀπόκειμαι. ἦμαι καθήμεαι. ἦμην καθήμεν. ἦσθε ἀ-
 ποθεσθε. ἦτο. καθήμετο. καὶ τὰ λοιπὰ.

¶ Sed quoniam alia uerba sunt in ω̄ desinentia, hoc est
 ἔω. ἔω. ἔλω. ἔλω. ἔλω. ἔλω. ἔλω. quæ idem significāt qđ καθήμεαι. &
 eorum usus uariius est & mixtus, ab renon erit etiā de
 ipsis hoc in loco aliquid dicere. ἔω ἔω καθήμεαι ἔω ἐκδομαι
 ¶ Est igitur ἔω barytonū & aspiratum quod sedeo etiā
 significat & induo, ut supradictum est, & in utraque si-
 gnificatione eius præterita augentur non ἔ in ἔ, secun-
 dum cōmunem regulā, sed ἔ in ἐph. assumpto cū sit de
 numero sexdecim uerborū quæ cōiter annotantur, ut

in augmento præteritorū dictum est. Non tamē in
 usu habetur in omnibus temporibus, nam εἶω præsentī
 tēpore in neutra harum significatione utimur, neque
 εἶον præterito imperfecto, neque εἶμα præterito perfecto
 actiuo. At præteritum perfectum passiuum hoc est εἶ-
 μι. εἶσαι ἢ εἶσαι ἰώτα abiecto, ac ὡ gemiato εἶται ἢ εἶται, ὡ
 iteriecto, in utraq; habetur significatione, & pro induo,
 & pro sedeo. Pro induo ὀδυσσεύς φ. μὴ δ' ὄψι ἔνπῳ,
 κακὰ δὲ χροῖ εἶματα εἶμαι. καὶ ὀδυσσεύς ὡ ἀλλ' ἄμα πῆρες λν-
 ζρόν ἔχεις, αὐ χμῆς τε κακῶς, ἢ ἀφεῖα εἶσαι. καὶ ὀδυσσεύς λ κα-
 κὰ δὲ χροῖ εἶματα εἶται. siue εἶσαι ut quidam legunt. Sic
 etiam & præteritum plusq̄ perfectū passiuum hoc est
 εἶμην. εἶπῳ, καὶ εἶπῳ εἶτο ἢ εἶπῳ, εἶ εἶατο ἰωριῶς. ἰλιάδης γ. λαί-
 ρον ἔασῳ χιτῶνα, κακῶν ἐνείκα. Et ὀδυσσεύς χ. ἀμφὶ δὲ δέρμα ἔσο
 βοός νεόδοττον. & ἰλιάδης φ. ἢ Φωρήν, ἢ ῥία περὶ χροῖ εἶμα-
 τα ἔσο. & ἰλιάδης σ. οἱ δὲ χιτῶνας εἶμπεύρηται. participio
 quoq; hoc est εἶμῶς utitur Homerus. ἰλιάδης α. ὦ μοι ἀνάε
 δαίλω ἐπιεμῶς. idest impudentiam indute & ἰλιάδης σ.
 τρὶς δὲ δυνάεωντες δοῦριμ ἐπιεμῶς ἀλιέν. In alia uero si-
 gnificatione hoc est sedeo frequentissimo habentur in
 usu maxime in tertijs personis pluralibus εἶνται & εἶντο.
 εἶ ἰωνικῶς εἶται & εἶατο. ἢ παρενθείσει τῷ δὲ μίτρον εἶα-
 ται εἶατ. quæ pro præsentī etiam & præterito imperfe-
 cto sumuntur. iccirco non nulli uolūt huiusmodi perso-
 nas in hac significatione præsentis tēporis esse & præte-
 riti imperfecti ἀπὸ τῷ ἡμῶν ut supra dictū est. Aduerten-
 dum est hoc in loco εἶμην præteritū passiuum eadē lite

ratura & eisdem accentibus diuersa habere significata se-
 cū dū diuersa themata a quibus deducitur. Nam si ἀπό
 τῶ ἴημι ἢ πέμπω fiat, dimissus sum siue liberatus signifi-
 cat Si autem ἀπό τοῦ ἔω ἢ ἐδύομαι, indutus sum. **Ⓢ** α.
Ⓢ Εἶσα εἶσαι. εἶσε. ἔ' εἶσαι. ἔσαι σ' εἶσε abiecto ἱ de diph. ac ge-
 minato ωσ a futuro ἔσω fit, & pro sedere feci siue locaui
 accipitur ὄμηρος ἐν βοιωτῖα καὶ δὲν ἀθήρης εἶσεν ἐν πῖονι νηῶ.
 & ὀδυσεύς ζ' ἐς δὲ φρον δέ με εἶσαι. et etiam pro idui ὀδυσεύ-
 ας Δ' ἀμφὶ δὲ ἔμαπα ἔσαι. εἶσά μιν uero & εἶσά μιν μέσας.
Ⓢ α. ἀπὶ τοῦ ἐδύομαι hoc est indutus sum accipitur
 ἰλιάδης κ' εἶσα γ' Δ' ἐκ τοῦθεν εἶνον πολιοῖο λυκοῖο. & in eo-
 dem ἀμφὶ Δ' εἶπειτα σαφρονῶν εἶσαι το δέσμα λείοντος, προ-
 δέσει το ε. καὶ ὑπόδου ἐν ἔργοις. οἱ γὰ φυλάσσοις τε δέμας ἐν χε-
 τλια ἔργα ἡέρα εἶσά μιν. τοῦ τῆστι ἐν δὲ δυνάμοι. Sed hæc ma-
 gis poetica sunt.

Ⓢ Ἐω uero ἀπὸ τοῦ ἔω ἢ κἀθημι fit ὡλεορασῶ το ζ'.
 & est quartæ coniugationis barytonorum, cuius præte-
 rita augentur ε in η mutato per cōmunem regulam
 ut ἔρω. ἥρον.

Ⓢ Ἡα & componitur cum κατὰ præpositione, ut κα-
 τὰ ἔρω. unde κατὰ ἔρωμαι.

Ⓢ Καθηρόμην. **Ⓢ** Καθηρομαι. καθηροσαι. καθηροσαι.

Ⓢ Καθηρομην. καθηροσαι. καθηροσαι. ἰλιάδης α. καὶ ῥ' ἀκείνοσα καθη-
 σο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ.

In quibus composi-
 tis non retrahitur accentus, quoniam huiusmodi præ-
 terita si duas habeant consonantes accentum suorum

simplicium etiã in cōpositione seruant, ut ἡγμαι κατῆ-
 γμαι. ἡργμαι κατῆργμαι, sic ἡσμαι καθῆσμαι & ἡσυρμαι καθῆ-
 σμω. Est & alia regula φ οἶα præterita indicatiua a uo-
 cali natura λόγα incipientia accētum seruant in cōpo-
 sitione, quæ eorum simplicia habent. ut ἔχορ κατῆχορ. ὄ-
 ρον ἔδωρον. ἦφα σὺν ἦφα. ὠγαῶν. ὠγμαι ἀνώγμαι. ὠσμαι ἀ-
 πώσμαι. sic ἦγμαι. καθῆσμαι. excipitur ἔξεν ὑπέξεν. & εἶλον
 ἀπέσκον σῶσιδα uero ἀπὸ τοῦ οἶδα & κάτοιθι ἀπὸ τοῦ οἶδα, κί-
 λια sunt gaudent enim æoles accentuū transmutatio-
 ne, ut ἀτρῶδ' ἀτρῶδ' & similibus. Positum est indicatiua
 præterita, quoniã ἐπέξεται & οἶρε ἔφωρε. & ὄδε καθῶδε
 imperatiua sunt non aut̄ indicatiua. Additū est a uoca-
 li incipientia propter χέσπερος. χυελαπέχου. κῆρκα-
 τέων. Additum est et̄ a natura longa propter ἴρε ἔφειρε
 cuius penultima apud poetas cōis est. Præterea καθῆσμαι
 & καθῆσμαι ἀπὸ τοῦ καθίζομαι nō sunt decomposita ut κά-
 θημαι. sed cōposita. iccirco accentū seruant suorum sim-
 plicium. Etiam annotandum est φ hoc uerbum litera-
 tura passiuua magis in usu habet̄ q̄ actiua, ut apud Ho-
 merum latissime uidere licet.

Ἐξω etiã ἀπὸ τοῦ ἴω deriuatur πλεονασμῶ τοῦ ζ' ac ἔ in ἴ
 mutato, sicut ῥέτω ῥέπτω. μένω μένω. & componitur
 cum κατὰ ut καθίλω. παραπαπιδὸς ἐκαθίζον.

ἘΚεκάθια. ἢ μετοχὴ κεκαθίωσ.

ἘἘλάσια. τὸ προσκετικὸν καθίστωσ ὡς τύπον.

ἘΚαθίτω. & reliqua quæ magis sunt in usu in literatu-
 ra actiua q̄ passiuua. Significationem uero nunc actiuã
 habet̄

habent ἰλιάδδσ γ' ἄλλουσ μὲν κἀδοισμ τρωασ. nunc neutra
Ié Hóioδδσ ἐν θεογονίᾳ. ἐν πεδύεσ βασιλεύσι παρὰ δδοίοισι κἀθίξῃ
κἀ ὀμηροσ ἐν βοιωτιά ὁσ τρώων σκιοπῶσ ἴξε ποδω κείησι πεποιδίωσ.

Κεῖμαι. etiam praesentis temporis est. & primæ coniu-
gationis uerborum in μῑ sicut ἡμαι. Est κείω barytonū
cuius passiuo usus est Homerus ὀδυσιῖασ π. κἀ τῆ μὲν ἐν
σπεῖεσι θεῶν ἰότητι κίονται. & ἰλιάδδσ χ. ἀτῆρ τοι ἔμα τῶν με
γάρουσι κίονται, a quo κείω unde fit deriuatiuū in μῑ κείημι
Passiuum κείμαι. κἀ κρασει τῆ δύο εἰ εἰσ εἰ diphthongum
κῆμαι. sicut ποιῆετον ποιῆθῆν. Propter q̄ etiam argui
posset hoc neque esse a uerbo in ω̄ desinente, neque in
μῑ cum eius penultima sit εἰ diphthongus, quam nul-
lum uerbum passiuum in μῶσ desinens inuenitur ha-
bere, sed aut ᾱ. aut ε̄. aut ο̄. aut οῦ. aut ὦ. aut ὠ

Sed hoc est κατὰ πάθος. Nam duo uerba passiuua a uer-
bis in μῑ communiter annotantur. hoc est ἡμαι &
κῆμαι. quæ cū æolica non sint penultimā habent pro-
ductam, alterum quidem η̄ monophthongum, alte-
rum uero εἰ diphthongum. Sed de hoc in ἡμαι sa-
tis est dictum. Secunda persona κῆσαι. Tertia κῆ-
σαι. Ἐκείμην κῆσθην κῆσθην. Ἐκείμην κῆσθην κῆσθην.
Ἐκείμην κῆσθην κῆσθην. κἀ ἰωνικῶσ κῆσθην. κἀ παρὲν θέσει τῶ
ἰ δια τὸ μέτρον κῆσθην. ἰλιάδδσ ὠ δδοὶ γάρ τε πῶσοι κατακῆσθην
τῶ ἐν δδοσ οὔδει. Ἐκείμην κῆσθην κῆσθην.

Ἐκείμην κῆσθην κῆσθην. Ἐκείμην κῆσθην κῆσθην. Ἐκείμην κῆσθην κῆσθην.
Ἐκείμην κῆσθην κῆσθην. κἀ ἀποβολῆσ κῆσθην κῆσθην κῆσθην.
κῆσθην κῆσθην κῆσθην. κἀ ἰωνικῶσ κῆσθην κῆσθην κῆσθην.

Ἐὐρετικὰ ἐν ῥητικῇ. ἐν ἐστῶσ.

Σημι ἢ γνῶσηω, ἀπὸ τοῦ ἰσῶσῶ fit, & est secunda
coniugationis uerborum in μι. Est enim ἔσῶ ἢ πῶ
γῶσηω. ὁ μὲν ἔσῶ unde ἰσῶ circumflexum, abiecto ἔ de di
ph. quoniam uerba in ῶ desinentia ex barytonis in cir
cunflexa mutata terminantur in penultima in ῖ cor
reptam. ut πείθῶ. πῶ. σείχῶ. σιχῶ. Φείδῶ. Φιδῶ. sic ἔ
σῶ ἰδῶ. ἔσῶ ἰσῶ secunda coniugationis circumflexorum.
unde fit deriuatiuum ἴσημι. ut ἰσῶω. ὦ. ἴσημι. καὶ δὴ κῶσ
ἴσαμι, ἢ in ᾠ mutato θεόμεινος ἐν ὄδι πόροισ. καλῶς μάλα γῶ
τῶ ἴσαμι. hoc est noui. Secunda persona ἴσῃσ. Ter
tia ἴσῃσι. ἘΔίμια ἴσατον ἴσατων. ἘΠληθυντικὰ ἴσαμεν.
καὶ συνηκοπῆ ἴσμεν. καὶ δὴ κῶσ ἴδμεν. τροπῆ τοῦ σ ἔσ Δ, ὡς
ὄσμη ὄσμη. Secunda persona ἴσατε καὶ ἴσε. ἰλιάδῃ β ὕ
μῃσ τῶθ θεῶ ἴσε. πῶρεσε τε. ἴσετε πάντα. Tertia perso
na ἴσασι accentu acuto in antepenultima, sicut datiuus
pluralis participii ἴσῃσ ἴσαντες. ἴσῃσ tamen oxytonum
esse debuerat cum sit participium praesentis temporis a
uerbo in μι secunda coniugationis sicut ἰσῆσ. βιβῆσ. κ
χῆσ. Sed secutum est participia disyllaba primi aori
sti actiui uarytonorum habentium ῖ in penultima,
quæ sunt ut ἄσῃσ. πρῖσῃσι. κῆσῃσι. & cætera cum similem
habeant literaturam. hac igitur ratione ἴσῃσ ἴσαμενος
in usu habetur, cuius datiuus pluralis est ἴσασι. quam
scripturam, & accennum tertia persona pluralis praesen
tis temporis omnino secuta est.

Ἐπῆρ.

Ἐἴση ἴσῃσ ἴση. sicut ἴσην ἴσησ ἴση.

Προσαλητινά ἐπισῶς & 593.

Σαδι. agnitiuo participii, siue a prima persona pluralis numeri sicut ἴσαδι. & patitur συνομίην ἰ omnibus numeris & personis, ut ἴσαδι. ἴδι. ἰσάτω ἴσω.

Ἐδὲ καὶ ἴσατον ἴσον. ἰσάτων ἴσων. Ἐπληθυντικὰ ἴσων. ἴσων. ἴσων. In quibus syncopam patientibus aduertendum est ὅτι principalis syllaba aspiranda fuerat quia τ̄ ante σ̄ per communem regulam aspiratur nisi sequatur ρ̄ ut ἴσων ὁ ἰσῆμωρ. ἰσῆλα. ἰσῶν. ἰσῶος. ἰσῶιον ὄρημα. ἰσῶ ἰσῶρ. ἰσῆμι. At ἴσῶσ fluuii nomen tenui spiritu scribitur, quia post σ̄ sequitur ρ̄. Annotantur etiam quæ syncopam patiuntur, qualia sunt iam dicta. ut ἴσω. ἴσῶρ. ἴσων. ἴσε. ἴσῶσιν καὶ ἴσων. καὶ ἴσῶν. Hoc etiam aduertendum est ὅτι secunda persona huius imperatiui hoc est ἴδι & scriptura, & accentu eadem est cum secunda imperatiui substantiui uerbi ἴμι nec discerni possunt nisi ex orationis sententia. Cætera uero omnia ex ipsis primis uocalibus discretionem habent. Illa enim ab ἴ principium habent. ut ἴδι. ἴσω. ἴσῶρ. ἴσων. ἴσε. ἴσῶσιν καὶ ἴσων. Hæc autem ab ἰῶτα ut ἴδι. ἴσω. & cætera.

Ἐοείσιν ἀπαθητικὰ ἐπισῶς.

Σαμῆ. ἴσασσι. ἴσασται. ἀπὸ τοῦ ἴσῆμι. penultima in propria breuem mutata. καὶ ἐπιπέσει τοῦ τ̄ ἴσῆμι. ἴσασσι. ἴσασται. nec aspiratur principalis syllaba ῥῥ post τ̄ sequatur σ̄. quod ionum more factum est, quia-

spirationem fugientes pro ea tenui spiritu utuntur, ut
ἀσπῖραι ἀπὸ τοῦ ἀσπῖραι. & ἀπικόμενι ἀπὸ τοῦ ἀφικόμενι. &
 sic in aliis huiusmodi, quorum ἴσαι non aspiratum
 in usu remansit, quod eius approbant composita, ut
ἐπίσαιμαι. ἐπίσαισαι. ἐπίσαιται in quibus π non inmutatur
 in φ sicut in *ἐφίσημι & ἀφίσημι ἀπὸ τοῦ ἴσημι*. Metho-
 dius tamen alio modo hoc uerbum deducere uidetur.
 Esse. *π. ἴσημι ἀπὸ τοῦ ἰσῶω. ἰσῶ. μέλλων. ἰσῶω ὁ πῶ. ἰσῶα. ὁ πῶ*
θητικὸς ἴσαιμαι. ἴσαισαι. ἴσαιται. unde uerbale nomen ἴσαι γὰρ
καὶ συνηθητικὸν ἰσῶς quod non aspiratur ᾗ ᾗ ε post τ sequa-
 tur, a quo nomine fit uerbum ἴσαιω. ἰσῶ. unde ἴσημι. ᾗ
παιδαγωγικὸν ἴσαιμαι. Philo uero sic. Est εἶσω barytonum
ὁ πῶ. εἶσω. ὁ πῶ. εἶκα. ὁ παιδαγωγικὸς εἶσαι. unde ἰσῶς uerbale
 nomē sicut a *δέδοται δότης* abiecto ε de diphthongo. ut
ἰμάτιον ἀπὸ τοῦ εἶμαι. Ab hoc igitur nomine ἰσῶς quod
 neque sic deductum aspiratur fit uerbum ἴσαιω. ἰσῶ. a
 quo ἴσημι. passiuum. Vnde *ἐπίσαιμαι. μέγ. ἐπισήσαι-*
μαι. ἐπισήσαι. ἐπισήσεται. Isocrates ad demonicum, *τυχῶν*
δὲ μάλλον ᾗν τρόπον αὐτῶν ἐπισήσαι. & reliqua.

Περὶ τῶν ἀεὶ ῥητικῶν.

ἐν ἑστῶς

φ Ἡμὶ γὰρ λέγω. ἀπὸ τοῦ φάω. φῶ. deriuatur, nec redup-
 licationem, suscipit, sicut πῆμι. quoniam φη-
 μι encliticum est, πῆμι autem non enclitica enim
 aut monosyllaba sunt, aut disyllaba nunquam autem poly-
 syllaba, Habet etiam acutum accentum supra extre-

mam, quod est contra naturam uerborum in $\mu\bar{i}$ nam
 uerba in $\mu\bar{i}$ si disyllaba sunt accentum habent in pe-
 nultima, ut $\epsilon\bar{\nu}\acute{\omega}\mu\iota$ $\tau\acute{\lambda}\eta\mu\iota$. Si polysyllaba antepenulti-
 m $\acute{\alpha}$. sed ab hac regula duo uerba excipiuntur, hoc est $\epsilon\bar{\nu}\mu\iota$
 $\tau\acute{\omega}$ $\acute{\upsilon}$ $\pi\acute{\alpha}\rho\epsilon\sigma\chi\omega$. & $\phi\mu\mu\iota$ $\tau\acute{\omega}$ $\lambda\acute{\epsilon}\pi\omega$, ut supra dictum est. Secun-
 da persona $\phi\bar{\iota}\varsigma$ accētū acuto, ac $\iota\bar{\omega}\tau\alpha$ subscripto con-
 tra regulam uerborum in $\mu\bar{i}$ ϕ nihil $\acute{\alpha}\nu\epsilon\kappa\phi\acute{\omega}\rho\eta\tau\alpha\iota$. hoc
 est non prolatum inuenitur in uerbis in $\mu\bar{i}$ quemad-
 modū in $\bar{\omega}$ desinentibus. Sed hoc uerbum $\kappa\alpha\tau\grave{\alpha}$ $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}$
 $\delta\acute{\upsilon}\sigma\iota\nu$ $\tau\acute{\omega}$ $\pi\alpha\lambda\alpha\iota\omega\bar{\nu}$ habet $\bar{i}$ in secunda persona singulari
 presentis temporis ut inquit Eustathius $\acute{\omicron}\delta\upsilon\sigma\alpha\tau\acute{\iota}\alpha\varsigma$ $\bar{\eta}$. $\acute{\omicron}\bar{\nu}$ $\delta\bar{\eta}$
 $\tau\omega\bar{\nu}$ $\phi\bar{\iota}\varsigma$ $\epsilon\bar{\iota}\pi\acute{\iota}$ $\pi\acute{\omicron}\bar{\nu}$ $\tau\omega\bar{\nu}$ $\acute{\alpha}\lambda\omega\mu\acute{\eta}\rho\acute{\omicron}\varsigma$ $\epsilon\bar{\nu}\theta\upsilon\delta\acute{\iota}\kappa\acute{\epsilon}\delta\alpha\iota$ $\delta\iota\acute{\alpha}$ $\tau\omega\bar{\iota}$. Sunt
 qui dicāt $\phi\bar{\iota}\varsigma$ a uerbis in $\mu\bar{i}$ tonum suscipere. literaturā
 uero a uerbis in $\bar{\omega}$. Nam uerba, in $\bar{\omega}$ in secunda & ter-
 tia p̄sona diphthongū habent $\delta\iota\acute{\alpha}$ $\tau\acute{\omega}$ $\iota\bar{\omega}\tau\alpha$ Tertia p̄sona
 $\phi\eta\sigma\acute{\iota}$. Dicimus $\acute{\epsilon}\tau\bar{\eta}\mu\iota$ $\eta\sigma\acute{\iota}$ $\kappa\alpha\tau\grave{\alpha}$ $\acute{\alpha}\phi\acute{\eta}\rho\epsilon\sigma\iota\nu$ $\tau\omega$ ϕ nec aspi-
 ratur principalis syllaba propter ϕ ablatum, quoniā
 $\bar{\eta}$ ante $\mu\bar{\iota}$ $\psi\lambda\acute{\omicron}\upsilon\tau\alpha\iota$ quibusdam paucis exceptis. $\epsilon\bar{\lambda}\iota\kappa\acute{\alpha}$
 $\phi\alpha\rho\bar{\nu}$. $\phi\alpha\tau\bar{\omicron}\nu$ $\pi\lambda\upsilon\theta\upsilon\gamma\tau\iota\acute{\alpha}$ $\phi\alpha\mu\bar{\iota}$. $\phi\alpha\tau\bar{\iota}$. $\phi\alpha\sigma\bar{\iota}$. $\bar{\epsilon}$ $\delta\omega\epsilon\mu\bar{\omega}\varsigma$ $\phi\alpha\tau\bar{\iota}$.
 $\phi\acute{\alpha}\sigma\iota$ tamē barytonū esse debuerat ad similitudinem da-
 tiui pluralis eius p̄cipii. ut supra in aliis dictū est. quod
 accentū grauē supra extremā habet, ut $\phi\acute{\alpha}\sigma$ $\phi\acute{\alpha}\nu\tau\epsilon\varsigma$ $\phi\acute{\alpha}\sigma\iota$.
 quoniam omnis datiuus pluralis disyllab $\acute{\omicron}$ in $\bar{i}$ desinēs
 non per protensionem sicut est $\lambda\acute{\omicron}\gamma\omega\iota\varsigma$ pro $\lambda\acute{\omicron}\gamma\omega\iota\sigma$ in no-
 minibus quidem acuit extremam, ut $\beta\epsilon\tau\acute{\alpha}\iota$ $\tau\omega\sigma\acute{\iota}$ excipitur
 $\pi\acute{\alpha}\varsigma$ $\tau\omega\bar{\nu}$ $\tau\acute{\omicron}\varsigma$ $\pi\acute{\alpha}\iota\sigma\iota$. In participiis uero accentum grauiem
 habet supra extremam, ut $\epsilon\bar{\lambda}\acute{\iota}\sigma\iota$. $\sigma\acute{\upsilon}\sigma\iota$. sic igitur $\phi\acute{\alpha}\sigma\iota$ at $\phi\alpha-$

σι uerbū acuit, qm̄ encliticū. ἔφη ἔφης ἔφης ἔφης ἀποβολῆ
 τῷ ἔφην, φῆς, φῆ. ἰλιὰ δδσ ἔφης πον ἀπρ λαῶν πῶλιν ἐξέμ. αὐπῆ
 τῷ ἔφης quæ cū sit secūda p̄sona prateriti ἰperfecti accē
 tum habet circumflexum, nec subscribitur ἰ ut in secun
 da præsentis. κῆ ἀφαιρέσει τῷ φ ἦρ. ἦς. ἦ. Ἐφῆ κῆ ἔφατε.
 ἔφῆτην. Ἐφῆ ληθυρτικῆ ἔφαμεν. ἔφατε. ἔφασιν. ἀποβολῆ τῷ
 ἔφασιν. ἰλιὰ δδς β. ὡς φάσιν. ἢ πᾶλιν ὡς κατὰ συνηγορίαν ἔ
 φαν. ἰθα βρωτικῆ. ἰλιὰ δδς γ. ὡς ἀρέφαν. ἢ φαν. ὀδυσσεύς ἢ ὡς
 φαν. Ἐφῆ δῆσιν εἶσατο κομνηνῆς. accentu acuto. quoni
 am si post ἀφαιρέσειν alicuius partis orationis declinabi
 lis relinῆtur syllaba breuis accentū suscipiēs acuitur, ut
 ἔβαν βαν. ἰλιὰ δδς δ. βαν. ἔβαν ἐμ κλαδῶμιλον. Si uero ἰόγα cir
 cūflectitur ut ἔβη βῆ. ἔφη φῆ. ἢ ἰλιὰ δδς δ. ἢ κῆ τε λούβιερ
 δῶν κῆρκα προσήδα. Ἐφῆ ἔφην. ἔφης. ἔφην. a futuro φῆσω.
 sicut ἔσημ. ἔσης ἔση. ἀπὸ τῷ σῆσω. Ἐφῆ κῆ ἔφητον. ἔφητην.
 Ἐφῆ ληθυρτικῆ ἔφημεν. ἔφητε. ἔφισαν. penultima producta.
 κῆ βρωτικῆς ἔφαι. Vbi aduertendum est singularem
 numerū secundi aoristi uerborum in μῆ non suscipiēs
 tium reduplicationē eundē esse cum singulari numero
 prateriti ἰperfecti eiusdem modi, diuersa tamen rati
 one, sicut in eorū formatione dictū est, ut ἔγνω ἔγνω ἔγνω
 ἔγνω. ἔγνωσ ἔγνω. Ἐφῆ ἔγνω. ἔγνωσ. ἔγνω. τλήμι. ἔγνω.
 ἔτλημ. ἔτλης. ἔτλη. Ἐφῆ ἔτλην. ἔτλης. ἔτλη. In aliis
 uero numeris sola penultima differunt, quoniam præ
 teritum ἰperfectum corripit penultimam. Secundus
 uero aoristus eandem appetit productam. At in uerbis
 reduplicationē suscipientibus differt secundus. Ἐ

a praterito imperfecto reduplicatione tantum in sin-
 gulari numero ut ἐπίθημ, ἔθην quæ si subtrahatur coinci-
 dunt omnino. sicut in uerbis non habentibus redupli-
 cationem. nam si ab eo quod est ἐπίθημ subtrahatur πὶ syl-
 laba quæ est reduplicatio ἔθην remanet, & talis est secun-
 dus aoristus, & sic in aliis. At in aliis numeris & redupli-
 catione differunt & penultima.

Ἐπειδοκὰ παιδαπικὰ ἐν ἐσῶς.

Ἀλλὰ φαταὶ φαταὶ ab actiuo φημί sicut ἴσταται ἀπὸ
 τῶ ἴσημι. sed in usu non sunt. Ἐπειδὴ ἐφωμὼ ἔ-
 φατο. & cætera, quæ inflexionem uerborum in μι
 secundæ coniugationis omnino sequuntur. Ἐπειδὴ ἔμ
 φατον φάσαι penultima circumflexa quia natura produ-
 cta est, & ultima breuis pro sententia heraclidis apud Eu-
 stathium ὁ δὲνακίαισσι qui ait, quæ admodum ab eo quod est π-
 θέω. πῶ. fit πῆμι & ab eo quod est ἰσάω. σῶ. ἴσημι sic ab eo
 quod est φάω secundæ coniugationis φημί passiuum φα-
 μαι in usitatum uidelicet, cuius infinitiuum est φάσαι.
 Aliis tamen placet ab eo quod est ἐφάμην medio Ἐπειδὴ secun-
 do factum esse, & propterea acui in penultima tanquam
 natura breuis sit in penultima sicut τυπέαισσι. sed sententia
 heraclidis magis probatur.

Ἐπεὶ τὸ ἀλάλημαι ἢ ἀλάχμαι.

Ἐλλὰ τὸ ἀλάλημαι αὐτὸν κυλίσαι ἀίδος δῶ.

In uersas iter grammaticos inuenio opinionēs sup his
 uerbis utrū sint pntis tps, an pti perfecti quia ze-
 nobius uult ea esse pntis temporis. Dicit enim esse

ἀλάω ἀλώ, ab eo ἄλῃμι ἄλῃμαι & per mutationem con-
 iugationis αἰολικῶς fieri primæ cōiugationis, & per redu-
 plicationem ἀλάλῃμι passiuum ἀλάλῃμαι, unde ἀλάλῃ-
 ῃμι eodem modo & participium cum accentu acuto
 in antepenultima ἀλαλήμενος quæ non fierent si ἀλά-
 λῃμαι esset præteriti perfecti. Herodianus autem con-
 tra in libro de passiuis dictionibus uult esse præteriti p-
 fecti. ab eo enim quod est ἄλῃμι, præteritum passiuū
 esse ἤλαμαι. καὶ ἀπὸ τῶς ἀλήλαμαι & inde ἀληλάμενοι περὶ
 κύκλον. & per transpositionē ἀλάλῃμαι. Sed sciendum
 est quod ἀλαλήμενος & ἀκαχόμενος non sunt præterita quia
 debuissent acui in penultima sicut πεπλημένοι πεπλημένος
 Sed ἀλώ ἄλῃμι καὶ ἀλάλῃμι ἀκαχῶ ἀνάχῃμι præsentis τε-
 poris sunt passiuα ἀλάλῃμαι, & ἀνάχῃμαι αἰολικῶς nam
 æoles penultimam non corripunt. Et inde partici-
 pia ἀλαλήμενος, & ἀκαχόμενος præsentis temporis sicut
 ἀδίζῃμι ἀδίζῃμαι ἀδίζήμενος. οὐ γὰρ ἐγὼ πλεθρῶ ἀδίζήμενος οὐ δὲ
 χατίζων. ex magno etymologico.

Ἐπεὶ τὸ ἀλαλήτημαι.

Αλαλήτημαι etiam idem pati uidetur quod ἀλά-
 λῃμαι. Nam alii præteritum perfectum esse uo-
 lunt. alii uero præsens. Est igitur ἀλώ ῥ' ὡσανεὶ. unde
 ἀλνώ. sicut ἀνώ ἀνώω. a quo ἀλνώω, sicut ὄρνώω. &
 quemadmodum ab ὄρνώω fit ὄρνωτὸς sic ab ἀλνώω
 ἀλνωτὸς. Et sicut ab eo quod est ἄπικρος uerbale no-
 μέ fit ἀπικρῶ, Sic ab eo quod est ἀλνωτὸς ἀλνωτῶ cuius
 præteritum pfectum est ἤλνωτῃκα. passiuū ἤλνωτῃμαι.

καὶ ἀπὸ

καὶ ἀπὸ αἰῶνος ἀλλήληκτῆμαι, καὶ τροπῆ τοῦ ἢ εἰς ἄ ἀλαλύκτῆμαι
 Alii uero qui presentistēporis hoc eē uolūt sic . Est uer-
 bum ἀλνκτῶ a quo ἀλνκτῆμι. passiuū ἀλνκτῆμαι αἰολι-
 κῶς. Aeoles enī huiusmodi uerbis producunt passiuo-
 rū penultimā ut ποῖνμι νόημι ποῖνμαι. νόημαι. καὶ λατῶ ἀνα-
 δὲ πλασσατῶν ἀλαλύκτῆμαι. Homerus enī multis huius-
 modi uerbis æolice utitur, & maxime ἀλαλήμενος. καὶ ἀ-
 καχήμενος. καὶ συζηοπῆ ἀνάχημενος. οὐτω μεθύδοσ.

¶ Περὶ τοῦ κᾶθη. ἐπίσθη. δῶη. καὶ μέμνη.

Ἄθη. ἐπίσθη. & δῶη. Secūdæ psonæ sunt presentis
 * temporis passiuæ uocis a uerbis in μι παρὰ λογα
 hoc est præter rationem, pro iis quæ sunt κᾶθησαι, ἐπίσσει-
 σαι. δῶσαι. quæ secundum cōem regulam uerborū in
 μι formatae sunt a tertia persona singulari τ in σ mu-
 tato, ut κᾶθημαι κᾶθηται κᾶθησαι. ἐπίσαι ἐπίσαιται ἐπίσαι-
 ται. δῶμαι. δῶται. δῶσαι. sicut τίθειμαι τίθειται τίθεισαι. a
 quibus subtracto σ fiūt secundæ personæ ἔθει ἰωνικῶ. ut
 κᾶθησαι. ἐπίσαι, δῶσαι. sicut δῶμαι. δῶσαι δῶμαι. ὀδυσσείας
 λ' Νόστον δῶμαι μελινθεῖα φείδω μῶδυσσιν. deinde penultia in
 ε conuerfa fit κᾶθει. ἐπίσαι. δῶσαι. καὶ κᾶσαι τῶ ε καὶ ἄ
 εἰς ἢ, ac ἱ subscripto κᾶθη. ἐπίσθη. & δῶη. dicimus ad simili-
 tudinem secundæ personæ passiuæ uocis uerborum ba-
 rytonorum ut τῦπῆομαι τῦπῆη. Eodem modo fit & μέ-
 μνη secunda persona præteriti passiuī. Est enim μῆνῶ-
 μαι μῆνῶμαι secundæ coniugationis circumflexorum.

ὁ ω $\bar{\omega}$ μέμνημαι. μέμνηται a qua τ in σ conuerso fit
 secunda p̄sona μέμνησαι κοινῶς. sicut βεβόηται βεβόησαι.
 σ uero subtracto fit μέμνησαι ἰωνικῶς. deinde η in $\bar{\iota}$ cōuer
 sa καὶ ἡράσει το $\bar{\iota}$ καὶ α εἰς η ac $\bar{\iota}$ subscripto fit μέμνη.

¶ Περὶ τοῦ ἴση. εἰ ἴσαι.

Στη. Alii dicūt ἀποκοπήν fieri imperatiuorū desi
 nētium in η & augmentū sequi, ut ἴσαι θι. ἀποκο
 πῆι ἴσαι & per ἑκτασιν ἴση. Si breuis sit ἀποκοπήν esse di
 cūt. Si uero longa per ἑκτασιν. ab eo quod est ἴσαι ὡς ἴσω.
 ἴσαι εἰ ἴσαι. sicut ab eo quod est βοῶ. βοῶ. ita φίλων, & τρῦ
 φων. Nos autem dicimus non solum in uerbis desinen
 tibus in ω sed etiā in iis quæ desinūt in $\mu\bar{\iota}$ tertias præteri
 torū imperfectorū fieri secundas imperatiuorum, ut ἴοι. εἰ
 λα. εἰσα sic & atticī si non utantur terminatione in η
 utūtur tertiis personis præteritorū imperfectorum in
 imperatiuis ut ἐπίθην ἐπίθης ἐπίθῃ. πῖθῃ ἐπίμωλην. ἐπίμωλῆς ἐ
 πίμωλη. πίμωλη. sic ἴσην ἴσης ἴση ἴση ἰλιάδδσ φ ἴση δὲ μέγα
 κῦμα πολὺν δ' ὄρουμα δὲν ὄρουε. Etiā hæc dorica sunt. Do
 res enim dicunt ὄρα ὄρη. & πίμωλα πίμωλη. οὕτως ἕρω
 διαρός!

¶ Περὶ τοῦ πῶρημι καὶ τέλημι.

Θορμῆσ ὡς πρῶτ' ἢ ἡλέκταρε βελλεροφόντην. ἰλιάδδσ 2
 ἀπὸ τοῦ ἀποθάνοις. est tamen πῶρησ presentis tem
 poris ab eo quod est πῶρημι secundæ coniugationis ἔρω
 εἰς $\mu\bar{\iota}$ cuius primitiuum est πῶρα ὡς πῶν. per reduplicatio

nem quæ per $\bar{\epsilon}$ proprie fit ab eo quod est $\theta\rho\alpha\acute{\omega}\theta\eta\omega$ eius
 participiū $\tau\epsilon\rho\rho\acute{\alpha}\sigma\tau\epsilon\rho\rho\acute{\alpha}\nu\tau\omicron\varsigma$, unde $\tau\epsilon\rho\rho\acute{\alpha}\lambda\iota\upsilon$. sicut $\acute{\iota}\sigma\tau\acute{\alpha}\sigma\acute{\iota}\sigma\tau\acute{\alpha}\mu$
 $\tau\omicron\varsigma\acute{\iota}\sigma\tau\acute{\alpha}\lambda\eta\eta$. qđ aut sit præsentis tps $\tau\epsilon\rho\rho\acute{\alpha}\delta\iota$ ostendit quia
 habet $\bar{\alpha}$ breue $\acute{\iota}\lambda\iota\alpha\delta\delta\omicron\varsigma\chi\cdot\tau\epsilon\rho\rho\acute{\alpha}\delta\iota\cdot\kappa\eta\eta\rho\alpha$ $\Delta\epsilon\gamma\omega\gamma\omicron\tau\epsilon\delta\epsilon\zeta\omicron\mu\alpha\iota$
 $\delta\omega\pi\acute{\omicron}\tau\epsilon\kappa\epsilon\rho\delta\eta\zeta\delta\omicron\varsigma\acute{\epsilon}\theta\acute{\epsilon}\lambda\eta\cdot\pi\lambda\acute{\iota}\sigma\sigma\alpha\iota$. si enī esset secūdi aoristi, $\bar{\alpha}$
 debuisset longum esse, quia impatiuū in $\delta\eta$ desinens, se-
 cundiaoristi natura productā habet penultimam. nec
 me fugit esse qui tradiderint $\tau\epsilon\rho\rho\eta\mu\iota$ nō $\tau\epsilon\rho\rho\eta\mu\iota$ esse
 thema huius qđ est $\tau\epsilon\rho\rho\acute{\alpha}\lambda\iota\upsilon\varsigma$, sed hos poti⁹ sequor qđ $\tau\epsilon\rho\rho\eta\mu\iota$
 ponūt et si $\tau\epsilon\rho\rho\acute{\alpha}\rho\alpha\iota\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}\lambda\upsilon\zeta\eta\sigma\iota\nu\phi\lambda\tau\epsilon\sigma\upsilon\lambda\lambda\alpha\beta\eta\varsigma$ inuenia-
 tur penultima producta quia ut illi uolunt erit pti per-
 fecti temporis $\acute{\alpha}\pi\omicron\beta\omicron\lambda\eta\tau\omega\kappa\epsilon\kappa\alpha\tau\rho\omicron\pi\eta\tau\omega\eta\epsilon\iota\sigma\bar{\alpha}\kappa\epsilon\kappa\iota\mu\acute{\rho}\alpha\sigma\epsilon\iota$
 $\tau\omega\bar{\alpha}\omega\acute{\epsilon}\epsilon\iota\bar{\alpha}$ productum $\tau\epsilon\rho\rho\eta\kappa\acute{\epsilon}\rho\alpha\iota\cdot\tau\epsilon\rho\rho\acute{\alpha}\acute{\epsilon}\rho\alpha\iota\tau\epsilon\rho\rho\acute{\alpha}\nu\alpha\iota$.
 qđ et si nō nego ita fieri posse, non tamē facit ad rem.

Quærimus enim thema huius uerbi non alia tem-
 pora, & si $\tau\epsilon\rho\rho\acute{\alpha}\nu\alpha\iota$, eo modo inueniatur in infinitiuo præ-
 teriti temporis penultima producta, hoc non impedit
 quominus et in præsentis sit $\tau\epsilon\rho\rho\acute{\alpha}\nu\alpha\iota$ penultima corre-
 pta a prima psona plurali secundū cōem regulā $\mu\epsilon\theta\upsilon$
 in $\nu\alpha\iota$ conuersa $\tau\epsilon\rho\rho\acute{\alpha}\rho\omicron\theta\mu\tau\epsilon\rho\rho\acute{\alpha}\rho\alpha\iota$ siue a genitiuo par-
 ticipii $\tau\epsilon\rho\rho\acute{\alpha}\varsigma\tau\epsilon\rho\rho\acute{\alpha}\nu\tau\omicron\varsigma\tau\epsilon\rho\rho\acute{\alpha}\rho\alpha\iota$. Et licet $\tau\epsilon\rho\rho\eta\mu\iota$ hoc
 modo fiat ab eo quod est $\theta\rho\alpha\acute{\omega}\theta\eta\omega$ per reduplicatio-
 nem quæ per $\bar{\epsilon}$ fit sicut $\acute{\epsilon}\sigma\eta\mu\iota$, tamen hæc differentia
 est inter has reduplicaciones, quia altera est propria, alte-
 ra impropria, sicut ex iis quæ de reduplicacione antea
 sunt dicta facile est cuitis cognoscere.

Eidem arbitror tenendum esse de eo quod est $\tau\epsilon\tau\lambda\eta\mu\iota$

a quo τετράδι πέντον ἑμὸν ἰλιάδος ἔ & τετράων. & π-
 τλάωναι. quod absque reduplicatione etiam inflectere
 licet, ut τλήμι. τλήσ. τλήσι. μέ. τλήσω. **Ω**. β. ἔτλην. ἔτλης. ἔτλη
 πύ. πλινθύντικα ἔτλημα. ἔτλητε. τὸ πρόσκτικόν τλήθι. ἡ μέγ
 χὸ τλάσ τλάντος. τὸ δὲ κτικόν τλάην τλάισ. τλάιν. ἰλιάδος.
 δ. τλάης κεν μιν ἐλάω ἔπει πρὸς μέν τα χύρ ἰόν.

¶ Ἐπεὶ τὸ ἔσάιν. καὶ ἄφεςάιν.

Ibuit quærere quæ sit positio huius uerbi ἔσάιν.
 sed a nemine traditū hoc ad huc potui inuenire, li-
 cet Eustathius dixerit ἄφεςάιν eius compositū noue for-
 matum esse, & cōmune ac consuetum pro ipso poni ἄ-
 ποςάιν. ἄφεςάιν tamen ab Homero magis amari tanq̄
 magis poeticum. Sed ex his nō intelligo quod esse uelit
 thema huius uerbi ἴσημι. an aliud. sed non uideo ἴσημι
 thema ipsius esse posse. Siue enim uellemus dicere ἔσά-
 ἡν esse presentis temporis optatiui modi huius quod est
 ἴσημι non ἔσάην faceret sed ἔσάιν ἀπὸ τοῦ ἰσάς ἰσάιντος per
 reduplicationem quæ fit per τ̄ qualis reduplicatio est in
 presentis indicatiui. Siue esse a secundo aoristo indica-
 tiui eiusdem uerbi ἴσημι uidelicet ἔσην, incrementum
 caderet, & ἔσάην faceret ἀπὸ τοῦ σάιντος. non ἔσάην. Sed
 hoc & alia consideranti nullum uisum est rationabili-
 us thema q̄ ἴσημι. licet hoc forsità ἰ presentis nō sit ἰ usu
 sed multa alia etiam inueniuntur nec solum in uerbis,
 uerum etiam in aliis partibus orationis, quorum posi-
 tiones, aut principia, uel simplicia non sunt in usu. nec
 reduplicatio quæ facta sit per τ̄ noua haberi potest cū
 in eam

in tam multis uerbis eam inueniamus, ut $\Gamma\mu\omega\ \tau\acute{\epsilon}\tau\mu\omega$.
 $\Phi\rho\omega\ \acute{\omega}\epsilon\Phi\rho\omega$. $\acute{\epsilon}\omega\ \acute{\epsilon}\omega\ \acute{\epsilon}\omega$. unde $\acute{\epsilon}\eta\mu\iota\ \acute{\epsilon}\mu\alpha\iota$ $\eta\mu\iota\ \eta\mu\iota\ \eta\mu\iota$ $\eta\mu\iota\ \eta\mu\iota\ \eta\mu\iota$
 $\mu\iota\ \tau\acute{\epsilon}\tau\lambda\eta\mu\iota$. $\theta\rho\eta\mu\iota\ \tau\acute{\epsilon}\tau\lambda\eta\mu\iota$ & aliis cum præsertim pri-
 ma syllaba aspiretur, ut eius cōpositum declarat quod
 est $\acute{\alpha}\Phi\epsilon\sigma\acute{\alpha}\iota\eta\eta\upsilon$. quod non fieret si $\acute{\epsilon}\sigma\acute{\alpha}\iota\eta\eta\upsilon$ esset secundi aori-
 sti, & maxime quia ē incrementum caderet. Nec solum
 $\acute{\epsilon}\sigma\acute{\alpha}\iota\eta\eta\upsilon$ placet esse ab eo quod est $\acute{\epsilon}\sigma\eta\mu\iota$, sed etiam $\acute{\epsilon}\sigma\alpha\sigma\alpha\eta$ &
 $\acute{\epsilon}\sigma\alpha\theta\iota$ $\iota\lambda\iota\acute{\alpha}\delta\delta\omicron\varsigma$ $\bar{\nu}\ \mu\eta\ \kappa\acute{\epsilon}\tau\iota\eta\upsilon\ \tau\rho\acute{\omega}\omega\eta\ \acute{\epsilon}\kappa\acute{\alpha}\sigma\ \acute{\epsilon}\sigma\alpha\tau\epsilon$ $\delta\gamma\ \omicron\iota\acute{\alpha}\chi\eta\omicron\iota$. & $\acute{\epsilon}\sigma\alpha\iota\eta\eta\upsilon$.
 unde $\acute{\iota}\Phi\acute{\epsilon}\sigma\alpha\sigma\alpha\eta$ & $\acute{\iota}\Phi\acute{\epsilon}\sigma\alpha\theta\iota$ & $\acute{\iota}\Phi\epsilon\sigma\acute{\alpha}\iota\eta\eta\upsilon$ quorum $\acute{\epsilon}\sigma\alpha\sigma\alpha\eta$
 $\acute{\iota}\sigma\alpha\theta\iota$ uero & $\acute{\iota}\sigma\alpha\iota\eta\eta\upsilon$ præsentis temporis & præteriti impfe-
 cti cum præsertim penultima in his correpta sit secun-
 dum regularum præceptionem, & secundum $\acute{\alpha}\nu\alpha\lambda\omicron\sigma\tau\alpha\eta\upsilon$
 fiāt, nec ad eorum formationem multis mutationibus
 sit opus sicut si hoc secūdam nonnullos alios uellem
 accipere præteriti perfecti esse temporis p̄ metaplasinos
 & syncopas & huiusmodi figuras alias super alias. qui
 quantūlibet, hoc ostendere conētur, nō poterunt quin
 $\acute{\epsilon}\sigma\acute{\alpha}\iota\eta\eta\upsilon$ præsentis sit temporis, cum non possit aliqua ra-
 tione a præterito p̄fecto deduci, cuius thema $\acute{\epsilon}\sigma\eta\mu\iota$ esse
 fateri op̄ est a quo omnia supradicta regulariter dedu-
 cūtur. Hoc licet curiosum forsitan aliquibus uideatur
 tamen mihi libuit huic loco inferre, cum apud Home-
 rum usum horum uerborum tam̄ frequen-
 tem reperiāmus.

¶ Τέλος τῶν εἰς μὴ ῥημάτων.

¶ Περὶ ῥημάτων ἄνω μέχρι πέρατα τίλου κλινομένων.

Erba in βω desinentia βαρύτερα & quæ habent ε̄ in penultima, siue solum siue cum aliqua immutabili futuro carēt, & usq; ad præteritum imperfectum solum uariantur, ut ῥέμβω. ἔρρεμβον. Φέρβω. ἔφερβον.

¶ Etiā in σκω desinentia, ut ηνώσκω. οἰγήσκον. ὀλίσκω. ὄλεσκον. excipitur ἀλύσκω. ἀλύξω. & θρησκω. θρηξω. διδάσκω. ἔδοξα. ἀπὸ τοῦ διδάχω. ἢ ἀπὸ τοῦ διδάσκω. unde διδάχῃ.

¶ Etiam in ανω βαρύτερα. λαμβάνω. λανθάνω. μανθάνω.

¶ Etiam in ερω διάτης ε̄ διαφθόγῃ φαίρω. ἐρείρω.

¶ Etiam in σω a presenti siue a futuro deriuata θείω βρωσείω excipitur. κλείω. Quæ enim horum a presenti deducuntur, præteritum imperfectum habent, ut πείλω. πείλας. ἐπέλασον. ἤϊπελασόν. διός. δ' ἔτελείτο βάλῃ. ἱλιάδος ᾱ.

Quæ uero a futuro, hoc etiam tempore carent, ut βρώσω βρωσειώ. excipitur ὀφείω ἀπὸ τοῦ ὀψω, quod ὀφείω facit.

¶ In αω quoq; desinentia, & in εω & in υω. ut κιάω. ἐκιάων. κιάων. τελείω. ἐπέλειον. μινύω. ἐμίνυον.

¶ Etiam cum implicatiōe consonantis, ut ἄχω. ἐρέχω.

¶ Verba etiam quintæ coniugationis habentia primā syllabam ex reduplicatione, in liquidam desinentem, ut μαρμαίρω. καρκαίρω. παμφαίνω. Similiter in ω desinentia, & quæ ante ω per implicationem duas habent consonantes, quorum altera sit liquida ut μέμβλω. ὄφλω. ἔγρω. δάκρω.

¶ Etiam in ω purum ἢ diphthongo antecedente, ut ὀπίω. ἀγίω.

¶ Etiam in ὄω super duas syllabas habentia deriuata in
μι ut πηνύω πηνύμι ὀλλύω ὀλλύμι Attica quoque βαρύν
ουσα a circumflexis facta ut ἀλέξω. ἔψω.

¶ Etiam xolica διὰ τῆς δύο ω, ut ὄασω ἀπὸ τοῦ ὄπῳ. λείψω
ἀπὸ τοῦ ἐλέψω. πείσω ἀπὸ τοῦ πείπῳ. κούρυσω ἀπὸ τοῦ κορύπῳ

¶ Etiam quæ a futuro deducuntur βαρύνουσα ut ὄρω. ἄξω.

¶ Etiam in ὄω habentia ante δ̄ aut λ̄ aut ν̄. ut ἔλω.
μέλω. σπείλω. κυλίρω.

ΣΠΕΡΙ ΤΩΝ ἈΝΩΜΑΛΩΝ Ρῆμάτων.

Ἀρχὴ τοῦ ᾱ.

Γω. μέν ἄξω. τῶν ἦχα καὶ ἀπικῶς ἀποχα. β̄ ἦρον, καὶ
ἀπικῶς ἦραρον.

¶ Ἄγμαι. cuiusactiuum est ἄγμαι ἄχεσον. ἀπὸ τοῦ ἄγω.
μέν ἀγάσμαι ἀπὸ τοῦ ἀγάζω. β̄ ἄ ἦγαδην.

¶ Ἄγνυμι. μέλων ἄξω ἀπὸ τοῦ ἄγω. τῶν ἦχα. καὶ μέν ἦγα ἄχου
σα. ὄθεν ἔαγα ἀπικῶς. β̄ ἄ ἦγα ἔἰαξα. ὄθεν κατέαξα.

¶ Ἄιρῶ. μέν αἰρήσω. β̄ ἔιλον, ἀπὸ τοῦ ἔλω ἄχεσον.

¶ Ἄιρούμαι. μέλων αἰρήσομαι. τῶν ἦριμαι. β̄ ἄ ἦρέθη. μέν.
β̄ ἔιλόμην ἀπὸ τοῦ ἔλομαι ἄχεσον.

¶ Ἄιδάρομαι. μέν αἰδήσομαι. τῶν ἦδημαι. μέν β̄ ἦδομην.
ἀπὸ τοῦ αἰδέομαι. οὐμαι ἄχεσον.

¶ Ἄλισκομαι. μέλων ἀλώσομαι. ἀπὸ τοῦ ἀλόω ἀλώ. β̄ ἦ
λον. ἦλος. ἦλω. καὶ ἔαλον ἀπικῶς, ἀπὸ τοῦ ἄλωμι ἄχεσον.
ἢ μετοχὴ ὀάλους. τοῦ ἀλύω τος.

¶ Ἄμαρτῆρα. τῶν ἡμέρτηρον. μέλων ἀμαρτίσω.

ἀπό το ἀμαρτίω. $\omega\zeta'$ ἡμαρτήκα. $\Theta\beta'$ ἄντερος
ἡμαρτον.

⊕ Ἀμφιέννυμι. $\mu\epsilon\zeta'$ ἀμφιέσω. $\omega\zeta'$ παιθητικός ἡμφιέσομαι.

⊕ Ἀραμινύσω. $\mu\epsilon\zeta'$ ἀραμνήσω. $\Theta\beta'$ ἐμνήσθην. ἀπὸ τοῦ ἀραμνύω
ἀραμνύω ἀρχήσων.

⊕ Ἀπεχάρομαι. $\mu\epsilon\zeta'$ ἀπεχέσομαι. $\omega\zeta'$ ἀπέχεσθαι. $\mu\epsilon'$ $\Theta\beta'$
ἀπέχεσθην. ἀπὸ τοῦ ἀπεχέομαι οὐμαι ἀρχήσων.

⊕ Ἀπολέω. $\lambda\omega\upsilon$ ἢ ἀπολύω. Θ ἀπόλυμι. $\mu\epsilon\zeta'$ ἀπολώ ἀπὸ τοῦ
ἀπόλω. δ ἀπολέσω. $\omega\zeta'$ ἀπόλεια. Θ ἀπῆλιώς ἀπολώλεκα.
 $\mu\epsilon\iota\sigma\epsilon\varsigma$. $\omega\zeta'$ ἀπῆλιώς ἀπόλωλα.

⊕ Ἀρέσκω. $\mu\epsilon\zeta'$ ἀρέσω. ἀπὸ τοῦ ἀρέω ἀρχήσων.

⊕ Ἀρχομαι. $\mu\epsilon\zeta'$ ἀρχέσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀρχέομαι ἀρχήσων. $\Theta\beta'$ ἀ.
ἡχέσθην.

⊕ Ἀρχή το β'.

⊕ Βαίνο. $\mu\epsilon\zeta'$ βήσομαι, ἀπὸ τοῦ βάω ἢ ἀρχήσων. $\Theta\beta'$ β. ἐβην, ἀπὸ
τοῦ βῆμι. ἀρχήσων.

⊕ Βάλλω. $\mu\epsilon\zeta'$ βαλώ. $\omega\zeta'$ βέβαλκα ἀρχήσων. ὡσαύτως ἀπὸ τοῦ
φάλλω ἢ φαλλια. ὅθεν κατὰ μεταθεσιν καὶ τροπήν τοῦ α. εἰς ἦ.
βέβλακα, βέβληκα ἀρχήσων. ἢ ἀπὸ τοῦ βλώ βλήσω. βέβληκα.
 $\Theta\beta'$ β. ἐβαλον.

⊕ Βλασένω. $\mu\epsilon\zeta'$ βλασῆσω, ἀπὸ τοῦ βλαστῆσω ἀρχήσων. $\Theta\beta'$
ἐβλασον.

⊕ Βιόω. $\mu\epsilon\zeta'$ βιώσω. $\Theta\beta'$ ἐβίω ἢ ἀπὸ τοῦ βίωμι ἀρχήσων. ἢ με
τοχή ὁ βίουσ βιόντος.

⊕ Βούλομαι. $\mu\epsilon\zeta'$ βουλήσομαι. $\omega\zeta'$ βεβούλημαι. ἀπὸ τοῦ βουλίω
μαι ἀρχήσων.

⊕ Βρώσκει. $\mu\epsilon\zeta'$ βρώσω. ἀπὸ τοῦ βρώω ἀρχήσων.

Ἐρχὴ τοῦ γ.

ἘΓαμῖω. γαμῶ. μετ' γαμῖσω. Ὁ αἴημα, ἀπὸ τοῦ γάμω βαρ-
 τόνου ἀρχήσου.

ἘΓηράσσω. μέλλων γηράσω, ἀπὸ τοῦ γηράω γηρῶ. ἀρχήσου.

ἘΓίνομαι καὶ γίνομαι. μέλλων γίνομαι. Ὁ β'. γιγνώμαι. μετ'
 Ὁ αἴ ἐγγοσάμην. μετ' Ὁ β'. ἐγγυόμην. ἀπὸ τοῦ γίνομαι. ὠμῶς
 ἀρχήσου μετ' Ὁ β'. γίνομαι, ἀπὸ τοῦ γαίω ἀρχήσου.

ἘΓινώσκω. ὄθεν ἀναγινώσκω, ἡ καταγινώσκω. & similia ὁ-
 μέλλων γινώσκω, ἀπὸ τοῦ γινώω. Ὁ β' ἐγνων ἐγnows ἐγνω. ἡ με-
 τοχὴ ὁ γινούς τοῦ γινούτος ἀπὸ τοῦ γινώμι.

ἘΓίρομαι. μέλλων γίρομαι. μετ' Ὁ αἴ ἐγιστάμην.

Ἐρχὴ τοῦ δ.

ἘΔαίω ὁ ὄξ' παιδικός. δέδομαι ἀπὸ τοῦ δάζω. καὶ δέδαμαι
 Ὁ β' ἐδάκην ἀπὸ τοῦ δαίω ἀρχήσου.

ἘΔάκω. μέλλων δάζω. Ὁ β' ἐδάκω. ἀπ' δάκω ἀρχήσου.

ἘΔείω ἢ δεῖω. μέλλων δεῖω. Ὁ β' παιδικός δέδομαι. Ὁ αἴ
 ἐδέδην.

ἘΔέομαι ἢ παρὰ δαίω, καὶ ἢ δέζω. μετ' δεήσομαι. Ὁ αἴ ἐδε-
 ἦθην, ἀπὸ τοῦ δέω. ἀρχήσου.

ἘΔίδω. μετ' δείσω. Ὁ β' δέδοκα. καὶ ἰωνικῶς δέδοκα, διὰ τοῦ
 μόρον. Nam quando cūque praeteritum actiuum abii-
 citur ἢ δει ἰωνικῶ, corripitur penultima. μετ' Ὁ β' δέδοκα,
 διὰ τοῦ φθόγου. δέδοκα tamen esse debuerat διὰ τοῦ
 δ cum sit χαρακτικῶν presentis temporis & prae-
 riti medii sed propter alternitatem trium δ δ δ
 seruatū est διὰ τοῦ η̄ η̄, quod est χαρακτικῶν praeteriti
 actiui

Ⲭ Διδράσκω, ὅθεν ἀποδιδράσκω, καὶ διαδιδράσκω. ὁ μέλλων
διδράσκει ἀπὸ τοῦ διδράω. ἀόριστος ᾠ διδράων καὶ ἀπέδρασαν
ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀποδράμι ἐπὶ πρώτου προσώπου ἤν' ἐπικῶν,
ὡς Φησι Θωμάς ὁ μαγιστὸς καὶ τρίτου ἤν' πληθυντικῶν ὦ καὶ
σφραγῆς ἐχέμεν τα. ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ σὲν ὀμμάπεδρα, παταγῶ-
σαν ἄτε πηνῶν ἀπέλα. καὶ ἀπέδραμεν ἡμεῖς τὸ πληθυντικῶν ὡς
ἀριστοφάνης Δύρο δ' αὖ οὐκ ἀπέδραμεν. καὶ οὐκ ἀπέδραν.

Ⲭ Ἀρχὴ τοῦ ε.

Ⲭ Ἐἶδω ἀχέσθην. μέλλων εἶσθαι. καὶ εἰδήσω ἀπὸ τοῦ εἶδέω. εἶδῶ
ἀχέσθην. με' πζ. οἶδα. πζ. ἡδεῖν. ἢ μετοχὴ ὁ εἶδῶσ τῷ εἰδῶσ.
διὰ φιλίε διφθόγῃ.

Ⲭ Ἐἶρω ἀχέσθην. μέλλων εἶρω. ὁ πζ. εἶρηκα, ἀπ' τοῦ εἶρω. εἶρω.
ἀχέσθην.

Ⲭ Ἐῤρω μέλλων εῤρήσω ἀπ' τοῦ εῤρείω. εῤρῶ ἀχέσθην.

Ⲭ Ἐῤρομαι μέλλων εῤρήσομαι. Ⲭ β' ἡρόμην ἀπὸ τοῦ εῤρομαι ἀ-
χέσθην.

Ἐρχομαι. με' ἐλεύσομαι ἀόριστος β' ἤλυθον καὶ συγκοπῆ ἤλθον,
ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω ἀχέσθην.

Ⲭ Ἐυρίσκω μέλλων εὔρησω. ἀόριστος β' εὔρον. πζ. παθητικῶς εὔ-
ρημαι. ἀόριστος ᾠ εὔρέθην ἀπὸ τοῦ εὔρειω. ἀχέσθην.

Ⲭ Ἐχω μέλλων ἔξω ὅπερ διασίνεται. πζ. ἔχηκα. ἀόριστος β' ἔχον.
ἀπὸ τοῦ χεῶ. ἀχέσθην.

Ⲭ Ἀρχὴ τοῦ ζ.

Ⲭ Ζύγνυμι μέλλων ζύξω.

Ⲭ Ζώννυμι μέλλων ζώσω.

Ⲭ Ἀρχὴ τοῦ θ.

Ⲭ Θάπτω μέλλων θάψω. ἀόριστος ᾠ ἔθαψα. ἀόριστος β' ἔταψω.

Ἐθέλω μέλλωρ θελήσω. ἀόριστος ἔθέλησα, ἀπὸ τοῦ θελήω θελήω
ἀρχήσων.

Ἐθρήσκω. ῥῆ' μέλλωρ β' θρησκύμαι. Ἐβ' ἔθρησκον, ἀπὸ τοῦ θρήσκω.
ᾤξ'. πέρηκα. ἀπὸ τοῦ θρησκῶ θρήσκω, ἀρχήσων. ὁ ἀπὸ βολῆ τοῦ κ' καὶ
ῥοπή τοῦ η' εἰς ἁ' ἰωνικῶς πέρηκα. ὡς βίβηκα βίβηκα. ἡ προστε-
κτικὸν πέρησι. ἡ δὲ πικρὸν πέρησιν. ἡ ἀπὸ β' ἔθρησκον πέρη-
σαι. ἡ μὲν γὰρ πέρησι πέρησιν ἀπὸ τοῦ πέρησκω πέρησκω. ἀρχήσων.
πέρησιν uero praeteriti temporis ἀπὸ τοῦ πέρησκω. Unde
πέρησιν abiecto τ' a quo πέρησιν εἰ ἢ cōuerso quod πέρησιν
commune est alia uero poetica. πέρησιν uero ἀπὸ τοῦ πέρησκω
καβοιωτικῶς. sicut πέρησιν. cuius thema est πέρησιν pri-
mae cōiugationis uerborum in μι. Est enim θρήσκω ἡ
κ' ἔθρησκον. ὁ μέλλωρ ἁ' θρήσκω. ὁ δὲ ἄλλος θρήσκω. sicut ἀπὸ τοῦ ἀπεί-
ρω, ἀπείρω, ἀπείρω. A primo igitur futuro κατὰ μετὰ θεσιν
τῶ μ' fit θρήσκω. ἡ περιπατώμενον. θρήσκω. Ἐκατὰ αἰαδιπλασίονι
πέρησκω. Unde πέρησιν primae coniugationis ῥ' εἰς μι.
μέλλωρ θρήσκω. ᾤξ'. πέρησιν κατὰ φιλίαν διφθόγου βοιωτικῶς. a se-
cūdo uero futuro κατὰ μετὰ θεσιν fit ἐπείρωθω. πέρησκω. πέρη-
σιν secunde coniugationis ut supra dictum est.

Ἐρχέτω.

Ἐτιμνούμαι. unde ἀφιμνούμαι. ῥῆ' ἴζομαι. ῥῆ' Ἐβ' ἴζομαι.
μην, ἀπὸ τοῦ ἴζομαι. ἀρχήσων.

Ἐτίπυμαι. unde ἀτίπυμαι. ὁ μέλλωρ πύσσομαι. Ἐβ' ἔτιπυ.
ἀπὸ τοῦ ἴπυμι ἀρχήσων.

Ἐιλιάσσομαι μέλλωρ ἰλιάσσομαι ἀπὸ τοῦ ἰλιάω. ἀρχήσων.

Ἐ Ἄρχῆ το κ̄.

Ἐ Καίω. μέλλωρ καύσω. β̄ β̄. ἐκαύην.

Ἐ Καθίζομαι. μέλλω ρ̄ β̄. καθιζῶμαι.

Ἐ Κάθημαι. μέλλωρ καθήσομαι.

Ἐ Κλάζω. μέλλωρ κλάζω ἀπὸ το κλαῖω ἀχέουσιν. ὁ ρ̄ β̄. κλάζω
κείληθα.

Ἐ Κλαίω. ρ̄ β̄. κλαίω.

Ἐ Καθεύω. ρ̄ β̄. καθεύω. ἀπὸ το καθεύω.

Ἐ Καταδέρθω. μέλλωρ καταδέρθωμαι. β̄ β̄. καταδέρθω
ἀπὸ το καταδέρθω ἀχέουσιν.

Ἐ Κεραυνία καὶ κεραυνία. μέλλωρ κεραυνία. β̄ β̄. κεκίραμαι
καὶ συνηοπή κείραμαι.

Ἐ Κορεννία καὶ κορέννω. μέλλωρ κορέννω. ἀπὸ το κορέννω. qđ
est iusu.

Ἐ Κρύπτω. μέλλωρ κρύψω. β̄ β̄. κρύπτω ἀπὸ το
κρύβω.

Ἐ Ἄρχῆ το λ̄.

Ἐ Λαχάρω. μέλλωρ λήξω. β̄ β̄. ἐλήξα. ὁ λαχῶ. ἀπὸ το λήξω.
ἀχέουσιν.

Ἐ Λαμβάνω. μέλλωρ λήψωμαι. β̄ β̄. ἐλήφα. β̄ β̄. ἐλάβω, ἀπὸ
το λήβω ἀχέουσιν.

Ἐ Λαθάνω. μέλλωρ λήσω. ρ̄ β̄. ἐλάθη. β̄ β̄. ἐλάθη ἀπὸ
το λήθω ἀχέουσιν.

Ἐ Ἄρχῆ το μ̄

Ἐ Μανθάνω. μέλλωρ μαθήσομαι. ἀπὸ το μαθίω. β̄ β̄. μεμά-
θηκα. β̄ β̄. ἐμάθησα. ἀχέουσιν. β̄ β̄. ἐμάθησι. ἀπὸ το δυν-
αίω. π̄ β̄. ἐδύνησα. ἐδύνησον.

Ἐ Μάχομαι. μέλλωρ μαχήσομαι, καὶ μαχέσομαι. ἀπὸ το μάχο-
μαι ἀχέουσιν.

Μέλωμαι ὁ φροντίζω μέλλων μελήσω, ἀπὸ τοῦ μελέω μελῶ
ἀχέουσιν. μέσοσ' ὡς'· μέμηλα ποιητικόν.

Μένω. μέλλων μενῶ. ὡς'· μεμνήσκω, ἀπὸ τοῦ μενέω. ἔμ
ἔμμενα.

Μίγνυμι καὶ μίγνυμι. μέλλων μίξω. ὡς' β'· ἐμίγνυμι. ἀπὸ τοῦ
μίγω ἀχέουσιν.

Μοργνύω. μέλλω μορξώω.

Ἄρχὴ τοῦ ὀ.

Οἰχόμεναι μέλλων οἰχέσθαι. ἀπὸ τοῦ οἰχόμεναι ἀχέουσιν. ῥέ.
ὡς' β'· ὠχέμην.

Οἶομαι καὶ συνηοπιόμαι. ὡς' π'· ὠμίω. μέλλων οἶοσθαι.
ἀπὸ τοῦ οἶομαι ἀχέουσιν. ὡς' β'· ὠήθην.

Ὀφείλω ὀφειλήσω, ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω ὀφείλω. ἀχέουσιν καὶ ὀφλω
ὀφλήσω κατὰ συνηοπίν ὡς' ἄφληκα. ἀόριστος ἄ ὠφλησα. ὡς' β'
ὠφλον.

Ὀμνύω καὶ ὀμνυμι. μέλλων ὀμῶσω, ἀπὸ τοῦ ὀμῶω. ὀμῶ· ὡς'
ἀπὸ τοῦ ὀμῶω ὀμῶμοκα.

Ὀμόργνυμι. μέλλων ὀμόρξω.

Ἄρχὴ τοῦ π.

Πάχω. μέλλων πῶσθαι. ὡς' β'· ἐπαιθῶν. ἀπὸ τοῦ πῶθω ἀχέου-
σιν. ῥέ ὡς'· πῆπονθα. ἀπὸ τοῦ πονῶ ποιήσω. πεπόνηκα. ῥέ πῆ
πονῶ. ἢ πλεονασμῶ τοῦ θ'· πέπονθα.

Πίπτω. μέλλων πῶσθαι ἀπὸ τοῦ πῆτω ἀχέουσιν. ὁ μέλλω πῆ-
σω. καὶ ὀδωλιῶσ πῶσθαι, ὁ ῥέ πῆσθαι. ὡς'· πέπτωκα, ἀπὸ τοῦ
πῶω. πῆω. ἀόριστος β'· ἐπέσθην, ἀπὸ τοῦ πῶσθαι πῶσθαι ἀόριστος ἄ.

ἐπίσησά. ἀχέστα. Θ β' ἐπίσησιν. a quo deduci posset. μετ' ε.
πισώ, καὶ μετ' πισύμαι.

Ἐρεπαρύω καὶ πεπαρύμαι. μετ' πεπάσω, ἀπὸ τοῦ πεπάω.

Ἐπηγυνώω καὶ πεπηγυμί. μέλλωι πήξω. μετ' πῆξω. Θ β' ἐπι-
πάσιν, ἀπὸ τοῦ πήξω. ἀχέστων.

Ἐπίνω. μετ' πῶσω. πῶξω. πίπωκα. ἀπὸ τοῦ πῶω. Θ β' ἐπιση.
ἀπὸ τοῦ πῶω.

Ἐπυθάρωμαι. μέλλωι πύσμαι. πῶξω. πύπνομαι. μετ' Θ β' ἐπι-
θύμην. ἀπὸ τοῦ πύθμαι.

Ἐρράτῃω καὶ πωλώ. μέλλωι πράσω.

Ἐ Ἀρχὴ τοῦ ρ.

Ἐρῖω. μέλλωι ῥύσω, καὶ ῥύησω. πῶξω. ῥήρηκα. Θ β' ῥήρηρ,
ἀπὸ τοῦ ῥύεω. ὠ. ἀχέστων.

Ἐρῖγυνώω καὶ ῥήγυμι. μετ' ῥήξω. ἀόριστος β' ῥήραπην, ἀπὸ τοῦ ῥήξω.
ἀχέστων.

Ἐρῶννύω καὶ ῥῶννυμι. μετ' ῥώσω. πῶξω. ῥῶρωμαι. πῶξω. ῥῶρωμιαι
ῥῶρωσι. ῥῶρωτε. ἢ πρῶτα κ. π. ἰ. ῥῶρωσι. ῥῶρωδι. ῥῶρωδι. ῥῶρωδι. ῥῶρωδι.
ῥῶρωδι. ῥῶρωδι. ῥῶρωδι. ῥῶρωδι. ἀπαρέμφρατον.

Ἐ Ἀρχὴ τοῦ σ.

Ἐσβεννύω καὶ σβέννυμι. μέλλωι σβήσω καὶ σβήσομαι ἀπὸ τοῦ
σβήω. ἀόριστος β' ἑσβην. ἀπὸ τοῦ σβήμι. ἀχέστων.

Ἐσθίσμαι. ἀόριστος ἄ ἑσθήην. ἀόριστος ἄ ἐνι ρηγτικὸς ἑσθνα.

Ἐσφοννύω καὶ σφώννυμι. μετ' σφώσω. ἀπὸ τοῦ σφώω. ἀχέστων.

Ἐσπερηνύω καὶ σπερηνυμι. μέλλωι σπρέσω, ἀπὸ τοῦ σπρέω. ἀχέ-
στων. ἀπείδω μετ' απείσω ἀπὸ τοῦ απείδω.

Ἐ Ἀρχὴ τοῦ τ.

Ἐτάρνω, ἢ τάρω. μέλλωι τᾶσω.

ΣΤέμνω. μέλων τμήνω, από το τμήνω. ἀρχήσων. ἀόριστος
β. ἐπιμορ.

ΣΤι τρώσω. μέλων τρώσω. από το τρώω. ἀρχήσων.

ΣΤρέχω. μέλων τρέχω. α. δραμούμαι. μέ. με. β. τρέ. δεδρα-
μικα από το δραμείω. ω. ἀρχήσων. ἀόριστος β. εδραμορ. από το
δρέμω, uel από το δραμείω. μω. ὅθεν ὁ μέλιων β. δραμω. β. ὁ
μέ. δραμούμαι.

ΣΤυγχάνω. μέλων τυγχάνω, από το τυγχω. τρέ. τυτύχαια
από το τυχω ἀρχήσων. ἀόριστος β. ἔτυχον. από το τυχο ἀρχή-
σων ἐν τῷ περὶ λόγῳ.

ΣΤρώγω. μέλων φραγούμαι. ἀόριστος β. ἔφραγον.

Σ Ἀρχὴ τοῦ υ.

ΣΥπαίνομαι. μέλων ὑποαίνομαι ἢ ὑπεσθίνομαι από τοῦ ὑφί-
σαμαι ὅθεν β. ὑπίσκη δεύτερος ἀόριστος. τρέ. ὑπέπαμαι. ἀόριστος
α. ὑπέπαθην. μέσος ἀόριστος β. ὑπέπαμην. από τοῦ ὑπαίνομαι.
οῦμαι. ἀρχήσων.

ΣΥπνώτω. μέλων ὑπνώτω.

Σ Ἀρχὴ τοῦ φ.

ΣΦέρω. μέλων οἴσω. από τοῦ οἴω ἀρχήσων. μέ. τρέ. ἐνήνοχα ἀφί-
κω. από τοῦ ἐνήχω. ἀόριστος α. ὑπέπαμην. από τοῦ ἐπέγω.

ΣΦθάνω. μέλων φθάνω. ἀόριστος β. ἔφθην. από τοῦ φθάνω. φθῆ-
μι ἀρχήσων.

ΣΦθίω. μέλων φθίω. από τοῦ φθίω ἀρχήσων.

ΣΦύω. μέλων φύω. ἀόριστος β. ἔφω. από τοῦ φύμι.

ΣΦείτω. μέλων φείτω. μέ. τρέ. πέφρικα από τοῦ φείκω.
ἀρχήσων.

ἘΑρχὴ τοῦ χ̄.

ἘΧάσκω. μέλλον χανούμαι. μέ' ὡς' κί χαν. ἀόριστος β' ἔχαστο
ἀπὸ τοῦ χάνω ἀχέσθου.

ἘΧαίρω. μέλλον χαρήσομαι. ἀπὸ τοῦ χαίρω χαρῶ ἀχέσθου. ἀόρι-
στος β' ἔχαρην.

ἘΧωνύω καὶ χώννυμι. μέλλον χύσω. ἀπὸ τοῦ χῶ.

ἘΑρχὴ τοῦ ὦ.

Ἐὼθέω ὦ. μέλλον ὠσω, ἀπὸ τοῦ ὠθω ἀχέσθου. ἀόριστος α' ἔωσα.
ὡς παθητικὸς ἔωσμαι.

ἘΤέλος τῶν ἀνωμάτων ῥημάτων.

ἘΠερὶ μετῶν.

Ἐτο χ̄ ἰδί λέξις μετέχουσα φη' τῶν ὀνομάτων ἔφη τ
μ ῥημάτων ἰδιότητος. hoc est. Participiū est dictio
participans nominum ac uerborum proprie-
tatem nominis quidem genera & casus. Verbi autem si-
gnificationes tempora & cōiugationes & coiter species,
figuras, & numeros. Dicitur autē με το χ̄ παρὰ τὸ μετέχω
quod latine participo significat, eo q̄ partem capit no-
minis partemq; uerbi. pro quo ὁ τὸν π̄ ὄν commune sit
exemplum quod habet generalē sui definitionē in eo
q̄ pars orationis esse dicitur. Specialē uero in eo q̄ par-
tem capit noīs, partemq; uerbi. Propriū est huic parti sē-
per in deriuatione cōsistere, quod de nulla alia pte orati-
onis dici potest. Nā aliaē partes & primitiuas habent spe-
cies ut α βασιλεύς νοίε βασιλικός. ab ἄδω uerbo ἀρδένω.
& alia

& alia. Participium autem semper in deriuatione est, ut
 a γραφω ο γραφων. τω γραφομενος. a τυπω ο τυπων. τω τυ-
 πομενος. quod sita prima persona presentis teporis mo-
 di idicatiui add. υ τυπων ο τυπων. Na oe uerbu in ω de-
 sinens apposita μ cōsonante participiū facit η γυνική τς
 τυπυρος a ntō fit ω magno in ο paruū mutato, addita
 τος τυπων τυπωντος δια τω ντ. Quoniam omnis geni-
 tiuus participii proprium separans nominatiuum δια
 τω ντ declinatur, dempto participio praeteriti imperfe-
 cti ρ τυπων ομιρον. Quoniam participia declinādo cor-
 ripiuntur, nisi synaeresim aut crasim patiantur, ut ποιωρ
 ποιωτος εως εσως. η δυτικη εδ τυπυτι. η αυτιατικη ρρ τυ-
 ποντα. η ελληνικη ω τυπων. nam participia omnia ipari-
 bus syllabis declinata. & nomina participalia eundē ha-
 bent nominatiuū, & uocatiuū. Τ Διγα τω τυπωντε. ριρ
 τυπεροιρ. ω τυπερτε. Πληθυντικα ο τυπωντες. ρρ τυπων-
 των. ρις τυπωνοισι. Quoniam omnis datiuus singularis
 desinens in τ prolatum, ante ipsum suscipiens σ, ac ele-
 menta renuens, quæ cum ipso audiri non possunt, datiu-
 uum pluralem facit, & sic τυποι dicendum fuerat sed
 quoniam huiusmodi datiuusuult habere penultimam
 æqualē tempore, siue maiorem penultima aliorum ca-
 suum, accipit υ & fit τυποισι, sicut απο τω λειοντι λειοσι λεις-
 σοισι. ρ γαρ ο μεγαλωμοροι, δια της προσθηκης τω υ μειωεται.
 hoc est, ο enim productum per appositionem τω υ
 producitur

ΕΤὸ θηλυκόν.

ΕΗ' τυπυουσα. a genitiuo masculini fit. Nam omne participium διὰ τὸ ρτ declinatum extremam genitiui in σᾱ cōuertens, ac penultimā natura producens foemininum facit. producitur autē penultiā per assumptionē τῶ ῥ in diphthongo, ut supra dictum est, prius tamen ῥ consonante abiecta ῥ σᾱ. correptū quoniam foeminina í ā a masculinis formata, æqualem tempore habent ā cum extrema genitiui masculini eius. uel sic. Omne foemininum in ā desinens ὀζυώμενον siue περιπαώμενον producit. ᾱ προπαροξύτων uero siue προπεριπαώμενον corripit ipsum ἢ γυλιῆ ῥ τῶ ῥ ούσης. sicut τῆς μουσης. & reliqua.

ΕΤὸ οὐδέτερον.

ΕΤὸ τυπυορ. a genitiuo masculini fit extrema syllaba abiecta nam omnis genitiu⁹ participii διὰ τὸ ρτ declinatus abiecta ῥς syll. neutrū facit ῥ ῥ ὄν μικρόν, nā omne neutrum ni ῥ desinens extremam corripit. ἢ γυλιῆ ῥ τῶ τυπυορ. sicut & masculinum quoniā omne neutrum a masculino formatū cuiuscunq; sit declinationis eandē seruat declinationem.

Ε τῶς. καὶ τῶς.

ΕΟ̄ πετυφώς. τῶ πετυφότης. a prima persona prateriti perfecti ᾱ in ὠσ conuersa, & accētū acuto in ultimam translato. quia participia in ὠσ desinentia acuunt extremā & per ὠ magnum scribuntur quod quidem in obliquis in ὠ paruum conuertitur, & decliatur per τ̄.

ΕΤὸ θηλυκόν.

ΕΗ' πετυφῶα. fita genitiuo participii eiusdem prateri-

ti temporis, ῥς in ā conuersa, ac ῥ penultimaē add. Nā
 ὀ μικρὸν ut supra dictum est, προδίδει τῷ ῥ producitur &
 sic πετυφούα dicendum fuerat διὰ τοῦ διφθόγγου. sicut τὴ
 ῥσ οἶτος τὴ ῥσ οἶσα. Sed quoniam foemina a masculinis
 formata in ā putum desinentia ut plurimum ἰῶτι in
 penultima habere uolunt additum est ἰῶτι & abiectum
 ὀ μικρὸν cum tres uocales in eadē syllaba minime locari
 possint. & sic ῥ diph. impropria facta est. ῥ ἄβραχῦ. quia
 omne foeminum in ā desinens προπαροξύτηρον siue
 προπερισπώμενον corripit ā ut supra dictum est. Vnde pe
 nultima quæ natura lōga est ante breuem suscipiens ac
 centum circumflectit ἢ ῥσικῆ τῆς πετυφύας. ῥ ἄ. μακρὸν
 Quoniam omnis genitiuus par proprio nominatiuo
 producit extremam. supans autem corripit. ¶ Τὸ ἰδέπερ
 ¶ Τὸ πετυφός a genitiuo participii masculini fit πετυφός
 ῥσ ἀποβολῆ τῷ τῷ, πετυφός. τῷ πετυφός. τῷ πετυφός. ῥ πε
 τυφός & reliqua.

¶ Ἄβραχῶς ἄ.

Τύφας a prima persona primi aoristi abiecto au
 gumento, & addito ὀ ἐτυφα ὀ τύφας. Vel a secun
 da persona eodē modo abiecto augumento tantum. ῥ
 φάσ. μακρὸν quoniam masculina in ὀσ desinentia
 barytona, siue nomina sint, siue participia producant
 extremam. ἢ ῥσικῆ τῷ τύφανος. sicut τῷ τύπῳ ῥσ.

¶ Τὸ θηλυκόν.

¶ Η' τύφασα fit a gēitiuo participii masculini. Nam
 omne participium διὰ τῷ ῥτ declinatum extremam

genitiui in $\sigma\alpha$ uertens, ac penultimam natura produ-
 cens fœmininum facit. ἢ γροιλῆ. ἢ τυφάσης. sicut τῆς μῆ-
 σης. ἢ οὐδέτερον. ἢ τύφαν a genitiuo participii masculi
 ni sicut τύπον. ἢ φάρβραχῶ quia omne neutrum in μ de-
 sinens & reliqua ut supra. declinatur autem ὁ τύφος τῶ
 τύφαντος. ἢ τυφάντι. ¶ Ἀόριστος β'.

¶ Ὁ τυπῶν a prima persona secundi aoristi, abiecto au-
 gumento & σ paruo in ω magnum mutato ac accentu ἰ
 ultimam translatο. ut ἐτυπῶν ὅτυπῶν τῶ τυπῶτος. ἢ θηλυ-
 κῶν ἢ τυπῶσα. ἢ τυπῶσης. ἢ οὐδέτερον. ἢ τυπῶν τῶ τυπῶτος
 sicut participium præsentis temporis. ¶ μέγ' α'.

¶ Ὁ τύφων a prima persona primi futuri προδέσει τῶν.
 τύφω. τύφωρ τῶ τύφωτος. ἢ θηλυκῶν ἢ τύφουσα. ἢ τυφούσης
 ἢ οὐδέτερον. ἢ τύφον τῶ τύφοντος. ¶ μέγ' β'.

¶ Ὁ τυπῶν a prima persona secundi futuri, add ν . cuius
 extrema circumflectitur. Nam participium secundi fu-
 turi ὁμοφωρῆ participio si aoristi nō tamen ὁμοτονεῖ. hoc
 est, conueniunt uoce, non autem accentu. participium
 enim secundi aoristi semper acuitur, & per $\sigma\omega$ de-
 clinatur, ac etiam neutrum in $\sigma\omega\rho$ facit. Participium ue-
 ro secundi futuri circumflectitur semper, & per $\sigma\omega\omega$ decli-
 natur ac perinde neutrum in $\sigma\omega\omega$ habet. ut ὁ τυπῶν τῶ τυ-
 πῶντος. ἢ θηλυκῶν. ἢ τυπῶσα. ἢ τυπῶσης. ἢ οὐδέτερον ἢ τυ-
 πῶν τῶ τυπῶντος.

¶ Μεροχαῖ παθητικαὶ ἐνεσῶς α' ἔσθ'.

¶ Ὁ τυπῆ ὁμορῶς. ἀπὸ τῶ τυπόμεαι fit quia omne passiuū si
 ue medium habens in fine μ declinatium uertens ex-
 tremam

ἀσμενος ἀπὸ τοῦ ἵδμεαι. ἢ διφρασίμομαι. τροπή. τὸ ἢ εἰς ἄκκ
 τὰ συσολήν. ἢ θηλυκὸν ἢ πετυμμένῃ τῆς πετυμμένῃς. ἢ οὐδὲ
 πρὸν ἢ πετυμμένῃ τὸ πετυμμένον.

¶ Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ τυφθεῖς ἀπὸ τοῦ ἐτύφθηρ prima persona primi aoristi
 passivi. Quoniam omne uerbum in $\bar{\nu}$ desinens cum
 uocali natura longa, nec habens μ declinatum, mu-
 tato $\bar{\nu}$ in $\bar{\sigma}$ ὄζυ' τρον participium facit. ἢ φθεῖς? diph. quæ
 desinentia in εἰς δὲ τὸ ντ̄ declinata diphthongum ha-
 bent. Acuit et extremam quoniam omnis nominatiuus
 & accusatiuus nō existens ex synæresi acuuntur. Quo
 in loco quæri posset cur participium aoristi passivi
 nō seruauit ἢ sed illud in $\bar{\alpha}$ diph. mutauit. Dicitur quod
 desinētia in $\bar{\nu}$ ς δὲ τὸ ἢ facientia triplex genus per $\bar{\sigma}$; pu-
 rum appetūt declinari, ut ὁ δὲ σέβῃς τὸ δὲ σέβεις. partici-
 pia uero inæqualibus syllabis declinata uel per $\nu\taū$ de-
 clinantur, uel per $\tau\bar{\sigma}$ absque $\bar{\nu}$ obquam rem mutauit ἢ
 in $\bar{\alpha}$ diph. ut sit imitatio declinationis nominis quæ
 quidem ualeat triplex genus, ac etiam declinationem
 suscipere δὲ τὸ ντ̄. ἢ ἄλλῃ. τὸ τυφθεῖτος. a nō fit addi-
 ta $\tau\bar{\sigma}$ syllaba ac subtracta subiunctiua uocali diphthō-
 gi, deinde $\bar{\sigma}$ in $\bar{\nu}$ conuerso τυφθεῖν τῶς tamen esse debu-
 erat. Sed declinata per $\nu\taū$ syllabam quæ in nō natura
 existit longa in genitiuo uertunt in positione longam
 καὶ ἄλλως. Desinētia in $\bar{\sigma}$ cū diph. in genitiuo abiiciūt

secundi aoristi ἢ θηλυὸν ἢ τυπέου. δι. τυπέου ἢ οὐδέ τι
 ρον ἢ τυπίν. τοῦ τυπέου. Ethac omnia formationes &
 declinationes participii primi aoristi omnino sequuntur
 τ. μ. α. ὁ τυφθισμένος. το τυφθισμένου. ἀπὸ το τυφθισ-
 μαί prima persona primi futuri passivi μαι in μένος con-
 uersa. μ. β. ὁ τυπθισμένος. το τυπθισμένου. a prima persona
 secundi futuri passivi. τυπθισμαι. μ. γ. ὁ τετυφόμενος.
 το τετυφόμενου. ἀπὸ το τετύφωμαι prima persona το μ. δ.
 κ. ἄλλοι τὸς μαι εἰς μένος conuersa.

ἘΜετοχῶν μέσαι.

Articipia media singula a singularis temporibus
 P fiunt extrema in μένος conuersa quemadmodum
 & passiuia ut τυπόμεαι ὁ τυπόμενος. ἐτυφάμεν ὁ τυφάμενος ἢ
 τυπόμεν ὁ τυπόμενος. τυφόμεαι ὁ τυφόμενος το πούμαι ὁ τυπού-
 μένος. excipitur participium praeteriti perfecti, quod a
 ctiuorum more ab ipso medio praeterito fit. extrema in
 ὄσ. mutata, ut τίτυπα ὁ πτυπώσ. το πτυπώσος.

ἘΜετοχῶν ἐν ῥησιπικῇ ἢ εἰς μί. ἐμείσος ἢ π. 3.

Τιδείσ. a prima persona το παρατιτικῶν ἐπίθην.
 Quoniam omne uerbum in ῥ desinēs cum uo-
 cali natura longa, non habens μ declinatum, in ὄ
 ὀζύροσ facit participium ἢ δείσ. diphthong⁹. quoniam
 in εἰ desinentia διὰ το ντ declinata diph. habent. Ἐ. ἄλ-
 λωσ. Ἐ Desinētia in ῆσ διὰ το ῆ, facientia triplex
 genus

genus & reliqua ut in primo aoristo passiuo dictū est ἄλλως
 primitiuum huius uerbi πίνμι hoc est πίνω. δὲ a
 perfectiōe habet ἔ. ἔ. λ. δ. uero cū producitur appositio
 ne τῶ i producitur. ob quā rem prima coniugatio uer-
 borum in μῖ facit participium δὲ δ. ἔ. δ. φ. δ. ἡ. γ. ο. u. non
 autem δὲ τῶ ἡ. Quo in loco aduertendum est q̄ omnia
 participia masculina uerborum actiuorum tā in ῶ q̄ in
 μῖ desinentiū extremam syllabam productam habent.
 Quo modo autem producatu aperiendum est. Nā
 in uerbis in ῶ patet, omnia participia in ῶ desinere, uno
 excepto, uidelicet primi aoristi quod in ἄσ productā de-
 sinit, ὁ πύλασ. At in uerbis in μῖ quoniam eorū partici-
 pia præsens t̄pis, & secundi aoristi uarias habent termi-
 nationes, uarias etiam formationes habere necesse est.
 Cum igitur participia præsens temporis horū uerbo-
 rū formetur a prima persona pt̄i imperfecti, cuius extre-
 ma lōga ē, in oībus cōiugationibus, ut ἐπίνω. ἰσπνὶ δὲ δ. ο. u.
 ἰλδὲ τ. u. & ἐt ipsa in longam desinere necesse est. appe-
 tant præterea τὴ κεφαλή μείσθη cōiugationum, hoc est
 formatiuas uocales, uidelicet ἔ. ἄ. ὀ. ὦ, quæ breues sunt
 sicut i eorum perfectis πίνω. ἰσάω. δὲ δ. ὦ. λ. δ. τ. u. u. opus est
 formare dicta participia alio & alio modo secundū di-
 uersas uocales cōiugationum. Participium igitur pri-
 mæ cōiugationis formatur a prima persona præteri-
 ti imperfecti, abiecto prius augumēto, deinde extrema
 uocali in propriā figuratiuā cōiugationis quæ est ἔ & ὦ
 in ῶ mutatis, ac etiam accētū in ultimā translato, ut ἐπ-

ἄνδρ' ὀπίδης. Sed quoniam extrema breuis est, contra parti-
 cipiorum actiuorum naturā assumpto τ̄ in diphthongi
 go producitur ut supra dictum est, & sic πιδῆσ̄ fit. ubi fer-
 uata est τ̄ figuratiua uocalis coniugationis in ipsa di-
 phthongo. Participiū secundæ coniugationis etiā a pri-
 ma persona pt̄i imperfecti fit extrema in propriā figura-
 tiuā, quæ est ᾱ & ῥ̄ in σ̄ mutatis, ut ἴσθη ὁ ἰσσεῖς γού ἰσάυρος
 ubi nulla uocalium adiunctione opuse est, cum ᾱ sit an-
 ceps & eadem breuis in se ipsam longā mutari possit.

In tertia coniugatione fit participium ἐτ̄ a prima per-
 sona pt̄i imperfecti abiecto augmento, & ω̄ magno in
 ο̄ paruum, quæ est figuratiua huius coniugationis, ac ἐτ̄
 ῥ̄ ἰσ̄ mutatis, ut ἐδῶν ὁ δῶδς ubi ο̄ς syll. breuis est, quæ
 assumpto τ̄ producitur diphthongo ut supra dictum
 est & sic fit δῶδς. In quarta etiā a prima persona pt̄i im-
 perfecti fit participiū abiecto augmento, & ῥ̄ in σ̄ con-
 uerso ut ἐρῶν. ῥῶνις. ubi nulla est facta uocalis mu-
 tatio cum ῥ̄ ἀπίσσοιχρον nō habeat in qđ mutari possit, sed
 se ipsum breue in longū mutat. ἢ γῶνις ἢ γῶνις a no-
 minatiuo fit, sicut ἀπὸ γῶν τυφθεῖς τυφθέντες. ἢ δοπιε ἢ τῆσ̄ πι-
 θέρτι. ἢ ἀπιαπιε ἢ γῶν πθέντα. ἢ λαπιε ἢ ὦ πθείς. sicut ὦ τυφθεῖς
 ¶ Διὰ τὸ πθέντε τοῖμ πθέντων. ὦ πθέντε. ¶ Γλυφθησὶ αὖ οἱ
 πθέντες. τῶν πθέντων. πῖς πθείς. sicut τοῖς τυφθεῖς. γῶν πθέν-
 τας. ὦ πθέντες. τῶν πθέντων. ἢ πθείσα. φλ. πθείσας. τῶν πθείσας. Si-
 cut ἢ τυφθεῖσα. τῆς τυφθείσας. τῶν οὐδέτερον τῶν πθέν-
 τος. sicut τῶν τυφθέντων τυφθέντος. & cætera.

ἢ οἱ πθέντες. ἢ οἱ πθέντες. ἢ οἱ πθέντες. ἢ οἱ πθέντες. ἢ οἱ πθέντες.

ἢ οἱ πθέντες. ἢ οἱ πθέντες. ἢ οἱ πθέντες. ἢ οἱ πθέντες. ἢ οἱ πθέντες.

ἘΠαρακείμενος καὶ ἔπρ'.

Ἐὐπεθεύωσ γυν πεθεύοτος. ἀπὸ τοῦ πεθεύω. prima persona
præteriti perfecti sicut πετυφῶσ ἀπὸ τοῦ πέτυφα. ἡ βη
λυκοῦ ἢ πεθεύω. τῆσ πεθεύωσ. sicut ἢ πετυφῶ. ἡ οὐδέτε
ρον. ἡ πεθεύοσ γυν πεθεύοτος. sicut ἡ πετυφῶσ γυν πετυφῶτος.

ἘΑόριστος πρῶτος.

Ἐὐθίκασ γυν ἐθίκασ esse debuerat ἀπὸ τοῦ ἐθίκα sicut ὁ τυ
φασ ἀπὸ τοῦ ἐτυφα. Sed eius usus nō habetur quoniam
hic aoristus exceptus est a regulā cū futuri consonan
tē non seruauerit sicut in uerbis dictū est.

ἘΑόριστος δεύτερος.

Ἐὐθεῖσ τοῦ θεύωσ ἀπὸ τοῦ ἐθίκα prima persona secundi ao
risti sicut ἀπὸ τοῦ ἐτίθην ὁ θεῖσ. ἡ βηλυκοῦ ἢ θεῖσ τῆσ θεῖσ
sicut ἢ τίθεισ τῆσ τίθεισ. ἡ οὐδέτερον ἡ θεῖσ τοῦ θεύωσ. si
cut τὸ τίθεισ γυν τίθεισ.

ἘΜέλων πρῶτος.

Ἐὐθήσων γυν ἐθήσων ἀπὸ τοῦ ἐθίσα. sicut ὁ τυψῶν ἀπὸ τοῦ τυ
ψῶ. ἡ βηλυκοῦ ἢ ἐθίσουσα. τῆσ ἐθίσουσ. ἡ οὐδέτερον ἡ ἐθίσου.
τοῦ ἐθίσων.

ἘΜετὰ τὴν παιδικὴν αἰσῶσ καὶ ἔπρ'.

Ἐὐπέμενος. τοῦ πεμενῶσ. ἀπὸ τοῦ πέμεναι. καὶ ἰη μένος con
uerfa. sicut ὁ τυπόμενος ἀπὸ τοῦ τυπέμεναι. ἡ βηλυκοῦ ἢ πε
μέν. τῆσ πεμενῶσ. ἡ οὐδέτερον. ἡ πέμενον. γυν πεμένου.

ἘΠαρακείμενος καὶ ἔπρ'.

Ἐὐπειμέμενος γυν πεπειμέμενος ἀπὸ τοῦ πέπειμαι prima perso
na præteriti perfecti passiu. ἡ βηλυκοῦ ἢ πεπειμέν. τῆσ
πειμέμενος. τὸ οὐδέτερον τὸ πεπειμένον. γυν πεπειμένου.

ἘΑόριστος πρῶτος.

Ἐὸ πειθῆς τῷ πεθῆντος. ἀπὸ τῷ ἐπίθην. prima persona primi aoristi passivi sicut ὁ τυφθεῖς ἀπὸ τῷ ἐτύφθην. ἢ θηλυκὸν ἢ τιθεῖσαι. τῷ τιθεῖσθαι. ἢ οὐδέτερον τὸ πεθῆν τῷ πεινῶτος.

ἘΜέλλων πρῶτος.

Ἐὸ πεθισόμενος. τῷ πεθισομένου. ἀπὸ τῷ πεθίσωμαι prima persona primi futuri passivi. ἢ θηλυκὸν ἢ τιθεσομένη τῆς τιθεσομένης. ἢ οὐδέτερον. τὸ πεθισομένου. τῷ πεθισομένου.

ἘΜετὰ λήγου μέλλων.

Ἐὸ τιθεσόμενος. τῷ τιθεσομένου. ἀπὸ τῷ τιθείσωμαι prima persona τῷ μετὰ μέλλωντος. ἢ θηλυκὸν ἢ τιθεσομένη εἰ τιθεσομένης. ἢ οὐδέτερον. τὸ τιθεσόμενος. τῷ τιθεσόμενου.

ἘΜετοχὰί μέσαι ἐνεστώσ καὶ ἄλλαι.

Ἐὸ πιδέμενος. τῷ πιδεμένου. a prima persona praesentis. quemadmodum passivi ἢ θηλυκὸν ἢ πιδεμένη. ἢ οὐδέτερον τὸ πιδέμενος.

ἘParticipium praeteriti medii nō inuenitur cum nō habeat unde formari possit. Nam in uerbis in με, Medii praeteritum & secundum futurum formari non possunt. sicut in uerbis dictum est.

ἘΑόριστος δεῦτερος.

Ἐὸ θεμίμενος. τῷ θεμίμενου. ἀπὸ τῷ ἐθέμην prima persona secundi aoristi medii ἢ θηλυκὸν ἢ θεμίμενη. εἰ θεμίμενης. ἢ οὐδέτερον τὸ θεμίμενον τῷ θεμίμενου.

ἘΜέλλων πρῶτος.

Ἐὸ θησομέρος τῷ θησομένου. ἀπὸ τῷ θήσωμαι prima persona primi futuri medii ἢ θηλυκὸν ἢ θησομένη. εἰ θησομένης. ἢ οὐδέτερον τὸ θησομένου. τοῦ θησομένου.

Ἐἰσῶς. τῷ ἰσῶντος. ἀπὸ τῷ ἰσημ prima persona præteriti imperfecti ἢ in ᾠ conuersa, sicut in prima coniugatione dictum est. ἢ θηλυκὸν ἢ ἰσῶσαι τῆς ἰσῶσης ἢ οὐδέτερον ἢ ἰσῶν τῷ ἰσῶντος.

Ἐἰσακῶς τῷ ἰσακότης, ἀπὸ τῷ ἰσακῆα extrema in ἠῶσ. mutata. ἢ θηλυκὸν ἢ ἰσακῆα τῆς ἰσακῆας. ἢ οὐδέτερον ἢ ἰσακῶσ τῷ ἰσακότης. Inuenitur etiam ὁ ἰσαῶς τῷ ἰσαῶτος ἀπὸ τῷ ἰσαῖωρονικῶς. Cōsueuerunt enim iones subtrahere κ̄ in præteritis, ac penultimam corripere, ut βίβηκα βίβηκα, sic ἔσακα ἔσαα. unde participium ἰσαῶς ἔσαῶτος καὶ ἠατὴ συναλοιφῆν ἢ ἠρῶσιν ἰσῶς ἰσῶτος. a quo foemininum ἢ ἰσῶσαι τῆς ἰσῶσης. Nam regula est φ participia in ῶς si sint ἀπαθῆ. hoc est sine passione per ὀ declinata in ᾠα faciunt foemininum ut ἰσακῶς ἰσακότης. ἰσακῆος. Si uero patiantur & declinationem habeant per ὀ, faciunt foemininum in ῶα ut ἰσῶς ἰσῶτος ἢ ἰσῶσαι. Vnde διῠσῶσαι quo Isocrates ad demoniciū usus est sic in quies ἐν πολλοῖς μὲν ὁ θηλυκὸν ἐ πολλὴν διῠσῶσαι διῠσῶσαι μὲν τῆς τε ἡρῶσιν δαίμων ενώμας & reliqua. Neutrum uero & ipsum etiam per ὀ magnum scribendum est, ut ἢ ἰσῶς τῷ ἰσῶτος. & neutrum horum circumflectitur, quoniam crasis non est facta ex acuto & graui. Nam omnis synærelis siue crasis ex acuto & graui circumflexum facit ut ποιῶ ποιῶ, at in hoc participio ἰσαῶς ἢ penultima habet grauem, ἢ ultima uero acutum, quoniam participia in ῶς. præteriti perfecti super extremā habet acutum

ut περιφώς. ex graui enim & acuto non fit circumflexus cum indiuersum tendat, nec usquam ad unum concurrant. iccirco ἰσως siue masculini generis sit, siue neutri acuitur quia uis extrema per crasim sit longa. In obliquis uero & eorum foemininis eadem syllaba quae ex ultima penultima facta est circumflectitur, quoniam alia syllaba adueniente, accentuum regula uariata est, quae eiusmodi est. Omnis longa natura ante breuem finalem & in eadem existens parte, actonium suscipiens, circumflectitur, ut μούσα μῆσα. sic ἰσῶτος, & ἰσῶσα. Hoc idem patitur & ἀγῶς ἀγῶτος, ἀπὸ τοῦ γαῶς. & μεμῶς μεμῶτος, ἀπὸ τοῦ μεμῶς. & βεβῶς βεβῶτος ἀπὸ τοῦ βεβῶς. quorum foemina sunt γῶσα. μεμῶσα βεβῶσα. Neutra uero ἢ πῶς τοῦ γῶτος. ἢ μεμῶς. τοῦ μεμῶτος ἢ βεβῶς τοῦ βεβῶτος. Præterita uero cōmunia a quibus hæc deducuntur sunt ἀπὸ τῆς γῶ πῶσα. μεμῶσα, ἀπὸ τοῦ μῶ μῶσα. βεβῶσα ἀπὸ τοῦ βῶ βῶσα, a quibus subtrahito κ̄ ac penultima correpta ἰωνικῶς. fit ἀγαμέμμενα βεβῶνα. Vnde participia ἀγῶς. μεμῶς. βεβῶς, ἢ ἰσῶσα γῶς. μεμῶς. βεβῶς.

¶ Ἀόριστος πρῶτος.

¶ Ὁ σῆσσις. τοῦ σῆσαι πρῶτος. ἀπὸ τοῦ ἔσῃσα prima persona primaoristi. Sicut τύψασ' τύψα γῶς ἀπὸ τοῦ ἔτυψα. ἢ διὰ λυλῶν ἢ σῆσαι. φλ. σῆσαι. ἢ οὐδέτερον ἢ σῆσαι, τοῦ σῆσαι πρῶτος.

¶ Ἀόριστος δεύτερος.

¶ Ὁ σῶς τοῦ σῶ γῶς. ἀπὸ τοῦ ἔσῃρ. sicut ἰσῶς ἀπὸ τοῦ ἔσῃρ. ἢ διὰ

λυλὸν ἢ σαῖσα. τῆς σαΐσης. ἢ οὐδέτερον ἢ σαῖτω σαῖτος
C Μέλλον πρώτος.

Ο ἰσῆσιον. τῶ ἰσῆσιονος. ἀπὸ τῶ ἰσῆσιω prima persona primi
futuri ἢ ἰσῆσιουσα. ἢ ἰσῆσιον.

C Μετοχὴ παθητικῆ. ἐνεστώσ. $\frac{\epsilon\sigma\tau\iota}{\tau\iota}$.

Ο ἰσαίμενος. τῶ ἰσαίμενου. ἀπὸ τῶ ἰσαίμαι. μαῖ in μένος cō
uerfa. ἢ θηλυκὸν ἢ ἰσαίμενη. τῆς ἰσαίμενης. ἢ οὐδέτερον ἢ
ἰσαίμετον τῶ ἰσαίμενου.

C Παρακείμενος. καὶ $\frac{\epsilon\sigma\tau\iota}{\tau\iota}$.

Ο ἰσαίμενος. τῶ ἰσαίμενου. ἀπὸ τῶ ἰσαίμαι prima persona
preteriti perfecti. sicut τετυμμέρος ἀπὸ τῶ τετυμμαι. ἢ
θηλυκὸν ἢ ἰσαίμενη. τῆς ἰσαίμενης. ἢ οὐδέτερον. ἢ ἰσαίμενον.
τῶ ἰσαίμενου.

C Ἄφθετος πρώτος.

Ο σαθείς. τῶ σαθέηνος. ἀπὸ τοῦ ἐσαίθην prima persona pri
mi aoristi passivi, sicut τυφθείς τυφθέντος ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην
ἢ θηλυκὸν ἢ σαθείσα. τῆς σαθείσης. ἢ οὐδέτερον ἢ σαθέην τοῦ σα
θέηνος.

C Μέλλον πρώτος.

Ο σαθησόμενος τοῦ σαθησόμενου. ἀπὸ τοῦ σαθησόμεμαι prima
persona futuri passivi. ἢ θηλυκὸν ἢ σαθησόμενη. τῆς σα
θησόμενης. ἢ οὐδέτερον ἢ σαθησόμενον. τοῦ σαθησόμενου.

C Μετοχὴ γεν. $\frac{\epsilon\sigma\tau\iota}{\tau\iota}$.

Ο ἰσαίσμενος. τοῦ ἰσαίσμενου. a prima persona τοῦ $\frac{\epsilon\sigma\tau\iota}{\tau\iota}$
μέλλοντος. ἰσαίσμαι. ἢ θηλυκὸν ἢ ἰσαίσμενη. τῆς ἰσαίσμενης
ἢ οὐδέτερον ἢ ἰσαίσμενον. τοῦ ἰσαίσμενου.

¶ Μετοχὰί μέσαι. ἐνεσῶς καὶ ἑσῶς.

¶ Οἰσάμενος τῶ ἰσαμέρου. ἀπὸ τῶ ἰσαμαί. quemadmodum & passivum.

¶ Ἄρσεις πρῶτος.

¶ Οἰσάμενος τοῦ σισαμένου. ἀπὸ τῆ ἰσισάμη. ἢ θηλυκὸν ἰσισαμένη. τῆς σισαμένης. ἢ οὐδέτερον ἢ σισάμενον. τῶ σισαμένου.

¶ Ἄρσεις δεύτερος.

¶ Οἰσάμενος. τοῦ σισαμένου. ἀπὸ τοῦ ἰσαμῆν ἀρχαίου, ἢ θηλυκὸν ἰσαμήνη. τῆς σισαμένης. ἢ οὐδέτερον. ἢ σισαμενον. τοῦ σισαμένου.

¶ Μέλων ἄ.

¶ Οἰσάμενος. τοῦ σισαμένου. ἢ θηλυκὸν ἰσισαμένη. τῆς σισαμένης. ἢ οὐδέτερον ἢ σισάμενον. τοῦ σισαμένου.

¶ Τρίτησυντάξις. μετοχὰί ἐνεσῶς καὶ ἐσῶς.

¶ Οἰσάμενος τῶ δίδουτος ἀπὸ τοῦ ἰδίδου prima persona praeteriti imperfecti ὡς magno in ὁ paruum cōverso, ac ὡ interposito sicut in prima coniugatione verborum in μι dictum est. ἢ θηλυκὸν ἰδιδύσα. τῆς διδύσης. ἢ οὐδέτερον ἢ δίδον. τῶ δίδουτος.

¶ Ἄρσεις καὶ ἑσῶς.

¶ Οἰσάμενος τῶ διδουτός. ἀπὸ τοῦ δίδουκα. ἢ θηλυκὸν ἰδιδύσα. τῆς διδύσης. ἢ οὐδέτερον. ἢ διδουτός. τοῦ διδουτός.

¶ Ἄρσεις β.

¶ Οἰσάμενος. τοῦ δίδουτος. ἀπὸ τοῦ ἰδίδου. ὡς δίδου ἀπὸ τοῦ ἰδίδου. ἢ θηλυκὸν ἰδιδύσα. τῆς διδύσης. ἢ οὐδέτερον. ἢ δίδον. τοῦ δίδουτος.

¶ Μέλων πρῶτος.

¶ Οἰσάμενος τοῦ δίδουτος. ἀπὸ τοῦ δίδου. ἢ θηλυκὸν ἰδιδύσα. τῆς διδύσης. ἢ οὐδέτερον. ἢ δίδου. τοῦ δίδουτος.

ὀρθογραφία

Ἐπειὶς καὶ περὶ τῶν ἐπιπέδων καὶ ἑξήκοντα.

Ὁ δίδυμος. τῶν διδυμῶν. ἀπὸ τοῦ διδυμαί. ἢ θηλυκὸν ἢ διδυμήν. φηὶ διδυμῆς. ἢ οὐδέτερον. ἢ διδυμῶν. τῶν διδυμῶν.

Ἐξήκοντα.

Ὁ δεδωμένος. τῶν δεδωμῶν. ἀπὸ τοῦ δεδωμαι. ἢ θηλυκὸν ἢ δεδωμήν. φηὶ δεδωμῆς. ἢ οὐδέτερον ἢ δεδωμῶν τῶν δεδωμῶν.

Ἐξ αὐτοῦ οὐδείς τῶν οὐδέτερων ἀπὸ τοῦ εἰδέναι prima persona primi aoristi passivi. ἢ θηλυκὸν ἢ οὐδέτερη φηὶ οὐδέτερης ἢ οὐδέτερον. ἢ οὐδέτερον. τοῦ οὐδέτερον.

Ὁ δοθῆσόμενος τῶν δοθῆσόμενων. ἢ θηλυκὸν ἢ δοθῆσόμενήν. φηὶ δοθῆσόμενης. ἢ οὐδέτερον ἢ δοθῆσόμενον. τῶν δοθῆσόμενων.

Ἐπεὶ μὲν.

Ὁ δεδωσόμενος τῶν δεδωσόμενων ἀπὸ τοῦ δεδωσμαι ἢ θηλυκὸν ἢ δεδωσόμενήν. φηὶ δεδωσόμενης. ἢ οὐδέτερον. ἢ δεδωσόμενον. τοῦ δεδωσόμενου.

Ἐπειὶς καὶ περὶ τῶν ἐπιπέδων καὶ ἑξήκοντα.

Ὁ δίδυμος τοῦ διδυμῶν. ἀπὸ τοῦ διδυμαί sicut & passivum. ἢ θηλυκὸν ἢ διδυμήν φηὶ διδυμῆς. ἢ οὐδέτερον ἢ διδυμῶν τοῦ διδυμῶν.

Ἄλλοις αὐκείσιν. Ἐξ β.

Ὁ δώμενος. τῶν δωμῶν. ἀπὸ τοῦ εἰδέναι. ἢ θηλυκὸν ἢ δωμέην φηὶ δωμῆς. ἢ οὐδέτερον ἢ δωμῶν. τῶν δωμῶν.

Ἐπεὶ μὲν πρῶτος.

Ὁ δωσόμενος. τῶν δωσόμενων. ἀπὸ τοῦ δωσμαι. ἢ θηλυκὸν ἢ δωσόμενήν. φηὶ δωσόμενης. ἢ οὐδέτερον ἢ δωσόμενον. τῶν δωσόμενων.

Ἐπιπύρθη συζυγία. μετοχῶν ἐνεργητικῶν. ἐνεσῶς & 673.

Ἐὸ ζυγυῖος. τῶ ζυγυῶτος. ἀπὸ τῶ ἐζυγυῖω prima perfo-
na præteriti imperfecti ut in prima coniugatione uer-
borum in μι dictum est. γὰρ θηλυκὸν ἢ ζυγυῖοσα. φη ζυγυῖ-
οσι. γὰρ οὐδέτερον. γὰρ ζυγυῖ. τῶ ζυγυῖως.

ἘΜετοχῶν παθητικῶν καὶ μέσων. ἐνεσῶς καὶ 673.

Ἐὸ ζυγυῖομενος. τῶ ζυγυῖομένου. ἀπὸ τῶ ζυγυῖομαι. γὰρ θηλυ-
κὸν ἢ ζυγυῖομαι. φη ζυγυῖομενος. γὰρ οὐδέτερον. γὰρ ζυγυῖομε-
νοι τῶ ζυγυῖομένου. Et hæc eadem media sunt.

ἘΤέλος τῶν μετοχῶν.

ἘΠερὶ τῶν ἀρθῶν

Ἄρθρον ἔστι μέρος λόγου ἠρωτικὸν προτασόμενον φη κλί-
σεως τῶν ὀνομάτων. καὶ ὑποτασόμενον. hoc est. Articulus est pars orationis causalis præpositiua declinationi nominum & subiunctiua siue subordinatiua & hæc definitio uniuersaliter ab omnibus ponitur. Quæ uero in principio operis posita est a Theodoro gaza in quarto τῶν εἰς τέσσαρα accepimus.

ἘArticulorum aliqui præpositiui aliqui suppositiui. præpositiui sunt hi. ἘἈρσενικὰ εἰκὰ. ὁ. τῶ. ἔσθ. γὰρ.

ἘΔῦκα. τὸ γῆν. ἘΠληθυντικὰ. οἱ. τῶν. γῆς. τῶν.

ἘΘηλυκὰ εἰκὰ. ἢ τῆς. τῆ. τῶν. ἘΔῦκα τὰ. τῶν. ἘΠληθυν-
τικὰ. αἱ τῶν. τῶν. τῶν.

ἘΟὐδέτερα εἰκὰ. γὰρ τῶ. ἔσθ. τῶ. ἘΔῦκα τὸ γῆν. ἘΠληθυν-
τικὰ τὰ τῶν. γῆς. τῶν.

ἘSuppositiui. ἀρσενικὰ εἰκὰ. ὁς οὐ εἶν. ἘΔῦκα ὡ οἶν.

Πληθυντικά οὐκ ἔστιν οὐς. Τονικά ἐνικά ἢ ἦς. ἢ ἦν. Ἐλικά
 ἀείρ. Πληθυντικά ἀδ. ὄν. αἰσ. ἄς. Τὸ ὄδε πρὸς ἐνικά. ὄ.
 οὐ. ὄ. ὄ. Ἐλικά ὄ. οὐ. Πληθυντικά ἄ. ὄν. οὐς. ἄ.

Articuli præpositiui & pro nominibus interrogati-
 uis accipiuntur τῶ enim ἀπὸ τῶ πῆνι & ἄρ ἀπὸ τῶ τίνα.
 & in aliis similiter. Sumuntur autem & pro demon-
 stratiuo pronomine ἄρ enim pro τῶν ἄρ. & πῶ ἀπὸ τῶ
 πῶντι. & in aliis similiter. Etiam cum δὲ cōiuncti-
 one compositi demonstratiua pronomina fiunt, ut
 ὄδε ἀπὸ τῶ οὐς. καὶ ἢδε ἀπὸ τῶ αὐτί. & ἄρδε pro ἄρ. & in
 aliis casibus similiter.

Articuli suppositiui cum nomine infinito ἦς com-
 positi relatiua fiunt.

Ἀρσενικά ἐνικά. ὅς ἦς. οὐπρῶτινι. ὄντια. Πληθυν-
 τικά οὐπρῶ. ὄντιων. οὐστιας. Τονικά ἐνικά.

Ἡπίς. ἦσπιος. ἦπινι. ἦντια. Πληθυντικά. ἀπρες. ὄντων.
 αἰσπιων. ἄσπιας. Τὸ ὄδε πρὸς ἐνικά.

Ὅτι οὐπινος. ὄπινι. ὄπι. Πληθυντικά. ἄπια. ὄπινων. ὄστι-
 σιν. ἄπια.

Etiam si cum πῶ coniunctione repletiva cōponan-
 tur tantūdem possunt. ut ὅς πῶ ἀπὸ τῶ ὅστις. ἢ πῶ ἀπὸ τῶ
 ἦσπις. ὅ πῶ ἀπὸ τῶ ὄπι. eodem modo si cum aliis cōiun-
 ctionibus componentur scilicet & δὲ.

Ἀρσενικά ἐνικά.

Ὅσπερ. οὐπερ. ὄ πῶ. ὄρ πῶ. Τονικά. ἐνικά. ἢ πῶ. ἦς πῶ.
 ἢ πῶ ἢν πῶ. ὄδε πρὸς ἐνικά. ὄ πῶ. ὄ πῶ. ὄ πῶ. ὄ πῶ. & alia sicut

Τέλος.

α **Π**ρωνομία ἔστι μέρος λόγου κλιτὸν ἀπὸ οὐνόματος πρὸς λαμβανόμενον ἰδ est pronomen est pars orationis declinabilis pro nomine assumpta. Dicitur autem ἄνωγο νόμια ἀπὸ τοῦ ἀντι quod πρό significat, & ὄρομα nomen. Ἔστι τῶν πρῶτον εἰς ὦ τῶν δευτέρου δὲ εἰς ὦ. Habet autē accidētia quatuor. genera numeros. casus & personas. ἄνωγο νόμιων ἢ μὲν πρῶτον τοῦ πρῶτον. ἢ δὲ κτητικῆ. ἢ δὲ δευτερικῆ. ἢ δὲ ἀναφορικῆ. ἢ δὲ συνθετικῆ. ἰδ est pronominum, hoc quidem primitivum. hoc possessivum. hoc demonstrativum. hoc relatiuum. hoc autem compositum. Primitivum quidem tria. εἰς ὦ ὄσ. Horum declinationes positivæ hæ.

Πρῶτον προσώπων.

Ενικὰ. ἢ ὄσθια ἐγὼ. ἢ ἄνωγο ἐμοῦ. ἢ δευτερικῆ ἐμαί. ἢ ἀναφορικῆ ἐμέ. **Δ**ιτικὰ ἢ ὄσθια καὶ ἀναφορικῆ ἐσὺ. ἢ ἄνωγο ἐξ ἐμοῦ. ἢ δευτερικῆ ἐξ ἐμοῦ.

Πληθυντικὰ. ἢ ὄσθια ἡμεῖς. ἢ ἄνωγο ἡμῶν. ἢ δευτερικῆ ἡμῖν. ἢ ἀναφορικῆ ἡμᾶς.

Πρῶτον δευτέρου.

Ενικὰ. ἢ ὄσθια σὺ. ἢ ἄνωγο ἐσὺ. ἢ δευτερικῆ σοί. ἢ ἀναφορικῆ σε.

Διτικὰ. σφῶ. σφῶν. **Π**ληθυντικὰ ἡμεῖς. ἡμῶν. ἡμῖν. ἡμᾶς.

Πρῶτον τρίτου.

Ενικὰ. ὄσ. οὗ. οὗ. ὄ. ἔ. **Δ**ιτικὰ. σφε. σφίν. **Π**ληθυντικὰ

σφεῖς. σφῶν. σφῖσι. σφᾶς. Appellantur. n. κλίσεις θεματικαί. ἰδ est declinationes positivæ. quoniam unaquæ que vox sui ipsius est positio, nec altera regulatur, sicut in nominibus & uerbis.

Ποσσησια uero a primitivis derivata octo ἐμός. σός. ὄσ. ὠπίτερος. σφωπίτερος. ἡμέτερος. ἡμέτερος. σφῆτερος. **Q**uorum tria

rum tria a genitiuis singularibus fiunt. hoc est ἐμός· ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ· σοῦ· ἀπὸ τοῦ σοῦ· οὗ· ἀπὸ τοῦ οὔ· Duo uero a nominatiuis dualibus hoc est μοῖ· πρὸς ἀπὸ τοῦ μοῖ· σφωῖ· πρὸς ἀπὸ τοῦ σφωῖ· & hæc de duob' t̄m̄dicuntur. A duali numero tertiæ personæ non fit pronomen possessiuum, quoniam σφῖ non est nominatiui casus, sed accusatiui tantū. A nominatiuis uero pluralibus tria fiunt pronomina id est ἡμέ· πρὸς ἀπὸ τοῦ ἡμέ· εἰς ἡμέ· εἰς ἡμέ· εἰς ἡμέ· πρὸς ἀπὸ τοῦ ἡμέ· εἰς ἡμέ· εἰς ἡμέ· πρὸς ἀπὸ τοῦ σφῖ· εἰς· σφῖ· εἰς· σφῖ· εἰς· Et hæc nomina trium sunt generū. Masculina enim· & neutra tertiam declinationem simplicium sequuntur. Fœminina uero secundam, ut sicut ἐμός· ἐμοῦ· ἐμῶ· ἐμόν· καλός· καλοῦ· καλῶ· καλόν· ἐμῆ· ἐμῆς· ἐμῆ· ἐμῆν· sicut καλή· καλῆς· καλῆ· καλῆν· ἐμόν· ἐμοῦ· ἐμῶ· ἐμόν· sicut καλόν· καλοῦ· καλῶ· καλόν· Sic & σοῦ· σοῖ· σοῦ· & οὗ· οὔ· οὔ· Desinentia uero in ῥος mutantur fœmininum in ᾶ & id quoq; in obliquis seruat. ut νοῖ· πρὸς· νοι· τέρα· νοῖ· τέρας· νοῖ· τέρα· σφωῖ· πρὸς· σφωῖ· τέρα· σφωῖ· τέρας· σφωῖ· τέρα· ἡμέ· πρὸς· ἡμι· τέρα· ἡμι· τέρας· ἡμι· τέρα· & alia similiter.

¶ Demonstratiua autem duo οὗτος· καὶ ἐκεῖνος· quorum talis est inflexio· οὗτος· τούτου· τούτω· τούτην· ὡς οὗτος· ¶ Διὰ καὶ τούτω· τούτῳ· ὡς τούτω· ¶ Πληθυντικὰ οὗτοι· τούτων· τούτοις· τούτοις· ὡς οὗτοι·

¶ Θελυκά.

¶ Ἄντη· ταύτης· ταύτη· ταύτην· ὡς ἄντη·

¶ Οὐδέ τερα.

¶ Τούτου· τούτου· τούτω· τούτω· ὡς τούτου·

¶ Varia declinatio secundum uaria idiomata τῶ

πρώτου προσώπου. κρίκ᾽.

Ἔνθεα κοινῶς ἐγώ. ἀΐτικῶς ἐγώ, accentu in antepenultimam retracto. καὶ δωρικῶς ἐγὼρ καὶ ἐγώνη. ἢ γυναικῶς ἐμοῦ, καὶ μου ἀφαιρέσει τῶ ε. quod inclinatur ut τῶ ῥμου σὺ ὀπει καὶ ἰωνικῶς ἐμίο, εἰ ἐμίο. assumpto τ in diaphthongum ε ἀΐτικῶς ἐμίοθεν, εἰ ἐμίοθεν. κατὰ συνηοπήν. εἰ δωρικῶς εἰαιολικῶς ἐμδύ. ἢ δοτικῆ ἐμοὶ & μοι abiecto ε quod est inclinatur, ut τῶ ῥμου λέσα. ἢ αἰτιατικῆ ἐμείλαίμε, ὅπως ἐμείλαίμε. ut τῶ τόμει δὲ δάσκε. ἢ ἐλεητικῆ οὐκ ἐστὶ. εἰ δὲ εἰ μὲν ἢ δὲ εἰ καὶ αἰτιατικῆ ῥῶϊ, ῥῶ κατὰ συνηοπήν. iccirco acuitur, sicut τῶ καλώ. ἢ ῥητικῆ ε δοτικῆ ῥῶϊ ἢ ῥῶν. εἰ Πληθυντικῆ ἢ δὲ εἰ ἢ μίαις ἢ μῆας. ἢ δωρικῶς ἄμες. ε αἰολικῶς ἄμμες. unde κατὰ ἀναλογίαν fit ἄμμε nominatiui casus, & accusatiui dualis numeri. ἢ ῥητικῆ ἢ μῆων ἢ μῶν ἢ ἡμῶν. ε αἰολικῶς ἄμμεων. ἢ δοτικῆ ἢ μῖν μῶρον, ultima producta, ob quam rem circū flectitur. eadem uero nonnunquam apud poetas corripitur, atque acuitur ἡμῖν. ionestamen, & atticis saepe circum flectunt penultimam. Homerus ὦ φίλοι οὐ μὰ ἡμῖν ἔνθελο ἔσ' ἀπονείδω. εἰ δωρικῶς ἀμῖν ὄζν τόνω. καὶ αἰολικῶς ἄμμερ. ἢ αἰτιατικῆ ἢ μῆας ἢ μῆας.

¶ Τοῦ Δευτέρου προσώπου.

Ἔνθεα σὺ εἰ δωρικῶς τὺ. καὶ τὺρη penultima producta licet σὺ corripatur. Ἡσίοδος ἐν θεογορίᾳ τὺρη μουσῶν ἀρχώμεθα, τὰ δὲ πᾶσι τῶν. ἢ ῥητικῆ σὺ κοινῶς. καὶ σὺ καὶ σέιο ἰωνικῶς. σέοθεν καὶ σέοθεν.

ἀπικῶς· καὶ σὺν δουρικῶς καὶ αἰολικῶς· ἢ δουτικὴ σὺ καὶ δουρικῶς
 τοί· ἢ αἰτιατικὴ σέ· καὶ δουρικῶς τὸ ἢ κλητικὴ σὺ secundum ali-
 quos. ¶ Διὰ τὰ ἢ δὲθῆα· καὶ αἰτιατικὴ σφῶϊ· καὶ σφῶ ὄζυ τό-
 πως· sicut ἢ ῶ· ἢ γρῆκῆ καὶ δουτικὴ σφῶϊν καὶ σφῶν· ¶ Πληθυντι-
 κά ἢ οὐδέθῆα· ὑμῖς ὑμῆς καὶ δουρικῶς ὑμῖς· καὶ αἰολικῶς ὑμῖς·
 unde ὑμῖς nominatiui casus dualis numeri κατὰ ἀνα-
 λογίαν· ἢ γρῆκῆ ὑμῶν ὑμῶν· καὶ ὑμῶν· καὶ αἰολικῶς ὑμῶν· ἢ
 δουτικὴ ὑμῖν qđ nūc p̄ducit extremā, nunc corripit, sicut
 ἢμῖν ἢ δουρικῶς ὑμῖν· ἢ αἰολικῶς ὑμῖ· ἢ αἰτιατικὴ ὑμῖας ὑμῶς

¶ Τὸν τρίτον προσώπον

ἢ Εὐδέθῆα· ὄς· καὶ ἰ· secundum ueteres ἀρχεσται· ἢ γρῆκῆ οὐ
 καὶ ἰωνικῶς ἰό· καὶ εἰο· καὶ ἀπικῶς ἰοθεν· καὶ ἰθεν· Ἐ δου-
 ρικῶς καὶ αἰολικῶς οὐ· ἢ δουτικὴ οἰ· καὶ εἰοἰ· ἢ αἰτιατικὴ εἰ· ἢ κλητικὴ
 οὐκ' ἐστ· Διὰ τὰ σφῶϊ· Ἐ σφέ· in accusatiuo casu tantum
 ἢ γρῆκῆ ἢ δουτικὴ σφῶϊν· ἢ σφῖν· Sciendum est σφῶϊ Ἐ σφῶ
 ἰν acutum accentum habere super extremā & inclinari
 ὄμιρον· τίς τᾶρ σφῶε, εἰ καὶ σφῶϊν δὲς ἀγρ· ¶ Πληθυντικά ἢ
 οὐδέθῆα σφέϊς σφέϊς καὶ σφές δουρικῶς· ἢ γρῆκῆ σφῶν σφῶν· καὶ
 σφῶων· ἢ δουτικὴ σφῖσιν· ἢ αἰτιατικὴ σφέας σφέας·

¶ Περὶ τῶν κλητικῶν·

Offensiva uero nomina prater supradicta, Alia
 apud poetas inueniuntur ut πός· πέ· πόν· ἴδα δου-
 ρικῶν, ἀπὶ τῶ σός· σή· σόν· ἰός· ἐν· ἐόν· ἀπ' τῶ ὄς· ἢ ὄν· Sunt &
 alia quæ a nominatiuis pluralibus δουρικῶς deriuantur
 hoc est

hoc est ἄμεις ὕμεις σφίς ἀπό μὲν τῶν ἄμεισ· ἄμεις· ἀμύν· ἀμύν· προ
 ἡμέτερος ἡμετέρα· ἡμέτερον· ἀπό δὲ τῶν ὕμεις· ὕμεις· ὕμιν· ὕμιν·
 προὕμειρος ὕμειρα· ὕμειρον· ἀπό δὲ τῶν σφίς· σφός· σφί·
 σφόν· ἀπὸ τῶν σφίρος· σφότερα· σφείτερον·

¶ Annotandum est etiam genitivos singulares deriva-
 tiorum pronominiū in αὐ κωώς desinentes διὰ τὸ οἶο
 omnino enūtiari ἀπικώς ἑλιωνικώς sicut & genitivos no-
 minū tertiæ declinationis simplicium· cum & hæc ad
 ipsam declinationem referantur· ut ἐμός· ἐμῶ· ἐμοῖο· sicut
 καλός· καλοῦ· καλοῖο· σός· σόν· σοῖο· & τέος· τεῶν· τεῖο· ὅς οὐ· οῖο·
 & εἰός· εἰόν· εἰοῖο· ἡμέτερος· ἡμέτερον· ἡμειτέρω· & alia similiter·

¶ Περὶ δεκτικῶν οὐρός ἢ ἐκείνος·

Ἐνθάδε οὐρός κεινός· καὶ οὐροὶ ἀπικώς· Nā proprium
 est atticorū addere ἰῶτα pronomibus demonstrati-
 uis secundæ personæ· ἢ γηινὴν γούτον καὶ γουγινί· ἢ δὲ τιλὴν
 γούτω· ἢ γούτω· ἢ αἰπατικὴν γούτον καὶ γουτρινί· ἢ ἑλεγκτικὴν ἀπικώς
 ὦ οὐρός· & reliqua·

¶ Θηλυκά·

¶ Ἄντη· ἢ αὐτή· πάντης· ἢ παντησί·

¶ Οὐδέτερα·

¶ Ἐκείρος· ἐκείνον· ἐκείνη· ἐκείνης· ἐκείρα· ἐκείνου· & alia·

Eoles uero auferentes ἰdicunt ἐκείρος· κείρα· κείνο· Dores
 uero uertentes κ in τ & ε diphthongi in ῆ· subscriben-
 tesq; ἱ τῆρος· τῆρη τῆρο· dicunt· Quidam tamen uolunt
 hæc absq; ἱ scribi·

¶ Ο quoque articulus præpositiuus assumens δὲ & ἢ cō
iunctiones repletiuas, fit pronomen demonstratiuum,
ut supra dictum est. ut ὅδε & ὅδ'· τῷδε· τῆδε, pro οὗτος τοῦ
του· οὗτω· ἡδε· τῆςδε· τῆδε pro αὐτὴ ταύτης ταύτω· τίδε &
τίδ' οὗδε τῶδε pro οὗτο· οὗτου· οὗτω· Sic ὅμ'· ἡ· ἡτο.

¶ Inuenitur etiam ὁ δέινα in tertia persona solum, ob
quam rem μονοπροσωπῶς appellatur. Quidam uero in
finitum pronomen uocant. Et id quoq; trium existit
generum. Declinatur autem sic ὁ δέινα· τῷ δέινοσ· ἔξ δέι
νι· ὅν δέινα λιβάνιος ἐπὶ τῆ τῷ δυσκόλου μελέτῃ, ὁ δέινα· τῷ
δέινοσ· ὅν δέινα ἐξείλετο· hoc est quidā cuiusdam quen
dam accusauit. Fœmininum· ἡ δέινα· τῆ δέινοσ· τῆ δέινο
σὶ· τῶ δέινα· Neutrum ὁ δέινα· τῷ δέινοσ· ἔξ δέινοι· ὅν δέινα.
Declinatur etiam ὁ δέινα· τῷ δέιναροσ· Et ὁ δέινα· τῷ δέι
να· Et ὁ δέινα· τῷ δέινοσ· ἔξ δέινοι· ὅν δέινα ποιητικῶσ.

¶ Sunt & alia pronomina quæ μορὸπῶτα siue μοναδικὰ
appellantur. hoc est ἐμὶν· pro ἐμοί· & τὶν· καὶ πέν·
pro σοί· Et μίς & μίρ· pro αὐτῶν· αὐτῶ αὐ
τῶ ἢ αὐτοῖς αὐταῖς αὐτά· Et σφέ αὐτῶ
τῶ αὐτῶν· Et ἑ αὐτῶ τῶ

σφᾶσ δει-
κῶσ,

¶ Τέλος τῆσ ἀπομνησῶν.

Ἐπεὶ προθέσεων.

Ῥόθεσις ἔστι μέρος λόγου ἀλιγὸν προτιθέμενον πάντων τῶν
 λόγων μερῶν κατὰ συνθέσιν, ἢ κατὰ παραθέσιν ἢ κατὰ
 πλάξιν. hoc est. Præpositio est pars orationis indeclinabi-
 lis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per
 compositionem, uel appositionem siue constructio-
 nem idest per regimen casus per compositionem ut σύν-
 ροικος cohabitator ἔμπερος peritus. Per appositionem si-
 ue constructionem ἐν τῷ οἴκῳ in domo ἐπὶ τῷ ἀττικῷ.
 in agrum atticum. Nominibus enim iuncta per com-
 positionem omnibus casibus præponitur ut ὁ ἔμπερος.
 τῷ ἔμπερον. τῆς ἔμπερον γὰρ ἔμπερον. ὧ ἔμπερε. per appo-
 sitionem uero, siue constructionem nunquam nominatio
 aut uocatio iungitur. Cum uerbis iungitur per solam
 compositionem ut ἀνατέλλω orior. διαλέγομαι differo.
 Cum participiis, per compositionem, secundum uer-
 borum figurā, ex quibus nascuntur ut ἀνατέλλον. oriēs
 διαλεόμενος differens. Et præterea per appositionem
 obliquis casibus secundum nomina, ut πρὸς ἀνατέλλον
 ἵτα. πρὸς διαλεόμενον. Pronominibus autem, per appo-
 sitionem solam, ut ἐπιμοῦ a me. πρὸς σέ. ad te. Cæteris
 uero partibus orationis per solam compositionem præ-
 positio iungitur. Accidunt autem præpositioni tria ἃ
 ὀξυῖσθαι εἰ ἐπιδέχεται τὸν ἰακὺν si tonū admittat. ἃ
 λουῖσθαι hoc est principalem syllabam leuigari. demptis
 quæ in principio ὄ habent βραχνάτα ληκτεῖν. hoc est

extrema syllaba corripī, quibusdā exceptis, ut ī eis faci-
 le discerni potest. Sūt autem numero decem & octo tā-
 tum diuersas singulæ habentes significationes. Quarū
 sex sunt monosyllabæ ἐν. εἰς. ἔξ. σὺν. πρὸς. πρὸ. Duode-
 cim uero disyllabæ αἰά. κατὰ. διά. μετὰ. παρὰ. ἀπὸ. ὑπὸ. ὑπέρ.

Πεὺς συντάξεως ἔξ' προθέσεων.

N quidem præpositio datiuo semper iungitur ἐν
 οἴκῳ. in domo. ἐν ἀγορᾷ. in foro. Genitiuo uero
 κατὰ λέξιν τῆς διδασκῆς. idest per defectum datiuī
 ἀπὸ κῶσ' ἀπὸ δού. ἀπὸ τοῦ ἐν οἴκῳ τοῦ ἀδού. in domo pluto-
 nis. Inuenitur etiam apud poetas ἐν λεκτικῆς τῶν τῶν,
 καὶ ἐν. ἐνί uero παρὰ ζῴων uim uerbi habet. hoc est ἐνέσι.
 ¶ Εἰς uero quæ & εἰς dicitur ἀπὸ κῶσ' accusatiuo semper
 iūgitur εἰς ἐκκλησίαν ad ecclesiam εἰς ἀγορὰν ad forum. Ge-
 nitiuo uero κατὰ λέξιν τῆς διδασκῆς ἀπὸ κῶσ' εἰς διδασκᾶ-
 λου ἀπὸ τοῦ εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκᾶλου. ad domum præcepto-
 ris. Utimur enim εἰς in rebus inanimatis. πρὸς uero ma-
 xime ī rebus animatis, ut παρὸς μοι εἰς ἀγορὰν uado ad fo-
 rum. πῖμ' αὖτ' ἄργυρον πρὸς σέ. mitto aurum ad te. Magis
 autem proprie εἰς utimur ἐπὶ ἐπαίνου. καὶ ἀναφορᾶς. hoc
 est in laude, & relatione. ut ἀννεγμὲ καὶ γὰρ εἰς τὸν ἀρχον-
 τα Φαμὸν καὶ ὕμνους εἰς ἀπόλλωνα retulit enim ad magi-
 stratum dicim' & hymnos ad apollinē. πρὸς uero econ-
 trario παλεμῆ δὲ πρὸς ὁμόρους. bellat autem aduersus fi-
 nitimos. Secundum quam sententiam nonnulli uti

mur & εἰς ut ἡπώμοιήκεισαν εἰς ἡμᾶς. ingrati fuerunt
contra nos.

¶ Ἐξ uero, quæ & ἐκ dicitur genitiuo semper iūgitur, &
motum ex aliquo significat. Ἐξ ἀγορᾶς ex foro. habet
enim ζ sequente uocali. ἢ uero si consonans sequatur
Ἐξ ἀπείκῃς ex agro attico ἐκ μεγάρων ex domibus. Signifi-
cat etiam χροῖον. ἐκ νεότητος ex iuuentute Ἐξ ἀλεξάνδρου τῆ
πόρε alexandri. Significat etiam τὸ αἴτιον causam. ἐκ
ράθυμίας τὰ κακά. ex pigritia mala. Etiam causam mate-
rialem. ἐκ πηλοῦ ex luto Ἐξ ἀργύρου. In compositione ue-
ρο ἐμφασιν significat ἐξέφαγον. μέχρι τοῦ τέλους ἐφατὸν us-
que ad finem comederunt. significat & τὸ ἐξω. ut ἐκφρον
ὁ ἐξω τῶ φρενῶν extra mentes. similiter in uerbis. ἐξέρχο-
μαι egredior.

¶ Σὺ uero quæ & ζὺ. ἀπικῶς dicitur datiuo semper iun-
gitur σὺ θεῷ. σὺ λόγῳ. cum deo, cum ratione. Significat
autem τὴν μετέπειρος συνάφειαν. καὶ τὸ ὁμοῦ παρῆρ id est cū
aliquo coniunctionem, & simul aliquid facere σὺ οικος.
ὁ σὺν ἑτέροις οἰκῶν. cum aliis habitans σύμβουλος. ὁ σὺν ἐτί-
ρῳ βουλευόμενος cum altero consultans.

¶ Πρὸς uero genitiuo, & datiuo, & accusatiuo iungitur.
genitiuo quidem cum τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίρα κίρησιν.
hoc est motum a persona πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθὰ a deo bo-
nia. Etiam cum ἐπιόρκου hoc est in iure iurando acci-
pitur πρὸς θεῶν ἢ ἀνδρῶν δικασαί ὁδοιμοιῶρεσιν per deos ὁ
uir iudices date mihi uenenum. Vel cum τὸ ἐναντίον. ἢ

ἢ ἐνώπιον. ἰ. corā significat πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ἄγγελοι, πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. coramq; diis beatis, coramq; mortalibus hominibus. uel ἢ ἐναντίον. hoc est officium siue conueniens. οὐ πρὸς ἰατροῦ σφουδρῶς ἐπιβάς. non est sapientis medici dicere incantationes. Datiuo autē iungitur cū ἢ ἐγγὺς ἐπιφανέμενον. idest prope & adiacens significat πρὸς τοὺς πόδας. ad pedes. Etiam cum uim habeat cū præpositionis, δός μοι πρὸς πρὶ ἱματίου ἢ ἀργύριον. da mihi cū ueste & argentum.

Accusatiuo uero iungitur cum significat κίνησις πρὸς ἐμψυχόντι. hoc est motum ad aliquid animatum. πορεύομαι πρὸς τὸν ἀρχόντα. Vado ad magistratum. Etiam cum ἔστιν πρὸς τὸν λόγον significat idest habitum quendam, & rationem. ut ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ. sicut duo ad quatuor, sic quatuor ad octo, uel παράδειγμα. idest exemplum ἄδει πρὸς αὐλὸν cantat ad tibiam.

Ἐν ἰ. ἢ ἔστιν uero genitiuo semper iungitur. & ἔστιν καὶ χρόνον hoc est locum & tempus significat, ut πρὸ τῆς πόλεως ante ianuam πρὸ ἀλεξάνδρου φιλίππου ἤρξε τῶν μακεδόνων. ante alexandrum philippus imperauit macedonibus. Similiter & in cōpositione, ut πρὸμαχος. qui ante alium pugnat. προγενέστερος. maior natu. Accipitur et ἐμφαντικῶς. ut προπέτης. petulans. ἰcontinens.

Ἐν ἰ. ἢ ἔστιν accusatiuo semper iungitur. ἀνάστραχον. per exercitum. ἀνάστυ. per urbem. Accipitur etiam pro ἐπι ἀνάστημα. ἀπὸ τοῦ ἐπι σήματος. in ore. In compositione ue

ro significat ἄνω. ut ἀνάβασις. ascensus. ἀναβαίνω.
ascendo. Significat etiam τὴν ὀπίσω κἀμίν retro flexi
onem ut ἀναδρομή. recursus. ἀνατρέχω recurro. Illud ue
ro Homeri χρυσῆ ἀσκήπτρῳ, poeticum est ἀπὶ τοῦ αὐροῦ.
idest aureo sceptro.

Κατὰ uero genitiuo & accusatiuo iungitur. genitiuo
quidem, ἐπικαταφορᾶς & κατατηχίας. hoc est. in delatio
ne, & accusatione κατὰ αἰσχίνου λόγος contra æschinē ora
tio. Etiam cum ἐπένω significat κατὰ γῆς κάθημαι. su
per terra sedeo. siue περί, ἢ περίου circa aliquid uel de
aliquo, ut ἄρῳον λέγεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. animal dici
tur siue prædicatur de homine. Illud uero homeri κα
τὰ ὄλυμπος κἀρήνων. ἀπὶ τοῦ ὀλύμπου. ab olympi uerticibus.
Accusatiuo uero iungitur cum ὁμοιοῦ significat hoc
est simile κατὰ δημοθέτην γράφει. secundum demo
sthenem scribit. Siue χόρορ. καθ' ἡμᾶς ἐπέγραψεν σφός ἀνὴρ.
nostris temporibus fuit sapiens uir. Siue κίρησιν. idest
motum κατὰ ῥήσας ἀχαιῶν per naues achiuorum. Siue
cum significat περί κἀ ἐν τῇ. καθ' ὁδὸν ταῦτα ἐποίησεν circa
uiam hæc faciebant ἐμέμενον κατὰ χώραν. manserunt
in regione.

Δια genitiuo iungitur, & accusatiuo. genitiuo qui
dem cum ἐπίρρησιν hoc est actionem quandam si
gnificat. δια σὺ ταῦτα ἀν' ἀμεινον χρόνον. per te hæc for
san melius facta fuissent. Siue μέσον. ut ἐπορθομίω δῆρ
ῶς. ibā p forū. Accusatiuo uero iungitur cū ῥήσιν. i. cām

significat διὰ σὲ ταῦτα γράφω. propter te hæc scribo. Non
nunquam tamen apud homerum significat ἢ μέσση ἰλιάδης
ἢ διὰ πικρῶτα, ἢ μέλαν αἷμα. p̄r̄q; arma. & nigrum san-
guinem.

¶ Μετὰ genitiuo, & accusatiuo iungitur. genitiuo cum
ἐνώσειν. hoc est unionem significat. ut ἰδύσμετὰ φίλων βίος
suavis cum amicis uita. Accusatiuo uero cum ὕστερον si-
gnificat. idest post. μετὰ τῷ ἑορτίῳ. post festum. Πλά-
των μετὰ σωκράτῳ. Plato post Socratem. Illud uero ho-
meri μετὰ τριτάτῳ ἀνάσσει. cum tertiis. hoc est cū homi-
nibus tertie ætatis regnabat, poeticum est.

¶ Παρὰ genitiuo & datiuo & accusatiuo iungitur, geni-
tiuo, cum ἀπὸ προσώπων κίνησειν significat, hoc est motum
a persona παρὰ θεοῦ τὰ γὰρ. a deo bona. ἀπὸ enim præ-
positio, & ἐκ maxime sunt motui de loco familiares.

παρὰ uero, & πρὸς. motui a persona. Datiuo autem iun-
gitur cum σάσει, ἐγγύς. hoc est statum & prope signifi-
cat παρ' ἐμοὶ διατρίβει. apud me moratur. Accusatiuo
uero cum κίνησει ἐπί hoc est motum ad aliquid signifi-
cat παρὰ σὲ ἔρχομαι. ad te uenio. Vel cum significat ἢ
διὰ τι. propter aliquid ut παρὰ ἢ ἀδικῶν ἢ τιμωρία. quia in
iuria fit, ultio. supple est. Vel ἢ ἔξω σκοποῦ, ἢ ἐπαγγελίας.
hoc est extra considerationem siue denuntiationem. ut
παρὰ γνώμην συμβαίνει. præter intentionem contingit.

¶ Ἀντὶ genitiuo iungitur semper ἀντὶ πολλῶν χρημάτων
p̄ multis pecuniis. Significat ἐν ἀμοιβῇ ἢ καταλλαγῇ
hoc est

hoc ē uicissitudinem, et permutationem, ut ἐκείνος αὐτὴν
ἐκείνου. ille pro illo αὐτὴν ἰσῶν ὁ ἄριστος. pro equo aurum
In compositione uero interdum ἢ ἴσων significat ut αὐτὴν
θεοῦ πολυφῆμον diis parē polyphemū. Interdum uero ἢ
ἐναντίον ut ἀντίθεον δόγμα. Contrarium deo decretum, siue
placitum.

¶ Ἐπὶ genitiuo datiuo, & accusatiuo iungitur. genitiuo
quidem cum significat ἄριστον. ἐπὶ ἀρχόντος ἀθήναισι πυθό-
δου. imperante athenis pythodoro. Vel ἢ περί τι. ὁ ἄριστος
vi circa aliqd & in aliquo. ut ἐπὶ πολλῶν μάθοις αὐτὰ λεγόμενα.
circa multa, uel in multis disceret aliqs quæ dicū-
tur. Siue significat ἢ ἐπάνω. ut περὶ ἄποδον ἐπὶ γῆς. qua-
drupeda super terrā. Vel cum ἐπίρρησις significat ἀπὸ κῶς
ut ἐπὶ τῶν ἀπὸ ἡλίου ἐπορδόν. in agrum atticum profici-
scebatur. Datiuo uero iungitur cum ἀτίαν. idest cau-
sam significat ἐπὶ ἀγαθῶν πάντα ἐποιεῖ propter bonum om-
nia faciebat. Siue δύναμις καὶ ἀντιθέουσι. idest potesta-
tem, & arbitriū. ut ἐπὶ τῶν βαλῆν τὰ τῶν ὑποκρίτων. In pote-
state siue arbitrio regis omnia subditorum. Siue ἢ ὕστε-
ρον. idest post ut ἐπὶ ἰσῶν πολλὰ ἕτερα διεξήκει. post hæc
multa alia narrabat. Siue significat ἢ ἐπάνω. ut ἐπὶ κρητῶν
δὲ ὁ τοῦχος ἐστρεφεν ἰσῶν. super fundamento murus stetit
forti. Vel cum ἐπιβουλήν idest insidias significat. ἐπὶ τῶν
δῆμων contra populū. Accusatiuo uero iungitur cum
κίνησις significat ut ἐπὶ τῶν ἀγορῶν. in forum.

¶ Περὶ uero genitiuo, datiuo & accusatiuo iungitur, ge-
nitiuo, cum ἀτίαν idest causam significat μάχμαι πρὸς

πον. pugno pro te. Dativus autem iuncta idem propemodum
 dū significat ποιητικῶς. ut δέδινα πειρῶ μενελάω. ti-
 mui flauo menelao. Ponitur etiam ἀπὸ τῆς ἐν προθέσει
 ποιητικῶς ut αἴτρι αἰφάμα λειλαίρον ἔρωσει πειρῶ δουεί. sta-
 tim tibi sanguis niger fluet in hasta. Etiam ἀπὸ τοῦ κύ-
 κλω ποιητικῶς περὶ πύργῳ circa turrim. Accusatiuo ue-
 ro iungitur cum significat ἢ κύκλω, siue σύσειν. ut πειρῶ
 ἢ βρομόν ἔστησαν circa aram steterunt. πειρῶ τὴν πόλιν ἢ
 στρατεύμα. circū urbem exercit. interdum autem significat
 ἢ ἐγὼ ut πειρῶ τὴν ἀλιζάνδραν. prope Alexandriam.
 in compositione uero significat ἢ κύκλω. περιφορά cir-
 cūferentia περιδρομή circuitio. περιδινεῖν circūuoluerē.
 περιστρέφειν circūuertere. Significat etiam ἢ κρείττων.
 hoc est praestantius ὁ ἀχιλλεύς περιεγένετο τῷ ἑκτόρῳ. i. achil-
 les praestantior fuit hectorē. Dicitur quoque πείραμι τῶν
 τῶν βουλή ποιητικῶς. ἢ πείραμι μάχῃ. hoc est antecello
 his consilio, mente, & pugna ὄμηρος ὀδυσσεύς ἄος πείρα μῆ-
 νόον ἐστὶ βροτῶν & ἰλιάδης ἄος πείρα μὲν βελή δυναῶν. πείρα δὲ ἐμῶ
 χερός. Etia πείρου σίαν καὶ πλῆθος significat, ut πείρασι μοι
 πλούτος. hoc est opulētia siue multitudo est mihi diuitiarū.
 Ἐμφί uero eadē habet significationē & uim, quā πείρα.
 Nam poetae saepenumero ambas simul ponunt ὄμηρος
 ἰλιάδης δὲ ἐκ τῶν δᾶμφι περιστροφή καλλίτριχος ἰσπανος. hoc
 est circūuertebat πείρα tamen frequentiori est in usu.
 Ἐπὸ genitio semper iungitur, & motū de loco signifi-
 cat. ut ἀπὸ τῆς πόλεως ex urbe ἀπὸ τοῦ δικαίου. a iusto. In
 compositione uero ἀφήρισμ, ἢ σέρισμ. ἢ πλείονα ἔμφασμ

hoc est negationem, priuationem uel maiorem empha-
sim significat. ἄριστον ἀπόΦημι. ut ἀπαγορεύω. σέριστον ἀπίμα-
τον ἀπεδέδεικτο. πλείονα ἔμφασιν ἀποχειρίζομαι ἀπὲς γάζομαι.
¶ Ὑπὸ genitiuo datiuo, & accusatiuo iungitur geniti-
uo quidem cum αἴτιον idest causam significat, ut ὑπὸ νό-
σον οὐ περιπατεῖ, ob morbum non ambulat. Vel cum
ὑποκείμενον significat ut ὑφείματος κρύπτει τα χεῖρα. sub ueste
occultantem manū. Datiuo quoq; & accusatiuo iun-
cta idem significat ὑπὸ δένδρῳ, ἐγὼ ὑπὸ δένδρον κάθουμαι sub
arbore sedeo. Significat etiam cū accusatiuo aliquem
sub aliquo ἐκαστοῦ per subiectionem, ut ὁ στρατιώ-
της ὑπὸ τῷ στρατηγῷ. In compositione uero nunc λάθρα
idest clam significat, ut ὑφέλετο, furrripuit. nunc uero
ἐλάττωσι idest diminutionem ut ὑποβέβηκε. nunc au-
tem μετρίότητα. idest mediocritatem, ut ὑποχρυσον τὸ με-
τρίως χρυσόν. nunc uero nihil plusq̄ simplex dictio si-
gnificat, ut ὑπέδειξε, ὑπέφηνεν ostendit.

¶ Ὑπὲρ genitiuo & accusatiuo iungitur genitiuo cum βοήθειαν
idest auxilium significat ut ὑπὲρ Κτησιφῶντος ὁ λόγος. pro
Ctesiphonte oratio. Etiam cum causam significat, ut
ὑπὲρ ὧν ἔειπεν πάλιν ἐρῶ. de quibus locutus sum, iterū loquar.
Etiam τὸ ἐπίνω. ut ὑπὲρ κελύβου τὸ πηλίκιον. supra fu-
rum gubernaculum. Accusatiuo uero cum τὸ πλείον ἢ
ἐπέμειρα significat. hoc est plus & ultra, ut ὑπὲρ ἀνθρώπου
φρονεῖ. supra hominem sapit. ὑπὲρ τῶν θράκων ἢ μακεδον-
ία. ultra thraciam macedonia. In compositione uero
eadem habet significata, ut ὑπέρμαχος. ὑπερήνωρ. ὑπερίχε-
υπερακορήτω. & talia.

¶ Propositiones cum uerbis compositæ propriam eti-
 am seruantes significationem, omnes, ut simpliciter di-
 cam, suum exigunt casum *κατηγορώ σου* accuso te. *ἀφίστη-
 μίσου* absisto siue deficio a te. *ὑπερέχω σου* ātecello tibi *πι-
 ράνω σοι* moneo te. ᾤτερῃ possessiua, & acquisitiua *ἐμ-
 φοροῦμαι*. *ἀντρύφω καὶ περιτραπολεύω σου* fruor te. *ἠ περιτί-
 θημι σοι* circumpono tibi. tamen ἠ κατὰ composita, ἐt in-
 tendit eodem casu. *κατεδίδ' πάντα* peredit omnia. *κατεῖ-
 πέ μοι* enarrauit mihi. Et hæc tamen. & si quid aliud cō-
 positum sic proferretur, nihil prohiberet destitui a pro-
 prietate præpositiua. Dicitur ergo *κατεῖπερ ἑτί-
 ρα*. idest contra alterū dicere & *κατεδίειν*.

hoc est exedere. Vocetur

autem hoc præpo-

sitiuū, illud ue-

ro uer-

bale.

†

¶ Τέλος τῶν προθέσεων.

Ἐπιὲ τῶ ἐπιρρήματος.

Ἐπιρρῆμα ἔστι μέρος λόγον ἀκλιτον κατὰ ῥήματος λε-
 γόμενον, ἢ ἐπιλεπόμενον ῥήματι idest aduerbium est
 pars orationis indeclinabilis, qđ de uerbo dicitur, aut
 uerbo additur. Cui accidunt ἑίδος καὶ ἄξιμα idest species
 & figura. Species duæ primitiua ut νῦν. deriuatiua ut
 ἄρτι. Figura duæ simplex ut πάλαι. composita ut
 πρόπαιλαι.

Ἐ Aduerbiorum aliqua sunt χρόνου σημαστικά idest tē-
 poris significatiua, ut νῦν nunc ἄρτι tunc πότε ali-
 quando. ἤδη iam. ἄρτι nuper. αὐτίκα statim. πῶρα
 χεῖμα statim. αὐτίς. rursus ἐξαίφνης repente. πῶς
 interea tantisper ἕως donec usque. ἕρῃκα quando.
 ἔπειτα μετ᾽ ἔπειτα postea ἐπεὶ ἔπειθ᾽ ἐπειθῆρ postq̄. cum
 σήμερον hodie. αὔριον cras. μεθαύριον perendie χθὲς
 καὶ ἐχθὲς heri προχθὲς. nudiustertius. πάλαι diu ολί-
 ἄρτις modo. ὀδυς καὶ ὀδέως statim. πρωὶ mane.
 ἐσπέρας uesperis. ἐφόσον dum. ἀεὶ αἰεὶ αἰεὶν semper.
 ὅφρα donec. dum. τόφρα interea.

Ἐ Aliqua αὖτ ἵππων idest loci. ἐνταῦθα hic ἐκεῖ illic
 ἰβί. ἐκεῖσε illuc. ἐκεῖθεν inde. εἰσω καὶ εἰσω intus. intro.
 ἐξω foris. foras. αὐτοῦ. illic. πῶι quo. ὅπου quo
 ὅθεν unde. ὅθεν ἢ ὅθεν undecūq; αὐτόθεν ex eodē lo-
 co. ἐκεῖθεν inde. αὐτόθι in eodem loco. Δῶρο
 huc. αὐτόσε istuc. ἀνω supra. κάτω infra.

ἔμπροσθεν ante. ὀπίσθην retro. ἐγγύς prope. πῶρρον
 procul. πού ubi. οὐδαμῶν necubi. οὐδαμῆν nus-
 ᾗ. ὅπου ubi. ὀπίθεν unde. ἐρθεν inde. ἐπίτεσ-
 να ultra. μακρὰν longe. procul. ἐκδεξιῶν de-
 strorsum. ἐξαιστέρων sinistrorsum.

¶ Aliqua aut̄ ποιότητες. idest qualitatis, ut εὖ bene.
 καλῶς bene. ἡδέως iocunde. σοφῶς sapienter.
 πεπαιδευμένως docte. ἀπαιδύτως indocte. ὠραίως
 pulchre. αἰσχρῶς turpiter. ἰκατῶς satis. πολυσίως
 copiose. ἀφθόνως abundanter. ῥαδίως facile.
 ἄχερῶς agiler. λεπῶς graciliter. ταπεινῶς humiliter.
 ἃ δὲ καὶ μεσότητος λέγεται. Quæ nempe & medietatis di-
 cuntur. de quibus quæsitum est, cur media appellen-
 tur. Sed dicendum est ea ita nuncupata esse, quia quo-
 dam modo sunt media inter nomina & aduerbia.
 Substantiam enim habent ex nominibus, terminatio-
 nes uero, & compositiones aduerbiorum. Vel quia
 ex media nominum appellatione capiuntur postea ᾗ
 fiunt a genitiuo pluralis numeri, qui medius est eo-
 rum quæ communia sunt trium generum ᾗ in ᾗ
 cōuerso, propter hoc etiam dicuntur media uerbi gra-
 tia καλῶν hic enim genitiuus cū sit pluralis nūeri medi-
 us hoc est communis masculini. & fœminini, & neu-
 trigeneris. Conuerso igitur ᾗ in ᾗ factum est ad-
 uerbiū medium, ut καλῶς sic σοφῶν σοφῶς. & alia
 Quæ uero non fiunt a genitiuo plurali, talem non se-
 quuntur denominationem, ut κυνῆδον canine. βοτρυ

- ὁρ racematim. ἀγλιδὸν gregatim.
 ἘAliqua αὐτὴ ποσότητος idest quantitatis ἀπὸξ simul
 δις bis. τρις ter. τετραίς quater. πολλαίς.
 ἴσπε. ὀλιγάκις raro.
 ἘAliqua αὐτὴ ἀθροίσεως idest congregationis, ut ἅμα
 simul. ὁμοῦ una. συλλήθεον comprehensim.
 ἀθροῦσ confertim.
 ἘAliqua autem παρακλήσεως, idest hortationis. ut
 εἶα eia. ἄγε age. ἄγετε agite. εὖτα euge. φέριε age.
 ἘAliqua autem διαρίσεως idest diuisionis ut ἀνδρῶν
 sine seorsum. διχῶ diuifim.
 ἘAliqua autem ἐξαιρίσεως. idest exceptionis. ut
 πλὴν præter
 ἘAliqua autem τάξεως. idest ordinis. ut ἐξῆς dein-
 cept. ἐφεξῆς deinceps. εὐθὺς statim. ἀθίως statim.
 Aliqua autem ὁμοιώσεως idest similitudinis. ut ὡς tan-
 quam. ὡσαύτῃ quēadmodum. οὕτως sic. καθὼς
 sicut. ἢ uelut. ἥτοι ueluti. ὥστε uti. ὁρ τρο-
 πῶν quēadmodum.
 ἘAliqua autem ἀποστάσεως. i. separationis. ut ὥστε ut.
 ἘAliqua autem συγκρίσεως. i. cōparationis. ut μάλλον
 magis. πλεον plus. ἥττον minus.
 ἘAliqua autem ἐπιπέσεως. i. intensiōnis. ut λίαν ualde
 ἄγαν multum. πάντῃ prorsus. παντελῶς peni-
 tus. παντάπασιν omnino. πένιν nimium. σφό-
 δρα uehementer. μάλιστα maxime.
 ἘAliqua autὲ ἀνείσεως idest remissiuī. ut ἡρέμα quiete

- ἢ οὐχὶ quiete. μόγις μόλις uix. καταμιερόν paulatim.
 βράδην passim. βραδέως tarde. ὡσεὶ fere.
- ⊕ Aliqua autem βεβαίωσεως idest confirmationis ut δὴ
 λαδὴ profecto δὴ ποῦθεν nempe. πάντως omnino. ἴρ
 τως uere. ἢ reuera.
- ⊕ Aliqua autē καταμύσεως idest iurandi. ut γὰρ ῥη̄ certe.
- ⊕ Aliqua autē ἀπομύσεως. idest abiurationis. ut μὰ per.
- ⊕ Aliqua autē ἀρρήσεως idest negandi. ut οὐ non οὐχὶ ἢ ὄ
 οὐκ οὐ nec οὐδὲ μὴ nullomodo. ἢ κίσα minime. οὐτε
 nec. οὐδὲ neq;.
- ⊕ Aliqua autē ἀπαγορεύσεως idest abiurationis ut μὴ ne
- ⊕ Aliqua autē ἐκασμοῦ. idest euentus. ut ἴσως forte τάχα
 fortuitu. τυχόν forte.
- ⊕ Aliqua aut̄ ἐρωτήσεως. idest interrogatiōis ut ποῦθεν un
 de ποῦ ubi. πῶι quo. πῶς quomodo.
- ⊕ Aliqua aut̄ δείξεως idest demonstrationis. ut ἰδοὺ ecce
 ἴν' en. ὧδε huc. ἐκεῖ illic. ἐνθάδε hic.
- ⊕ Aliqua autem κλήσεως idest uocādi. ut ὦ, ὄ.
- ⊕ Aliqua aut̄ διασσεφέσεως. idest declarationis. ut ἦγουν uir
 delictet. οἶον ut. idest. τὸν τίς. hoc est.
- ⊕ Aliqua aut̄ θέσεως idest positionis. Est autem aduer
 bium positionis, quod determinat positionem rei. si
 ue deliberationem. Si enim dixero πλῆσιον decerno
 nauigandum esse. γρηπτεῖον scribendum esse ἀναγνω
 στέον legendum esse. & alia.
- ⊕ Aliqua aut̄ ὀχῆς idest uoti ut ἔδε ὄφελον. uti
 nam.

¶ Aliqua autem *ξεπλισμοῦ* idest exclamationis. ut *ωὖ*
heu. ἰὸν hei. οἶμοι hei mihi. εὖ hei. ἰὼ heu.
¶ Aliqua autem *θαυμασμοῦ*. i admirationis. ut *ὦ. φῶ.*
¶ Aliqua autem *θειασμοῦ*. idest furentis. ut *δῦοι heu euoc.*
δῖαν heu.
¶ Aliqua autem *ἐκπλήξεως* idest percussiois. ut *ἄ. ἀ. κ.*
ράκλειος hercules.
¶ *Σχέσεις* hoc est habitudines localium aduerbiorum
sunt tres *ἐν τόπῳ, ἐκ τόπων, εἰς τόπων* οἷον *οἴκοι οἴκοθεν. οἶ-*
καθε idest in loco. de loco. ad locum. ut *domi. domo.*
domum. Et quæ *ἐν τόπῳ* sunt in *οἶ* desinunt. ut
οὐρανόθεν, ἐξ οὐρανῶ. in caelo. quæ autem *ἐκ τόπων* in *οὐ*
ut *οὐρανόθεν, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἐ* caelo. quæ uero *εἰς τόπων,*
in *οὐ καὶ οἶ* ut *οὐρανόθεν καὶ οὐρανόσει, εἰς τὸν οὐρανὸν* in
caelum. Similiter *ἀγρόθεν.* in agro *ἀγρόθεν.* ex
agro. *ἀγρόθεν ἐκ ἀγρόσει* in agrum. *παντοθεν.* ubiq; *παν-*
τοθεν undiq; *παντοσε* ad oēm locum. *ἄλλοθεν,* alibi. *ἄλλο-*
θεν, aliunde. *ἄλλοσει* alio. *ἰλιόθεν,* in ilio. *ἰλιόθεν,* ex ilio.
ἰλιόσει καὶ ἰλιόνθεν. ad ilium. Itē *ἐκαστερον* ἢ *ἐκαστερον*
in singulis partib; *ἐκαστερον* a singulis partibus *ἐκαστε-*
ρον ad singulas partes *παντορον* ubiq; *παντορον* un-
diq; *παντορον* ad oēm locū. **¶** *Οἶα* uero aduerbia in
οἶ habentia in penultima *οἶ* paruum, deriuatur a
nominibus. ut *ἀγρόσ. ἀγρόθεν. οὐρανόσ. οὐρανόθεν.* &
hæc quæ de loco sunt, ablatius casus erant apud an-
tiquos. quem superfluum, & nihil plusquam geniti-
uum significantem sustulerunt iuniores qui etiam cū

præpositione constituebatur ut ostendit ἢ ἐξουρανός
 θεῶν. & ἐξαγρόθεν. Sūt uero pauca quædā, quæ scribūtūr
 p̄ magnū ut ἀμφοτέρωθεν ex ambabus partib⁹ ἀμφοτέ
 ρωθι ἢ ambabus partib⁹ ἀμφοτέρωσσι ad ambas ptes ἐκατέ
 ρωθεν utriq; ἐκατέρωθι utrobq; ἐκατέρωσσι utroq; ἐτέρωθεν
 ex altera pte. ἐτέρωθι ἢ altera pte ἐτέρωσσι ad alterā pte. Quæ
 aut̄ nō hēnt ἰ penultia ὠ magnū ἰσ̄ desinūt in loco ἰ ζε
 uero ad locū ἀθήνηθεν ἐξ ἀθηνῶν ex athenis ἀθήνησι, ἐν ἀθήναις
 in athenis ἀθήναζε, εἰς ἀθήνας ad athenas. θήβωθεν ex thebis
 θήβησι ἢ thebis. θήβαζε ad thebas. ἢ δὲ ἐκ ἴθιθεν idest de pro
 pinquo loco, ἐγγύθι idest prope. Præterea in ὠ desinentia
 duas habent habitudines ἰ loco & ad locū ut ἀνω superi
 us & supra. κατώ inferius & infra. ἔξω foris & foras ut ἔξω
 δια τῆς foris moratur. ἐξῆλθεν ἔξω. exiit foras ἴσω in
 tro & intus ut Sophocles ἐν τραχηλίδις γυναικὶσ̄ ἀπίστα
 σέγῃσ̄. καὶ ἐν ἐπίδωσ̄ καὶ τὸν γέροντα πλὴν πῖσσω χεῖλαι. αὐτὴ τὸ
 ἔρδον πορρω. procul sum & εὐ ἀνωθεν uero super ne κα
 τωθεν inferne ἔξωθεν de foris, de loco sunt. ἵνα autem οὐ
 ἔστω. πῶν. πῶν omnia sunt in loco & significāt ubi. πῶν ue
 ro ad locum idest quo. ut πῶν πορρῶν. idest quo uadis?
 Et dicūtur quæ sunt in loco ἰ πῶν σέσσω quæ uero ad locū
 ἰ πῶν κινήσεως. hoc est in statu & motu.

¶ ἴσῳ δὲ ἐκ τῶσ̄ a. foris ἐπὶ σέσσω; est raro etiam ἐπὶ κινήσεως.
¶ ἴσῳ uero ἐπὶ σέσσω καὶ ἐπὶ κινήσεως. ἢ δὲ ἐν τῶσ̄ καὶ ἐρδον
 semper ἐπὶ σέσσω.

¶ Ἐρπύωνι hic ἐν πῶθεν. hinc. ἐρπύωνι δὲ huc ἐν δέρονι hinc δὲ

πο̄ hoc τῆς hic. ὧς huc. omnia hæc significant locum
 ubi est qui loquitur. αὐτόθεν uero illic. αὐτόθεν istinc
 αὐτόν istuc significant locum apud eum qui audit ὅτι
 ἐν ταῦτα & huiusmodi, aliū inueniuntur significantia lo-
 cum ᾗ qui est apud eum qui audit, tunc id fit cum &
 locus est manifestus, & persona ad quam fit sermo. Thu-
 cydides. ἕως ἀφ' ἡμετέρας εἰς ῥήγρον donec puenerunt ad regi-
 um καὶ ἐν ταῦτα ἠεὶ ποιεῖτο & ibi congregabatur. rarissime
 tamen inuenitur non prædicto loco.

¶ Est etiam ἐν ταῦτα & ἀπὸ τοῦ ἵτε καὶ εἰς τούτο hoc est pro
 tunc & hætenus ut ἐν ταῦτα τύχης. ἢ εἰς ἀδύροτύχης idest
 hucusq; fortuna secuta est. hinc illud. hæc troiana tenus
 fuerit fortuna secuta. ἐκῆ illic. ἐκῆσε illuc. καὶ ἐκῆ-
 σε illinc. inueniuntur etiam significare locum apud
 eum ad quem sermo dirigitur.

¶ Et est notandum magis approbatos ἐπισημασιως po-
 nere ὅτι ἐκῆ. ut ἐκῆ τυχερω illic sum. ἐκῆ δεισινομαι il-
 lic inuenior. ἐκῆσε uero ἐπισημασιως ut ἐκῆσε ἀπερχο-
 μαι. illuc discedo. & est ἐκῆ ἀναφορικῶς idest relatiuum
 cuius ἀντιποδοτικῶς idest redditiuum est ἵδου, ut ποῦ
 εἶπ' ὁ δεινα. ἐκῆ, εἶπ' ὁ δεινα. ubi est quidam illic ubi
 qdā. ὅπου ἢ ὅπῃ δὲ τῶ ἢ ἰ loco. ὅπου uero p̄ οἱ ad lo-
 cū. Γοῦ ἐπισημασιως. ποῦ p̄ οἱ ἐπισημασιως. ὡς ὅτι ἐβη ἀν-
 δρομάχη. quo iuit Andromache. πῆ. per ἢ ἐπισημασιως
 καὶ ἐπισημασιως. ut apud Euripidē πῆ βῶ πῶ σῶ quo eā, ubi stē
 πόθεν ex quo loco & ex qua causa & πόθεν dubitatiuū est

ἀντὶ τοῦ οὐδὲ μῶς. idest minime. ὡς μὲν ἀξία, πόθεν. ut qui
 dem digna, non. ὅτι τοῦ est locale & interrogatiuum &
 ἀντὶ τοῦ ἰσως, & abundat. πῶς simpliciter interrogati-
 uum est ut πῶς ἔχεις. ut uales? & ἐμφασίμ. idest ostensi-
 onem significat intensiōnis ut ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου
 πῶς ἐμὰ ἐάντι τοῦ λίαν idest ualde. Ego hoc modo ual-
 de semp sum. καὶ πῶς ἀντὶ τῆς κατὰ πρᾶ τῶν τρόπων idest quo-
 δάmodo encliticum est ut δόλωρα δὴ πῶς εἰς ἑλληνας ζυβ-
 πλῆν uidetur quodάmodo iter grecos annūterandus.
 Etiam localia aduerbia ἐξαχῶς idest sex modis capiūn-
 ται. ἀνω supra. κάτω infra. ἐμπροσθεν ante ὀπίσθεν
 retro δεξιὰ adextrā. ἀριστερὰ ad sinistram
 διότι καὶ ἡλιαθῆμας κίνησις ἐξαχῶς λαμ-
 βάνεται. idest quoniam & qui
 in nobis est motus

sex modis accipi-
 tur.

Θ Ε Ω
 Δ Ο
 Α Β Γ Δ Ε

Ἐάνητοι ὁπόπερον. idest utrum. Vt δ' ἀρδία μερμήρι
ξερὸν ἢ ὄχι Φάριανοὶ ὄζον ἐρυσι μῦθος περὰ μηροῦ utrum hic
enfem acutum educens a femore.

Ἐσυγκριτικός. Comparatiua. ut βέλτερον. ἢ ἀπλήθους
ἢ ἄρα χόρον, ἢ βιώσει, ἢ δὴνὰ σφύρασαι ἐὶ αὐτὴν δὴ οὐκ ἔστι. Melius
uel mori uno tempore, uel uiuere, ἢ corrupti in graui
pugna.

Ἐπείλειος. idest abundat. ut ἰπέρι ἢ πολὺ φέρτερος ἔστι
quoniam præstantior est.

Ἐδιunctiua ἀλλὰ coniunctioni ἀλλὰ ἢ καὶ κατὰ συγκρί-
σιν ἀλλή. nisi.

Ἐμὲν ἀρχικός ἔστι τῶ ἰδέ. hoc est incoeptiua.

Ἐἰς uero ἰπακαλουδικός τῶ ἢ μὲν hoc est subsecutiua. ut
ἢ μὲν ὅσοι γαίονοι οὐρανὸν ἰδέ ὅσοι κλυρώσαντο χόρα hoc est.

Et quicunq; habitant coelum, & quicunq; sortiti sunt
terram.

Ἐἴτις æquiuales μὲν fit oratiōis præpositiua apud poe-
tas. ut ἢ τῶ ὄζον ἐπὶ τῶν κατὰ ῥέζον. Hic quidem sic fatus
sedit.

Ἐἴτις uero æquales ἢ, præpositiua fit τῶ ἢ, ut ἢ τῶ ἀγα-
θόν. ἢ Φαῦλον. uel bonum uel malum.

Ἐἰ ἀπορηματικός ἀπὶ τῶ ἄρα idest dubitatiua, qua du-
bitantes, & interrogantes utimur, & semper orationi
præponitur. nisi aliquid καθ' ὁπωπιαν ἰμπεδίατ
ἰλιάδου. β. ἢ ἔτι καὶ χρυσὸν ἐπιδένειαι, ὄρκετις οἶσι τρώων
ἰπακαλουδικόν. idest an etiam & auro indiges. quod ali-
quis feret troianorum. equidomitorum. Est ἐτ' ἢ πηδός

πρὸς ἀπορήματα πλὴν ὡς secundum Theodorum, hoc est solu-
tiua quædam cū dubitatione ἰλιάδης ἢ τὴν δὲ λαὸν ἀνήγα-
γεῖν ἐπὶ δαίτῃ ρασ ἀβείδης, ἢ οὐ χεῖρες ἐνεκὴν κόμοις: Quid au-
tem populum duxit huc congregans atrides, an non
Helenæ causa bene comata.

¶ Ἡ ἀντὶ τῶ ἐφῆ dixit ut. ἢ κείκον ἀνέκισιν ἐπὶ φρὺσι ροδοσι λυρο-
ρίων. dixit & nigris superciliis anuit Saturnius.

¶ Ἡ tertia persona subiunctiui ἀπὸ τῶ εἰμι. εἰάν ὦ ἦς ἦ.

¶ Ἡ aduerbium affirmandi. ἀπὸ τῶ ὄρωτος. Ὡς, ἢ μάλα δὴ
πίθηνκε μενοίτιον ἀλλήμιος ἕος. profecto ualde iam mor-
tuus est menoeti fortis filius.

¶ Ἡ articulus præpositiuus. ut ἢ δὲ τέρη θέρει προρίει altera
autem æstate fuit.

¶ Ἡ articulus subiunctiuus. ut ἢ μὴ εἰαχαιοὺς ἀλλεῖθηνκε
Quæ infinitos dolores achiuis posuit.

¶ Ἡ pronomen relatiuū. ut αἰ δὲ ὦ μὴ δὲ ὦ μάλαι ἢ
μίοχεν. hæ autē bene currebant. hæc autē bene ualde
equos regebat.

¶ Ἡ pronomen possessiuum tertiæ personæ fœminini
generis. ut ὅς ἢ ὄρω. ἀπὸ τῶ εἶος ἐπὶ ἰόν.

¶ Ἡ datiuus casus articuli subiunctiui ἢ ἦς. ἢ ἦς.

¶ Ἡ datiuus casus pronominis relatiui ἢ ἦς. ἢ ἦς.

¶ Ἡ dtūs casus tertiæ psonæ pnois possessiui ut ἢ ἦς ἦς.

¶ Ἡ ἀπὸ τῶ ὡς ἐπιρρήματος. ut ἢ θεῖμις ἔβην ἀπὸ τῶ ὡς θεῖμις ἔβην
quatenus fas est.

¶ Ἡ ἀπὸ τῶ καθὰ ἐπιρρήματος ὁμοιώσεως. idest similitudi-
nis. quemadmodum.

¶ Ἡ aduerbium loci ἀπὸ τῶ ὅπου. ut ἀντυγυπὸ πρῶτῳ ἢ λι

πόταρος δὲ χαλκός idest curuaturam sub primam. ubi tenuissimum currebat xs.

Ἐάν πὶ τῷ ὄπῃ aduerbium loci. ἡσίοδος τῆ δέξ, ἢ σὺν ἰγῶ πῶ
ἄγῃ. eo autem ibis quo te ego ago

Ἐὐχὰ ἀπὶ τῷ ὄπῃ. ubi

Ἐπὶ ὄπῃ ὡς τριάκοντα σημαίνει πῶρὰ τρῦφῳ
παρὰβολήν. parabolam. Vt ὡς τε λέων ἐχάρη μεζά
λῳ ἐπὶ σώματι κύντος idest utque leo lætatus est ma
gnum nactus corpus.

Ἐὼς αὐτὰ πῶδοισι redditionem. ut ὡς αὐτῆς καὶ δῆμιλον ἔδῃ
τρώων ἀερώων idest sic per turbam subiit troianorum
illustrium.

Ἐὼς ὑπερβολήν superlationem. ut ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κω
προν ἀλλοζωμικός idest ut nō grauius & impudentius
aliud muliere.

Ἐὼς ἀναφοράς. Relationem ut ὡς οἱ μετῴχοι πρὸς ἀλ
λήλους ἀπόρροιας. Sic hi quidem talia interse loquebā
tur.

Ἐὼς θαυμάσιον. admirationem ut ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν
ἐχέφροσι πεσελοπέῃ ut bonæ mentes erant prudenti
penelope.

Ἐὼς βεβαίωσιν confirmationem. ut, ὡς χεῖρ ἐστὶν ἄνθρωπος
ἀνός. Sic gratiosum est homo hominibus.

Ἐὼς ὁμοίωσιν similitudinem. ut, ὡς ὁδὸς δυνατὸς μεζὶ λήγροσ
ἦ ἰσθενο. ita hic Vlixis magnanimi filio assimila
tus est.

Ἐὼς ἄπῳς Sic. ut ὡς ἄπῳ. πνλίον ἐξίασθη Φαίδῳ μ᾽ ἐκ τῶ
ἐκ τῶ ὄπῃ ἄπῳ τῶν πν. καὶ ἐπὶ τῶν πν. ἰσθ. ἀνιδιου. ἄπῳ

Sic fatus portis erupit splendidus Hector.

Ὅς ἴδ' ὁμῶς. tamen. ut, ἀλλ' οὐδ' ὡς ἐπεί τοι ἐγρήσατο ἱέμε-
ρός περ. sed neque tamen fortius liberauit cupiens quā
quam.

Ὅς ἴδ' ὅπως. ut. ut ὡς ἀπέιστο δὴ πρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι
Vt libes ioui patri & aliis immortalibus.

Ὅς ἴδ' ὁμοίως. similiter. ut ὡς μάσ' οὐ φηλόρ' ἐν ἀργείοισιν ἔρε-
ζερ. Similiter me indecorem in argiuis fecit.

Ὅς ἴδ' ὅσον. Quantum. ut, καὶ κ' ῥέασ' ὡς εἰ χεῖρες ἐχέουσαν
ἀμφιβαλόρη. Et carnem quantum ei manus capie-
bant circumiicienti.

Ὅς ἴδ' ὅσον. tantum. ut ὡς δὲ φαίκετες περὶ πάντων ἰσθρὸς αὐ-
τῶν. Tantum phæaces sup omnes periti homines.

Ὅς ἴδ' ὡσαύτως. eodem modo. ut ὡς Δαῦ μῦθοι ἀγαθὸι θεοὶ
βροτῶν αὐτῶν παρέρωνται. Eodem modo rursus nunc mihi
invidetis dii mortalem hominem adesse.

Ὅς ἴδ' ἕως. donec. ut. ὡς ὁ μὲν εὐδα πολὺν βίον καὶ χερσὶν ἀ-
γέρωρ. Donec hic multum uictum & aurū congregans.

Ὅς ἴδ' ἀλλὰ. Sed. ut, ὡς οὐκ ἐστὶ χάρις μετόπιθεν δειράτου.
Sed non est gratia postea benefactoris.

Ὅς ἴδ' ὅτι. quia. ut, ἔγνω; ὡς θεός εἰμι. Nouisti quia deus
sum.

Ὅς ἴδ' ἐπεὶ. postquam. ut ὡς ἰδεχόμενον ἔρημον ὄδον
στυγερὰν ἐκείνην. Postquam uidit locum desertum.

ἢ ὁμοίον. Ut semper similem agit deus ad similem.

Ὡς ἔν γὰρ συνδέσμον. idest enim coniunctionem. ut
ἰλιάδου ᾧ ὡς οὐρι ποταμοῖτε διαμίμεται αἰσιμόνδου. non enī
tibi fluuio domari fatale est.

Ὡς πᾶν ἄνθρωπον ὁμοίον καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν μέσῳ καὶ ἐν τέλει.
καὶ ὅτι οὐκ αἰσθάνεται ὅτι ὁμοίον καὶ διασώζεται πᾶν ὅτι
οὐκ αἰσθάνεται ὅτι ὁμοίον.

Τ Ε Λ Ο Σ.

a	d	g
Institutiones	ἀδμῆς	duplex autem
Aldus manutius.	Περί	est ἀνθρώπου.
Fratris Urbani	syllabis	Περί τοῦ ῥήματος.
συναίχονται	κατάληκται	Ἐπὶ
Ἐν ἀλλήλοις	e	h
b	pellantur	Simplicium
Attici uero	Ἡ λαμπρόσ	quod grauis
καὶ ὁ αἰρέσιος.	ueniantur	Ἐξ
συναιχίτη ὡς.	siodi ἐν	De quarta
Ἡ μάστα	f	uir & grace
c	καὶ πόλε	i
terimus	Φίσι καὶ	εἰ καὶ ἀρχαῖα
literæ	κισῆ	χέρου
circumflexa	dem sonū	τοῦ τυπῆ ο μέρ
πετραλοῖας		ut alterum

<p>α passiuum & abiicientes ἐπιτύφ. cunda plurali</p>	<p>ρ ποιήτων. sentis face ποιήτων Ἐπερίμφαται</p>	<p>υ διεπκά. μάλλον. sona ῥόονος. Ἐπαρίμφαται</p>
<p>ι peratiuorum uero & bus numeris τύπην κῆ</p>	<p>ρ Ἐπ. α. iunctiuui mo χενώσατον ἐνεχενώμεθα.</p>	<p>χ ἠθούριος. κῆ. ἴτον. διεπκά. πώροδομι.</p>
<p>μ uum est Ἐΰειςος. Secunda persona pfona imperatiui</p>	<p>ι Ἐπ. β. Ἐπ. γ. ἘΠροσηκτικῆ με. α.</p>	<p>υ compositione ratur & habent ἘΠροσηκτικῆ.</p>
<p>ν circunflexum ab actiuo Ἐΰεπικῆ Ἐπ. κῆ</p>	<p>ι breuis nihil ipsius ὠ ctum est dus aoristus</p>	<p>ζ in tam multis ἘEtiam in ὠ ἀρχῆτω ἘΘέλω</p>
<p>ο Ἐΰειςος α. με. α. Ἐπ. π. Ἐπ. ρ.</p>	<p>τ habere debet πενσιμεθα ἐνεπτικος ficiat</p>	<p>& tremam pri subiunctiua genus & Ἐπεγαλειμρος</p>

A
rum tria
¶ Varia de
hoc est.
¶ Περὶ τῆς

B
περὶ το
δὲ racematim
aliqua
ubi est
Περὶ συνδέσμων.

F I N I S .

a. b. c. d. e. f. g. h. i. k. l. m. n. o. p. q. r.
s. t. u. x. y. z. & A. B.

Omnes sunt quaterni præter a. & B. quinternos.
Venetiis in ædibus Aldi Manutii Romani. M. IIII.
mense Ianuario.

Impetrauit ab Ill. S. V. & in hoc qđ in cæteris suis.

A	numm
B	CVando
C	hoco
D	Chy
E	Th

FINIS

a. b. c. d. e. f. g. h. i. k. l. m. n. o. p. q. r.

l. e. m. p. o. a. b.

Quantum dicitur in p. 2. d. d. d. d.

Vocatur etiam Alibi in p. 2. d. d. d.

Impertunt ad ill. 2. V. Sin hoc dicitur in p. 2. d. d. d.

Castigationes errorum, qui incūria contigerunt. Tu
uero lector scito accepisse hic nos chartā, ambas, quas
uides paginas, aperto libro, & numerū post chartarum
numerū, uersus significare numerariq; uersus a primo
primæ paginae usq; ad ultimū secundæ. i. a primo usq; ad
quartū & quinquagesimū sic. a charra quarta, uersu quinquagesimo. scribe καλω . c. vii, uer. xix, eē scri. ετ. c. viii. uer
su xxxiii, scri. cōtractior. c. x. xliii. scri. γανσηαα . b c. i.
yi. suis scri. siue. c. ii. xxxiiii. post ω λησα adde τω κη τω λη
 σα . c. iii. viii. scri. ο κωωπω . & uersu ix. scri. μερελαω . & x.
scri. faciunt uocatiuū. & uer. xviii. scri. faciunt genitiuū
& xxiiii. post ιωνικωσ adde $\text{ρισ αιρεαισ κωνωσ, αι αινης η αι}$
 νεισ ιωνικωσ c. iii. x. post Nam, adde α . & xi. scri. τω ε . &
xxiii. scri. ληθη . c. vi. xx. post α η , adde τω . c. viii. viii. scri. λη
 ρον . & xi. scri. θα . & xl. nominū. & xlviii. ω αλωσ . c car.
i. xlv. scri. αδφογω. αδφοτω . c. ii. xxi. scri. terminationis,
& xxx. ρεαμελ . & liii. in ασ . c. v. xi. scri. χλασ . c. viii. xxxi.
scri. $\text{ομασ λησ τσ μασ λησ}$. & xlii. πλειδης πλιδου . d c. iii.
xx. declinationis. scri. cōiugationis. e c. i. xx. tn. scri.
in. c. v. xvi. scri. penultima. f c. i. iii. scri. ο ηρα λεις . & xxi.
scri. ο φη, ο θη . c. v. xxv. scri. cōtractorum declinatiōe. c. vii.
xiii. scri. θη . & xvi. scri. τη γραωσ κη . g c. ii. xvi. scri. ληροσ . c. iii. ii. scri. formationes, h c. i. viii. scri. aut in. αε
& xxvi. per scriptam. scri. sumptā. c. ii. xxx. scri. indubita
to. c. iii. xiiii. scri. inter ο & τ . c. iii. xx. dele, & reliqua. &
li. scri. φρα τω . c. v. xxxviii. scri. acceptis. & xlvii. αωσ . c. vi.
xlv. scri. περεληλυθωσ . i c. iii. xxiii. scri. τυ πωτορ . & xx
vii. ημωσ . & xxviii. post regulis, adde inuicē. c. v. xl. & scri.

ut. c. viii. xliiii. scri. ἀπ τῷ ἀγρ. κ. c. ii. xxxviii. scri. ἦν ἔα
c. iii. vii. scri. ὀδυσσεύς & xxxv. ἀόριστος. α. & xli. post, per. η.
adde. nec uariantur in indicatiuo. c. vii. viii. scri. uel. ἦ. di
phthongi. l. c. i. li. scri. τὴ φο. Tertia persona. τὴ φα τω.
c. ii. xiiii. ὄρον. scri. ὄρον. & xxvii. scri. ἐλάθει. ὄρι. c. iii. x. scri.
ἔαν τὴ πο. & xxv. scri. infinitiua. c. v. πλὴν. scri. πλεονασμῷ.
c. vii. xlii. scri. diphthogū. & lii. scri. apte. c. viii. viii. et scri.
et & xvi. βεβόαται. & xliiii. ζω. scri. ζω. m. c. v. xxviii.
post. cus, adde cum. ὦ. c. vi. viii. post prius adde in. &
xiiii. post rit, adde ὦ. excepta. n. c. i. σα. scri. εα. c. iii. iii
scri. addita. & xxv. scri. τὴ πῆ εθε, τὴ πῆ εθι. c. v. xx. scri. ἐλε
λάρα. & xxi. ἐλελάρα. c. viii. xx. post λεβομέτου adde. ὡ
ὦ πῆ ὀλελεβομός. ἢ λελεβομός. ἢ λελεβομός.
o. c. ii. xxviii. scri. ρβ. c. iii. liiii. scri. ἡλδύαν. c. v. xxiiii.
dele primum ἐτ μήτην. c. vi. viii. scri. ἀπαρῆσμαι ἀπαρῶμαι
c. vii. xxxv. scri. dicendum est. c. viii. xxiiii. scri. χαρακτη
σικόν. ε. p. c. i. xl. post ποιήσμεν adde, καὶ ἀπῆ. ἡ ὄσ ποιήσ
αν. c. ii. xxxiii. scri. barytonorū & xli. ἀφαιρέσει. c. vi. xxviii
χαρακτηριστικόν. c. vii. liiii. post. βεβόαθαι. adde, βεβοίμεθα
βεβόαθαι. βεβόηται. c. viii. dele primū uersum, eundemq;
scri. post dictionē ὡ μῶ. uersu. liiii. q. c. i. xlii. scri. εοθε
εθαι. εαθαι. c. iii. liiii. scri. χυσοῦτον ὄταν. χυσοῦτον ὤταν. c. vi. l.
scri. πθίσει. r. c. v. xliiii. scri. δεδομέτος δεδομέν. c. vi. xxiiii
scri. ζουγυμι. c. vii. xxvii. dele totū gracu post ὄρεγνυμι,
usq; sunt & quada. s. i. xxviii. post cū, adde a. et. xl.
ἐπφθη scri. ἐπθη. c. iii. xiiii. scri. μελανύθρον. t. c. i. v. diri
ge totū sic. quoniā, cū cætera cōmunia sint ptō passiuo
uerborū in μι cū ptis barytonorū & cætera, & li. post π

θεος adde πθον. c.iii. xliii. scri. μ. declinatiuū. & xxviii. de
le C. & scri. πῆρα κενέινε. c.iiii. xlv. scri. θήσι δθρ. c.v. xlviii. έσα
κα scri. έσα κενε. c.vi. xx. scri. τυ' ποθι. & xlviii. scri. με' α' σή
σειν. & uer. l. n. in. a. in. dele in. u. ci. xliiii. dele μεισι & scri.
ε'νεργητικα. c.ii. xliiii. scri. δ'δ'δοθι. & xlviii. scri. ε'ιδου' ιδου. c.v
vi. q̄ a coib^o. c.vi. 3². scri. ε'σι. c.viii. xxxv. πλ'ν scri. πλεονασμῶ.
x. c.ii. xlv. πλ'ν scri. πλεονασμῶ. c.iiii. xliiii. scri. καθ'ιασι &
καθ'ιασι. & uer. sequenti μεθ'ιασι & μεθ'ιασι. c.v. xi. scri. σφωε
& xlviii. πλ'ν scri. πλεονασμῶ. c.vii. uer. primo. scri. in usu
tñ. &. xxi. scri. ἀπό το' ε'ω & xxxii scri. ε'έμυρ, ε'εσ. y. c.iiii
x. scri. ι'σομι & xxii. post, quæ, adde παροξ'νονα. & xxv. scri.
accentū. c.v. viii. scri. ι'σημι. & xxx. post polysyll. adde in. c.
vii. xxxi. postenim adde in. & xlv. scri. ε'ώσασαι. z. ci.
l. scri. huic loco i'ferere. c.iii. liii. dele δια' το' n̄. & c.iii. iiii. p^o
πθινάωρος, adde ἀπό το' πθινημι. πύτο δ'. c.v. xliiii. scri. nō ē
in usu. c.vi. dele ὁ'πεχόμεν & scri. ἠνεγμα. ③ β' ἠνεγμορ. c.vii
xxxv. scri. ppriū supās. c.viii. xvii. scri. neutrū i. & c.
v. xxxii. post ι'σα' γρος. adde π'ξ' υ' π'ξ'. c.viii. xli. οὐπιδος.
A. ci. xiii. scri. Πρώρον. & xxiiii. scri. nec altera ab altera &
xxxvi. scri. & hęc o'ia & xxxviii. scri. ut ε'μός ε'μῶ ε'μῶι μόν
sicut. c.ii. xxxv. post ε'μῶ. adde κα' μδ'. & xxxviii. scri. κα' πα'
ἀποκοσπ'ν. c.iii. l. post ε'δ'περα adde τῶν κα' τουρι. ④ ρουτί' ρυ'
ρουθ' ρουρι. c.vi. viii. scri. ἀργύσειον & xli. scri. τῶ' ἀ'η' κ'η' &
xlv. scri. ἐπ' π'θ' βασιλ'φ. c.viii. iiii. scri. ut α'ι' φα' ρι' α'ι' μα' λε' λα'
μόρ. & xvi. post πο'ι'ητικῶς adde κα' πε'λειμι' τουρ. B. c.iii
iiii. scri. περ'τως. c.iii. vii. scri. in. penul. ὀ in σι. c.v. xlii. scri.
idest subcōtinuatiuæ & xlvii. scri. ἄρα. c.vi. xvii. scri. ὁ'π'ηρ'η
tertia p'fona. & xxiii. scri. ἀν' τῶ' ἐν. & xxviii. scri. ἀν' τ' τῶ'

εἰς .c.vii.vi. postq̄ adde. diu. & .xii. i. scri. ἢ c. x. viii. scri. ἢ
παιδῶ & uersu sequenti scri. ἄγισθος & uersu xiii. dele
totum græcum usq; ad ὧς ἢ δὲ δῖος.

9 10 20

si peripā 2 9
Evlias 4
sobeiwarā 5
de a rei te am
in s'leto Amio
dei hū p' carne

